JAMES
McBRIDE

„N-ar trebui oare
să-l declarăm în sfârșit
pe James McBride
Marele Romancier
American?“

LOS ANGELES TIMES

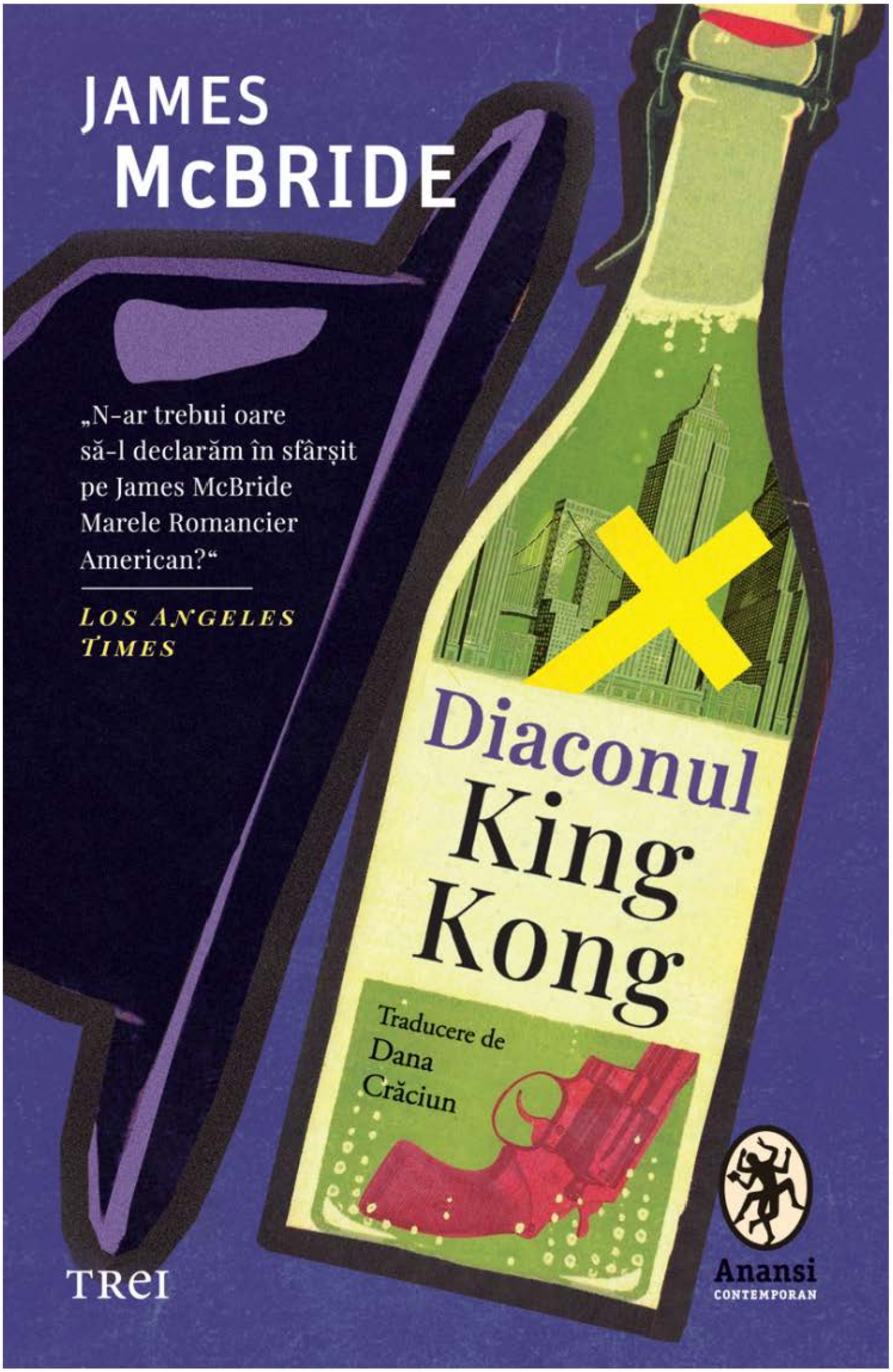

Diaconul King Kong

Traducere de
Dana
Crăciun

TREI

Anansi
CONTEMPORAN

JAMES

McBRIDE

Diaconul King Kong

roman

Traducere din limba engleză și note de
Dana Crăciun

3
TREI

Pentru oamenii Domnului — absolut toți

1
Brânza lui Isus

Diaconul Cuffy Lambkin de la Biserica Baptistă Five Ends și-a semnat condamnarea la moarte într-o după-amiază mohorâtă de septembrie din 1969. Aceea a fost ziua în care bătrânul diacon, căruia prietenii îi ziceau Sportcoat[1], a ieșit hotărât în piața complexului de locuințe sociale Causeway din sudul Brooklynului, a scos un Colt străvechi de 9 milimetri, i l-a vârât în față unui traficant de droguri de nouăsprezece ani, pe nume Deems Clemens, și a apăsat pe trăgaci.

Prin cartier circulau o grămadă de teorii despre ce-ar fi putut să-l împingă pe bătrânul Sportcoat — un bărbat subțirel și vesel, cu piele cafenie, care-și petrecuse o bună parte din cei șaptezeci și unu de ani ai săi tușind, horcăind, hârâind, hohotind și trăgând la măsea printre Blocurile Cause — să-l împuște pe cel mai necruțător traficant de droguri care se pomenise vreodată prin părțile acelea. Dușmani nu avea. Antrenase echipa de baseball a complexului timp de paisprezece ani. Răposata lui soție, Hettie, se ocupase de strângerea banilor pentru Clubul de Crăciun[2] al bisericii. Era un om pașnic, iubit de toată lumea. Și atunci ce se întâmplase?

În dimineața de după incident, ceata de pensionari, trântori, gospodine plictisite și foști pușcăriași care se strângea în fiecare zi între blocuri, la banca de lângă catarg, ca să soarbă cafea gratis și să salute drapelul când era înălțat în văzduh a scornit fel de fel de teorii, tot încercând să ghicească ce-l apucase pe bătrânul Sportcoat de făcuse ce făcuse.

— Sportcoat a făcut febră reumatică, a declarat sora Veronica Gee, președinta Asociației de Locatari din Blocurile Cause și nevasta pastorului de la Biserica Baptistă Five Ends, unde Sportcoat slujea de cincisprezece ani.

A împărtășit adunării că Sportcoat avea de gând să țină prima predică din viața lui la Biserica Five Ends de Ziua Prietenilor și a

Familiei, care se apropia, și că predica se intitula „Să nu te ghiftuiești pân' nu te spovedești". A mai remarcat și că banii pentru Clubul de Crăciun dispăruseră, „dar dacă i-o luat Sportcoat, din cauza febrei o făcut-o", a punctat ea.

Sora T.J. Billings, afectuos numită și „Bum-Bum"[3], plasatoarea principală de la Five Ends, al cărei fost soț era singurul suflet din istoria de pomină a acelei biserici care-și lăsase nevasta pentru un bărbat și scăpase cu viață (se mutase în Alaska), avea propria ei teorie. Susținea că Sportcoat l-a împușcat pe Deems pentru că în Blocul 9 reapăruseră furnicile misterioase.

— Lui Sportcoat i s-au făcut farmece, a zis ea funest. Bântuie pe-aici o vrajă rea.

Doamna Izi Cordero, vicepreședinta Societății pentru Suveranitatea Portoricană din Blocurile Cause, care se aflase la nici zece metri de Sportcoat când îndreptase hârbul ăla jalnic spre țeasta lui Deems și apăsase pe trăgaci, a spus că toată tărășenia pornise de la faptul că Sportcoat era șantajat de un oarecare „bandit hispanic rău până-n măduva oaselor", unul de-l știa ea bine și pe care avea de gând să-l dea în gât și la poliție. Evident, toată lumea știa că vorbea despre Joaquin, dominicanul care-i fusese soț și care era singurul curier de pariuri[4] cinstit din Blocurile Cause, precum și că ea și Joaquin al ei se urau de moarte și de vreo douăzeci de ani se tot străduiau să se bage unul pe altul la pușcărie. Așa că acolo era clar cum stau lucrurile.

Hot Sausage[5], îngrijitorul de la Blocurile Cause și cel mai bun prieten al lui Sportcoat, cel care înălța steagul în fiecare dimineață și împărțea cafeaua gratis din partea Centrului de Seniori din complex, a spus adunării că Sportcoat l-a împușcat pe Deems din cauză că meciul anual de baseball dintre Blocurile Cause și rivalii din Blocurile Watch fusese anulat cu doi ani în urmă.

— Sportcoat e singurul arbitru pe care l-au acceptat ambele echipe, a zis el mândru.

Însă Dominic Lefleur, bucătarul cunoscut ca Senzația Haitiană și care locuia în același bloc cu Sportcoat, a fost cel care a rezumat cel mai bine simțămintele tuturor. Dominic tocmai se întorsese dintr-o

vizită de nouă zile făcută mamei sale în Port-au-Prince, unde contractase și apoi răspândise obișnuitul și ciudatul virus de Lumea a Treia care doborâse jumătate din bloc, făcându-i pe locatari să se cace și să borască și să-l evite zile-n șir, deși pe el virusul nu părea să-l afecteze niciodată. Dominic urmărise circul ăla ridicol de la fereastra din baie, în timp ce se bărbierea. S-a dus apoi în bucătărie, s-a așezat să ia prânzul cu fiica lui adolescentă, care era zguduită de o febră de aproape 40 de grade, și a zis:

— Știam eu că bătrânul Sportcoat o să facă și el până la urmă un lucru măreț în viață.

Adevărul este că nimeni din Blocurile Cause nu avea, de fapt, habar de ce îl împușcase Sportcoat pe Deems, nici măcar Sportcoat însuși. Bătrânul diacon n-ar fi putut explica de ce îl împușcase pe Deems tot așa cum n-ar fi putut explica de ce luna arată ca o roată de cașcaval, cum apar și dispar musculițele de oțet sau cum face primăria în fiecare an de Sfântul Patrick de colorează în verde apele Portului Causeway din apropiere. Cu o noapte înainte o visase pe soția lui, Hettie, care dispăruse în timpul marelui viscol din 1967. Lui Sportcoat îi plăcea la nebunie să le spună povestea prietenilor săi.

— Era o zi frumoasă, zicea el. Zăpada cernea din cer ca cenușa. Era așa, ca o plapumă mare și albă. Cartierul părea atât de liniștit și curat... Hettie și cu mine am mâncat niște crabi în seara aia, după care ne-am așezat la geam și ne-am uitat la Statuia Libertății din port. Pe urmă ne-am dus la culcare. În toiul nopții, m-o scuturat să mă trezesc. Am deschis ochii și am văzut cum în cameră plutește o lumină. Era ca o flăcăruie de lumânare. S-o rotit ce s-o rotit prin încăpere și o ieșit pe ușă. Hettie o zis: „E lumina Domnului. Tre' să culeg niște zorele albe din port." Și-o pus paltonul și-o ieșit după luminiță.

Când era întrebat de ce nu s-a dus după ea până în Portul Causeway, Sportcoat se arăta sceptic.

— S-o luat după lumina Domnului, răspundea el. Și mai era și Elefantul acolo.

Aici avea dreptate. Tommy Elefante, Elefantul, era un italian solid și înnegurat, care avea o slăbiciune pentru costumele prost croite și care-și administra afacerile de construcții și transporturi dintr-un vagon vechi de marfă de lângă debarcaderul din port, la două cvartale de Blocurile Cause și la un singur cvartal de biserica lui Sportcoat. Elefantul și italienii săi tăcuți și fioroși, care munceau în toiul nopții, tot scoțând și băgând în vagonul acela de marfă numai Dumnezeu știa ce, erau un mister. Îi înspăimântau pe toți de moarte. Nici măcar Deems, ticălos cum era, nu se punea cu ei.

Așa că Sportcoat așteptase până a doua zi dimineața ca s-o caute pe Hettie. Era duminică. S-a sculat devreme. Locuitorii complexului dormeau încă și zăpada care se așternuse de curând era aproape neatinsă. S-a dus după ea până la debarcader, unde urmele de pași se opreau la marginea cheiului. Sportcoat s-a uitat peste întinderea apei și a văzut un corb zburând pe cer, la mare înălțime.

— Tare frumos era, le spunea el amicilor. O dat ocol de câteva ori, apoi s-o-nălțat și o dispărut.

S-a uitat după pasăre până nu s-a mai văzut, apoi și-a croit cu greu drum înapoi prin zăpadă până la clădirea de bolțari care era Biserica Baptistă Five Ends, unde micul grup de enoriași tocmai se aduna pentru slujba de la opt dimineața. A intrat chiar când pastorul Gee, în picioare la amvon în fața unei vechi sobe pe lemne, singura sursă de căldură din biserică, citea pomelnicul de rugăciune pentru cei suferinzi și absenți.

Sportcoat s-a așezat pe o bancă alături de câțiva enoriași adormiți, a luat foița cu programul slujbei, a mâzgălit „Hettie" pe ea cu o mână tremurândă și i-a dat-o plasatoarei, sora Gee, care era îmbrăcată în alb. Femeia s-a dus și i-a întins-o soțului ei chiar când pastorul Gee începea să citească lista cu voce tare. Pomelnicul era întotdeauna lung și oricum numele erau de obicei aceleași: unul bolnav în Dallas, altul pe moarte undeva în Queens și, desigur, sora Paul, una dintre fondatoarele Bisericii Five Ends. Avea o sută patru ani și locuia într-un cămin de bătrâni undeva departe, taman în Bensonhurst, unde se afla de atâta timp, încât doar doi enoriași o mai țineau minte. De

fapt, se pusese problema dacă sora Paul o mai fi trăind sau nu și se bătuseră niște apropouri cum că cineva — pastorul, de pildă — ar trebui poate să se ducă până acolo să vadă.

— M-aș duce, zisese pastorul Gee, dar țin la dinții mei.

Doar știa toată lumea că albii din Bensonhurst nu se dădeau în vânt după negri. În plus, a observat pastorul cu voioșie, zeciuiala de 4 dolari și 13 cenți a surorii Paul sosea negreșit prin poștă în fiecare lună, ceea ce era un semn bun.

În amvonul de unde mormăia pomelnicul de rugăciune pentru cei suferinzi și absenți, pastorul Gee a primit hârtia cu numele lui Hettie fără să clipească. Când i-a citit numele, a zâmbit și a comentat:

— Alină-ți sufletul, frate. O nevastă ce muncește toată viața se iubește!

Era o înțepătură hazlie la adresa lui Sportcoat, care de ani de zile nu avea o slujbă stabilă, pe când Hettie nu doar că lucra, ci-l și creștea pe singurul lor copil. Pastorul Gee era un bărbat arătos și bun la inimă, mereu pus pe glume, deși tocmai ce-avusese și el parte de-un scandal, fiindcă fusese zărit nu cu mult timp în urmă la bodega lui Silky de pe Van Marl Street pe când încerca să aducă pe calea cea bună o taxatoare de metrou cu țâțe cât Milwaukee. Se afla deci într-o situație delicată cu enoriașii din această pricină, așa că atunci când n-a râs nimeni, și-a luat o mină gravă și a citit numele lui Hettie cu voce tare, intonând apoi *Somebody's Calling My Name*[6]. Cei prezenți i s-au alăturat, cântând și rugându-se cu toții, iar Sportcoat s-a simțit ceva mai bine. La fel și pastorul Gee.

În seara aceea, Hettie tot nu s-a întors acasă. Două zile mai târziu, oamenii Elefantului au găsit-o plutind lângă mal, la debarcader, cu fața înfășurată delicat în fularul pe care-l purta la gât când plecase de acasă. Au scos-o din apă, au învelit-o într-o pătură de lână, au întins-o cu blândețe pe un petic mai mare de zăpadă curată, albă, lângă vagonul de marfă, și apoi au trimis după Sportcoat. Când a ajuns, i-au întins fără o vorbă o sticlă de whisky, au chemat poliția și apoi au șters-o. Elefantul nu dorea să lase loc de interpretări. Hettie nu era de-a lui. Sportcoat a înțeles.

Înmormântarea lui Hettie s-a desfășurat cu tot circul tipic Bisericii Five Ends. Pastorul Gee a întârziat o oră la slujbă, pentru că i se umflaseră picioarele atât de rău de la gută, încât nu putea să-și pună pantofii de biserică. Târziu a sosit și directorul de la pompe funebre, bătrânul și căruntul Morris Hurly, căruia toată lumea îi zicea Hurly Girly pe la spate, pentru că... ei bine, pentru că știau cu toții că Morris era... ei bine, era ieftin și priceput și veșnic întârzia câte două ore cu mortul, dar toată lumea era convinsă că Hettie o să arate de milioane, și așa a și fost. Întârzierea lui i-a dat pastorului Gee prilejul să arbitreze o dispută între plasatoare în legătură cu aranjamentele florale. Nu știa nimeni unde să le pună. Hettie era cea care le găsea locul potrivit — mușcatele aici în colț, trandafirii lângă rândul de bănci de colo și azaleele lângă fereastra cu vitralii, ca să aline familia cutare sau cutare. Azi însă Hettie era oaspetele de onoare, ceea ce însemna că florile zăceau împrăștiate la nimereală, exact unde le lăsase curierul, așa că sora Gee a trebuit să intervină, ca de obicei, și să rezolve problema. Între timp, și-a făcut apariția într-o stare deplorabilă și sora Bibb, voluptuoasa organistă a bisericii, care, la cincizeci și cinci de ani, era plină la trup, catifelată și cafenie ca o tabletă de ciocolată. De-abia își revenea după dezmățul la care se deda o dată pe an, un chef înecat în alcool ce ținea toată noaptea, când dădea gata sticlă după sticlă, cu gâtlejul gâlgâind de băutură, și sorbea cu lăcomie din desfătările dragostei, pironindu-l cu încătușări sălbatice și sărutări pătimașe pe iubitul ei ocazional, Hot Sausage, până ce el se retrăgea de la sindrofie, secătuit de puteri.

— Sora Bibb le are nu doar cu orgile, ci și cu orgiile, i se plânsese el odată lui Sportcoat.

Sora Bibb a apărut la biserică cu capul cât banița și cu o durere de umăr, pesemne de la smucelile și îmbrâncelile de la cheful de pomină de cu o noapte înainte. S-a așezat la orgă năucă, odihnindu-și capul pe clape în timp ce intrau enoriașii. După câteva minute, a plecat din sanctuar și s-a îndreptat spre toaleta femeilor de la subsol, sperând să nu găsească pe nimeni acolo. Pe drum însă s-a împiedicat pe trepte și și-a scrântit urât glezna. A suportat accidentul fără să se plângă sau să

blesteme, a vomitat desfrâul nopții trecute în vasul toaletei din baia goală, și-a împrospătat rujul și și-a aranjat părul, după care s-a întors în sanctuar, unde, cât a durat slujba, a cântat cu glezna umflată ca un pepene. Pe urmă a pornit înapoi spre casă, furioasă și plină de remușcări, ocărându-l în fel și chip pe Hot Sausage, care-și recăpătase suflul după zbenguiala de peste noapte și mai voia. S-a ținut după ea până acasă ca un cățeluș, la jumătate de stradă distanță și pitindu-se pe după arbuștii care mărgineau aleile din complex. De fiecare dată când privea peste umăr și zărea calota turtită a pălăriei lui Hot Sausage ivindu-se peste tufe, sora Bibb își ieșea din pepeni.

— Piei, spurcăciune, se răstea ea. M-am lecuit să-mi mai fac de cap cu tine!

Sportcoat însă ajunsese la biserică într-o formă de zile mari, după ce-și petrecuse noaptea sărbătorind viața lui Hettie alături de amicul lui, Rufus Harley, care era de fel din același oraș ca el și care, după Hot Sausage, era cel mai bun prieten pe care-l avea în Brooklyn. Rufus era îngrijitor la Blocurile Watch, doar câteva străzi mai încolo, și, cu toate că nu se avea bine cu Hot Sausage — Rufus era din Carolina de Sud, în timp ce Sausage se trăgea din Alabama —, făcea un soi de rachiu special, căruia îi ziceau King Kong și care le plăcea tuturor, inclusiv lui Hot Sausage.

Lui Sportcoat nu-i era pe plac numele pe care Rufus îl dăduse specialității sale și, de-a lungul anilor, sugerase o serie de alte denumiri.

— Chestia asta s-ar vinde ca pâinea caldă dacă n-ar avea nume de gorilă, a spus el la un moment dat. Ce-ar fi să-i zici Păhărelu' lu' Nellie sau Licoarea lu' Ghedeon?

Rufus însă lua în zeflemea astfel de idei.

— Pân' ce-o apărut Muhammad Ali, îi ziceam Sonny Liston, a explicat el, referindu-se la temutul campion de culoare de la categoria grea, ai cărui pumni ca niște ciocane lăsau adversarii lați la podea.

Sportcoat se văzuse nevoit să accepte că, oricum i-ar fi zis, rachiul lui Rufus era cel mai bun din Brooklyn.

Noaptea fusese lungă și veselă, plină de povești despre Possum Point, orășelul lor de baștină, iar a doua zi dimineață Sportcoat s-a așezat în primul rând la Biserica Five Ends, în cea mai bună formă, zâmbind în timp ce doamnele îmbrăcate în alb îl copleșeau cu atențiile lor, iar cele mai bune două coriste se băteau pe unicul microfon din biserică. De obicei, certurile din biserică sunt niște chestiuni înăbușite, șuierate doar printre dinți, pline de înjunghieri pe la spate, intrigi de culise și bârfe șoptite despre ciorbe stricate. Gâlceava asta însă era pe față, cum nu se putea mai bine. Coristele cu pricina, Nanette și Sweet Corn[7], cunoscute drept Verișoarele, aveau amândouă treizeci și trei de ani și erau deopotrivă de frumoase și de talentate. Fuseseră crescute ca niște surori, încă locuiau împreună, iar de curând se certaseră cumplit din cauza unui neisprăvit din cartier, un tânăr pe nume Pudding. Urmările căpătaseră proporții de-a dreptul fabuloase. Femeile își revărsau în muzică furia reciprocă, fiecare încercând s-o dovedească pe cealaltă în timp ce răcnea cu sălbăticie înălțătoare despre izbăvirea pe care o va aduce Mântuitorul nostru atotputernic, Isus Cristos din Nazaret.

Pastorul Gee, stimulat de priveliștea minunaților sâni ai Verișoarelor, care se ridicau sub rochii în timp ce ele cântau înfocat, a rostit pe urmă o cuvântare însuflețită, ca să șteargă amintirea glumei făcute pe seama lui Hettie pe când ea era deja moartă în port, așa că întreaga ceremonie s-a transformat în cea mai grozavă slujbă de trimitere acasă[8] care se ținuse la Five Ends în ultimii ani.

Sportcoat a urmărit totul extaziat, bucurându-se din plin de spectacol și minunându-se de voluntarele din biserică în rochiile lor albe și cu pălării elegante pe cap, care se fâțâiau de colo-colo și făceau mare caz de el și de fiul său, Pudgy Fingers[9], care-i stătea alături. Pudgy Fingers, un tânăr de douăzeci și șase de ani, orb și, ziceau gurile rele, cu o doagă lipsă, trecuse de la rotunjimile copilăriei la o zvelțețe plăcută privirii, trăsăturile ciocolatii fiindu-i ascunse în spatele unor ochelari scumpi, cu lentile fumurii, donați de vreun asistent social de mult uitat. Ca de obicei, nu lua seamă la nimic din ce se întâmpla în jur, deși, în chip cu totul necaracteristic, n-a mâncat

nimic după slujbă, la praznicul de la biserică. Sportcoat însă a fost încântat.

— O fost minunat, le-a spus el prietenilor după ceremonie. Lu' Hettie i-ar fi plăcut la nebunie.

În noaptea aceea a visat-o pe Hettie și, așa cum făcea deseori seara pe când soția lui încă trăia, i-a spus titlurile predicilor pe care plănuia să le țină într-o bună zi, ceea ce o amuza de obicei, căci titluri avea veșnic, dar conținut niciodată: „Binecuvântează, Doamne, vaca!" și „Mulțumescu-l pentru porumb" și „Bau! a zis găina". În noaptea aceea însă părea indispusă și-l asculta încruntată, stând picior peste picior pe un scaun, într-o rochie mov, așa că el i-a dat vestea veselă a înmormântării de care avusese parte. I-a povestit cât de frumoasă fusese slujba — florile, mâncarea, discursurile și muzica — și ce fericit era el s-o vadă că-și căpătase aripile și-și luase zborul către răsplata veșnică, deși ar fi putut să-i dea și lui niște sfaturi despre cum să pună mâna pe pensia ei. Nu știa ea oare ce bătaie de cap e să stai toată ziua la coadă în centru, la biroul de pensii? Și ce se întâmplase cu banii pe care îi strânsese pentru Clubul de Crăciun, la care enoriașii de la Five Ends contribuiau săptămânal ca să poată cumpăra cadouri pentru copii în decembrie? Hettie era trezorierul, dar nu spusese niciodată unde ținea banii.

— Toți se-ntreabă unde li-s paralele, i-a reproșat el. Trebuia să zici unde i-ai ascuns.

Fără să ia în seamă întrebarea, Hettie și-a netezit o cută în partea de sus a rochiei.

— Nu mai vorbi cu mine de parc-aș fi copil, i-a zis ea. Așa-mi vorbești de cincizeci și unu de ani.

— Unde-s banii?

— Caută-ți-i în cur, bețiv ordinar ce ești!

— Da' nu uita c-avem și noi ceva mărunțiș p-acolo!

— Noi? a rânjit ea. Un bănuț n-ai aruncat acolo de douăj de ani, pilangiu puturos și netrebnic ce ești!

S-a ridicat de pe scaun și uite-așa s-au pornit, certându-se ca pe vremuri, o ciondăneală care s-a transformat în obișnuitul tărăboi

epuizant, cu urlete și spume la gură, care a continuat și după ce s-a trezit el, ea ținându-se după el ca-ntotdeauna, cu mâinile în șold, trântindu-i replici istețe în timp ce el încerca s-o șteargă, azvârlind la rându-i răspunsuri peste umăr. S-au certat toată ziua aceea și în cea următoare, ciondănindu-se de la micul-dejun până la prânz și tot așa, până a doua zi. Pentru un privitor din afară, Sportcoat părea că vorbește cu pereții în timp ce-și vedea de treburile obișnuite: jos, în încăperea cu boilerul, pentru un păhărel cu Hot Sausage, înapoi sus în apartamentul 4G, apoi ducându-l pe Pudgy Fingers la locul de unde îl lua autobuzul ca să-l poarte până la centrul de asistență pentru orbi, apoi văzându-și de muncile ocazionale pe care le făcea și pe urmă acasă iar. Oriunde mergea, ei doi continuau să se ciorovăiască. Sau Sportcoat, cel puțin, o făcea. Vecinii, desigur, nu o vedeau pe Hettie; se holbau pur și simplu la el cum vorbește cu cineva invizibil. Lui Sportcoat nu-i păsa că se holbează la el. Pentru el era cel mai firesc lucru din lume să se certe cu Hettie. O făcuse timp de patruzeci de ani.

Nu-i venea să creadă. Nu mai rămăsese nici urmă din făptura tandră, sfioasă și dulce care chicotea pe vremea când se duceau pe furiș în porumbul înalt din grădina tatălui ei din Possum Point, iar el îi vărsa vin pe bluză și-i pipăia țâțele. Era newyorkeză get-beget acum: impertinentă, nerușinată și guralivă, apărând din senin în cele mai neașteptate momente ale zilei, de fiecare dată cu altă perucă nenorocită, pesemne un dar de la Domnul pentru greutățile de care avusese parte în viață. În dimineața zilei când l-a împușcat pe Deems, Hettie i se înfățișase roșcată, ceea ce-l tulburase și, mai rău, ea se înfuriase cumplit când îl auzise întrebând-o, pentru a nu știu câta oară, despre banii pentru Clubul de Crăciun.

— Femeie, unde-s dolarii ăia? Tre' să scot de undeva paralele oamenilor.

— Nu tre' să zic nimic.

— Asta-i ciordeală!

— Cine și-o găsit să vorbească! Hoțu' de brânză!

Împunsătura asta l-a durut rău. De ani de zile, Fondul Locativ din New York, o mega-tumoare birocratică, focar de șmenari, coțcari, bișnițari, șperțari, tați care nu-și plătesc pensiile alimentare, profitori veroși și funcționari numiți politic, care domneau cu o ineficiență arogantă asupra Blocurilor Cause și asupra tuturor celorlalte patruzeci și cinci de complexuri de locuințe sociale din New York, scuipase inexplicabil o bijuterie de cadou către Blocurile Cause, anume brânză gratis. Cine apăsase pe buton, cine completase hârtiile, cine făcea brânza să apară ca prin minune — asta nu știa nimeni, nici măcar Bum-Bum, care de mult timp făcuse din lămurirea misterului brânzei o *cause d'être*[10]. Bănuiau că ar veni din partea Fondului Locativ, dar nimeni nu era în asemenea hal de tâmpit încât să întrebe direct acolo și să stârnească astfel bestia. Ce rost ar fi avut? Brânza era gratis. Venea cu regularitate de ani de zile, în prima sâmbătă din lună, poposind miraculos în zori la Hot Sausage, în încăperea cu boilerul de la subsolul Blocului 17. Zece lăzi pline, cu brânză pusă la rece în calupuri de câte două kilograme. Nu era vorba de obișnuita „mâncare cu brânză" pentru complexurile de locuințe sociale, și nici de ceva șvaițer dubios, împuțit și stricat, șparlit din cine știe ce băcănie amărâtă, unde aduna mucegai în vreo vitrină jegoasă și era ciugulit noaptea de șoareci, așteptând să fie vândut vreunui fraier proaspăt sosit din Santo Domingo. Era vorba de brânză proaspătă, grasă, suculentă, divină, moale, cremoasă, brânză de să mă pupi în cur de ciudă, să moară vacile, delicios de sărată, după care-ți lasă gura apă, brânză de oameni albi, brânză pentru care să-ți dai viața, brânză care să te facă fericit, brânză de să-l iei la pumni pe șeful brânzei, brânză pentru mahări, brânză de-așteptat apocalipsa, o brânză atât de bună, încât se făcea coadă în fiecare primă sâmbătă din lună: mame, fiice, tați, bunici, infirmi în scaune cu rotile, copii, rude din provincie, albi din Brooklyn Heights[11], ba chiar și muncitori sud-americani de la punctul de prelucrare a deșeurilor de pe Concord Avenue, toți se aliniau răbdători într-un șir care pornea din subsolul lui Hot Sausage și se întindea dincolo de ieșirea din Blocul 17, șerpuind pe rampă până pe trotuar, apoi cotind pe după clădire, până în piața cu

drapelul. Ghinioniștii de la capătul cozii se vedeau nevoiți să se uite tot timpul peste umăr după polițiști — căci, gratis sau nu, cu un lucru așa de bun sigur e ceva la mijloc — pe când cei din față, cărora deja le ploua în gură, înaintau milimetric, temându-se să nu se termine stocul, fiindcă știau că dacă ajungi suficient de aproape ca să vezi brânza și se isprăvește sub ochii tăi e aproape ca și cum ai face *coitus interruptus*.

Evident, amiciția dintre Sportcoat și Hot Sausage, foarte importantul distribuitor al acestui produs, îi asigura celui dintâi o bucată oricât de mare ar fi fost cererea, ceea ce era întotdeauna o veste bună pentru el și Hettie. Mai ales Hettie era înnebunită după brânza aia. Așa că pe Sportcoat l-a înfuriat cu atât mai mult remarca ei răutăcioasă.

— Da' de mâncat ai mâncat brânza, nu? a zis el. Ai mâncat-o ca disperata de fiecare dată. Chit că era furată sau nu. Ți-o plăcut.

— Era un dar de la Isus.

Asta l-a scos din sărite pe Sportcoat, care a făcut-o cu ou și cu oțet până ce-a dispărut. În săptămânile de dinainte să-l împuște pe Deems, certurile cu Hettie deveniseră atât de înverșunate, încât începuse să-și pregătească argumentele din timp, bând în absența ei ca să-și limpezească gândurile și să-și șteargă păienjenișul din cap, pentru ca apoi, când avea să se ivească, să-i poată expune raționamentele cu toată claritatea și să-i arate cine-i șeful, lucruri care îl făceau să pară și mai bizar în ochii locuitorilor din Blocurile Cause, care-l vedeau pe Sportcoat în hol fluturând prin aer o sticlă de King Kong făcut de Rufus și zicând fără să se adreseze cuiva anume: „Cine-aduce brânza? Io sau Isus? Dacă io-s ăla care stă la coadă pentru brânză... Și io-s ăla care aduce brânza. Și tot io-s ăla care cară brânza acasă și pe ploaie, și pe ninsoare. Cine-aduce brânza? Io sau Isus?".

Prietenii îi găseau scuze. Vecinii nu-l băgau în seamă. Apropiații de la Biserica Five Ends ridicau din umeri. Mare lucru. Sport era puțin dus, și ce dacă. Toată lumea din complex avea motive să fie puțin într-o ureche. Neva Ramos, de exemplu, frumusețea dominicană din Blocul 5, care turna un pahar de apă în capul oricărui bărbat suficient

de tâmpit să stea sub fereastra ei. Sau Dub Washington, din Blocul 7, care dormea într-o fabrică dezafectată de la cheiul Vitali și în fiecare iarnă era arestat pentru furt din același magazin alimentar din Park Slope. Sau Bum-Bum, care se oprea în fiecare dimineață în fața lui Isus cel negru pictat pe zidul din spate al Bisericii Five Ends ca să se roage cu voce tare pentru mătrășirea fostului ei soț, să-i dea Domnul foc la coaie și să-i sfârâie într-o tigaie ca două turte de cartofi mici și pleoștite. Toate se explicau. Pe Neva o nedreptățea șeful la serviciu. Dub Washington voia o celulă încălzită. Pe sora Bum-Bum o părăsise soțul pentru un bărbat. Și ce dacă? Toată lumea din complex avea motive să se sminteasscă. Pentru toate exista, de obicei, un motiv bun.

Până ce Sportcoat l-a împușcat pe Deems. Asta era altceva. Dacă încercai să găsești un motiv pentru asta era ca și cum ai fi încercat să explici de ce se transformase Deems dintr-un bazaochi simpatic și cel mai bun jucător de baseball pe care-l avuseseră vreodată Blocurile Cause într-un dobitoc îngrozitor, criminal și vânzător de otravă, cu tot atâta farmec cât un ciclop. Era imposibil.

— Dacă n-or fi cu dată de expirare răvașele din prăjiturelele chinezești, poate-o avea o șansă Sportcoat, și-a dat Bum-Bum cu părerea. Dar altfel, io multe zile nu cred că mai apucă.

Avea dreptate. Toți erau de aceeași părere. Sportcoat era un om mort.

---

1. Haină bărbătească, asemănătoare unui sacou, purtată inițial la vânătoare și călărie și confecționată de obicei din tweed.

2. În original, Christmas Club, denumire sub care erau cunoscute în SUA, în secolul XX, conturile de economii cu destinație specială, în care banii depuși săptămânal la bancă le erau returnați clienților la sfârșitul anului, în preajma Crăciunului.

3. *Bum* înseamnă „fund" în engleza argotică.

4. Referință la pariurile ilicite care se făceau în comunitățile de minorități din New York și alte orașe mari din Statele Unite, în care oamenii de rând pariau pe numere, ca într-un fel de loterie, la case improvizate de pariuri (magazine, baruri etc.), pe care apoi „curierii" le duceau la sediile centrale, iar câștigurile se stabileau prin raportare la anumite curse de cai.

5. „Cârnat iute"; în engleza argotică, *sausage* înseamnă și „penis".

6. Cântec religios al comunității de culoare din sudul Statelor Unite.

7. „Porumb dulce" (en.).

8. În original, *home-going service*, slujbă de înmormântare tradițională în comunitățile afro-americane din SUA, în care moartea este văzută deopotrivă ca o ridicare la cer și ca o întoarcere în Africa străbunilor (n.r.).

9. „Degete dolofane" (en.).

10. „Scop în viață“ (fr.).
11. Cartier rezidențial select din New York.

2
Un om mort

Evident că oamenii din Blocurile Cause prevesteau moartea lui Sportcoat de ani de zile. În fiecare primăvară, când locatarii ieșeau de prin apartamente ca niște cârtițe din vizuini, ca să se plimbe prin piață și să tragă în piept puținul aer curat ce mai rămăsese în Causeway — căci mare parte era poluat de stația de epurare a apelor reziduale din apropiere —, îl mai zărea câte unul pe Sportcoat împleticindu-se prin piață după o noapte de beție cu basamac King Kong în subsolul lui Rufus sau de pariat la vist în bodega lui Silky de pe Van Marl Street și zicea: „Până aici i-a fost". Când Sportcoat a luat gripa din '58, care a țintuit la pat jumătate din Blocul 9 și i-a dat Aripile Veșnice diaconului Erskine de la biserica Mighty Hand Gospel Tabernacle ca să-și ia zborul la ceruri, sora Bum-Bum a declarat ritos: „O să dea colțul". În '62, când a venit să-l ia salvarea după al treilea accident cerebral, Ginny Rodriguez din Blocul 19 a mormăit: „S-a zis cu el". Tot în anul acela, doamna Izi de la Societatea pentru Suveranitatea Portoricană a câștigat într-o tragere la sorți bilete la meciul celor de la New York Mets de pe stadionul Polo Grounds. A prezis că echîpa celor de la Mets, care pierduse 120 de meciuri în acel sezon, avea să câștige, ceea ce s-a și întâmplat, iar asta a încurajat-o să anunțe și moartea lui Sportcoat două săptămâni mai târziu, explicând că Dominic Lefleur, Senzația Haitiană, tocmai se întorsese dintr-o vizită făcută mamei lui în Port-au-Prince, iar ea îl văzuse cu ochii ei pe Sportcoat căzând ca un bolovan chiar în dreptul apartamentului său de la etajul al treilea, din pricina virusului ciudat pe care-l adusese Dominic cu el în acel an.

— Trosc, bum, poc! Așa a făcut! a exclamat ea.

Dus. Pa. Adio. Ba a invocat ca dovadă chiar duba neagră de la morga municipală care apăruse în noaptea aceea și ridicase pe cineva, dar și-a luat vorbele înapoi a doua zi dimineață, când a reieșit că

trupul care fusese dus îi aparținea lui El Haji, fratele Senzației Haitiene, care se convertise la Islam și îi frânsese mamei sale inima, iar apoi fusese răpus de-un atac de cord după prima zi de serviciu ca șofer de autobuz, și asta — imaginați-vă — după ce încercase trei ani să se angajeze la societatea de transport public.

Chiar și așa, Sportcoat părea destinat să dea ortul popii. De fapt, până și sufletele pline de voioșie de la biserică — unde Sportcoat era diacon și președinte al filialei de la Five Ends a Marii Frății a Lojei Elanilor[12] nr. 47 din Brooklyn, care, pentru impunătoarea sumă de 16,75 de dolari (plătită anual, prin ordin de plată doar, fără supărare), beneficia de o garanție de lungă durată din partea mai-marilor de la Biserica Baptistă Five Ends că vor „asigura serviciile funerare pentru orice membru al Lojei Elanilor din Brooklyn care are nevoie să fie condus pe ultimul drum, bineînțeles contra cost", cu Sportcoat pe post de purtător de sicriu onorific — chiar și aceste suflete, deci, îi prevestiseră moartea.

— Sportcoat e un om bolnav, a zis cu seriozitate sora Veronica Gee de la Five Ends.

Avea dreptate. Până la șaptezeci și unu de ani, Sportcoat contractase aproape toate bolile cunoscute speciei umane. Avea gută. Avea hemoroizi. Reumatismul îl încovoia de spate așa de rău, încât șchiopăta ca un cocoșat în zilele mohorâte. Pe brațul stâng avea un chist cât o lămâie de mare, iar hernia inghinală era cât o portocală. Când a ajuns la dimensiunile unui grepfrut, medicii i-au recomandat să se opereze. Sportcoat nu i-a băgat în seamă, așa că un asistent social binevoitor de la policlinica din cartier l-a înscris la toate terapiile alternative posibile: acupunctură, terapie magnetică, fitoterapie, medicină holistică, tratament cu lipitori, analiză posturală și remedii naturiste din plante modificate genetic. Nimic n-a mers.

Cu fiecare eșec, sănătatea lui devenea tot mai precară, iar prevestirile morții — tot mai frecvente și de rău augur. Nu s-a împlinit niciuna însă. Locuitorii din Blocurile Cause nu știau asta, dar adevărul este că moartea lui Cuffy Jasper Lambkin, care era numele real al lui Sportcoat, fusese prorocită cu mult timp înainte de

sosirea lui în cartier. Când fusese trezit la viață cu o palmă în Possum Point, Carolina de Sud, cu șaptezeci și unu de ani în urmă, moașa care îl ajutase să vină pe lume a privit cu groază cum pe geamul deschis a intrat în zbor o pasăre, a fâlfâit deasupra capului pruncului și apoi a ieșit — un semn rău. „O să fie idiot", a anunțat moașa, după care a pus copilul în brațele mamei și s-a făcut nevăzută, mutându-se la Washington, DC, unde s-a măritat cu un instalator și n-a mai adus în veci alți copii pe lume.

Ghinionul părea să-l urmeze pe copil oriunde mergea. Bebelușul Cuffy a avut colici, febră tifoidă, pojar, oreion și scarlatină. La vârsta de doi ani înghițea de toate: bile, pietre, țărână, linguri, iar odată și-a înfipt în ureche coada unui polonic, care a trebuit apoi să fie extrasă de către un doctor la spitalul universitar din Columbia. La vârsta de trei ani, un tânăr pastor de prin părțile acelea a venit să binecuvânteze copilul, care copil i-a împroșcat cămașa albă și curată cu vomă verde de sus până jos. Omul a anunțat că „Pruncul e dracu-mpielițat" și a pornit spre Chicago, unde s-a lăsat de propovăduit evanghelia și a devenit cântăreț de blues sub numele de Tampa Red, înregistrând uriașul hit *Dracu-mpielițat* înainte să moară lefter și neștiut de nimeni, numai ca apoi să-și croiască drum în istorie, imortalizat în studiile muzicale și în cursurile universitare de rock-and-roll de peste tot din lume, idolatrizat de compozitorii albi și de intelectualii din lumea muzicii pentru hitul lui de blues clasic, care a devenit piatra de temelie a imperiului de patruzeci de milioane de dolari al casei de discuri Gospel Stam, de la care nici el, nici Sportcoat n-au văzut un sfanț.

La vârsta de cinci ani, bebe Sportcoat s-a târât de-a bușilea până la o oglindă și a scuipat în imaginea sa reflectată, un semn făcut diavolului, a cărui urmare a fost că nu i-au crescut măselele până la nouă ani. Maică-sa nu s-a dat în lături de la nimic ca să le facă să crească. A săpat după o cârtiță, i-a tăiat picioarele și le-a spânzurat apoi de un lanț la gâtul copilului. I-a frecat gingiile cu creier proaspăt de iepure. I-a umplut buzunarele cu clopoței de șarpe, cozi de porc și, în cele din urmă, cu colți de aligator, toate degeaba însă. A lăsat un

câine să-l calce în picioare, un remediu infailibil, dar câinele l-a mușcat și a luat-o la sănătoasa. În cele din urmă, a chemat o doftoroaie din Sea Islands, care a tăiat o nuielușă de tufă verde, i-a șoptit numele adevărat al lui Cuffy și a atârnat-o cu susul în jos în colțul încăperii. Când a plecat, a zis: „Opt luni de-acum încolo, să nu-i mai spuneți pe numele adevărat". Mama s-a conformat și i-a zis „Sportcoat", un termen pe care-l auzise pe când culegea bumbac la ferma lui J.C. Yancy din comitatul Barnwell, unde lucra cu ziua și unde unul dintre șefii ei albi l-a rostit referindu-se la sacoul lui nou-nouț, în carouri verzi și albe, pe care l-a purtat fudul chiar în după-amiaza când l-a cumpărat, făcând o impresie grozavă urcat pe cal în soarele năprasnic al Sudului, cu pușca de-a curmezișul în poală și moțăind în șa la capătul rândului de bumbac în timp ce lucrătorii de culoare râdeau pe înfundate și ceilalți supraveghetori chicoteau. Opt luni mai târziu, s-a trezit într-o dimineață și i-a găsit lui Sportcoat, care avea zece ani de-acum, gura plină de măsele. A căutat-o încântată pe doftoroaie, care a venit, a examinat gura lui Cuffy și a zis: „O să aibă dinți mulți, mai ceva ca un aligator", după care mama l-a bătut fericită pe creștet pe băiat, s-a întins să tragă un pui de somn și și-a dat duhul.

Băiatul nu și-a revenit niciodată după moartea mamei. Durerea din suflet i-a crescut cât o lubeniță. Dar doftoroaia a avut dreptate. I-au ieșit dinți cât pentru doi. Răsăreau ca ciupercile după ploaie. Premolari, molari, măsele duble groase și lungi, dinți lați în față, înguști în spate. Însă erau prea mulți, i se îngrămădeau în gingii și au trebuit scoși, iar extracțiile au fost făcute sârguincios de studenții albi de la stomatologie, de la Universitatea din Carolina de Sud, încântați de ocazie fiindcă aveau nevoie disperată de pacienți pe care să lucreze ca să-și ia diplomele, așa că tare l-au îndrăgit pe Sportcoat, extrăgându-i dinții și dându-i brioșe și sticluțe de whisky drept recompensă, căci el descoperise deja magia alcoolului, în parte ca să sărbătorească faptul că taică-său se însurase cu maică-sa vitregă, care deseori îl îndemna să se ducă să se joace la Muntele Sassafras, la patru sute de kilometri de-acolo, și să sară din vârf gol pușcă. La paisprezece

ani, era beţiv şi visul oricărui student la stomatologie. La cincisprezece ani l-au descoperit şi cei de la facultatea de medicină, când primele dintre multele boli de care avea să sufere şi-au adunat forţele ca să-l atace. La optsprezece ani, septicemia i-a inflamat ganglionii limfatici până au ajuns cât nişte bile. I-a reapărut şi pojarul, precum şi un număr de alte boli, care adulmecaseră carnea crudă a unui fraier însemnat să moară şi i-au dat buzna în trup: scarlatină, boli de sânge, infecţii virale acute, embolie pulmonară. La douăzeci de ani, şi-a încercat norocul şi lupusul, dar s-a dat bătut. Pe când avea douăzeci şi nouă de ani, l-a izbit un măgar cu copita şi i-a spart orbita ochiului drept, după care Sportcoat a umblat împiedicat luni întregi. La treizeci şi unu de ani, şi-a tăiat cu joagărul degetul mare de la mâna stângă. Încântaţi, studenţii de la medicină i l-au cusut la loc cu şaptezeci şi patru de copci, apoi au pus mână de la mână şi i-au cumpărat cadou o drujbă veche, cu care şi-a tăiat degetul mare de la piciorul drept. Pe acesta i l-au reataşat cu treizeci şi şapte de copci şi, ca urmare, doi dintre studenţi au câştigat stagii medicale importante la spitale din nord-est, de unde i-au trimis bani îndeajuns ca să-şi cumpere un alt măgar şi un cuţit de vânătoare, pe care a reuşit să şi-l înfigă în aortă din greşeală în timp ce jupuia un iepure. Şi-a pierdut cunoştinţa de data aceea şi era să moară, dar a fost dus de urgenţă la spital, unde a zăcut mort pe masa de operaţie timp de trei minute, dar şi-a venit în simţiri după ce un chirurg rezident i-a vârât o sondă în degetul mare de la picior, făcându-l să sară în fund şi să înjure de mama focului. La cincizeci şi unu de ani, pojarul a revenit pentru un ultim flirt şi s-a declarat înfrânt. După aceea, Cuffy Jasper Lambkin, rebotezat „Sportcoat“ de mama lui şi iubit şi admirat de toţi cei care-l cunoşteau în Possum Point, mai puţin de cei doi oameni care ar fi trebuit să-i poarte de grijă pe lumea asta, adică taică-său şi mama lui vitregă, a lăsat în urmă rugăminţile stăruitoare ale mediciniştilor plini de recunoştinţă din Carolina de Sud şi a pornit-o spre New York, pentru a i se alătura soţiei lui, Hettie Purvis, iubita din copilărie, care se mutase deja acolo şi aranjase totul pentru el,

fiindcă își găsise de lucru ca menajeră la o familie bună de albi din Brooklyn.

A ajuns în Blocurile Cause în 1949, scuipând sânge, expectorând o flegmă neagră, dezgustătoare și bând Everclear de casă, înlocuit apoi cu iubitul King Kong al lui Rufus, care l-a ținut în stare bună până după șaizeci de ani, moment în care au început operațiile. Doctorii l-au desfăcut bucată cu bucată. Prima dată, un plămân. Apoi un deget de la picior, apoi încă un deget de la picior, după care au urmat obișnuitele amigdale, vezica, splina și două operații la rinichi. În tot acest timp a continuat să bea până-l dureau coaiele și să muncească pe brânci, ca un sclav, căci Sportcoat era om priceput la toate. Știa să repare orice mergea, se mișca sau creștea. Nu exista cazan, televizor, fereastră sau mașină pe care el să nu le poată repara. În plus, cum copilărise la țară, Sportcoat se pricepea la grădinărit cel mai bine din tot cartierul. Era prieten cu tot ce răsărea din pământ: roșii, ierburi aromatice, fasole Lima, păpădie, păducelul cerșetorului, urzicuță, ferigi, ciocul berzei. Nu exista plantă pe care să n-o poată convinge să iasă la suprafață, nici sămânță pe care să n-o poată face să încolțească la soare, nici animal pe care să nu-l poată chema sau convinge să facă ceva cu zâmbetul lui deschis și cu atingerea lui fermă și blândă. Sportcoat era un geniu ambulant, un dezastru de om, o pacoste, un miracol al medicinei, precum și cel mai grozav arbitru de baseball de care Blocurile Cause avuseseră parte vreodată, pe lângă faptul că era fondatorul și antrenorul echipei de baseball pentru băieți Pan-Cause. Era meșter nepereche pentru locatarii din Blocurile Cause, tipul pe care-l chemai când pisica făcea caca și îi rămânea o bucățică atârnată de fund, căci Sportcoat era un bătrân de la țară și nimic nu-l putea face să-și întoarcă fața de la ce lăsase pe pământ bunul Dumnezeu. Tot așa, dacă pastorul invitat avea diabet și 200 de kile și se îmbuibase cu prea multă slănină de porc și prea multe pulpe de pui la praznicul de la biserică și enoriașii aveau nevoie de un om suficient de puternic ca să-i urnească de pe veceu trupul cât o batoză și să-l urce în autobuzul către Bronx, ca să se poată încuia naibii biserica și să meargă toată lumea acasă — ei bine, Sportcoat era omul potrivit.

Nicio sarcină nu era prea măruntă, niciun miracol prea nemaipomenit și niciun miros prea respingător. Așa se face că, la vederea lui Sportcoat traversând împleticit piața în fiecare după-amiază, în drum spre vreuna din slujbele lui ocazionale, vecinii își murmurau unul altuia: „Nebunu' ăla-i o minunăție" în timp ce, în sinea lor, își ziceau tainic: „Toate-s cum trebuie pe lume".

Toate astea s-au schimbat însă în ziua când Sportcoat l-a împușcat pe Deems Clemens — în privința asta nimeni nu avea nicio îndoială.

Clemens reprezenta Noua Specie de negru din cartier. Deems nu era vreun puști prăpădit din Sud sau din Puerto Rico sau Barbados, care ajungea la New York cu buzunarele goale, cu o Biblie și cu un vis. Nu-l smerise o viață de cules bumbac în Carolina de Nord sau de cărat trestie de zahăr în San Juan. Nu ajunsese în New York din vreun loc sărac unde puștii alergau desculți și mâncau oase de pui și supă de broască țestoasă și de unde se târau către New York cu zece cenți în buzunar, bucuroși peste măsură la gândul că vin la oraș ca să curețe case și să desfunde veceuri și să ridice gunoiul, nutrind speranța că poate or prinde vreo slujbă călduță la municipalitate sau poate chiar c-o să facă și ceva școală prin bunăvoința unor albi amabili. Lui Deems nu-i păsa nici cât negru sub unghie de albi, de școală, de trestia de zahăr sau de bumbac, și nici măcar de baseball, la care fusese un as cândva. Nu dădea doi bani pe nimic din ce ținea de vechiul fel de viață. Era un copil al cartierului, tânăr și deștept, care făcea bani gărlă învârtind droguri la un nivel cum nu se mai văzuse în Blocurile Cause. Avea prieteni și relații sus-puse din estul New Yorkului până la Far Rockaway, în Queens, și orice fraier din complex care era suficient de tâmpit să scoată vreo vorbă în prezența lui sfârșea burdușit bine sau îngropat într-o urnă pe vreo alee.

Toată lumea era de acord că de data asta lui Sportcoat îi ajunsese funia la par. Era, fără îndoială, un om mort.

---

12. The Grand Brotherhood of the Elks Lodge — organizație caritabilă, apolitică.

3
Jet

În piața dintre Blocurile Cause se aflau șaisprezece martori când Sportcoat și-a semnat condamnarea la moarte: un Martor al lui Iehova care oprea trecătorii, trei mame cu copii în cărucior, doamna Izi de la Societatea pentru Suveranitatea Portoricană, un polițist sub acoperire, șapte cumpărători de droguri și trei enoriași de la Biserica Five Ends, care împărțeau fluturași anunțând slujba de Ziua Prietenilor și a Familiei, când urma să aibă loc prima predică a diaconului Sportcoat însuși. Niciunul dintre ei nu le-a suflat o vorbă despre incident polițiștilor, nici măcar polițistul sub acoperire, un detectiv de douăzeci și doi de ani de la Secția Șaptezeci și Șase, pe nume Jethro „Jet" Hardman, primul detectiv de culoare din istoria Blocurilor Cause.

Jet îl urmărea pe Deems Clemens de șapte luni. Era prima lui misiune sub acoperire, iar lucrurile pe care le aflase îl tulburaseră mult. Clemens, după cum a descoperit Jet, era doar ultima verigă dintr-o rețea de traficanți care urca în lanțul trofic până la Joe Peck, un nume important în lumea interlopă italiană din Brooklyn, al cărui cartel violent le dădea fiori reci pe șira spinării tuturor polițiștilor de patrulă din secția lui Jet care țineau la viața lor. Peck avea pile — la secție, la primăria din Brooklyn și în familia mafiotă Gorvino, niște indivizi care erau în stare să ceară gâtul unui polițist dintr-o nimica toată și să scape basma curată. Pe Jet îl prevenise despre Peck fostul lui coleg de echipă, un sergent irlandez mai în vârstă pe care-l chema Kevin „Potts" Mullen, un polițist cinstit întors în secție de curând după ce fusese exilat în Queens pentru groaznicul obicei de a vrea cu adevărat să-i vâre pe infractori la pârnaie. Potts, fost detectiv retrogradat pe postul de polițist de patrulă, trecuse pe la secție într-o după-amiază ca să vadă ce mai face fostul său elev, despre care aflase că se oferise voluntar să lucreze sub acoperire la Blocurile Cause.

— Ce rost are să-ți riști pielea? l-a întrebat Potts.

— Sunt un pionier, Potts, i-a zis Jet mândru. Îmi place să fiu primul. Am fost primul negru care a cântat la trombon în școala mea primară, Școala Publică nr. 29. Apoi primul negru din Gimnaziul nr. 219 care a intrat în clubul de matematică. Acum sunt primul detectiv de culoare din cartier. E-o lume nouă, Potts. Sunt un deschizător de drumuri.

— Ba ești un idiot, a spus Potts.

Stăteau de vorbă în fața Secției Șaptezeci și Șase. Potts, în uniformă de sergent, se sprijinea de bara de protecție a mașinii de patrulare și clătina din cap.

— Las-o baltă, a zis el. Nu știi în ce te-ai băgat.

— Tocmai ce-am început, Potts. Nu-i stres.

— Nu-i de nasul tău.

— Sunt niște fleacuri, Potts. Escrocherii. Bijuterii. Spargeri. Un pic de narcotice.

— Un pic? Ce acoperire ai?

— O să fiu un îngrijitor căruia îi plac drogurile. Primul îngrijitor de culoare din Blocurile Cause sub douăzeci și trei de ani!

— E vorba de droguri aici, a zis Potts, clătinând din cap.

— Și ce dacă?

— Gândește-te la un cal, a continuat Potts. Acum gândește-te la o muscă pe spinarea calului. Ăla ești tu.

— E o șansă pentru mine, Potts. Poliția are nevoie de negri sub acoperire.

— Așa te-a convins locotenentul?

— Vorbele lui întocmai. De ce mă sâcâi, omule? Și tu ai lucrat sub acoperire.

— Asta a fost acum douăzeci de ani.

Potts a oftat. Îi era foame. Se făcuse aproape ora prânzului și avea poftă de o tocană de miel sau de o tocană de porc cu cartofi, iar după cartofi era de-a dreptul înnebunit. De-acolo i se și trăgea porecla — bunică-sa i-o dăduse, pentru că atunci când era mic nu putea să pronunțe cuvântul până la capăt.[13]

— Pe vremea aia, munca sub acoperire era mai mult hârțogăraie, a zis el. Curse de cai. Spargeri. Acum e heroină. Cocaină. Sunt o grămadă de bani la mijloc. Slavă Domnului că pe vremea mea italienilor de pe-aici nu le plăceau drogurile.

— De Joe Peck zici? Sau de Elefant? a spus Jet, încercând să-și ascundă entuziasmul.

Potts s-a încruntat și a aruncat o privire peste umăr înspre clădirea secției, ca să se asigure că nu era prin preajmă niciun cunoscut.

— Ăștia doi au urechi prin secție. Nu te pune cu ei. Peck e nebun. Probabil c-o să-i vină de hac chiar oamenii lui. Cât despre Elefant… Elefantul e de modă veche, a spus el, ridicând din umeri. Transporturi, construcții, depozite — e contrabandist. Scoate marfă din port. Țigări, cauciucuri, lucruri de-astea. La droguri nu se bagă. Mai e și un grădinar pe cinste.

Jet și-a mijit ochii la Potts, căruia părea să-i fi fugit mintea în altă parte.

— E-un pic ciudat Elefantul. Te-ai aștepta să-i placă trenulețele sau vapoarele de jucărie sau ceva de genul ăsta. E ca la o expoziție de flori în curtea lui.

— Poate cultivă flori ca să ascundă plantele de marijuana, a zis Jet. Ceea ce ar fi ilegal, apropo.

Potts a tras aer printre dinți și i-a aruncat o privire iritată.

— Credeam că-ți place să faci cărți de benzi desenate.

— Îmi place, omule. Desenez tot timpul.

— Atunci întoarce-te la uniformă, iar seara fă benzi desenate. Vrei să fii primul la ceva? Uite, fii primul polițist negru suficient de deștept ca să lase deoparte tâmpeniile cu Dick Tracy și să iasă la pensie cu capul într-o bucată.

— Cine-i Dick Tracy? a întrebat Jet.

— Tu doar faci bezni desenate, nu le și citești?

Jet a ridicat din umeri. Potts a râs pe-nfundate.

— Las-o baltă. Nu fi idiot.

Jet încercase s-o lase baltă. Deschisese chiar subiectul cu locotenentul său, care însă nu l-a luat în seamă. Secția Șaptezeci și

Șase, unde Jet se angajase de curând ca detectiv, era cu moralul la pământ și într-o debandadă totală. Căpitanul își petrecea majoritatea timpului la ședințe în Manhattan. Polițiștii albi nu aveau încredere în Jet. Puținii polițiști de culoare, ghicindu-i ambiția și terorizați de gândul c-ar putea fi transferați în estul New Yorkului, considerat iadul pe pământ, îl evitau. Cei mai mulți dintre ei nu voiau să discute despre nimic altceva decât despre cum aveau ei de gând să meargă la pescuit în nordul statului la sfârșit de săptămână. Birocrația era copleșitoare: rapoarte în douăsprezece exemplare pentru un caz banal de furt. Echipa de pirotehnicieni pierdea vremea jucând cărți toată ziua. Jet nu avea încredere decât în Potts, iar Potts, la cei cincizeci și nouă de ani ai săi, aștepta pensia și era cu un picior pe ușă afară, după ce fusese retrogradat la gradul de sergent din motive pe care nu le discuta niciodată. Potts plănuia să se pensioneze în mai puțin de un an.

— O s-o las baltă după un an, a zis Jet. Atunci o să pot să spun cu mâna pe inimă că sunt un pionier.

— Bine, Custer[14]. Dacă se termină rău, o sun eu pe maică-ta.

— Dă-o-ncolo, Potts, sunt bărbat în toată firea.

— Și Custer era.

*

În ziua când Sportcoat l-a împușcat pe Deems, Jet, îmbrăcat în uniforma albastră de îngrijitor a Fondului Locativ și sprijinit în mătură, stătea în piață gândindu-se cum ar fi să se angajeze la curățătoria lui văru-său și să fie primul negru care să inventeze un nou călcător de cămăși cu abur, când l-a văzut pe Sportcoat ieșind îmbrăcat cu haina lui ponosită și niște pantaloni jerpeliți, și îndreptându-se nesigur către mulțimea de tineri din jurul lui Clemens, care ședea lângă catarg, înconjurat de echipa sa și de clienți, la nici trei metri de unde se găsea Jet.

Jet a observat că Sportcoat zâmbea, ceea ce nu era neobișnuit. Îl mai văzuse pe țăcănitul ăsta bătrân rânjind și vorbind de unul singur. L-a urmărit pe Sportcoat cum se oprește o clipă în piața plină de lume, ia poziție de jucător la bătaie, lovește o minge imaginară de baseball, apoi se îndreaptă de spate, se întinde și pornește clătinat mai departe. Jet a râs în barbă și a dat să-și întoarcă privirea, dar chiar atunci a văzut — sau a crezut că vede — cum bătrânul scoate un pistol mare și ruginit din buzunarul stâng al hainei și îl pune în buzunarul drept.

Jet s-a uitat neajutorat în jur. Dăduse peste ceea ce Potts numea „un bucluc". Până atunci, munca lui se desfășurase fără incidente. Cumpărase droguri de câteva ori. Făcuse niște observații în minte. Îl identificase pe unul. Se lămurise care-i treaba cu altul. Văzuse cum merg lucrurile. Înțelesese încotro se întindea pânza de păianjen, adică spre un furnizor din Bed-Stuy[15] zis „Bunch"[16], prin intermediul lui Earl, un executant de temut din gașca lui Bunch, care venea să distribuie marfa și să adune banii. Până aici ajunsese Jet. Auzise c-ar exista și un ucigaș, un asasin plătit pe nume Harold, care se pare că era atât de cumplit, încât toată lumea, inclusiv Deems, se temea până și să-i rostească numele. Jet spera să nu dea ochii cu el. Așa stând lucrurile, nu era prea optimist. De fiecare dată când îi dădea locotenentului raportul despre progresul făcut, omul se arăta nonșalant. „Merge bine, merge bine" — asta era tot ce spunea. Jet știa că locotenentul vânează o promovare și era și el pe picior de plecare, la fel ca majoritatea comandanților de la Secția Șaptezeci și Șase. În afară de Potts și de alți doi detectivi mai în vârstă, care se arătaseră binevoitori față de el, Jet nu avea pe nimeni, niciun fel de îndrumare sau călăuzire, așa c-o lăsase mai moale și-și făcea treaba fără exces de zel, așa cum îl sfătuise Potts. Fără arestări. Fără descinderi. Fără comentarii. Nu faci nimic. Te uiți doar. Asta-i spusese Potts.

Dar asta… asta era altceva. Bătrânul se apropia cu un pistol. Ce-ar face Potts dacă ar fi în locul lui?

Jet s-a uitat în jur. Era plin de lume. Era aproape ora prânzului, iar gurile clevetitoare care se adunau la banca de lângă catarg în fiecare dimineață ca să-și soarbă cafeaua și să salute steagul nu se împrăștiaseră încă. Jet observase că exista un soi de armistițiu între Deems și echipa lui de traficanți, pe de o parte, și, pe de alta, veteranii complexului, care veneau acolo în fiecare dimineață ca să bârfească și să se ia în balon. Pentru un scurt răstimp, între unsprezece și jumătate și douăsprezece, cele două grupuri își împărțeau spațiul din jurul steagului. Deems acționa de pe o bancă dintr-o parte a stâlpului, iar locuitorii matinali erau adunați de cealaltă parte, bombănind despre cum se duc toate de râpă pe lume, inclusiv Deems însuși, după cum observase Jet.

— Dac-ar fi fiu-miu, i-aș da cu o bâtă de baseball în cap lu' nenorocitu' ăsta, o auzise Jet odată bodogănind pe sora Veronica Gee.

— L-aș cotonogi de numa', da' de ce să-mi întrerup rugăciunile? adăugase Bum-Bum.

Iar Hot Sausage se băgase și el în seamă:

— O să-i frig io coițele într-o bună zi, când nu-s afumat.

Jet observase că Deems îi ignora, reducându-și la minimum mișcările prin piață până ce plecau veteranii și lăsând pe mai târziu ciorovăielile, fanfaronadele, înjurăturile, certurile înverșunate, ba chiar și bătăile. Înainte de prânz, piața era un loc sigur.

Până acum, s-a gândit Jet.

S-a uitat la ceas. Era 11.55. Câțiva dintre cei prezenți începeau să se ridice de pe bancă, iar bătrânul se apropia tot mai mult cu arma sa, ajunsese la vreo cincisprezece metri acum, iar mâna și-o ținea vârâtă în buzunarul cu pistolul. Jet a simțit cum i se uscă gura în timp ce se uită la bețivanul ăla bătrân cum înaintează clătinându-se, cam doi metri o dată, după care se oprea să dea cu o bâtă imaginară de baseball, apoi se împleticea mai departe, fără grabă și vorbind întruna, părând să se certe cu cineva din capul lui:

— N-am vreme de tine, femeie... Azi chiar n-am! Oricum nu prea ești în apele tale. Ceea ce-i de bine!

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Jet l-a văzut apropiindu-se până la vreo doișpe metri. Apoi nouă. Apoi șapte, continuând să vorbească de unul singur în timp ce se îndrepta spre Deems.

Ajuns la șase metri, bătrânul s-a oprit din bolboroseală, dar nu și din mers.

Jet nu s-a putut abține. Toată instruirea de care avusese parte s-a activat în clipa aceea. S-a aplecat ca să apuce pistolul de 9 milimetri cu țeavă scurtă pe care-l avea prins la gleznă, dar s-a răzgândit. Un pistol prins la gleznă l-ar fi trădat imediat. S-ar fi văzut că-i copoi de la o poștă. Așa că s-a ridicat și s-a pus în mișcare în timp ce bătrânul dădea roată mulțimii din jurul lui Deems. Încercând să pară cât mai degajat, Jet s-a dus la baza de ciment, mare și rotundă, a steagului, și-a sprijinit mătura de ea, s-a întins și a scos, prefăcut, un căscat obosit. A aruncat o privire spre banca unde stăteau obișnuiții pieței și, spre îngrijorarea lui, a observat că mai erau câțiva acolo.

Oamenii râdeau și mai schimbau o vorbă în timp ce se pregâteau să plece, fără grabă, glumind. Câțiva s-au uitat spre Deems și spre gașca lui care se aduna, soldații tineri înconjurându-și regele și ignorându-i cu nonșalanță pe bătrânii de pe banca de vizavi. Unul dintre băieți i-a întins șefului Deems o pungă de hârtie. Deems a deschis-o și a scos un sendviș imens, pe care l-a despachetat. După mirosul care ajungea la el, Jet și-a dat seama că sendvișul e cu ton. A mai aruncat o privire spre veterani.

„Haideți mai repede."

În cele din urmă, s-a ridicat și ultima persoană. Ușurat, Jet a urmărit cum Hot Sausage ia termosul uriaș de cafea și Bum-Bum strânge paharele de unică folosință și pleacă, lăsându-le în urmă doar pe doamna Izi și pe sora Gee. Sora Gee s-a ridicat prima, cu brațele pline de fluturași, și s-a îndepărtat. Mai rămânea doar doamna Izi, o portoricană voinică, cu piele deschisă la culoare și păr negru, lucios, ale cărei râsete răsunau în urma surorii Gee, stridente ca scârțâitul de cretă pe tablă.

„Dispari odată", s-a gândit Jet. „Hai, hai!"

Portoricana mai în vârstă s-a uitat după sora Gee cum se îndepărtează, s-a frecat la nas, s-a scărpinat sub braț, a aruncat o privire ucigătoare înspre adunătura de traficanți de droguri care făcuseră cerc de-acum în jurul lui Deems, i-a azvârlit lui Deems niște vorbe în spaniolă, probabil o înjurătură, s-a gândit Jet, și în cele din urmă s-a urnit din loc.

Între timp, bătrânul continua să se apropie. Trei metri. I-a zâmbit lui Jet când a trecut pe lângă el, duhnind a băutură, și apoi s-a strecurat printre clienții adunați în jurul lui Clemens, dispărând din câmpul vizual al lui Jet pe după umerii drogaților agitați, care-și cereau gâlăgios prima doză a zilei.

Teama lui Jet s-a transformat în panică. Ce dracu' era în capul nătângului ăstuia bătrân? O să-l facă praf băieții lui Deems. Îngrozit, aștepta bubuitura armei, iar inima îi bătea nebunește.

Nimic. Cercul nu s-a urnit. Băieții stăteau adunați în jurul lui Deems, vânzolindu-se ca de obicei, tachinându-se și glumind.

Jet și-a apucat mătura sprijinită de catarg și, împingând-o înspre mulțimea de tineri, încerca să pară nepăsător, măturând cu nepăsare, culegând gunoaie din mers, știind că Deems, care era atent de obicei, n-o să-l ia la ochi, pentru că și el făcea parte dintre clienți. Când a ajuns să măture în apropierea grupului, s-a oprit să-și lege șiretul, punând mătura pe jos. Din această poziție, ghemuit la pământ și la mai puțin de trei metri distanță, putea să vadă printre trupuri chiar în mijlocul cercului din jurul lui Deems și al bătrânului. Deems stătea cocoțat pe spătarul băncii și își mânca sendvișul în timp ce trăncănea cu alt tânăr, râzând amândoi. Niciunul n-a văzut când Sportcoat a ajuns în dreptul lor.

— Deems? a zis bătrânul.

Clemens a ridicat privirea. Părea surprins să-l vadă pe bețivul bătrân legănându-se în fața lui.

— Sportcoat! Prietene!

A mușcat din sendviș, din care curgeau maioneză și zeamă de roșii. Întodeauna îl încerca o oarecare jenă în prezența lui Sportcoat. Nu băutura și bravada bătrânului îl deranjau, și nici predicile severe

despre droguri. Ci mai degrabă amintirile destul de recente de pe vremea când Sportcoat îi arunca mingi de antrenament pe terenul de baseball în după-amiezile calde de primăvară. Sportcoat era cel care-l învățase să se răsucească și să trimită mingea sfârâind prin aer către baza casă de la 100 de metri distanță. Sportcoat era cel care-l învățase să arunce mingea, să-și lase greutatea pe piciorul din spate când își lua avânt, să-și întindă brațul când lansa mingea către baza casă, să apuce mingea cum se cuvine când face o aruncare cu boltă și să se sprijine pe picioare astfel încât toată greutatea și puterea să se ducă spre minge și nu în umăr. Sportcoat făcuse din el o vedetă a baseballului. Îl invidiau toți băieții albi din echipa de la Liceul John Jay, care se minunau când îi vedeau pe căutătorii de talente ai echipelor universitare punându-și pielea la bătaie ca să se aventureze până pe terenul învechit și jegos din Causeway ca să se uite la el cum aruncă. Dar toate astea se întâmplau în alte vremuri, pe când el era copil și bunicu-său trăia încă. Acum, la nouăsprezece ani, era bărbat în toată firea, un bărbat care avea nevoie de bani. Iar Sportcoat era o sulă-n coaste.

— Cum se face că nu mai joci, Deems? a întrebat Sportcoat.

— Ce să joc? a zis Deems, mestecând.

— Baseball, a răspuns Sportcoat, legănându-se.

— Am lucruri mai importante de jucat, Sportcoat, i-a trântit-o Deems, făcându-le cu ochiul ortacilor săi și luând din nou o mușcătură zdravănă din sendviș.

Băieții au râs. Deems a mai luat gură, abia uitându-se la Sportcoat și cu atenția îndreptată asupra sendvișului din care se scurgeau tot felul de chestii, în timp ce Sportcoat se holba la el, clipind leneș.

— Nu-i nimica mai important ca baseballul, Deems. Ascultă la mine. Nu-i nimenea mai tare ca mine când îi vorba de baseball în cartieru' ăsta.

— Așa-i, Sportcoat. Nimeni nu-i ca tine.

— Ăl mai tare arbitru de l-o avut cartieru' vreodată, a zis Sportcoat mândru, clătinându-se pe picioare. Io aduc brânza. Nu Petru. Nici Pavel. Nici Isus. Io. *Io* aduc brânza, știi? Și pe tine, Deems Clemens,

nu te-am învoit de la baseball, pricepi? Că asta știi să faci cel mai bine. Și atunci cum se face că nu mai joci?

Clemens, ținând bine sendvișul uriaș cu amândouă mâinile, a râs în barbă și a zis:

— Hai, valea, Sportcoat.

— Da' nu mi-ai răspuns. Te-am învățat căile Domnului, băiete. Te-am dăscălit la școala de duminică la biserică. Ți-am pus mingea-n mână.

Lui Deems i-a pierit zâmbetul de pe chip. Licărul de afecțiune i-a dispărut din ochii căprui și în locul lui a apărut o privire întunecată, goală. N-avea chef de prostiile bătrânului. Degetele lungi și negre cu care ținea sendvișul s-au crispat și au strâns și mai tare, storcând maioneza albă și sosul de roșii, care i s-au prelins pe mâini.

— Hai, dispari, Sportcoat, a zis el.

Și-a lins degetele, a mușcat din nou din sendviș și i-a șoptit o glumă unui băiat așezat lângă el pe bancă, la care amândoi au izbucnit în râs.

În clipa aceea, Sportcoat s-a dat înapoi și și-a vârât calm mâna în buzunar.

Jet, care se afla patru pași mai încolo, tot ghemuit și cu mâinile pe șireturi, a văzut mișcarea și a rostit cuvintele care aveau să-i salveze până la urmă viața lui Deems.

— Are-o țeavă! a urlat el.

Clemens, cu gura plină de pâine cu ton, și-a întors instinctiv capul în direcția din care venea strigătul lui Jet.

Chiar atunci, Sportcoat a tras.

Pistolul, care fusese îndreptat spre fruntea lui Deems, și-a ratat ținta, iar glonțul i-a nimerit urechea, sfâșiindu-i-o. Cartușul a căzut cu un zăngănit pe pavajul din spatele lui. Forța impactului a fost însă așa de mare, încât a dat impresia că i-ar fi retezat capul. L-a făcut pe Deems să zboare peste bancă și i-a înfipt îmbucătura de sendviș cu ton în fundul gâtului, în jos pe trahee, sufocându-l.

Băiatul a aterizat pe spate pe ciment, a tușit de câteva ori, apoi s-a rostogolit pe burtă și a început să se sufoce, încercând cu disperare să

se ridice în patru labe, în timp ce băieții din jurul lui s-au împrăștiat șocați și piața s-a cufundat în haos, cu fluturași zburând în toate părțile, mame care fugeau împingându-și cărucioarele, un bărbat în scaun cu rotile trecând în viteză pe lângă ele, oameni gonind cu coșurile de cumpărături și scăpându-și plasele de spaimă, o gloată de pietoni fugind care-ncotro, cuprinși de panică, printre fluturașii care parcă fâlfâiau prin aer peste tot.

Sportcoat și-a îndreptat din nou pistolul spre Deems, dar când l-a văzut în patru labe, sufocându-se, s-a răzgândit. Deodată, a simțit că-l ia buimăceala. În noaptea dinainte o visase pe Hettie cu peruca roșie pe cap și scoțându-i ochii pentru brânză, iar acum iată-l aici, înălțându-se deasupra lui Deems, drăcia aia din mâna lui se declanșase cumva, și Deems era la pământ în fața lui, abia respirând. Văzându-l astfel, Sportcoat a avut o epifanie.

„Nimeni n-ar trebui să moară în patru labe", și-a spus în sinea lui.

Cât a putut de repede, bătrânul s-a cățărat peste bancă, s-a suit pe Deems, care era în aceeași poziție, și, încă ținând pistolul în mână, i-a aplicat manevra Heimlich.

— M-o-nvățat un puști din Carolina de Sud, a mormăit el mândru. Un tip alb. S-o făcut doctor când o crescut.

Efectul de ansamblu, așa cum se vedea scena din celălalt capăt al pieței, de pe strada de alături și de la toate ferestrele care dădeau spre piață, 350 de ferestre în total, nu era tocmai măgulitor. De la distanță, părea că fiorosul baron al drogurilor, Deems Clemens, în patru labe, era încălecat ca un câine pe la spate de un moșneag, și nu de oricine, ci de Sportcoat, care sălta călare pe Deems, în eterna lui haină cu revere și cu pălăria turtită pe cap.

— L-a futut de numa', a povestit doamna Izi mai târziu, când le-a descris incidentul membrelor fascinate ale Societății pentru Suveranitatea Portoricană din Blocurile Cause.

În afară de doamna Izi, societatea nu mai avea decât două membre, Eleanora Soto și Angela Negron, dar amândurora le-a plăcut teribil povestea, mai ales partea în care Deems scuipă afară bucata de sendviș, care arăta, după spusele doamnei Izi, ca cele două

testicule minuscule și albe ale fostului ei soț, Joaquin, după ce a turnat ea ulei fierbinte de măsline peste ele când l-a găsit sforăind în brațele Emeliei, verișoara ei venită în vizită din Aguadilla.

Călăritul n-a durat mult. Deems avea iscoade peste tot, inclusiv pe acoperișurile a patru blocuri care mărgineau piața, iar acestea s-au grăbit să intervină. Iscoadele de pe Blocurile 9 și 34 au luat-o la fugă spre scări, iar doi dintre traficanții lui Deems, care o șterseseră după împușcătura inițială, și-au recăpătat cumpătul și au pornit-o spre Sportcoat. Deși era încă beat, bătrânul i-a văzut apropiindu-se. I-a dat drumul lui Deems și a întors rapid spre ei țeava lungă a pistolului. Cei doi băieți au luat-o iar la sănătoasa, dispărând la subsolul Blocului 34, și de data asta duși au fost.

Sportcoat s-a uitat după ei cum fug, și deodată a fost din nou cuprins de confuzie. Cu pistolul în mână, s-a întors către Jet, care era la vreo trei metri de el și care se ridicase de-acum în picioare și rămăsese încremenit cu mâna pe mătură.

Înspăimântat, Jet s-a uitat la bătrân, care-l privea la rându-i cu ochii mijiți în soarele după-amiezii, care era de-acum sus pe cer. Privirile li s-au întâlnit și, în acel moment, Jet a avut senzația că se uită într-un ocean. Privirea bătrânului era adâncă, detașată, calmă, iar Jet s-a simțit brusc de parcă ar fi plutit pe un petic de mare liniștită în timp ce peste tot în jurul lui apele clocoteau învolburate, înălțându-se în valuri uriașe. Brusc, a avut o revelație. „Suntem la fel", s-a gândit el. „Suntem prinși în capcană."

— Io am adus brânza, a zis potolit bătrânul diacon în timp ce gemetele lui Deems se auzeau din spatele lui. Pricepuși? Io am adus brânza.

— Tu ai adus brânza, i-a răspuns Jet.

Bătrânul n-a auzit însă. Se răsucise deja pe călcâie, își pusese pistolul în buzunar și plecase șchiopătând, îndreptându-se rapid către blocul lui, care se afla cam la o sută de metri. Dar în loc să se ducă spre intrare, a cotit-o și a coborât cu poticneli rampa laterală a Blocului 17, care ducea la încăperea cu boilerul de la subsol.

Încremenit de spaimă, Jet l-a urmărit cum se îndepărtează și pe urmă a zărit cu coada ochiului girofarul aprins al unei mașini de poliție trecând în goană pe strada de la marginea pieței pietonale, cam la un cvartal distanță. Mașina a frânat în scrâșnet de cauciucuri, a dat cu spatele și apoi a pornit în viteză chiar pe aleea pietonală, îndreptându-se spre el. Jet a simțit că-i vine inima la loc în timp ce automobilul își croia drum printre oamenii care fugeau, făcându-l pe șofer să frâneze și să vireze ba la stânga, ba la dreapta, ca să nu dea peste martorii panicați. În spatele acestui echipaj, a mai văzut două mașini că virează pe alee, în urma primeia. Ușurarea i-a fost atât de mare, încât a avut senzația că tocmai se pișase îndelung, iar asta îl golise și de ultimul strop de energie vitală.

S-a mai întors o dată și l-a văzut pe bătrân cum dispare coborând rampa spre subsolul Blocului 17, după care a simțit că îi trece nodul din stomac și că-și recapătă stăpânirea de sine. A lăsat mătura să cadă și a sărit peste bancă spre Clemens chiar când a auzit roțile unei mașini de poliție oprindu-se brusc în spatele lui. Cum stătea aplecat deasupra lui Clemens, l-a auzit pe-un ofițer că-i strigă să se oprească, să stea drept și să-și ridice mâinile deasupra capului.

În timp ce se supunea ordinelor, Jet și-a zis: „Nu mai fac așa ceva. M-am săturat."

— Stai pe loc! Nu te întoarce!

Două mâini l-au apucat din spate și i-au imobilizat brațele. S-a pomenit izbit cu fața de capota mașinii. A simțit cum i se pun cătușe la încheieturi. De unde era, cu urechea strivită de capota fierbinte a mașinii, vedea piața, prin care cu doar câteva minute înainte lumea forfotea ca-n gară, dar care acum era pustie, cu doar câțiva fluturași plutind în vânt, și mâna albă și groasă a polițistului proptită chiar lângă fața lui. Polițistul își pusese mâna acolo ca să se sprijine în ea în timp ce cu cealaltă îi țintuia lui Jet capul. Jet s-a uitat bine la degetele aflate la vreo treizeci de centimetri de ochii lui și a observat o verighetă. „Recunosc mâna asta", și-a spus el în gând.

Când polițistul i-a ridicat cu o smucitură capul de pe capotă, Jet s-a trezit față în față cu fostul său partener, Potts. Deems era la pământ,

șase metri mai încolo, înconjurat de polițiști.

— N-am făcut nimica, a strigat Jet, suficient de tare ca să-l audă Clemens și cine s-o mai fi aflat prin preajmă.

Potts l-a întors cu spatele și s-a apucat să-l percheziționeze, având grijă să ocolească pistolul de la gleznă.

— Arestează-mă, Potts, i-a șoptit Jet. Pentru numele lui Dumnezeu.

Potts l-a înșfăcat de guler și l-a trântit pe bancheta din spate a mașinii de poliție.

— Ești un idiot, a șoptit el blând.

---

13. Cuvântul este *potatoes* în engleză, de aici porecla Potts.
14. Referire la Jesse Custer, protagonistul seriei de benzi desenate *Preacher* (*Predicatorul*).
15. Bedford-Stuyvesant, cartier din partea de nord a Brooklynului.
16. „Smoc", „grămadă" (en.).

4
Fugar

Sportcoat a intrat în încăperea cu boilerul din subsolul Blocului 17 și s-a așezat îmbufnat pe un scaun pliant de lângă centrala imensă pe cărbuni. A auzit vaierul unei sirene, dar a uitat de ea imediat. Nu de sirene îi ardea lui. Căuta ceva. Ochii i-au scrutat cu grijă podeaua, apoi s-au oprit, pentru că Sportcoat și-a amintit brusc că trebuia să memoreze un verset din Biblie pentru predica pe care avea s-o țină în curând de Ziua Prietenilor și a Familiei. Era ceva despre repararea nedreptăților. Să fi fost în Romani sau în Mica? Nu-și mai aducea aminte. Pe urmă gândul i-a fugit la problema care-l sâcâia de atâta vreme: Hettie și banii pentru Clubul de Crăciun.

— Ne-nțelegeam de minune până ți-o cășunat ție pe banii ăia nenorociți, a pufnit el.

S-a uitat prin încăpere după Hettie. Ea n-a apărut.

— M-auzi?

Nimic.

— E, n-ai decât, a răbufnit el. Nu mie-mi poartă biserica pică pentru banii ăia de-or dispărut. Tu tre' să trăiești cu asta, nu io.

S-a ridicat și a început să caute o sticlă de King Kong pentru urgențe, fiindcă Hot Sausage întotdeauna avea una ascunsă pe undeva, dar era încă mahmur și buimac și mintea-i plutea-n ceață. Bodogănind, s-a apucat să dea la o parte cu piciorul sculele și piesele de bicicletă care zăceau împrăștiate pe jos.

— Unii tre' să *rămână* nebuni ca să nu *ajungă* nebuni, a bombănit el. Unii trec de la ținut predici la băgat nasul unde nu le fierbe oala și de la băgat nasul la predici, de nici nu-și mai dau seama care-i care. Păi nu-s banii mei, Hettie. Îs banii *bisericii*.

S-a oprit o clipă din împins lucruri cu piciorul și a rămas nemișcat, vorbind în gol.

— Tot aia-i, a zis el cu aplomb. Tre' să ai principii, că altfel nu-i nimica de capul tău. La asta ce mai zici, ai?

Liniște.

— Mă gândeam io.

Ceva mai potolit de-acum, s-a pus din nou pe căutat, aplecându-se și vorbind în timp ce controla prin truse de scule și pe sub cărămizi.

— Ia zi, la banii mei te-ai gândit vreodată? Cum o fost și cu măgărița aia bătrână de-o aveam acasă, a spus el. Aia de-o vrut domnu' Tullus s-o cumpere. Mi-o dat o sută de dolari pe ea. I-am zis: „Domnu' Tullus, pentru mai puțin de două sute n-o mișc dân grajd". Bătrânu' n-o vrut să dea așa mult, mai știi? Și ce să vezi, două săptămâni mai târziu, măgărița o murit. Puteam s-o vând. Mai bine-mi ziceai să-i dau drumu'.

Liniște.

— Apăi, Hettie, dacă nu i-am luat io albului suta aia de dolari din principiu, doar n-o să-nghit mizeriile tale pentru ăi paișpe dolari și nouă bănuți de i-ai strâns tu pentru Clubul de Crăciun și i-ai dosit cine știe pe unde.

S-a oprit, cercetând încăperea cu coada ochiului, iar apoi a zis încet:

— Chiar îs numa' paișpe dolari, nu? Nu-s, să zicem, două sau trei sute, nu? Trei sute de dolari n-am de unde să scot. Paișpe-s o nimica toată. Îi fac și-n somn. Da' trei sute, asta-i peste puterile mele, scumpa mea.

A rămas pe loc, frustrat, dar încă se uita în jur, nereușind să găsească ce căuta.

— Banii ăia… nu-s ai mei, Hettie!

Răspunsul tot n-a venit, așa că s-a așezat din nou pe scaunul pliant, contrariat.

Cum stătea el așa pe scaunul rece, l-a cuprins un sentiment straniu, sâcâitor, că tocmai se întâmplase ceva groaznic. Nu era un sentiment neobișnuit, mai ales de când murise Hettie. În mod normal nu-i dădea nicio atenție, dar de data asta parcă era mai stăruitor ca de-obicei. Nu-și dădea seama de unde vine, dar deodată a

zărit comoara pe care o căuta și problema i-a zburat din minte imediat. S-a ridicat, și-a târșâit picioarele până la boiler, și-a vârât mâna sub el și a scos de-acolo sticla de King Kong făcut de Rufus.

A ridicat-o la lumina beculuí gol din tavan.

— Să tragem o dușcă, zic, să ridicăm un păhărel. Mai zic, *mă știi de undeva*? Tre' plătită datoria, zic! Adu pușculița, zic! Dracu' s-o ia de treabă, Hettie, zic. Numa' Dumnezeu știe când, zic! Și-atunci să te ții!

Sportcoat a dat sticla peste cap, a tras o dușcă zdravănă și sentimentul acela sâcâitor s-a risipit. A pus sticla la loc în ascunzătoare și, satisfăcut, s-a lăfăit pe scaun.

— Haida, King Kong, a murmurat el, apoi s-a întrebat cu voce tare: Ce zi îi azi, Hettie?

Și-a dat seama că ea n-o să-i răspundă, așa că a zis:

— La dracu', n-am nevoie de tine. Pot să citesc și singur…

Ceea ce nu era adevărat. Știa să citească în calendar. Cu cuvintele însă, altfel stătea treaba.

S-a ridicat, s-a îndreptat încet către un calendar ponosit de pe perete, s-a uitat la el prin pâcla aburilor de alcool și a dat din cap. Era joi. Ziua lui Itkin. Avea patru slujbe, câte una pentru fiecare zi în afară de duminică. Lunea făcea curățenie la Biserica Five Ends. Marțea ridica gunoiul de la căminul de bătrâni. Miercurea o ajuta pe o doamnă albă, mai în vârstă, în grădina casei sale de piatră roșiatică. Joia descărca marfă la prăvălia de băuturi a lui Itkin, la doar patru cvartale de Blocurile Cause. Vinerea și sâmbăta fuseseră cândva zile de antrenament cu echipa de baseball a Blocurilor Cause, înainte ca aceasta să se destrame.

Sportcoat s-a uitat la ceasul de pe perete. Era aproape ora unu. Trebuia să se ducă la lucru.

— Tre' să plec, Hettie! a zis el vesel.

A scos din nou sticla și a mai tras iute o dușcă de Kong, a strecurat-o înapoi în ascunzătoare și a ieșit din subsol pe ușa din spate, care dădea pe o stradă la un cvartal distanță de piața cu steagul. Strada era goală și liniștită. A pornit-o legănat la drum, cu inima ușoară și fără nicio grijă, aerul proaspăt stabilizându-l puțin și

risipind întrucâtva pâcla beției. În doar câteva clipe, trecea deja pe lângă șirul de magazine ordonate care mărgineau Piselli Street și cartierul italian din apropiere. Îi plăcea la nebunie să meargă pe jos către prăvălia domnului Itkin, spre centrul Brooklynului, și să se uite la rândul ordonat de case și vitrine, la magazinele pline de vânzători, dintre care unii îi făceau cu mâna când trecea. Stivuirea sticlelor de băutură și ajutatul clienților să-și ducă vinul la mașini era una din slujbele lui preferate. Slujbele mărunte care nu luau mai mult de o zi și pentru care n-avea nevoie de niciun fel de unelte erau perfecte pentru el.

Zece minute mai târziu, se apropia de o ușă de sub o tendă pe care scria *Itkin's Liquors*[17]. Când a ajuns în dreptul ei, o mașină de poliție a trecut pe lângă Sportcoat în viteză. Apoi încă una. Sportcoat s-a oprit la ușă, s-a căutat rapid prin buzunarele de la piept, unde ținea băutură sau orice sticlă goală sau rătăcită, vârâtă acolo în vreun moment de chefuială — uitând însă cu totul de buzunarele de la șold — și a apăsat pe clanță.

Clopoțelul de la intrare a răsunat când Sportcoat a trecut pragul și a închis ușa în urma lui, estompând astfel vaierul unei alte mașini de poliție și al unei ambulanțe ce treceau în viteză.

Domnul Itkin, proprietarul, un evreu voinic și prietenos, ștergea tejgheaua, cu burta revărsându-i-se peste muchie. În magazin era liniște. Aerul condiționat sufla puternic. Mai erau cinci minute până la ora deschiderii. Itkin a făcut un semn din cap peste umărul lui Sportcoat, către mașinile de poliție care goneau spre Blocurile Cause.

— Ce se-ntâmplă acolo?

— Îi de la diabet, a zis Sportcoat, târându-și picioarele pe lângă tejghea înspre depozitul din spate. Îi răpune pe toți, unu' câte unu'.

A intrat în încăperea din spate, unde stive de lăzi cu băutură proaspăt sosite așteptau să fie deschise. S-a așezat suspinând pe una dintre ele. Nu-i păsa de sirene nici cât negru sub unghie.

Și-a dat jos pălăria și și-a șters fruntea. Tejgheaua unde se afla Itkin era tocmai la șase metri de ușa depozitului, dar, din punctul său de

observație de la colțul tejghelei, Itkin îl vedea bine pe Sportcoat. S-a oprit din șters și a zis:

— Arăți cam ofilit, diacone.

Sportcoat i-a alungat îngrijorarea cu un rânjet și un căscat ușor, întinzându-și larg brațele.

— Îs cum nu se poate mai bine, a spus el.

Itkin s-a întors la ștersul tejghelei și a ieșit din câmpul vizual ca să se ocupe de celălalt capăt, în timp ce Sportcoat, atent să nu-l vadă proprietarul, a luat o băutură răcoritoare dintr-o ladă, a deschis-o, a tras o dușcă zdravănă, a pus-o pe un raft din apropiere și s-a apucat de stivuit cutii. A mai aruncat o privire ca să se asigure că Itkin era tot la celălalt capăt al tejghelei și nu putea să-l vadă, după care, cu dexteritatea unui spărgător versat, a înșfăcat o sticlă de gin dintr-o ladă de lângă el, i-a desfăcut capacul și a turnat jumătate în doza de suc, apoi a închis sticla la loc, a vârât-o în buzunarul de la șold al hainei, iar haina a dat-o jos și a pus-o pe un raft, la îndemână. Aceasta a aterizat cu un zăngănit ciudat. Preț de o clipă, Sportcoat a crezut că uitase vreo sticlă în celălalt buzunar, din moment ce, înainte să intre în magazin, se căutase rapid doar prin buzunarele de la piept, nu și prin cele de la șold, așa că a înșfăcat iar haina, a scotocit prin buzunare și a tras de-acolo vechiul pistol.

— Cum de-o fi ajuns aici pistolu' meu de armată? a mormăit el.

Chiar atunci s-a auzit clinchetul clopoțelului de la ușă. Sportcoat a îndesat pistolul înapoi în haină și, ridicând privirea, a văzut cum intră primii clienți ai zilei, toți albi, urmați de bine-cunoscuta pălărie turtită și de fața cafenie și îngrijorată a lui Hot Sausage, încă în uniforma albastră de îngrijitor a Fondului Locativ.

Sausage a zăbovit puțin la ușă și s-a prefăcut interesat de niște băuturi expuse la intrare, așteptând să se împrăștie clienții. Itkin i-a aruncat o privire iritată.

— Diaconu' și-o uitat ceva acasă, a trântit-o Sausage repede.

Itkin a dat scurt din cap către încăperea din spate, unde putea fi văzut Sportcoat, și apoi a fost chemat de un client la un raft pe unul din culoarele magazinului, ceea ce i-a dat lui Sausage ocazia să se

strecoare pe după tejghea și să ajungă în depozit. Sportcoat a observat că prietenul lui era transpirat și gâfâia.

— Ce vrei, Sausage? a întrebat el. Lu' Itkin nu-i place să vii aici.

Hot Sausage a aruncat o privire peste umăr și apoi a șuierat:

— Nebunu' dracului!

— Da' ce te-o apucat?

— Tre' să fugi! Acuma!

— Ce te zborșești așa la mine? a zis Sportcoat și i-a întins doza de suc. Trage-o gură să te răcorești.

Sausage a apucat doza, a mirosit-o și a trântit-o pe o ladă cu atâta putere, că au zburat stropi din ea.

— Băi negroteiule, n-ai tu vreme de lins tărie. Tre' să-ți iei tălpășița!

— Ce?

— Tre' să pleci!

— Unde? Abia ce-am ajuns.

— Unde vezi cu ochii, tâmpitule! Fugi!

— Nu pot să plec de la slujbă, Sausage!

— Clemens n-o murit, a zis Hot Sausage.

— Cine? a făcut Sportcoat.

— Deems! N-o murit.

— Cine?

Hot Sausage s-a dat în spate, clipind nedumerit.

— Ce-i cu tine, Sport?

Sportcoat s-a așezat obosit pe o ladă, clătinând din cap.

— Nu știu, Sausage. Am tot vorbit cu Hettie de predica aia a mea pentru Ziua Prietenilor și a Familiei. O-nceput iar să-mi facă tărăboi cu brânza aia și cu banii de la Clubul de Crăciun. Apoi s-o legat de mama. O zis că mama…

— Lasă bălmăjelile, Sport. Ai dat de dracu'!

— Cu Hettie? Da' ce-am mai făcut?

— Hettie-i moartă de doi ani, boule!

Sportcoat s-a strâmbat și a zis încet:

— Nu-i cazul s-o vorbești de rău pe draga mea Hettie, Sausage. Că nu ți-o făcut niciodată niciun rău.

— Parcă nu-ți era chiar așa dragă săptămâna trecută, când răgeai ca un vițel să scoată banii ăia de la colectă. Las-o-n pace numa' un pic, Sportcoat. Deems nu-i mort!

— Cine?

— Deems, idiotule. Nepotu' lu' Louis. Îl mai ții minte pe Louis Clemens?

— Louis Clemens?

Sportcoat și-a lăsat capul într-o parte, părând sincer surprins.

— Louis chiar îi mort, Sausage. Se fac cinci ani în mai de când o murit. O murit mai de mult decât draga mea Hettie.

— Nu de el vorbesc. Vorbesc de Deems, nepotu-său.

Sportcoat s-a luminat la față.

— Deems Clemens! Cel mai tare jucător de baseball de l-o văzut cartieru' ăsta vreodată, Sausage! O să fie următorul Bullet Rogan[18]. L-am văzut pe Rogan jucând odată, în patrujdoi. În Pittsburgh, chiar înainte să vin aici. Un jucător dat dracului. S-o luat la ceartă cu arbitru' și l-or dat afară. Arbitra Bob Motley. Era ceva de groază și Motley ăsta. Cel mai tare arbitru negru. Sărea ca un baschetbalist.

Hot Sausage s-a holbat la el o clipă, după care a întrebat încet:

— Ce-i cu tine, Sport?

— Nimica. Numa' că Hettie s-o purtat ca o mojică. O venit la mine și cică: „Știu că mă-ta…"

— Ascult-aci. L-ai împușcat pe Deems, dar n-o murit și-o să vină după tine cu huliganii ăia ai lui. Așa că tre' s-o iei din loc…

Dar Sportcoat vorbea în continuare și nu l-a auzit.

— „…te-o umilit". Mama nu m-o umilit. Aia *nu* era maică-mea, Hettie, a zis el fără să se adreseze cuiva anume. Aia era *maică-mea vitregă.*

Hot Sausage a fluierat ușurel și s-a așezat pe altă ladă, vizavi de Sportcoat. S-a uitat în magazin după domnul Itkin, care era încă ocupat cu clienții, apoi a luat doza de suc plină de gin și a tras o dușcă zdravănă.

— Poate fac rost de-un permis de vizitator, a spus el.

— Pentru ce?

— Pentru când o să te-nchidă la penitenciar. Dacă mai apuci tu să trăiești până atunci.

— Nu te mai tot lua de mine pentru nimic.

Hot Sausage a rămas o clipă pe gânduri, a mai luat o gură de gin și apoi a mai încercat o dată.

— Îl știi pe Deems, nu? Pe nepotu' lu' Louis?

— Cum să nu? a spus Sportcoat. L-am antrenat la baseball. L-am învățat la școala de duminică. Are talent băiatu'.

— O fost împușcat. Era să moară.

Sportcoat s-a încruntat.

— Doamne feri! a exclamat el. Groaznic.

— O fost împușcat din cauza ta. Să mă trăsnească Dumnezeu dacă mint. Tu l-ai împușcat.

Sportcoat s-a hlizit o clipă, crezând că-i o glumă. Dar Hot Sausage a rămas serios, așa că lui Sportcoat a început să-i piară zâmbetul.

— Glumești, nu? a zis el.

— Aș vrea io. Te-ai dus la el fără veste și ai tras cu pușcoiu' ăla vechi al tău. Ăla vechi de ți l-o dat văru-tu din armată.

Sportcoat s-a întors, a căutat în buzunarul hainei de pe raftul din spatele lui și a scos Coltul.

— Mă întrebam io ce dracu' caută chestia asta la mine…

L-a lovit de mână ca să-l verifice.

— Vezi? De când îl am, nu s-o tras niciodată cu el. Are numa' un glonț înăuntru și ăla-i doar de formă.

Apoi a observat butoiașul gol și peste față i-a trecut o paloare bolnăvicioasă când a ridicat arma în dreptul ochilor și s-a holbat la ea.

Hot Sausage a împins țeava către podea, aruncând priviri către ușă.

— Ascunde-l dracului! a șuierat el. Te-o băgat deja în destule bucluri!

Pentru prima dată, cuvintele au părut că străpung năuceala alcoolică a lui Sportcoat și încep să aibă un efect. Bătrânul a clipit

descumpănit, apoi a râs și a pufnit pe nas.

— Uit o grămadă de chestii mai nou, Sausage. După ce ne-am făcut mangă cu Kong aseară, m-am dus acasă și-am visat-o pe Hettie și ne-am luat iar la harță, ca de-obicei. Apoi m-am trezit și-aveam poftă de-un mic dejun de campion, cum se zice, așa c-am tras o dușcă de Kong ca să-mi mai potolesc setea, știi? Apoi m-am dus să vorbesc cu Deems despre cum să punem iar pe roate meciul de baseball cu ăia de la Blocurile Watch. N-avem nicio șansă fără Deems, știi? Băiatu' ăla are talent! La treișpe ani putea s-arunce cu o sută douăzeci și cinci la oră, a spus Sportcoat, zâmbind. Întotdeauna o fost preferatu' meu.

— Tare bine-ai ales să i-o arăți. Te-ai dus în piață și i-ai băgat pistolu' ăla sub nas. Fix de față cu șleahta lui de golani fără de Dumnezeu.

Sportcoat părea uluit. S-a încruntat neîncrezător.

— Da' nici nu prea umblu cu chestia asta la mine, Sausage. Nu știu cum am…

Și-a umezit buzele.

— Pesemne că eram beat. Da' nu l-am rănit rău, nu?

— Mort nu-i. Cică i-ai zburat o ureche.

— Nu-mi stă în fire. Nu-i bine să-i zbori omului urechea. Că și-așa n-are decât două.

Hot Sausage nu s-a putut abține. De-abia și-a înăbușit râsul.

— Ai trecut p-acasă?

— Nah. Am venit direct la lucru după ce-am…

Aici Sportcoat s-a oprit o clipă, străfulgerat de-o amintire, și chipul i-a fost umbrit de îngrijorare.

— Acu', dacă mă gândesc, mi-amintesc de-un băiat la care-i curgea sânge din cap și se-neca. Mi-amintesc de-asta. Așa că i-am făcut chestia aia de-am văzut-o mai demult făcută de-un doctor acasă, de unde-s io. Nu putea să tragă aer în piept, săracu'. Da' l-am liberat. Bag samă că pe Deems l-am liberat. Îi bine-acum?

— Suficient cât să-ți prindă o decorație în piept înainte să-ți facă felu'.

— Nu se poate!

— Ba da!

— Am zăuitat! N-am cum să fiu io.

— L-ai împușcat pe băiatul ăla, Sport. Pricepi?

— Sausage, recunosc că-i o minciună numa' bună de-mprăștiat, pen' că un băiat care are așa talent și nu-l folosește ar trebui împușcat pe lumea asta că-l irosește. Dar — să mă trăsnească Dumnezeu — din ce țin minte, nu l-am împușcat. Iar dac-am făcut-o, îi numa' din cauză c-am vrut să se-apuce iar de baseball. O să uite după ce i se vindecă urechea. Și io tot numa' o ureche bună am. Omul poa' s-arunce mingea și c-o singură ureche.

S-a oprit o clipă, apoi a adăugat:

— O văzut cineva?

— Nu. Numa' toată lumea de la steag.

— Măi să fie, a zis Sportcoat încet. Asta-i ca și când te-ar da la televizor.

A tras o dușcă de gin și s-a simțit mai bine. Nu reușea să-și dea seama dacă povestea asta era un vis sau nu.

Hot Sausage a luat haina lui Sportcoat și i-a întins-o.

— Ia-o din loc acuma, cât mai poți, l-a îndemnat el.

— Poate-ar trebui să sun la poliție și să le explic.

— Nu-ți bate capul, a zis Hot Sausage, trăgând cu ochiul spre ușă. Mai ai neamuri în Carolina de Sud?

— N-am mai fost p-acasă de când o murit taică-miu.

— Du-te-n vizită la Rufus, la Blocurile Watch. Stai cuminte-acolo. Poate trece cumva furtuna… chit că n-aș pune rămășag.

— Nu mă duc la niciun Rufus și nu dorm în niciun Bloc Watch! a pufnit Sportcoat. Negroteiul ăla n-o mai făcut duș de doi ani. Îi moare tot corpu' de sete. Tre' să fiu beat mort ca să-l suport lângă mine. Și oricum, am și io casă!

— Nu mai ai.

— Și Pudgy unde-o să meargă? Tre' să-l duc la autobuz dimineața.

— O să se-ocupe biserica de asta, a spus Hot Sausage, ținându-i în continuare haina întinsă.

Sportcoat i-a smuls-o din mână și a pus-o înapoi pe raftul cu băuturi, mormăind.

— Minți! Nu l-am împușcat pe Deems. M-am trezit de dimineață ciondănindu-mă cu Hettie. L-am dus pe Pudgy la autobuzul pentru școala de orbi. Am tras o dușcă sau trei. Apoi am venit încoace. Între toate astea am mai luat câte o gură de tărie și i-am zburat lu' Deems urechea. Poate-am făcut-o. Poate nu. Și ce? Mai are o ureche. Ce contează o ureche când ai un braț ca al lu' Deems? Îl știam pe unu' acasă de i-o tăiat un alb puța fiindcă o furat poșeta unei cucoane. S-o pișat printr-o gaură din vintre toată viața. S-o descurcat. Din ce știu, mai trăiește și-acum.

— Albu' sau tipu' fără puță?

— Amândoi, din ce știu. Și or ajuns să se cunoască bine în timp. Așa că ce faci atâta tămbălău pentru o amărâtă de ureche? Până și lu' Isus i-o ajuns o sanda numa'. În Psalmi zice că n-ai vrut să m-asculți și nici nu ți-ai destupat urechile.

— Ce zice?

— Ceva pe-acolo. Ce mai contează? Le-ndreaptă Dumnezeu. O să facă urechea lui Deems mai bună decât două la un loc.

Acum că situația era lămurită, Sportcoat s-a apucat să scoată sticle dintr-o ladă de băutură.

— Ai chef să mergem la pescuit în weekend? a întrebat el. Primesc bani mâine. Tre' să mă gândesc la prima mea predică la Five Ends. Îi peste trei săptămâni.

— Dacă-i despre lumea de apoi, n-o să-ți lipsească ciracii, asta-i clar. Dac-aș fi o muscă și-aș vrea să ajung în rai, m-aș arunca în gura ta.

— Da' nu-i despre muște. Îi despre cum să nu te ghiftuiești pân' nu te spovedești. Romani, capitolu' paișpe, versetu' zece. Sau poate Samuel, șapte și nouă. Una din ele. Tre' să verific.

Hot Sausage se holba cu gura căscată la Sportcoat cum continuă să despacheteze sticle de băutură.

— Negroteiule, ți-o sărit o doagă.

— Numa' că zici tu că tre' să dau socoteală undeva nu-nseamnă c-așa și e!

— M-asculți, Sport?! L-ai doborât pe Deems! Apoi l-ai călărit ca pe-un câine. De față cu toată lumea.

— Sausage, ai face bine să-ți încerci minciunile în altă parte și nu cu cel mai bun prieten al tău. În viața mea n-am călărit un bărbat.

— Erai beat!

— Io beau la fel de mult ca oricine altcineva din cartier.

— Na, acu' cine minte? Că doar nu mie-mi zice Diaconu' King Kong.

— Nu mai pot io de toate scornelile și aiurelile pe care le zice lumea despre mine. Am gândurile mele despre cum stau lucrurile.

Hot Sausage a aruncat o privire spre ușă. Clienții lui Itkin plecaseră și proprietarul magazinului se uita cu ochii mijiți în încăperea din spate, unde se aflau ei doi. Sausage și-a vârât mâna în buzunar și a scos un teanc mic de bancnote de un dolar. l-a întins bancnotele mototolite lui Sportcoat, care se oprise din lucru și stătea acum în fața lui, uitându-se urât la el, cu brațele pline de sticle de băutură.

— Treizeci și unu de dolari. Asta-i tot ce am, Sport. Ia-i și cumpără-ți un bilet de autobuz până acasă.

— Nu mă duc nicăieri.

Hot Sausage a oftat trist, a pus banii înapoi în buzunar și a dat să plece.

— Păi... bine. Se vede treaba că io o să fiu ăla care-și cumpără bilet de ei, când m-oi duce să te văd la penitenciar. Dacă mai apuci tu ziua aia.

---

17. „Magazinul de băuturi al lui Itkin" (en.).

18. Joe Wilber Rogan, cunoscut și sub numele de Bullet Joe sau Bullet Rogan, jucător și apoi antrenor al echipei de baseball Kansas City Monarchs din ligile de baseball ale negrilor, între anii 1920 și 1938. Era faimos pentru faptul că juca la fel de bine atât la aruncare, cât și la lovire.

5
Guvernatorul

Thomas Elefante, Elefantul, a aflat ce pățise Deems la o oră după împușcătură. Lucra la răzorul de flori al maică-sii din grădina casei de piatră roșiatică de pe Silver Street, la doar trei cvartale de Blocurile Cause, și tocmai visa să cunoască și el o fată de la țară, trupeșă și ochioasă, când un polițist în uniformă de la Secția Șaptezeci și Șase a tras în fața lui, l-a chemat până la mașină și i-a dat vestea.

— Au o pistă în legătură cu făptașul, a zis polițistul.

Elefante s-a sprijinit de portiera mașinii de poliție și a ascultat în tăcere în timp ce polițistul turuia întruna, punându-l la curent cu ce se știa. Se cunoștea victima. Erau destul de siguri și în ce-l privește pe făptaș. Lui Elefante nu-i păsa de făptaș. Aia era problema lui Joe Peck. Dacă negrii voiau să se omoare între ei din cauza drogurilor lui Peck, asta era problema lui Joe, nu a lui. Doar că, evident, crimele îi aduceau pe cap polițiști cum era ăsta. Iar polițiștii distrugeau economia — mă rog, economia lui, cel puțin. Să faci contrabandă în timp ce polițiștii desfășoară o anchetă la tine-n ogradă era ca și când ai fi elevul cel mai prost din clasă care totuși ridică întotdeauna mâna. Oricât de prost ai fi, până la urmă tot te pune profesorul să răspunzi.

Elefante avea patruzeci de ani și era solid și chipeș. Ochii închiși la culoare și linia pronunțată a maxilarului îi dădeau un aer de om închis în sine, dar în spatele acestei aparențe se ascundea de fapt un extraordinar simț al umorului, înclinat spre sarcasm, în ciuda unei copilării marcate de dezamăgiri dulci-amărui. Tatăl lui Elefante petrecuse mare parte din copilăria fiului după gratii. Încăpățânata și excentrica sa mamă, care administrase docul soțului cât timp acesta era la închisoare, își petrecea timpul liber culegând plante de pe toate parcelele goale de pe o rază de opt kilometri în jurul cartierului Cause, o pasiune în care îl târa tot mai des și pe reticentul ei fiu

burlac, care, după cum comenta ea adeseori, trudise din greu până ce trecuse cu mult de vârsta însurătorii.

Elefante nu-și pleca urechea la comentariile ei, deși în ultimul timp începuse să-i dea dreptate în sinea lui. Toate italiencele de treabă din cartierul Causeway erau deja măritate sau fugiseră în suburbii cu familiile lor, acum că zona fusese năpădită de populația de culoare. „Vremea de însurătoare a fost pe când eram tânăr și prost, ca polițaiul ăsta", și-a spus el. Până și nătărăul ăsta, și-a continuat el gândul cu amărăciune, probabil ieșea cu vreo tipă bună. Își dădea seama după cum vorbea că puștiul nu era din Brooklyn. Probabil că nici nu era din cartierul Cause. Nu-i dădea mai mult de douăzeci și unu de ani și bănuia, măsurându-l din priviri, că face, poate, șapte mii pe an — „Și, cu toate astea, își dă întâlniri cu femei", a cugetat Elefante. „Iar eu, eu nu-s decât un bolovan. Un nimeni. În fond, nu-mi rămâne decât să fiu grădinar."

A ascultat o vreme cu jumătate de ureche trăncăneala tinerelului, după care s-a dat înapoi și s-a sprijinit de apărătoarea mașinii parcate în spatele său ca să se uite de-a lungul străzii, la stânga și la dreapta, în timp ce polițistul flencănea în continuare. Puștiul era neglijent și, evident, lipsit de experiență. Oprise paralel cu altă mașină parcată chiar în fața casei lui Elefante, așa că era perfect vizibil din toate celelalte case de pe stradă, ceea ce — la fel ca orice altceva de prin părțile alea — era primejdios, s-a gândit Elefantul cu amărăciune. Nu mai era ca pe vremuri, când toți erau italieni. Noii vecini erau ruși, evrei, spanioli, chiar și indivizi de culoare — orice, numai italieni nu. L-a lăsat pe polițist să mai trăncănească o vreme, după care l-a întrerupt și a zis:

— Nu mă privește pe mine ce se-ntâmplă în Cause.

Polițistul a părut puțin surprins.

— N-ai interese acolo? a întrebat el, arătând prin parbriz către Blocurile Cause, ce se înălțau ca niște piramide la trei cvartale distanță, sclipind în soarele fierbinte al după-amiezii, care stârnea valuri de căldură din străzile bătute de vreme, și către Statuia Libertății, care putea fi văzută lucind în depărtare, în port.

— Interese? a zis Elefante. Pe vremuri jucau meciuri de baseball acolo. Alea îmi plăceau.

Polițistul părea dezamăgit și puțin speriat și, pentru o frântură de secundă, lui Elefante i-a părut rău de el. ÎI deranja că oamenii, chiar și polițiștii, îl priveau cu teamă. Însă nu avea de ales. Făcuse câteva lucruri groaznice de-a lungul anilor, dar numai ca să-și apere interesele. Făcuse, bineînțeles, și câteva lucruri bune, dar pentru astea nu i se recunoștea niciun merit. Așa merg lucrurile pe lumea asta. Mă rog, puștiul ăsta nătâng părea de treabă, așa că Elefante a scos din buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari, a împăturit-o cu atenție între degetele de la mâna stângă, s-a aplecat peste geamul mașinii și a lăsat-o cu indemânare să cadă pe podea, după care s-a întors cu spatele și s-a urcat înapoi pe trotuar.

— La revedere, băiete.

Băiatul a demarat în viteză. Elefante nu s-a deranjat să se uite în urma mașinii și să-i vadă luminile dispărând. S-a uitat, în schimb, în cealaltă direcție. Era un obicei vechi. Dacă un copoi se duce într-o parte, așteaptă-te să apară altul din cealaltă parte. După ce s-a asigurat că nu mai vine nimeni, s-a îndreptat spre poarta de fier forjat, a deschis-o și a intrat la loc în grădina din fața modestei sale case, închizând-o cu atenție în urma sa. Îmbrăcat în costum, s-a lăsat în genunchi și a început să sape la rădăcina plantelor, gândindu-se sumbru la povestea cu împușcătura.

„Droguri", și-a spus, fierbând în sinea lui în timp ce săpa. „Nenorocitele alea de droguri."

S-a oprit din săpat ca să se uite la plantele din grădina mamei sale. Le-a trecut în revistă. Le știa pe toate: floarea soarelui, gușa-porumbelului, tămâiță, păducel, hamamelis, ferigi și asta ultima pe care o replanta chiar aici, asta ce era oare? Spinarea-lupului, poate? Ferigile n-o duceau prea bine. Nici hamamelisul și păducelul.

S-a aplecat și s-a pus din nou pe săpat. „Sunt singurul burlac de patruzeci de ani din New York a cărui mamă colecționează plante cum alții colecționează vechituri, iar apoi vrea să-i replantez toate rahaturile pe care le găsește", s-a gândit el cu amărăciune. Adevărul

însă era că nu-l deranja. Munca îl relaxa, iar grădina era mândria ei. Culesese chiar ea plantele de pe lângă șine abandonate de cale ferată, de prin șanțuri și de printre buruienile care creșteau în jurul terenurilor părăsite și al fabricilor abandonate din cartierul Cause. Unele, cum era și feriga asta, erau adevărate comori, care la sosire nu erau aproape cu nimic mai răsărite decât niște buruieni, dar care se transformau apoi în ditamai tufele bogate și viguroase. A scormonit în jurul ferigii, scoțându-i rădăcinile la suprafață, apoi a luat pământ proaspăt dintr-o roabă din apropiere, a mai împins din cel vechi la o parte, l-a pus pe cel nou în loc și a reancorat blând planta cu dexteritatea ce se naște din experiență și repetiție. Și-a examinat opera preț de o clipă, după care a trecut la următoarea replantare. În mod normal, maică-sa îi verifica munca mai târziu, dar în ultimul timp fusese prea bolnavă ca să iasă din casă, iar grădina începea să trădeze mici semne de neglijare. Câteva plante prinseseră o culoare maronie și se uscau. Altele trebuiau replantate. Pe unele le voia aduse înăuntru, în ghivece.

— Circulă ceva prin Brooklyn, declarase ea. Un soi de boală.

Elefantul era de acord, deși nu se gândea la soiul de boală pe care îl avea ea în minte.

„Lăcomia", s-a gândit el în batjocură în timp ce săpa. „Asta-i boala. Sufăr și eu de ea."

Cu două săptămâni în urmă, în vagonul de marfă de la chei, unde el și oamenii lui încărcau țigări într-un camion, apăruse în toiul nopții un irlandez mai în vârstă. Oaspeții nocturni și personajele bizare nu erau ceva neobișnuit pentru un om cu ocupația Elefantului, care prelua mărfuri de contrabandă de pe ambarcațiunile din port și le depozita sau le transporta pe teren, oriunde dorea clientul. Musafirul acesta însă era bizar chiar și după gustul lui. Părea să aibă în jur de șaptezeci de ani. Purta o haină ponosită, cu papion la gât, iar în cap avea o claie de păr cărunt. Fața îi era brăzdată de atâtea riduri și zbârcituri, încât îi amintea lui Elefante de o hartă veche de metrou. Un ochi îi era atât de umflat, încât era închis, probabil permanent. Avea o înfățișare uscățivă și bolnăvicioasă și părea să

respire greu. Când a intrat, Elefante i-a făcut semn să se așeze. Musafirul a dat recunoscător curs invitației.

— Mă întreb dac-ai putea să ajuți un om aflat la nevoie, a început bătrânul.

Avea un accent irlandez așa de puternic, încât Elefante abia îl înțelegea. În ciuda constituției sale fragile, vocea îi era limpede și vorbea foarte sigur pe sine, cu un aer de om important, ca și când îi era totuna dacă intră la ora trei dimineața în vagonul de marfă al unuia dintre cei mai imprevizibili contrabandiști din Brooklyn sau se duce la magazin și cere jumătate de kilogram de parizer.

— Depinde de nevoie, a răspuns Elefante.

— Salvy Doyle m-a trimis, a spus bătrânul. Mi-a zis că mă poți ajuta.

— Nu cunosc niciun Salvy Doyle.

Bătrânul irlandez a zâmbit pieziș și a tras de papion.

— Mi-a zis că te pricepi la transportul de marfă.

Elefante a ridicat din umeri.

— Nu-s decât un biet italian cu o firmă de depozitare și transport, domnule. Și suntem în întârziere.

— Te ocupi și de construcții?

— Un pic. Mai depozităm niște marfă, mai facem niște transporturi. Nu lucruri grele. În principal transport alune și țigări.

Elefante a făcut semn din cap spre câteva lăzi din apropiere, pe care scria „Țigări".

— Vrei o țigară?

— Nah. Îmi face rău la gât. Sunt cântăreț.

— Ce fel de cântăreț?

— Din cei mai buni, a răspuns bătrânul vesel.

Elefante și-a înăbușit un zâmbet. Nu s-a putut abține. Hodorogul ăla amărât abia dacă mai avea suflu.

— Bine, cântă-mi ceva atunci, a zis el.

O spusese doar în bășcălie și a rămas surprins când l-a văzut pe bătrân că-și mișcă dintr-o parte într-alta capul ca să-și întindă mușchii gâtului, își drege glasul, se ridică, își înalță barba-n tavan, își

întinde în lături brațele subțiri și odată dă drumul unei voci superbe și limpezi de tenor, umplând încăperea cu ritmul săltăreț al unui cântec minunat:

O zi năprasnică și mohorâtă, prea bine-o țin minte,
Și-n Hudson apele se-nvolburau în noapte.
Pe-un catafalc un mort era dus de părinte
În cimitirul de-ocnași să-l îngroape.
Venus stătea înfășurată-n strâns veșmânt
Frumoasa din Willendorf ea era
Zace la fundul unui mic mormânt...

L-a oprit un acces de tuse.

— Bine, bine, a zis Elefante înainte ca bătrânul să poată continua.

Doi dintre oamenii Elefantului, care mărșăluiau fără întrerupere în șir indian, cărând lăzi încoace și încolo prin vagon, către remorca unei camionete ce aștepta, se opriseră și zâmbeau.

— N-am gătat încă, a zis bătrânul.

— Ajunge, a răspuns Elefante. Cântece italienești nu știi? Un *trallalero*, de exemplu?

— Dac-aș zice că știu ce-i aia, aș minți.

— E-un cântec din nordul Italiei. Numai bărbații-l cântă.

— Pune-i pe dulăii tăi să-l cânte p-ăla, amice. Io am ceva mai bun, s-a lăudat irlandezul.

A tușit din nou, și mai urât decât data trecută, apoi s-a adunat și și-a dres glasul.

— Înțeleg c-ai nevoie de bani.

— Așa rău îți pare c-o duc?

— Am un pachețel care trebuie să ajungă la aeroportul Kennedy, a zis bătrânul.

Elefante le-a aruncat o privire celor doi care se opriseră să urmărească scena. Ei s-au grăbit să se întoarcă la lucru. Era de-acum vorba de afaceri. Elefante i-a făcut semn irlandezului să se așeze pe scaunul de lângă biroul lui, ferit de acel du-te-vino din vagon.

— Nu duc marfă la aeroport, a spus Elefante. Mă ocup de depozitare și transporturi ușoare. În principal pentru băcănii.

— Poezia asta păstreaz-o pentru autorități, a zis irlandezul. Salvy Doyle mi-a spus că ești de încredere.

Elefante a rămas tăcut preț de o clipă, apoi a spus:

— Din ce știu, Salvy e mâncare de viermi pe undeva prin Staten Island.

Irlandezul a chicotit.

— Nu și când mă cunoștea pe mine. Sau pe taică-tău. Am fost prieteni.

— Tata nu avea prieteni.

— Pe vremea când eram toți musafiri la stat, taică-tău avea mulți prieteni, Dumnezeu să-l odihnească.

— Dacă ai nevoie de un zid al plângerii, folosește biroul, a spus Elefante. Și dă-i bătaie odată.

— Poftim?

— Unde vrei s-ajungi, domnule? a întrebat Elefante, pierzându-și răbdarea. Ce dorești?

— Ți-am zis deja. Trebuie să trimit ceva la aeroportul Kennedy.

— Și de-acolo unde?

— Aia-i treaba mea.

— E-un pachet mare?

— Nu. Dar are nevoie de un transport de încredere.

— Ia un taxi.

— N-am încredere în taxiuri. Am avut încredere în Salvy, care a zis că tu ești de încredere.

— De unde știa Salvy de mine?

— L-a cunoscut pe taică-tău. Ți-am zis doar.

— Nimeni nu-l cunoștea pe tata. Era greu să-l cunoști.

— Aici ai dreptate, a chicotit irlandezul. Nu cred să fi zis mai mult de trei cuvinte pe zi.

Era adevărat. Elefante a luat aminte la faptul că irlandezul știa asta.

— Deci pentru cine lucrezi? a întrebat el.

— Pentru mine, a răspuns irlandezul.

— Cum adică?

— Adică nu-mi trebuie bilet de voie de la doctor când vreau concediu medical, a răspuns irlandezul.

Elefante a pufnit pe nas și s-a ridicat.

— Îl pun pe unul din băieți să te ducă la metrou. E periculos pe-aici noaptea. Drogații din Cause sunt în stare să-ți vâre un pistol în față și pentru un bănuț.

— Stai așa, prietene, a spus bătrânul.

— Ne cunoaștem de două minute și deja m-am săturat de prietenia asta, domnule.

— Driscoll Sturgess mă cheamă. Vând covrigi în Bronx.

— Vinzi gogoși, mai degrabă. Cine a mai pomenit irlandez să vândă covrigi?

— E perfect legal.

— Ai face bine să te-ntorci în fundătura unde locuiești, domnule. Tata n-a avut niciun prieten irlandez. Singurii irlandezi cu care a stat tata de vorbă erau polițiști. Iar ăștia se țin de tine ca scaiul. Zi, vrei să te ducă băieții la metrou sau nu?

Bătrânului i-a pierit veselia de pe chip.

— Guido Elefante a cunoscut destui irlandezi la Sing Sing, stimate. Lenny Belton, Peter Seamus, Salvy, eu. Am fost toți prieteni. Fii bun și dă-mi un minut.

— N-am un minut la dispoziție, a spus Elefantul.

S-a ridicat și a dat să se îndrepte spre ușă, așteptându-se ca bătrânul să se ridice și el. Driscoll, în schimb, și-a înălțat ochii spre el și a zis:

— Ai o afacere bună aici. Cum stă cu sănătatea?

Elefante l-a săgetat cu privirea.

— Ce-ai zis?

— Cum stă cu sănătatea firma ta de transport?

Elefante s-a așezat din nou, încruntat.

— Cum ai zis că te cheamă?

— Sturgess. Driscoll Sturgess.

— Mai ai și alte nume?

— Ei bine… taică-tău mă știa drept Guvernatorul. Fie s-ai parte doar de sănătate și fie ca vântul din spate să-ți bată mereu. Fie ca drumul să ți se-aștearnă lin dinainte. Și fie ca Domnul să te țină-n palma mâinii Sale. Asta e o poezie, băiete. Am compus un cântecel pornind de la ultimul vers. Vrei să-l auzi?

S-a ridicat și a dat să cânte, dar Elefante a întins un braț lung, l-a apucat pe bătrân de haină și l-a tras înapoi pe scaun.

— Stai un pic.

L-a cercetat îndelung cu privirea, simțind că parcă îi explodaseră urechile, și în cap îi suna alarma roșie a unei amintiri vagi, importante. *Guvernatorul.* Mai auzise numele ăsta, cândva demult. Tatăl său îl pomenise de câteva ori. Dar când? Fusese cu mulți ani în urmă. Se întâmpla către sfârșitul vieții lui Guido, iar pe-atunci el, Elefante, avea nouăsprezece ani, o vârstă la care adolescenții nu ascultă. Guvernatorul? Guvernatorul cui? Scormonea în adâncurile minții, încercând să aducă ceva la suprafață. Guvernatorul… Guvernatorul… Era ceva important… Avea de-a face cu bani. Dar *ce*?

— Guvernatorul, zici? a spus Elefante, trăgând de timp.

— Exact. N-a pomenit niciodată de mine taică-tău?

Elefante a rămas așa o secundă, clipind, și apoi și-a dres vocea.

— Poate, a zis el.

Tatăl lui, Guido Elefante, avusese un vocabular de șase cuvinte, pe care le rostea de patru ori pe zi, dar fiecare cuvânt era ca un paloș care spinteca aerul din dormitorul slab luminat unde își petrecuse ultimii ani din viață, schilodit de un accident cerebral suferit în închisoare, iar poruncile lui aspre, îndârjite străpungeau inima fiului cândva lipsit de griji, care-și petrecuse mare parte din copilărie și adolescență într-o libertate desăvârșită, cu o mamă incapabilă să-l țină-n frâu, crescut de vecini și veri, în timp ce Guido petrecuse mare parte din aceeași perioadă ispășindu-și sentința pentru o fărădelege pe care n-a mărturisit-o niciodată. Elefante avea optsprezece ani când tatăl său a ieșit din închisoare. Cei doi nu fuseseră niciodată apropiați. Guido a fost răpus de un al doilea accident cerebral chiar înainte ca fiul său să

împlinească douăzeci de ani. Până atunci însă, fiul își petrecuse o bună parte din viața de tânăr fără tată. În afară de câteva ocazii, de exemplu când avea cinci ani și taică-său îl dusese să înoate în piscina de la Blocurile Cause, Elefante nu-și prea amintea să fi petrecut timp împreună cu tatăl lui. Bătrânul care se întorsese acasă de la închisoare acea ultimă dată era la fel de tăcut ca-ntotdeauna, un italian sumbru, bănuitor, cu chip împietrit, ținându-și din scurt nevasta și fiul, cu mână de fier, călăuzit de singurul motto pe care i-l vârâse și fiului în minte și care îl condusese pe Guido cu succes din docurile sărace ale Genovei până în acele ultime clipe de viață petrecute într-o casă frumoasă din Cause, din piatră roșiatică, pentru care plătise cu banii jos: tot ce ești, tot ce vei fi în această lume nemiloasă, depinde de cuvântul tău. Un om care nu-și ține cuvântul, zicea Guido, nu face două parale. Abia mai târziu, la maturitate, a ajuns Elefante să aprecieze cu adevărat puterea tatălui său, felul cum reușise, chiar și căzut la pat și infirm, să-și conducă firma de transport, depozitare și construcții cu inteligență și fermitate, fără nicio urmă de ezitare. Un bătrân cu o nevastă ciudată, care se ocupa de afacerea lui într-o lume de mafioți cu două fețe și niciun strop de imaginație și care nu obosea niciodată să-și întrerupă tăcerile lungi cu aceleași avertismente: „Ține-ți gura." „Nu le pune niciodată întrebări clienților." „Nu uita, nu suntem decât niște bieți genovezi care lucrează pentru niște sicilieni cărora nu le pasă de sănătatea noastră." Astea și sănătatea. Bătrânul era obsedat când venea vorba de sănătate. „Sănătatea, sănătatea e totul. Nu uita de sănătate." Elefante auzise asta atât de des, încât se săturase. Inițial, își închipuise că această convingere venea din ghinioanele pe care le avusese bătrânul cu propria-i sănătate. Dar, pe măsură ce tatăl său se apropia cu pași repezi de moarte, avertismentul căpătase noi înțelesuri.

Pe când stătea Elefante așa în vagon, așezat în fața irlandezului aceluia în vârstă, conștiința i-a fost pătrunsă brusc și cu o claritate uluitoare de o strălucire de înțelegere, care i-a izbit apoi mărunțaiele cu greutatea unui ciocan de fierar ce cade pe o nicovală.

Se găseau în dormitorul tatălui său, cu doar câteva zile înainte ca acesta să moară. Bătrânul își trimisese soția la magazin, prefăcându-se că vrea niște suc proaspăt de portocale, o băutură care îi displăcea, dar pe care o bea din când în când ca să-i facă plăcere nevestei. Se aflau, deci, în dormitor, doar ei doi, și îl urmăreau pe Bill Beutel, eternul prezentator de pe Channel 7, cum citește știrile locale, Elefante așezat pe singurul scaun din încăpere, iar bătrânul în capul oaselor în pat. Taică-său părea cu mintea în altă parte. Și-a ridicat capul de pe pernă și i-a zis:

— Dă volumul mai tare la televizor.

Elefante a făcut întocmai și apoi și-a tras scaunul lângă pat. Când a vrut să se așeze, bătrânul și-a întins brațul, l-a apucat de cămașă și l-a tras peste pat, apropiindu-i fiului capul de al lui.

— Fii cu ochii în patru după cineva.

— După cine?

— Un tip mai în vârstă. Irlandez. Guvernatorul.

— Guvernatorul statului New York? a întrebat Elefante.

— Nu escrocul ăla, i-a răspuns taică-său. Celălalt Guvernator. Irlandezul. Așa-l cheamă: Guvernatorul. Dacă apare — deși probabil n-o s-o facă —, o să te-ntrebe cum stai cu sănătatea. Așa o să știi că-i el.

— Ce-i cu sănătatea mea?

Tatăl lui nu l-a luat în seamă.

— Și-o să cânte despre drumul care se-așterne lin dinaintea ta și vântul care-ți bate din spate și Domnul pe care-l ții în palma ta. Rahaturile alea catolice ale irlandezilor. Dacă-ți îndrugă chestiile astea și te întreabă de sănătate, el e.

— Și ce-i cu el?

— Am ceva de-al lui la păstrare și o să vină să-l ceară. Dă-i-l. O să fie corect cu tine.

— Ce ai la păstrare?

Chiar atunci au auzit că s-a deschis ușa și s-a întors maică-sa, așa că bătrânul a tăcut și-a zis că vor discuta mai târziu. Mai târziu n-a mai venit. A doua zi, bătrânul a început să aiureze și a murit.

Stând acum în fața irlandezului, care îl privea ciudat, Elefante a încercat să-și controleze tremurul din glas.

— Tata a zis ceva despre sănătate. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Chiar înainte să moară. N-aveam decât douăzeci de ani, așa că nu țin minte prea bine.

— Ah, ce tovarăș de încredere a fost! Nu și-a uitat niciodată prietenii. Cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Mi-a purtat de grijă la închisoare.

— Uite ce-i, ieși odată cu fundașii pe teren, bine?

— Poftim?

— Dă-i drumul, domnule. Ce-ai de vândut?

— Mai zic o dată, pe Sfânta Fecioară! Am ceva de transportat la Kennedy.

— E prea mare ca să-ncapă într-o mașină?

— Nu. Îți încape în palmă.

— Ai de gând s-o ții toată ziua în ghicitori și vorbe în doi peri? Despre ce-i vorba?

Guvernatorul zâmbi.

— Dacă aș fi așa de nesăbuit ca s-aduc un butoi de necaz în casa unui prieten, ce fel de om aș fi?

— Foarte înduioșător, dar sună a minciună.

— Aș face singur transportul, a zis irlandezul. Dar obiectul e pus la păstrare.

— Scoate-l atunci.

— Tocmai asta-i problema. Nu pot. Șefu' de la magazii nu mă cunoaște.

— Cine-i tipu'?

Bătrânul a zâmbit pieziș și s-a uitat la Elefante cu coada ochiului bun.

— Ți-aș spune povestea pe bucăți, ca foiletoanele din ziar, dar la vârsta mea nu-i o idee bună. Ce-ar fi să te dai încoace și s-asculți cu atenție?

Zâmbind cu gravitate, a început să cânte încetișor:

Războaie s-au dus și s-au câștigat
Până ce Venus s-a supărat
Venus, Venus, atât de dragă mie
La Willendorf chipul veșnic să-i fie.
Acea Venus, ah, cât de minunată
Acum învelită și fedeleș legată
Pierdută-mi este, dar nu pentru vecie.

Când s-a oprit, a văzut că Elefante îi arunca priviri ucigătoare, cu gura strânsă pungă.

— Dacă ții la dinții din gură, nu mai cânta, a spus Elefante.

Bătrânul irlandez n-a părut impresionat.

— Nu-ncerc să te duc de nas, a zis el. Cu mulți ani în urmă, mi-a căzut ceva în poală. Am nevoie de ajutorul tău ca să-l găsesc. Și să-l transport mai departe.

— Despre ce-i vorba?

Bătrânul a ignorat din nou întrebarea.

— Băiete, nu prea mai am timp. Sunt pe ducă. Mie n-o să-mi fie de niciun folos. Mă lasă plămânii. Am o fată mare, o fiică. Îi las ei simigeria. I-o afacere bună, curată.

— Ce treabă are un irlandez să coacă covrigi?

— Ce, nu-i legal? Nu-ți face griji de copoi, băiete. Vino să vezi cu ochii tăi, dacă vrei. I-o afacere bună. În Bronx suntem. Chiar lângă autostrada Bruckner. O să vezi că-s cinstit.

— Dacă ești așa cinstit și curat, dă-i fetei chestia asta pe care-o ai și trăiți fericiți până la adânci bătrânețe.

— Am zis că nu vreau s-o amestec pe fiică-mea. Poți să păstrezi tu obiectul. Ține-l. Sau vinde-l. Sau vinde-l și dă-mi și mie o părticică dacă ai chef, și ține restul pentru tine. Cum vrei. Asta o să fie tot. Măcar n-o să se irosească.

— Ar trebui să te faci petitor, domnule. Mai întâi vrei să ți-l transport. Apoi vrei să mi-l dai mie. Apoi vrei să-l vând și să-ți dau o parte. Despre ce-i vorba, pentru numele lui Dumnezeu?

Bătrânul s-a uitat pieziș la Elefante.

— Tatăl tău mi-a spus o poveste la un moment dat. A zis c-ai vrut să lucrezi pentru cele Cinci Familii când a ieșit el de la pârnaie. Vrei să știi cum se termină povestea?

— Știu deja cum se termină.

— Ba nu știi, l-a contrazis Guvernatorul. Taică-tău se lăuda cu tine în închisoare. Zicea c-o să-i conduci bine afacerile la un moment dat. Zicea că știi să ții un secret.

— Normal că știu. Și vrei s-auzi unul? Taică-miu-i mort și nu-mi plătește el facturile.

— Ce te aprinzi așa, fiule? Taică-tău te-a cadorisit. A depozitat chestia asta. A pus-o bine cu mulți ani în urmă. Iar cheia e la tine.

— De unde știi că n-am folosit cheia ca să vând deja lucrul ăsta, orice-o fi el? a întrebat Elefante.

— Dac-ai fi făcut-o, nu te-ai speti așa într-un vagon amărât în creierii nopții, transportând porcăria asta căreia îi spui marfă și care, dacă țin eu bine minte de pe vremuri, să vedem… o remorcă de patru metri, treizeci și patru de cutii, la patruzeci și opt de dolari cutia, dacă-s țigări și poate câteva lăzi de băutură, asta ajunge la… vreo cinci mii brut și o mie cinci sute în buzunarul tău după ce-ai plătit pe toată lumea, inclusiv pe Gorvino, că el e șef la docuri, iar dacă tac-tu ar ști că încă lucrezi pentru el, probabil ți-ar trage o săpuneală pe cinste. S-ar cutremura, asta-i sigur.

Elefante a pălit. Bătrânul avea coaie. Și creier. Și poate și dreptate.

— Deci știi să socotești, mare lucru, a zis el. Unde-i chestia asta de nu vrei să-i spui pe nume?

— Tocmai am numit-o. Probabil e într-o cutie în depozit.

Elefante nu l-a luat în seamă. Nu auzise niciun nume de niciun fel.

— Recipisă ai? a întrebat el în schimb.

— Ce să am?

— Recipisă. Chitanță de depozitare. Care să demonstreze că-ți aparține cutia.

Irlandezul s-a încruntat.

— Guido Elefante nu dădea recipise. Cuvântul lui era suficient.

A tăcut, lăsându-l pe Elefante să rumege cele spuse. În cele din urmă, Elefante a zis:

— Am cincizeci și nouă de dulapuri de depozitare. Toate sunt încuiate cu lacăt de cei care le închiriază. Numai ei au cheile.

Irlandezul a râs.

— Fă-mi pe plac. Poate nu-i într-o cutie de depozitare.

— Dar atunci unde-i? Îngropat pe undeva?

— Dacă vrei să te liniștești cu țidule, nu ți-ai găsit omul. Trebuie să fie curat, băiete. Curat ca un săpun Palmolive. Așa ar fi procedat taică-tău.

— Ce vrei să spui?

— Adună-te, băiete! Tocmai ți-am explicat. Orice-ar fi, trebuie să fie totul curat. Poate chiar *e* o bucată de săpun sau *într-o* bucată de săpun. Așa de mic e. Ăsta ar fi un bun fel de a-l ține curat, probabil, dacă l-ai pune într-un calup mare de săpun. E cam de mărimea potrivită.

— Domnule, văd că vii aici și-mi cânți ghicitori. Zici că gunoiul ăsta — orice-o fi — are nevoie de un camion ca să ajungă la aeroport, deși e cât un calup de săpun. Că trebuie să fie curat *ca* săpunul, că poate chiar *este* săpun. Așa tâmpit mă crezi, să mă agit pentru o bucată de săpun?

— Ai putea să cumperi clăbuci de vreo trei milioane de dolari cu săpunul ăsta. Plus-minus câțiva bănuți. Dacă e în stare bună, a spus irlandezul.

Elefante s-a uitat la muncitorul cel mai apropiat de el cum duce o ladă din ușa vagonului la remorca de-afară. L-a urmărit cum încarcă lada în remorcă fără să scoată o vorbă sau să-și schimbe expresia de pe chip, așa că a tras concluzia că omul nu auzise nimic.

— Te-aș lăsa să-mi spui vorbe de-astea frumoase toată noaptea dac-aș putea, a zis el. Dar m-aș urî mâine dimineață. Îl pun pe unul dintre băieți să te ducă până-n Bronx. Metroul nu mai e ce-a fost. O fac de dragul tatei.

Sturgess a ridicat o mână îmbătrânită și zbârcită.

— Nu te păcălesc. N-am cum să transport chestia asta. Știu pe cineva care s-ar putea să vrea s-o cumpere în Europa. De-aia vreau s-ajungă la Kennedy. Vorbind cu tine însă, văd că ești băiat deștept și cred c-ar fi mai bine s-o iei tu. Vinde-o dacă vrei, dă-mi și mie o părticică dacă poți. Dacă nu, nicio problemă. N-am nimic în afară de fata asta de-acasă. Nu vreau să-i fac necazuri. Se ocupă bine de afacere. Doar că nici nu vreau să irosesc chestia asta, atâta tot.

— Dar ce e chestia asta, Guvernatorule? Monede? Bijuterii? Aur? Ce poate să valoreze așa de mult?

Irlandezul s-a ridicat de pe scaun.

— Valorează o grămadă de lovele, a zis el.

— Lovele?

— Biștari. Bani. Dolari. Guido a zis c-o s-o pună la păstrare, așa că știu c-a pus-o. Unde, habar n-am. Dar taică-tău și-a ținut întotdeauna cuvântul.

Bătrânul și-a azvârlit cartea de vizită pe biroului Elefantului.

— Treci pe la mine prin Bronx. Să mai stăm de vorbă. Pot să-ți spun chiar și ce să faci cu ea. Poți să-mi arunci și mie un oscior dup-aia, dacă ai chef.

— Dar dacă nu știu unde este?

— Pentru trei milioane, o să afli.

— Pentru atâția bani, bătrâne, orice în afară de crimă e floare la ureche. Când te-apuci să umbli după atâția bani, poate ajungi să nici nu mai plătești impozite, a spus Elefante.

— Eu nu plătesc impozite de ani de zile, a zis bătrânul.

— Ce-ar fi să te-ntorci cu picioarele pe pământ? De unde știu că ești pe bune? Ce caut, de fapt?

— Caută prin marfă. Vezi peste ce dai.

— De unde știu că nu ești vreun șarlatan trimis să m-aburească și să mă prindă-n laț?

— Da' ce-ți închipui, că-s vreun nătărău care-a bătut atâta drum pân-aicî în toiul nopții doar ca să facă mișcare?

Guvernatorul s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușa deschisă din spate, s-a aplecat în afară sprijinindu-se de cadrul ușii și s-a uitat

înspre doc, unde, câțiva metri mai încolo, puteau fi văzuți doi dintre oamenii lui Elefante opintindu-se să încarce în remorcă o cutie uriașă și grea. A dat din cap spre ei.

— Ca ăștia ai fi sfârșit și tu dacă taică-tău ar fi fost ca ceilalți neghiobi din închisoare care fâceau sluj la cele Cinci Familii. Apropo, chestia se cheamă Venus. Venus din Willendorf. E în mâinile Domnului. Așa mi-a zis taică-tău. Într-o scrisoare.

Elefante a aruncat o privire înspre fișierul lui taică-său, pitit într-un colț al vagonului. Îl cercetase de zeci de ori. Nu era nimic acolo.

— Tata nu scria scrisori, a răspuns el.

Bătrânul însă ieșise deja pe ușă, pornise pe furiș către parcela întunecată și pustie de peste drum și se făcuse nevăzut.

6
Bunch

Pe fereastra murdară a unui apartament ponosit de la primul etaj al unei clădiri de piatră roșiatică, se vedeau jucând în depărtare luminile minunate ale zgârie-norilor din Manhattan. În salonașul întunecat, un bărbat înalt, zvelt și cu piele cafenie, îmbrăcat cu *dashiki*[19] și având pe cap o pălărie *kufi* din material *kente*[20] în culori vii, ținea în mâini un exemplar din ziarul *Amsterdam News* și hohotea încântat. Bunch Moon avea treizeci și unu de ani, era director la compania de închirieri auto Moon Rental Cars și la localul Moon Steak N Go, precum și co-director la Agenția de Dezvoltare Imobiliară din Bedford-Stuyvesant, iar acum stătea la o masă lustruită de sufragerie, rânjind cu gura până la urechi în timp ce citea veștile bune pe care le avea în față în ultimul număr al celui mai important ziar al negrilor din oraș.

Când a dat pagina și a terminat articolul pe care-l citea, râsul i s-a domolit, lăsând loc unui zâmbet. A împăturit ziarul și, mângâindu-și barbișonul, i s-a adresat cu blândețe tânărului de douăzeci și unu de ani care stătea în fața lui la masă și se lupta să rezolve niște cuvinte încrucișate.

— Earl, Queens e în flăcări, frate. I-au dat foc evreii.

Earl Morris, mâna dreaptă a lui Bunch, purta o geacă de piele și lucra din greu la rebus, cu chipul cafeniu și neted crispat de concentrare. În mâna dreaptă ținea un creion, iar în stânga, o țigară aprinsă. Îi era greu să le manevreze pe amândouă în timp ce încerca să umple pătrățelele. În cele din urmă, a pus țigara în scrumieră și a zis fără să-și ridice privirea:

— Taaare.

— Primăria vrea să construiască un complex de locuințe sociale în Forest Hills, a spus Moon. Ce s-au mai înfuriat evreii de-acolo, frate!

— Taaare.

— Așa că se duce acolo Lindsay, primarul, și ei îl fac troacă de porci. Ăsta se enervează și-i face „evreice umflate“, a chicotit Bunch. În fața presei și toate alea. Captain Marvel. Ce poți să mai zici?!

— Tare.

— Ghici câți au băgat știrea în ziar. Niciunul. Nu tu *New York Times*. Nu tu *Washington Post*. Nimeni. Numai *Amsterdam News*. Se duce ăsta acolo și-i jignește pe evrei și nimeni nu scoate o vorbă. În afară de noi. Evreii ne urăsc, omule! Nu vor nici urmă de locuință socială în Forest Hills.

— Taaare.

— Și albii îi urăsc pe evrei, pentru că evreii le conduc pe toate. Pricepi?

— Taaare.

Bunch s-a încruntat.

— Altceva nu mai știi să zici?

— Taaare.

— Earl!

Earl, care mâzgâlea de zor la rebusul lui, s-a dezmeticit și a ridicat privirea.

— Ce?

— Altceva nu mai știi să zici?

— Despre ce?

— Despre ce tocmai ți-am spus. Despre cum le conduc evreii pe toate.

Earl a strâns din buze în tăcere, cu o figură nedumerită. A pufăit rapid din țigară, apoi a spus încet:

— De care evrei zici?

Bunch a surâs superior. „Sunt înconjurat de idioți“, s-a gândit el.

— Cum e puștiul de la Blocurile Cause? Ăla de-a fost împușcat ieri.

Earl s-a îndreptat acum de spate, trezit la realitate. Își dădea seama că șeful își cam pierde răbdarea cu el.

— I-i făcută praf urechea, a răspuns el iute. Dar e bine.

— Cum zici că-l cheamă?

— Deems Clemens.

— Brici băiatu'. Cât o să dureze până se pune pe picioare?

— O săptămână poate. Două cel mult.

— Cum merg vânzările acolo?

— Au scăzut un pic. Dar a pus pe cineva în loc.

— L-au arestat după ce-a fost împușcat?

— Nu. N-avea nimic la el. Îi ținea altcineva marfa. Așa că n-au găsit nimic copoii. Numa' banii din buzunare.

— Bine. Dă-i banii înapoi. Apoi scoate-l din nou pe stradă și pune-l la treabă. Are niște piețe de apărat.

— Nu poate.

— De ce nu?

— Păi nu-i bine încă, Bunch.

— Negroteiul și-a pierdut o ureche, nu puța, ce dracu'? Doar are oameni.

— Taaare.

— Mai termini dracului cu tare ăsta? s-a răstit Bunch. Nu poate să se pună mai repede pe picioare? Dacă nu-i pe fază gașca lui, o să-i scadă rapid vânzările. Poate măcar să țină marfa în mișcare?

Earl a ridicat din umeri.

— Bunch, e cam împuțită treaba p-acolo. Polițiștii încă-l caută pe ăla care-a tras.

— Cine-a fost?

— Un bătrân. Un terchea-berchea.

— Fii mai precis. Din ăștia sunt o grămadă pe-acolo.

— Taa…

Bunch i-a aruncat o privire fioroasă, iar Earl a tușit și și-a dres vocea. S-a aplecat repede peste careul de cuvinte încrucișate, cu bărbia la doar câțiva centimetri de pagină.

— Fac cuvinte încrucișate, Bunch, ca să scap de obiceiul ăsta, s-a grăbit el să zică, arătând către rebus. Aflu cuvinte noi în fiecare zi.

Bunch a tras aer printre dinți, s-a întors cu spatele și s-a dus la fereastră. Îi pierise buna dispoziție. A aruncat pe geam o privire îngrijorată, mai întâi în zare, către profilul strălucitor al

Manhattanului, apoi spre casele vlăguite și dărăpănate înșirate de-a lungul străzii sale. Ambele laturi ale străzii erau urâțite de grămezi de gunoi și de scheletele câtorva mașini abandonate, parcate la întâmplare lângă bordură, gheboșate ca niște uriași gândaci morți, cu motoarele și cauciucurile scoase. S-a uitat la niște copii care se jucau pe una dintre grămezi, sărind ca niște broaște de pe sacii de gunoi pe mormanele de deșeuri și sfârșind la un hidrant stricat. Printre resturile și jegul de pe strada mohorâtă, mașina lui Bunch, un Buick Electra 225, parcată în fața casei, ieșea în evidență ca un diamant șlefuit.

— Ce oraș împuțit, a zis el.

— Î-hî, a mormăit Earl, temându-se să mai spună și altceva.

Bunch l-a ignorat, în minte îngrămădindu-i-se tot felul de gânduri.

— Copoii n-o să-și bată capul cu Deems, a zis el. Nu-i niciun cuvânt despre atacul ăsta în ziare. Nici măcar în *Amsterdam News*. Evreii din Queens sunt știrea zilei acum. Și răzmerița din Brownsville.

— Ce răzmeriță?

— Tu nu citești ziarele? Un pușți a fost împușcat acolo săptămâna trecută.

— Un pușți alb sau negru?

— Frate, ai dopuri în urechi? E Brownsville, cioară!

— O da, da, asta știam, a spus Earl. Am citit și eu. Nu-l jefuia pe-un bătrân sau ceva de genul ăsta?

— Cui îi pasă? Protestele astea au adunat toți polițiștii de la Secția Șaptezeci și Șase. Asta-i bine pentru noi. Ne prinde bine să stea copoii acolo până ne aranjăm noi treburile în Cause. Fii atent: sună la mine la Steak N Go și zi-le lui Calvin și Justin să-și ia liber. Zi-le să ia flori pentru familia pușțiului, și prăjituri și cafea. Pune-i să le ducă unde se adună protestatarii, la punctul lor de întâlnire. Probabil vreo biserică. Dacă mă gândesc bine, zi-le să ducă și niște pui.

A chicotit cu amărăciune.

— Ăstora de umblă-n Cadillac și se cred Martin Luther King nu le vine nicio idee-n cap până nu mănâncă pui. Sună-l pe Willard Johnson să dea o mână de ajutor. Mai e acolo, nu?

— Will a sunat aseară.

— De ce?

— Cică stă cam prost cu banii de la… cum îi zice la chestia aia? Chestia aia pe care-o facem de la primărie, programul cu săracii…

— Autoritatea de Redezvoltare?

— Îhî. Are nevoie de niște bani. Să plătească chiria la birou și curentu'. Numa' cât să treacă peste hopul ăsta.

— I-auzi! a pufnit Bunch cu dispreț. Singurul hop de care-i interesat negroteiul ăsta are coapse precum Calpurnia. Îi plac țărănci de-alea zdravene.

Earl a rămas tăcut în timp ce Bunch a început să se plimbe prin încăpere.

— Trebuie să rezolv treaba aia de la Blocurile Cause. Mai zi-mi de tipul care l-a împușcat pe Deems.

— Nu-i nimic de capul lui. Un babalâc s-a îmbătat și l-a-mpușcat. Ceva diacon de la una din bisericile de pe-acolo.

Bunch s-a oprit din mers.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Păi n-ai întrebat.

— Ce fel de biserică? Una mare sau una mică?

— Habar n-am, frate. Ăștia au paișpe biserici pentru fiecare bărbat, femeie și plod din cartier. O bisericuță amărâtă, din ce-am auzit.

Bunch a părut ușurat s-audă asta.

— Bine. Găsește-l pe individ. Găsește-i biserica. Prima dată ne ocupăm de el. Trebuie să intrăm tare în el, că altfel o să-și bage nasul în ograda noastră toți traficanții din sudul Brooklynului. Fă să pară c-a fost jaf. Ia-i banii dacă are ceva la el. Taie-l un pic. Dar nu prea tare. Nu vrem să facă scandal ăia de la biserică. Dup-aia, ne ducem la biserică și zicem că suntem de la Autoritatea de Redezvoltare și că ne pare rău de toată violența și de grozăviile din comunitatea noastră și

alea, alea. Le cumpărăm niște cărți de imnuri sau Biblii ca să potolim spiritele și le promitem niște bani pentru redezvoltare de la municipalitate. Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de bătrânul ăla.

— Da' de ce nu-l lăsăm pe băiat să se ocupe de el? Zice că poate.

— De pe patul de spital?

— I-acasă acum.

— Nu pot să fac afaceri dacă stau după un țânc să-și dea jos leucoplastul. Du-te și ocupă-te de bătrân înainte să se potolească lucrurile în Brownsville.

Earl s-a încruntat.

— Da' nu-i teritoriul nostru, Bunch. Nu-i cunosc pe ăia de-acolo. Nu de-aia îl plătim pe Joe Peck? Că doar el e furnizorul. Îi are la degetul mic pe toți copoii de-acolo. Îi cunoaște pe toți din zona aia. De ce nu-l suni pe el?

Bunch a ridicat din umeri.

— L-am sunat. I-am zis c-o să ne ocupăm noi.

— De ce? a întrebat Earl, încercând să-și ascundă surprinderea.

Bunch a aruncat o privire spre fereastră și apoi a hotărât să riște.

— Am un plan să scap de el. Să ne găsim propriul furnizor.

Earl a rămas tăcut o clipă, căzând pe gânduri. Nu era genul de informație pe care Bunch o împărtășea cu ușurință. Faptul că i-o încredințase îl implica puțin mai mult în treburile lui Bunch. Nu-i era clar dacă era un lucru tocmai bun sau sigur. „Sigur" fiind cuvântul-cheie.

— Bunch, Peck e cu clanul Gorvino.

— Poate să fie și cu clanul lui George Washington, mi se rupe. Gorvinii nu mai sunt ce-au fost odată. Oricum, nu le mai convine Peck, a adăugat Bunch.

— De ce nu?

— E prea sălbatic.

— Taaare, a făcut Earl, ignorând privirea feroce pe care i-a aruncat-o Bunch.

Era tulburat. Avea nevoie de timp ca să rumege chestia asta, pentru că nu știa ce să zică și simțea că urmează să i se pună toate în

cârcă. Blocurile Cause îl neliniștea. În afară de faptul că ridica bani și ducea droguri acolo o dată pe săptămână, locul îi era necunoscut. Și-a mângâiat gânditor bărbia.

— Chiar dacă Gorvinii s-au săturat de Peck, mai e și Elefantul la mijloc. Dacă ești de-al nostru și-l calci pe Elefant pe coadă, poți s-ajungi imediat pe fundul golfului cu pantofi de ciment. Îl mai ții minte pe Mark Bumpus? L-a șifonat pe Elefant. Ce-a mai rămas din el a fost azvârlit în apă fără nicio discuție. Am auzit că l-au pescuit pe bucăți.

— Bumpus era capsoman. Contrabandist. Elefantul nu face trafic de droguri.

— Mda, da' el are docurile.

— Numai pe-al lui. Mai sunt și alte docuri.

— Elefantul se poartă ciudat când vine vorba de blocurile alea, Bunch. E teritoriul lui.

— Cine zice?

— Toată lumea. Nici măcar Peck sau clanul Gorvino nu-și pun mintea cu Elefantul.

— Elefantul n-are nimic de-a face cu clanul Gorvino, Earl. Bagă la cap. Face afaceri cu ei, dar în principal e pe cont propriu. Dacă nu-s țigări sau cauciucuri sau frigidere la mijloc, nu-l interesează.

— Sper, a spus Earl, scărpinându-și urechea, cu fața umbrită de îndoială.

Și-a stins țigara și a început să-și facă de lucru cu creionul.

— Bumpus nu-i singuru' negru care și-a găsit libertatea la fundul golfului prin grija Elefantului. Cică-i mare tămbălău când se-nervează broscaru' ăla.

— Hai, scoate-ți jetoanele de metrou și ia-o din loc, da? Ți-am zis, nu ne atingem de Elefant. Nu-l interesează treburile noastre. El și Peck nu-s apropiați. Atâta timp cât ne vedem de treabă în liniște, n-o să avem probleme. Asta-i șansa noastră să scăpăm de Peck și să facem bani ca lumea.

— Cum facem rost de marfă fără Peck? a întrebat Earl.

— Asta mă privește.

Bunch s-a așezat la masă, și-a dat jos pălăria africană și și-a trecut mâna prin părul negru, des.

— Du-te la Blocurile Cause și ocupă-te de bătrân. Scoate-i ochiul. Rupe-i mâna. Dă-i foc la haine. Numa' nu-l băga la morgă. Doar burdușește-l un pic ca și cum ar fi un jaf ratat. Apoi facem o donație la biserica lui din fondul de redezvoltare și gata.

— La dracu', Bunch. Mai bine să se ocupe Peck de asta. Sau Deems.

Bunch l-a fixat cu o privire sumbră.

— Te-ai pierdut cu firea, frate? a întrebat el blând. Dacă da, te-nțeleg, că în curând o să se-mpută treaba.

— Nu-i vorba de asta. Doar că nu-mi vine să bat un boșorog și-apoi să dăm bani la biserică.

— De când ai tu conștiință?

— Nu de-asta-i vorba.

— Poate ar trebui să-i zic lui Harold să vină.

Pentru prima dată, Earl, care până atunci stătuse gârbovit pe scaunul de la masă, a sărit ca electrocutat.

— Da' la ce-ți trebe s-o asmuți pe creatura aia?

— Poate-avem nevoie de o mână de ajutor.

— Vrei să-l pui pe bătrân la punct sau vrei s-arunci cartierul în aer?

— Pe unde mai e Harold? a întrebat Bunch.

Îmbufnat, Earl a rămas tăcut un minut bun.

— În Virginia, a zis el în cele din urmă. Ar trebui să fie în Alaska după ultima treabă pe care-a făcut-o. Țăcăneala naibii, să dai foc așa, ca piromanu'.

— Poate chiar ăsta-i genul de talent de care-avem nevoie dacă se ambalează Peck.

Earl și-a frecat bărbia cu vârful degetelor, chibzuind. Bunch s-a apropiat de tânăr din spate și l-a plesnit peste umeri, cu ambele mâini, apucându-se să i-i maseze. Earl se holba drept în față, agitat de-acum. Văzuse de ce era în stare șeful lui când acționa de aproape

cu un cuțit și, preț de-o clipă, l-a cuprins panica, dar i-a trecut după ce Bunch a început să vorbească:

— Știu cum ești când vine vorba de ăștia bisericoși. Și maică-ta era bisericoasă, nu?

— N-are a face.

— Și a mea, a zis Bunch mai departe, neluându-i cuvintele în seamă. Toți eram bisericoși, a continuat el. Biserica-i un lucru bun. Un lucru grozav, chiar. Ne întărește comunitatea. Doamne-ajută.

Și-a coborât capul până în dreptul urechii lui Earl.

— Noi nu ne distrugem comunitatea, frate. O întărim. Uită-te numa' câte firme am. Câte slujbe creăm. Cât ajutor le dăm oamenilor ăstora. Îl vezi tu pe omul alb deschizând spălătorii de mașini? Are el agenții de închirieri auto? Restaurante? El ne dă de lucru?

A făcut semn spre fereastră, spre strada jegoasă, spre mașinile abandonate, spre casele fără viață în ele.

— Ce face omul alb pentru noi aici, Earl? Îl vezi undeva?

Tăcut, Earl privea fix înainte.

— O să dăm niște bani la biserică, a spus Bunch. O să se rezolve. Te bagi sau nu, frate?

Era de fapt o afirmație, nu o întrebare.

— Normal că mă bag, a mormăit Earl.

Bunch s-a așezat la masă, apucându-se să răsfoiască din nou *Amsterdam News*, și i-a făcut lui Earl semn din cap înspre ușă.

— Ocupă-te de bătrânu' ăla. Pune-l bine la punct. Taie-i un coi dacă-i nevoie. Nu mă interesează ce faci. Trimite un mesaj clar și Harold rămâne pentru altă zi.

— De parcă Harold ar ști să facă diferența dintre zi și noapte, a zis Earl.

— Tu vezi-ți de treabă, a spus Bunch.

---

19. Bluză viu colorată, tradițională în vestimentația din vestul Africii.

20. *Kufi* este o pălărie fără boruri purtată de bărbați în Africa, iar *kente* este un material specific, obținut prin împletirea de fâșii de mătase și bumbac.

7
Marșul Furnicilor

De când se știa lumea, în fiecare an, când venea toamna, la Blocul 17 din complexul Cause avea loc Marșul Furnicilor. Furnicile veneau după brânza lui Isus, care apărea miraculos, o dată pe lună, în subsolul unde domnea Hot Sausage, care-și păstra pentru el câteva bucăți de jumătate de kilogram, depozitându-le înăuntrul unei pendule înalte, de podea, pe care o găsise cu mulți ani în urmă în cartierul Park Slope și o adusese în camera de la subsol ca s-o repare. Evident, reparația nu s-a mai întâmplat în veci, dar furnicilor nu le păsa. Porneau vesele într-acolo în fiecare an, strecurându-se printr-o crăpătură din ușa de la intrare, mărșăluind prin labirintul de vechituri abandonate, piese de biciclete, cărămizi, scule de instalator și chiuvete hârbuite care umpleau încăperea cu boilerul, înaintând într-un șir indian de nici zece centimetri lățime, care șerpuia printre mizeriile aruncate peste tot până în dreptul pendulei de lângă peretele din spate. Se cățărau prin crăpăturile din sticlă, traversau acul orar înțepenit, după care coborau în măruntaiele orologiului până la brânza delicioasă și aromată a omului alb, care se găsea înăuntru, învelită în hârtie cerată. După ce devorau brânza, șirul lor pornea mai departe și ieșea șerpuit prin partea din spate a pendulei, de-a lungul zidului, înfulecând orice mai găsea în cale — bucăți vechi de sendvișuri, ciocolățele abandonate, gândaci, șoareci, șobolani și, desigur, propriii morți. Furnicile astea nu erau niște furnici obișnuite de oraș. Erau furnici mari și roșii de la țară, cu spinări imense și capete minuscule. De unde veneau, nu știa nimeni, deși se zvonea c-ar fi de fapt din Parcul Dendrologic Preston Carter din Park Slope; alții ziceau că un doctorand de la învecinatul Brooklyn College ar fi scăpat pe jos un pahar de laborator plin de insecte, care s-ar fi făcut țăndări sub ochii lui îngroziți, lăsând furnicile să se împrăștie în toate direcțiile.

Adevărul e că lunga lor călătorie spre Brooklyn începuse în 1951 și i se datora unui columbian pe nume Hector Maldonez, muncitor la fabrica de prelucrare a cărnii de pui din apropiere. Acela a fost anul în care Hector a intrat clandestin în New York la bordul vasului Andressa, un cargobot brazilian. A dus-o bine în America timp de șase ani, după care s-a hotărât să se despartă de soție, iubita lui din copilărie, care rămăsese supusă cu cei patru copii ai lor în satul natal de lângă Riohacha, în munții Perijá din nordul țării. Hector era un bărbat cu conștiință, așa că atunci când a luat avionul spre casă, ca un om responsabil, ca să-i explice soției că se îndrăgostise în America și-și găsise o altă soție, portoricană de data asta, a promis că va continua, la fel ca până atunci, să-i sprijine pe ea și pe copii. Soția columbiană l-a implorat să se întoarcă la căsnicia lor cândva fericită, dar Hector a refuzat. „Sunt american de-acum", i-a zis el mândru. A omis să spună că, din poziția lui de barosan american, nu putea să aibă o nevastă de la țară, și nici n-a invitat-o să se întoarcă cu el.

Au urmat multe certuri și multă amărăciune, însoțite de urlete, vorbe de ocară și smuls de păr, dar, în cele din urmă, după multe făgăduințe din partea lui Hector că va continua să trimită bani lună de lună pentru ea și copii, soția columbiană a consimțit înlăcrimată să divorțeze. Înainte ca Hector să plece, i-a gătit mâncarea preferată, un platou de *bandeja paisa*. A îndesat amestecul de pui, cârnat și chifle, atent învelit, într-o caserolă nou-nouță și i-a dat-o când a plecat spre aeroport. El a luat caserola în grabă în timp ce ieșea în fugă pe ușă, i-a îndesat femeii niște dolari în palmă și a plecat spre America vesel și cu inima ușoară, pentru că scăpase basma curată. Avionul a aterizat la New York numai bine ca Hector să aibă timp să ajungă în Brooklyn și să intre direct în tura de la fabrică. După ce a ieșit din tura de dimineață, a deschis caserola ca să înfulece delicioasa *bandeja paisa*, dar când colo, a găsit-o plină ochi cu *hormigas rojas asesinas*, îngrozitoarele furnici roșii de acasă, alături de un bilețel în spaniolă, care zicea cam așa: „*Adios*, nenorocitule… știm că n-o să trimiți niciun *peso*!". Scoțând un țipăt, Hector a azvârlit caserola cea nouă în jgheabul lung, descoperit, care trecea pe sub fabrica de pui și

trimitea mațe și zoaie în labirintul de conducte de sub Blocurile Cause, un amestec care se deversa apoi pe malurile apelor calde ale portului. Iar acolo, în confortul țevilor și al zoaielor, furnicile au trăit în relativă armonie, depunând ouă și înmulțindu-se, devorându-se unele pe altele și răsfățându-se bucuroase cu șoareci, șobolani, scrumbii, crabi, capete de pește și mațe de pui, precum și alte creaturi nefericite, pisici vii sau pe jumătate moarte și corcituri de pe la Blocurile Cause, care intrau în fabrica de pui ca să mai roadă câte ceva și printre care se număra și un ciobănesc german pe nume Donald, unul din preferații locuitorilor din complex. Se pare că biata făptură căzuse în canalul Gowanus cel plin de lături și era cât pe ce să se înece în apa împuțită. Reușise să iasă arătând ca vai de lume, cu blana colorată în portocaliu și lătrând ca o pisică. De-abia ținându-se pe picioare, cutreierase malul preț de o oră întreagă înainte să cadă la pământ. Furnicile l-au mistuit, bineînțeles, cum făceau și cu alte creaturi de nepomenit ce colcăiau prin preajmă sau prin țevile pentru reziduuri care treceau pe sub fabrică, și astfel o duceau bine-mersi până toamna, când ceasul lor biologic le mâna de fiecare dată să-și înceapă pelerinajul la suprafață ca să facă ceea ce toate făpturile cu frică de Dumnezeu, de la alevinii cei mai mici, cât o celulă, din Cascada Victoria, până la monștrii Gila, care bântuiau prin Mexic, făceau sau ar trebui să facă sau ar fi trebuit să facă: îl căutau pe Isus, iar în acest caz, mai precis, căutau brânza lui Isus, care se întâmpla să se găsească în Blocul 17 din complexul Cause al Fondului Locativ din New York, depozitată de Hot Sausage, un om care se ruga cu religiozitate în fiecare lună ca Domnul să-i dea voie să-și pună cârnatul alături de cărnurile surorii Denise Bibb, cea mai bună organistă din Brooklyn, și care, tot cu religiozitate, punea de fiecare dată deoparte pentru zile negre câteva bucăți din brânza lui Isus, ceea ce, la venirea toamnei, se dovedea mereu în avantajul furnicilor.

Bineînțeles, nimeni din Blocurile Cause nu-și bătea capul cu Marșul Furnicilor. Într-un complex de locuințe sociale unde 3 500 de locatari negri și hispanici își îngrămădeau de-a valma visurile, coșmarurile, câinii, pisicile, broaștele țestoase, porcușorii de Guineea,

puii de găină, copiii, părinții și verii gușați din Puerto Rico, Birmingham și Barbados, în 256 de apartamente minuscule, cu toții sub călcâiul Fondului Locativ din New York, o instituție coruptă până în măduva oaselor, căreia, în schimbul chiriei de 43 de dolari pe lună pe care o încasa, nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă făpturile astea trăiau, mureau, se căcau cu sânge sau umblau desculțe atâta timp cât nu sunau la sediul din centrul Brooklynului ca să se plângă, într-un astfel de loc, deci, furnicile nu erau decât o grijă măruntă. Și niciun locatar întreg la minte nu ar fi mers mai departe, până la mai-marii de la Fondul Locativ din Manhattan, cărora nu le plăcea să li se tulbure siesta cu plângeri minore despre furnici, veceuri, crime, copii molestați, violuri, apartamente fără căldură și, într-una din clădirile din Brooklyn, vopsele pe bază de plumb care sfrijeau creierele copiilor până ce-ajungeau cât un bob de mazăre, asta dacă nu cumva își dorea o locuință nouă pe vreo bancă de la autogara Autorității Portuare. Într-un an însă, o doamnă din Blocurile Cause s-a săturat de furnici și a trimis o reclamație. Evident, Fondul Locativ nici n-a băgat-o în seamă. Dar, nu se știe cum, scrisoarea a ajuns la *Daily News*, care a publicat un reportaj despre furnici fără să investigheze la fața locului. Reportajul a stârnit un oarecare interes, fiindcă orice știre din Cause care nu era despre cum se agitau negrii ca niște bezmetici urlând după drepturi civile era considerată o știre bună. New York University a trimis un biolog la fața locului ca să investigheze, dar omul a fost jefuit și a șters-o imediat. City College din New York, care-și dorea cu disperare să întreacă în reputație New York University, a trimis două doctorande de culoare să vadă despre ce e vorba, dar ambele aveau examene finale în acel an, așa că până au ajuns ele, furnicile plecaseră. Falnicul Departament pentru Protecția Mediului din New York, care pe vremea aceea era format din hipioți, tineri activiști, indivizi care boicotau stagiul militar, cititori în stele și pacifiști care fumau iarbă și-și petreceau timpul în dispute despre Abbie Hoffman[21], a promis să arunce o privire. O săptămână mai târziu însă, un inspector municipal, un imigrant polonez de primă generație și unul dintre principalii susținători ai eforturilor Societății

Polonezo-Americane din New York, care încerca degeaba în fiecare an să convingă Consiliul Municipal să onoreze amintirea măreţului general polonezo-lituanian Andrzej Tadeusz Bonawentura Kościuszko numind după el şi altceva în afară de porcăria aia de pod făcut de mântuială, ruginit şi plin de gropi care se căsca peste Williamsburg şi susţinea autostrada Brooklyn-Queens, precum şi pe toţi sinucigaşii care aveau curaj să se strecoare prin traficul haotic ca să sară de pe parapetul clocit şi să se facă praf, aterizând peste bietele suflete de dedesubt, acest individ, deci, a intrat în birou, a simţit în aer un damf de canabis Acapulco Gold proaspăt fumat de către hipioţii comunişti care lucrau acolo şi care erau adânciţi într-o dezbatere despre meritele acelei remarcabile sindicaliste şi agitatoare de la începutul secolului al douăzecilea, Emma Goldman, şi a plecat cu o falcă-n cer şi una-n pământ. A tăiat bugetul departamentului la jumătate. Inspectoarea de mediu care fusese însărcinată să investigheze chestiunea furnicilor din complex a fost transferată la Serviciul Parcări, unde şi-a petrecut următorii patru ani strângând monede din parcometre. Ca urmare, pentru restul New Yorkului, furnicile au rămas un mister. Erau un mit, vaga ameninţare anuală a unei posibilităţi cumplite, o legendă urbană, o anexă la analele calicilor din New York, la fel ca aligatorul Hercule, despre care se zicea că trăieşte în canalizarea de sub cartierul Lower East Side şi că ţâşneşte din gurile de canal şi înghite copii. Sau giganticul şarpe boa pe nume Sid din complexul Queensbridge, care şi-a sugrumat stăpânul şi apoi s-a târât pe geam afară până la podul de la Fifty-Ninth Street, unde trupu-i lung de trei metri s-a încolăcit pe traversele de deasupra traficului, camuflându-se acolo şi întinzându-se doar uneori noaptea ca să smulgă câte-un camionagiu ghinionist pe geamul deschis al cabinei. Sau maimuţa evadată de la circul Ringling Bros., despre care se zvonea că îşi face veacul pe grinzile din vechea arenă Madison Square Garden, unde ronţăie popcorn şi le face galerie baschetbaliştilor de la New York Knicks în timp ce ei pierd pentru a nu ştiu câta oară. Furnicile erau o aiureală de oameni săraci, o tărăşenie uitată dintr-un cartier uitat într-un oraş uitat, care se ducea la fund.

Și acolo au rămas, un fenomen unic în Republica Brooklyn, unde mâțele răcneau ca oamenii, câinii își mâncau propriile fecale, mătușile fumau țigară de la țigară și mureau la vârsta de o sută doi ani, un copil pe nume Spike Lee l-a văzut pe Dumnezeu, stafiile jucătorilor de baseball de la Dodgers duși din oraș înăbușeau orice speranță care s-ar mai fi putut înfiripa, iar disperarea falimentului domina viața fraierilor prea negri sau prea săraci ca să plece, în vreme ce în Manhattan autobuzele veneau la timp, luminile nu se stingeau niciodată, moartea unui singur copil alb într-un accident rutier ajungea pe prima pagină a ziarelor, în vreme ce versiuni contrafăcute ale vieții de negru sau hispanic erau la modă printre cei care-și făceau veacul pe Broadway, îmbogățindu-i pe scriitorii albi — *West Side Story*, *Porgy & Bess*, *Purlie Victorious* — și tot așa, realitatea omului alb crescând ca un bulgăre uriaș, șui, Marele Mit al Americii, Big Apple[22], Big Kahuna[23], Orașul Care Nu Doarme Niciodată, pe când negrii și hispanicii care curățau apartamentele și scoteau gunoiul și făceau muzica și umpleau închisorile de jale dormeau somnul celor invizibili și serveau doar drept culoare locală. Și, în tot acest timp, furnicile mărșăluiau în fiecare toamnă, ajungând victorioase la Blocul 17, un val vuind de moarte la scară minusculă, devorând brânza lui Isus, trecând din pendulă în încăperea cu boilerul și apoi în tomberonul de lângă ușa din hol, înfulecând până la ultima firimitură toate rămășițele de sendvișuri și prăjituri din gustările de prânz nemâncate, stricate și fleșcăite, pe care Hot Sausage le abandona în fiecare după-amiază, când el și amicul lui, Sportcoat, dădeau uitării mâncarea în favoarea băuturii lor preferate, King Kong. De acolo, furnicile se îndreptau mai departe către ospățul mai îmbelșugat care le aștepta pe coridoare și în debaralele cu materiale: șobolani și șoareci, care se găseau cu duiumul, unii morți, alții vii, șoareci încă prinși în curse cu clei și cutiuțe de carton, alții terminați, zdrobiți de mâna lui Hot Sausage, șobolanii striviți de lopata lui zăcând pe sub carburatoarele vechi și barele de protecție aruncate la gunoi, printre mături și pe fărașe, stropiți cu var pentru a fi incinerați ulterior în cazanele uriașe cu cărbuni care încălzeau Blocurile Cause. După ce se

ghiftuiau aici, furnicile o porneau în sus, urcând într-un șir gros pe conducta de toaletă stricată până în apartamentul lui Flay Kingsley de la 1B, unde nu prea se găsea nici mâncare, nici gunoi, fiindcă familia de opt membri a doamnei Flay folosea de fapt apartamentul 1A, de vizavi, care rămăsese gol de când doamna Foy, singura chiriașă, murise în urmă cu patru ani și uitase să informeze serviciul de asistență socială, ceea ce crease prilejul perfect pentru ca serviciul de asistență socială și Fondul Locativ să dea vina unul pe altul — din moment ce niciunul dintre ele nu-l informase pe celălalt. Apartamentul era liniștit. Asistența socială acoperea chiria. Cine să știe? De-acolo furnicile urcau la apartamentul 2C, al doamnei Nelson, și se înfruptau cu cojile vechi de lubeniță și zațul de cafea pe care le păstra în coșul de gunoi pentru grădina de roșii de-afară, pe urmă mai sus, pe țeava de scurgere, până la 3C, apartamentul lui Bum-Bum, unde nu se găsea mare lucru, apoi treceau de partea cealaltă a holului pe o conductă exterioară până la locuința pastorului Gee, în 4C, unde nu se găsea chiar nimic, pentru că sora Gee ținea locul lună și bec, apoi treceau prin baia doamnei Izi din 5C, unde degustau tot felul de săpunuri delicioase din Puerto Rico, pe care doamna Izi uita în fiecare an să le pună toamna în recipiente de sticlă, deși știa că vin furnicile, și, în cele din urmă, ieșeau pe acoperiș, unde încercau un număr de acrobație la înălțime mărșăluind peste scara care unea acoperișul Blocului 17 de acoperișul Blocului 9 de alături — unde, odată ajunse, le veneau de hac niște băieți șmecheri: Beanie, Rags, Sugar, Stick[24] și Deems Clemens, cel mai bun aruncător de mingi de baseball care se pomenise vreodată în cartier și cel mai lipsit de scrupule traficant de droguri din istoria Blocurilor Cause.

Întins pe pat în apartamentul 5G din Blocul 9, cu capul înfășurat în tifon și mintea încețoșată de sedative, Deems s-a trezit că se gândește la furnici. Le visase de multe ori după ce ajunsese la spital. Se întorsese acasă de trei zile, iar ceața calmantelor și țiuitul neîntrerupt din partea dreaptă a capului îi stârniseră amintiri ciudate și coșmaruri intense. Împlinise nouăsprezece ani cu două luni înainte

și, pentru prima dată în viață, se vedea incapabil să se concentreze și să-și amintească lucruri. A descoperit cu groază, de exemplu, că amintirile din copilărie îi dispăreau cu rapiditate. Nu mai ținea minte numele educatoarei de la grădiniță și nici pe cel al antrenorului de baseball de la St. John's University, cel care telefonase întruna. Nu-și amintea numele stației de metrou din Bronx unde locuia mătușă-sa și nici numele reprezentanței din Sunset Park de unde-și luase mașina, un Pontiac Firebird la mâna a doua, pe care i-l condusese vânzătorul până acasă, pentru că Deems nu știa să conducă. Se întâmplau așa de multe, totul era un vârtej, iar pentru un puști a cărui memorie aproape perfectă îi permisese cândva să strângă numere pentru plasatorii de pariuri din zonă fără să aibă nevoie de hârtie și creion, treaba asta cu pierderea trecutului era îngrijorătoare. Pe când stătea în pat în după-amiaza aceea, i-a trecut prin minte că țiuitul ascuțit din partea dreaptă a capului, acolo unde se afla ce-i mai rămăsese din ureche, ar putea fi cauza acestei probleme sau că, dacă din o mie de lucruri pe care ar trebui să ți le amintești în viață tu le uiți pe toate, mai puțin unul sau două lucruri inutile, atunci poate că lucrurile alea nu-s chiar atât de inutile. Nu-i venea să creadă ce bine se simte că-și amintește de furnicile alea nenorocite din Blocul 17. Trecuseră zece ani de când el și prietenii lui veniseră cu ideile alea nemaipomenite de a le împiedica să invadeze și iubitul lor Bloc 9. Amintirea l-a făcut să zâmbească. Încercaseră de toate. Înec. Otravă. Gheață. Petarde, aspirină dizolvată în suc acidulat, gălbenuș crud stropit cu înălbitor, ulei de ficat de cod amestecat cu vopsea și, într-un an, un oposum pe care îl adusese cel mai bun prieten al lui, Sugar. Sugar fusese cu familia în vizită la niște rude din Alabama și ascunsese creatura în portbagajul de la vechiul Oldsmobile al lui taică-său. Oposumul a ajuns în Brooklyn epuizat și bolnav. Băieții l-au azvârlit într-o cutie de carton pe care au lipit-o cu bandă adezivă, lăsând doar o gaură de intrare, și pe urmă au pus cutia pe acoperișul Blocului 9, în calea furnicilor. Furnicile au sosit și au intrat ascultătoare în ea, unde au început politicoase să devoreze oposumul, moment în care animalul a revenit la viață, zvârcolindu-se și șuierând, ceea ce i-a făcut pe băieții

înspăimântați să toarne un pahar de kerosen peste cutie și să-i dea foc. Izbucnirea bruscă a flăcărilor a stârnit panică, așa că s-au descotorosit de drăcovenia aia dându-i un șut de pe acoperiș și făcând-o să aterizeze cinci etaje mai jos, în piața de dedesubt — o idee proastă, din moment ce avea, fără îndoială, să dezlănțuie furia adulților într-un fel sau altul. Deems a fost cel care i-a salvat. A înșfăcat o găleată de douăzeci de litri pe care o uitaseră niște muncitori pe acoperiș, a luat-o la fugă pe scări în jos, a cules în găleată ce mai rămăsese din isprava lor și a ținut-o într-o goană până în port, unde a azvârlit totul în apă, lângă mal. Atunci, la zece ani, a devenit șeful lor și șef a rămas până în ziua de azi.

„Dar șef la ce?" s-a gândit el cu amărăciune pe când zăcea în pat. S-a întors pe o parte, gemând.

— Totul se duce de râpă, a mormăit el cu voce tare.

— Ce zici, frate?

Deems a deschis ochii și, spre surprinderea lui, i-a văzut pe Beanie și pe Lightbulb[25], din echipa lui, așezați lângă pat și holbându-se la el. Se crezuse singur. S-a întors rapid cu fața la perete și cu spatele la ei.

— Ești bine, Deems? a întrebat Lightbulb.

Deems l-a ignorat, holbându-se la perete și încercând să-și adune gândurile. De unde pornise totul? Nu-și amintea. Avea paisprezece ani când vărușău mai mare, Rooster[26], se lăsase de facultate și începuse să facă bani buni vânzând heroină, mai ales drogaților din Blocurile Watch. Rooster i-a arătat cum se face și uite-așa trecuseră cinci ani. Așa de mult să fi fost? Acum avea nouăsprezece ani și 4.300 de dolari în cont; maică-sa îl ura din tot sufletul; Rooster murise, ucis într-un jaf legat de droguri; iar el zăcea în pat fără urechea dreaptă.

Nenorocitul de Sportcoat.

Cum stătea acolo holbându-se la perete, cu mirosul de vopsea pe bază de plumb pătrunzându-i în nări, Deems se gândea la bătrân nu cu furie, ci mai degrabă cu nedumerire. Pur și simplu nu înțelegea. Dacă exista cineva în cartier care n-avea nimic de câștigat din împușcarea lui, nu putea să fie decât Sportcoat. Sportcoat n-avea nimic de dovedit. Dacă exista cineva în cartier care-și permitea să-i

întoarcă vorba, să-l vrăjească, să strige la el, să-l facă în toate felurile, să-l prostească, să-l ia în bătaie de joc, să-l mintă, și încă fără să pățească nimic, acesta era Sportcoat. Sportcoat fusese antrenorul lui de baseball. Sportcoat îi fusese profesor la școala de duminică. „Acum e doar un bețivan", s-a gândit Deems cu amărăciune, „deși asta n-a contat până acum". Și-a dat seama că de când și-l amintea, de fapt, Sportcoat fusese un bețivan, mai mult sau mai puțin, dar, ceea ce era și mai important, fusese mereu la fel — consecvent. Nu se plângea niciodată și nu-și dădea cu părerea. Nu judeca. Nu-i *păsa*. Sport își vedea de treaba lui și de-aia îl plăcea Deems. Pentru că nimic nu detesta Deems mai mult în nenorocitul ăla de complex Cause — în tot Brooklynul, de fapt — decât faptul că lumea se plângea din orice fleac. Oameni care n-aveau nimic se plângeau din nimic. Îl așteptau pe Isus. Îl așteptau pe Dumnezeu. Sport nu era așa. Îi plăceau baseballul și băutura. Cât se poate de simplu. Deems observase că Sportcoat îi dădea și el cu Isus când îl punea nevastă-sa, doamna Hettie. Dar chiar și atunci îi era clar că el și bătrânul erau la fel. Erau prizonieri în casele lui Isus.

Deems ajunsese cu mult timp în urmă la concluzia că Sportcoat nu era ca apucații cu Isus din viața lui. Sport n-avea nevoie de Isus. Evident că se purta ca și când ar fi avut nevoie de el, așa cum făceau și mulți alți adulți de la Biserica Five Ends. Dar Sportcoat avea ceva ce nu mai avea nimeni de la Five Ends, nimeni din complex, ba chiar nimeni dintre toți cei pe care îi cunoscuse Deems Clemens în cei nouăsprezece ani petrecuți în Blocurile Cause.

Fericire.

Sport era fericit.

Deems a oftat adânc. Nici măcar Pop-Pop, bunicul lui, singurul tată pe care-l avusese, nu fusese fericit. Pop-Pop scotea pe gură doar mârâieli și își conducea gospodăria cu mână de fier, iar seara, după ce venea de la muncă, se trântea în fotoliu cu o bere în mână și asculta radioul toată noaptea până adormea. Pop-Pop a fost singurul care l-a vizitat cât a fost la închisoarea de minori. Maică-sa nu s-a deranjat. De parcă, dacă stătea cu orele să vorbească despre Isus și Biblie, putea

să înlocuiască astfel un sărut, un zâmbet, o masă luată împreună, o carte pe care să i-o fi citit la culcare. Îi tăbăcea fundul cu bățul pentru cele mai mici pozne, rareori găsea ceva bun în ce făcea el, nu se ducea niciodată să-l vadă la meciurile de baseball și-l târa după ea în fiecare duminică la biserică. Mâncare pe masă. Un acoperiș deasupra capului. Și Isus. Ăsta era mottoul ei. „Doișpe ore pe zi slugăresc ca să pun pe masă ouă și șuncă și zahăr și tu nici măcar nu-i mulțumești lui Isus c-ai un acoperiș deasupra capului. Mulțumescu-ți ție, Isuse." Isus pe naiba.

Ar fi vrut ca ea să-l înțeleagă. N-a fost în stare. Dintre ai lui, nimeni nu era în stare. Voia să fie tratat de la egal la egal. Încă din copilărie vedea limpede cât de stupid era totul, toți oamenii ăștia îngrămădiți în chichinețele lor de apartamente. Până și orbul de Pudgy Fingers vedea atâta lucru. Chiar vorbise cu Pudgy despre asta cu ani în urmă, când erau amândoi la școala de duminică. El avea nouă ani și Pudgy optsprezece. Pudgy, deși adolescent, era trimis jos să stea cu copiii la școala de duminică în timpul slujbei, pentru că se spunea despre el că-i „încet la minte". Deems l-a întrebat odată dacă nu-l deranja. Pudgy i-a răspuns simplu: „Nu. Gustările-s mai bune aici." Într-o zi, pe când erau la subsol și un profesor de la școala de duminică bătea câmpii despre Dumnezeu, l-a văzut pe Pudgy, care stătea în spatele lui, cum pipăie prin aer până ajunge cu mâna pe umărul lui și apoi se apleacă spre el și-l întreabă: „Deems, oare ne cred retardați?". Pe Deems l-a surprins întrebarea. „Normal că nu suntem retardați", s-a răstit el. Până și Pudgy știa. Normal că știa. Pudgy nu era încet la minte. Pudgy era deștept. Pudgy ținea minte lucruri pe care nu și le mai amintea nimeni. Își amintea câte puncte individuale înscrisese Cleon Jones de la New York Mets împotriva celor de la Pittsburgh Pirates în cantonamentul de primăvară din anul precedent. Putea să-ți spună când îi era rău surorii Bibb, care cânta la orgă în biserică, doar după felul în care îi auzea picioarele pe pedale. Normal că Pudgy era deștept, doar era băiatul lui Sportcoat. Iar Sport îi trata pe copii ca pe niște egali, chiar și pe-al lui. Când preda Sportcoat la școala de duminică, cuvântul Domnului era

numai bomboane și gumă de mestecat și jocuri cu mingi făcute din programe de biserică mototolite, pe care le aruncau între ei la subsol în timp ce enoriașii cântau sus și înălțau osanale din adâncul rărunchilor. Odată Sportcoat i-a dus chiar într-o „excursie" în port, unde ascunsese o undiță și unde a stat să pescuiască în timp ce Deems și ceilalți copii se jucau și-și mânjeau hainele cu noroi. Cât despre baseball, Sportcoat era neîntrecut. El a organizat echipa Pan-Cause. I-a învățat cum să prindă și să arunce mingea cum trebuie, cum să stea în careul jucătorului la bătaie, cum să blocheze mingea cu corpul, la nevoie. În după-amiezile leneșe de vară, după antrenament, îi aduna pe copii în jurul lui și le spunea povești despre jucători de baseball morți de mult, jucători din fostele ligi ale negrilor, cu nume care sunau ca niște mărci de bomboane: Cool Papa Bell, Golly Honey Gibson, Smooth Rube Foster, Bullet Rogan, tipi care trimiteau mingea la o sută cincizeci de metri în văzduhul fierbinte de august pe vreun stadion undeva departe, în Sud, iar poveștile se înălțau sus pe deasupra capetelor lor, peste port, peste terenul prăfuit și peste apartamentele urâte și zăpușitoare unde trăiau. Ligile negrilor, spunea Sportcoat, erau un vis. Jucătorii din ligile negrilor aveau la picioare mușchi tari ca piatra, zău așa. Alergau de la o bază la alta atât de repede, că abia dacă-i vedeai când treceau, dar nevestele lor alergau și mai iute! Femeile? Dumnezeule... Femeile jucau baseball mai bine decât bărbații! În Texas, Rube Foster a lovit odată mingea atât de departe, încât a trebuit să vină cu trenul înapoi din Alabama! Dar ghici cine-a adus-o înapoi? Nevastă-sa! Bullet Rogan a scos din joc, unul după altul, nouăsprezece jucători la bătaie până ce a apucat nevastă-sa bâta și, la prima minge pe care i-a aruncat-o, ea a lovit-o de-a ieșit din stadion. Și de unde credeți că vine porecla lui Golly Honey Gibson? De la nevastă-sa! Datorită ei a ajuns așa bun. Ca să-l antreneze, îi lovea mingi care vâjâiau ca o rachetă câte o sută de metri la înălțimea feței, la o viteză așa de mare, că el sărea în lături strigând: „*Golly, honey!*"[27]. Numai de-ar fi fost fată ar fi putut Golly Honey Gibson să fie mai bun decât era!

Poveștile erau trase de păr și Deems nu le-a crezut niciodată. Dar dragostea lui Sportcoat pentru baseball îi pătrunsese ca ploaia pe Deems și pe prietenii lui. Sportcoat le cumpărase bâte, mingi, mănuși, chiar și căști de protecție. Le arbitra meciul anual împotriva Blocurilor Watch și tot el îi și antrena, îmbrăcat în costumul lui caraghios de arbitru — cu mască, apărătoare de piept și jachetă neagră —, alergând de la o bază la alta, declarând că jucătorii sunt la bază când erau afară și afară când erau la bază, iar când vreuna dintre părți protesta, dădea din umeri și inversa decizia, iar când urletele se întețeau prea mult, striga: „Păi voi mă faceți să m-apuc de băut!", la care toată lumea râdea și mai tare. Sportcoat era singurul care-i putea face pe copiii din cele două complexuri de locuințe, care se urau din motive de mult uitate, să se înțeleagă pe terenul de baseball. Deems îl admira. Pe undeva, și-ar fi dorit să fie și el ca Sportcoat.

— Nenorocitul m-a împușcat, a mormăit Deems, cu fața încă la perete. Ce i-am făcut eu?

În spatele lui, l-a auzit pe Lightbulb:

— Frate, tre' să vorbim.

Deems s-a întors și a deschis ochii, uitându-se la amândoi băieții. Se mutaseră lângă pervaz, unde Beanie fuma agitat, aruncând priviri afară pe fereastră, iar Lightbulb se holba la el. Deems și-a pipăit tâmpla. Era un cocoloș de bandaj acolo, înfășurat în jurul capului. Își simțea trupul de parcă ar fi fost prins într-o menghină. Spatele și picioarele îl usturau încă și îl dureau de la căderea de pe banca din piață. Urechea rănită — sau ce mai rămăsese din ea — îi dădea niște mâncărimi îngrozitoare.

— Cine se ocupă de piață? a vrut el să știe.

— Stick.

Deems a încuviințat din cap. Stick n-avea decât șaisprezece ani, dar făcea parte din echipa inițială, așa că era în regulă. Deems s-a uitat la ceas. Era devreme, abia ora unsprezece. Clienții obișnuiți nu apăreau la catarg înainte de prânz, ceea ce-i dădea timp să-și plaseze iscoadele pe cele patru clădiri care dădeau direct spre piață, ca să-i

pândească pe polițiști și să semnalizeze din mâini dacă apărea vreo problemă.

— Cine-i de pază pe Blocul Nouă? a întrebat Deems.

— Blocul Nouă?

— Da, Blocul Nouă.

— Acum nu-i nimeni acolo.

— Trimite pe cineva să stea de pază.

— Pentru ce? De-acolo nu se vede piața cu steagul.

— Vreau pe cineva acolo sus ca să pândească furnicile.

Băieții s-au uitat nedumeriți la el.

— Furnicile? a întrebat Lightbulb. Adică furnicile alea care veneau și cu care ne jucam noi…

— Da' io ce-am zis? Da, nenorocitele alea de furnici…

S-a deschis ușa, iar Deems a tăcut imediat. În încăpere a dat buzna maică-sa cu un pahar cu apă și un pumn de pastile. I le-a pus pe noptiera de lângă pat, s-a uitat scurt la el și la cei doi băieți și a ieșit fără să scoată o vorbă. Nu-i zisese mai mult de cinci cuvinte de când ieșise din spital, cu trei zile în urmă. Dar, oricum, nici înainte nu-i zisese vreodată mai mult de cinci cuvinte, ele fiind: „Mă rog să te schimbi".

A urmărit-o cu privirea până a ieșit din cameră. Știa că țipetele, urletele și blestemele aveau să vină mai târziu. Nu conta. Avea banii lui. Putea să-și poarte și singur de grijă dacă-l dădea afară… Poate. Oricum nu mai era mult până atunci, s-a gândit el. Și-a întins gâtul ca să-l mai dezmorțească, dar mișcarea i-a dat o durere ascuțită peste față și ureche și pe spinare în jos, ca o explozie. Își simțea capul de parcă i-ar fi fost cuprins de flăcări pe dinăuntru. A horcăit, a clipit și a văzut o mână întinsă în dreptul feței. Era Lightbulb, care-i dădea apa și pastilele.

— Ia-ți medicamentele, frate.

Deems i-a smuls din mână tabletele și apa, le-a dat pe gât și apoi a întrebat:

— În ce apartamente au intrat?

Lightbulb părea nedumerit.

— Cine?

— Furnicile, frate. În ce apartamente au intrat anul trecut? Se duc pe același traseu ca-ntotdeauna? Urcă din beciul lui Sausage din Șaptișpe?

— Da' ce treabă ai cu ele? s-a mirat Lightbulb. Avem o problemă. Vrea Earl să te vadă.

— Mă doare-n cot de Earl. Te-am întrebat de furnici.

— Earl îi furios, frate.

— Și furnicile?

— Ce-i cu tine? a întrebat Lightbulb. Lasă-le naibii de furnici. Earl zice că trebe făcut ceva cu Sportcoat. Zice c-o să ne ia ăia din Watch piața dacă nu facem nimic.

— O să ne ocupăm și de asta.

— Nu-i nevoie. Earl zice c-o să se ocupe chiar el de Sportcoat. Domnu' Bunch l-a pus.

— N-avem nevoie să-și bage Earl nasul în treburile noastre.

— Cum ziceam, domnu' Bunch nu-i prea bucuros.

— Tu pentru cine lucrezi? Pentru mine? Sau pentru Earl și domnu' Bunch?

Intimidat, Lightbulb n-a mai zis nimic.

— Voi ați ieșit pe teren? a continuat Deems.

— În fiecare zi la prânz, a răspuns Lightbulb.

— Cum merge treaba?

Lightbulb, care mereu călca în străchini, a rânjit și a scos un teanc răsucit de bancnote, întinzându-i-l. Deems a aruncat o privire către ușa pe care dispăruse maică-sa și a zis în șoaptă:

— Bagâ-i la loc, omule.

Rușinat, Lightbulb a vârât banii înapoi în buzunar.

— Light, a apărut cineva din Watch? a întrebat Deems.

— Încă nu, a răspuns Lightbulb.

— Cum adică încă nu? Ai auzit ceva cum c-o să vină?

— Habar n-am, omule, a zis Lightbulb amărât. N-am mai avut de-a face cu de-astea.

Deems a încuviințat din cap. Lui Lightbulb îi era frică. N-avea stofă pentru astfel de treburi. O știau amândoi. Numai prietenia îi ținea laolaltă, s-a gândit Deems cu tristețe. Iar prietenia e o pacoste când vine vorba de afaceri. S-a uitat iar la Lightbulb, a cărui freză afro îi acoperea scăfârlia de o formă ciudată, care din profil semăna cu un bec de șaizeci de wați, de unde și porecla lui. Pe bărbie începea să-i crească un cioc, ceea ce-i dădea o înfățișare cool, de hippy aproape. „Nu contează", s-a gândit Deems. „Într-un an o să-și bage heroină direct în venă." Asta era impresia pe care-o dădea. Privirea lui Deems s-a îndreptat către scundul și îndesatul Beanie, a cărui fire era mai tăcută, mai de încredere.

— Tu ce crezi, Beanie? O să-ncerce ăia din Watch să ne ia piața?

— Nu știu. Dar cred că îngrijitoru' ăla-i polițist.

— Hot Sausage? Sausage nu-i decât un bețiv.

— Nu. Ăla tânăr. Jet.

— Parcă ziceai că pe Jet l-au arestat.

— Asta nu-nseamnă mare lucru. I-ai văzut tenișii?

Deems s-a lăsat pe pernă, gândindu-se. Chiar observase tenișii. Niște PF Flyers ieftini.

— Da, niște ciurucuri, a încuviințat el.

Totuși, s-a mai gândit Deems, dacă Jet n-ar fi strigat, Sportcoat ar fi... S-a frecat la cap; țiuitul din ureche i se transformase acum într-o durere surdă, ca o furnicătură, care-i cobora pe gât și i se întindea peste ochi, în ciuda medicamentelor. A cântărit teoria lui Beanie și apoi a întrebat:

— Cine era de pază în ziua aia pe acoperișul Blocurilor Șaptișpte și Treișpatru?

— Chink a fost pe Șaptișpe. Vance pe Treișpatru.

— Și n-au văzut nimica?

— N-am întrebat.

— Întreabă, i-a zis Deems și apoi, după o clipă, a adăugat: Cred că Earl ne-a tras în piept.

Cei doi băieți s-au uitat unul la altul.

— Nu Earl te-a găurit, frate, a spus Lightbulb. Sportcoat a făcut-o.

Deems n-a părut să audă. A trecut rapid în revistă niște variante, apoi a vorbit iar.

— Sportcoat e-un bețiv. N-are niciun fel de gașcă. Nu vă bateți capul cu el. Earl... la cât îl plătim, cred că ne înșală. Ne-a întins o capcană.

— De ce crezi asta? a întrebat Lightbulb.

— Cum se face că Sportcoat a putut să se apropie de mine fără să dea nimeni alarma? Poate nu-nseamnă nimic. Probabil că bătrânul Sportcoat și-a pierdut doar mințile. Dar căluțu' se vinde ca pâinea caldă acum... Cererea-i tot mai mare. E mai ușor să jefuiești pe cineva decât să stai pe la colțuri vânzând prafuri la cinci sau zece cenți punguța. I-am tot spus șefului lui Earl că ne trebuie mai multă protecție aici — arme, cum ar veni. Tot anul i-am spus. Și ne trebuie o cotă mai generoasă. Nu facem decât patru la sută. Ar trebui să scoatem cinci sau șase sau poate chiar zece, la cât rahat de-ăsta traficăm. Aveam toți banii la mine când am fost împușcat. M-am trezit la spital și banii ia-i de unde nu-s. Probabil i-au luat copoii. Acum trebuie să-i dau înapoi, plus ăia zece la sută pe care-i cere Bunch dacă întârzii. I se rupe de probleme noastre. Pentru un rahat de patru la sută? Ne-ar fi mai bine dacă ne-am găsi propriul furnizor.

— Deems, i-a zis Beanie. Nu ne merge rău.

— Atunci cum se face că n-am pe nimeni să mă apere? Pe cine-am avut acolo? Pe voi doi. Chink pe Blocul Șaptișpe. Vance pe Treișpatru. Și o mână de țânci. Avem nevoie de bărbați în toată firea. Cu arme, frate. Nu de-asta-l plătesc pe Earl? Pe noi cine ne apără? De vândut, vindem grămadă. Earl ar fi trebuit să trimită pe cineva.

— Nu Earl îi șefu', l-a contrazis Beanie. Domnu' Bunch îi șef.

— E un șef și mai mare ca el, i-a răspuns Deems. Domnu' Joe. Cu el ar trebui să vorbim.

Cei doi băieți s-au uitat unul la altul. Îl știau toți pe „domnu' Joe": Joe Peck, a cărui familie avea firma de pompe funebre de pe Silver Street.

— Deems, ăla-i mafiot, a spus Beanie încet.

— Îi plac banii la fel de mult ca nouă, i-a zis Deems. Stă la trei străzi de-aici, frate. Domnu' Bunch nu-i decât un intermediar și-i tocmai în Bed-Stuy.

Beanie și Lightbulb nu scoteau o vorbă. Beanie a fost primul care a vorbit.

— Nu știu, Deems. Taică-meu a lucrat mult timp la docuri cu italienii ăștia. A zis că nu-i bine să te pui cu ei.

— Taică-tău le știe pe toate? i-a întors-o Deems.

— Zic și io. Da' dacă domnu' Joe e ca Elefantul? a spus Beanie.

— Elefantul nu se bagă la droguri.

— De unde știi? a întrebat Beanie.

Deems a tăcut. Nu trebuia să știe ei tot.

Lightbulb a deschis și el gura.

— Ce tot vorbiți acolo? N-avem de ce să ne-ncurcăm cu Elefantul sau cu domnu' Joe sau cu altcineva. Earl a zis că se ocupă el. Lasă-l să se ocupe. Bătrânu' Sportcoat e problema. Tu ce-ai de gând să faci cu el?

Deems a rămas tăcut o clipă. Lightbulb spusese „tu", și nu „noi". A pus gândul la păstrare pentru mai târziu și s-a întristat din nou. Mai întâi le pomenise de furnici și abia dacă-și amintiseră. Apărarea blocului! Ăsta era scopul. Complexul Cause. Apărarea teritoriului! Nici că le păsa. Acum Lightbulb zicea deja doar „tu". Își dorea să fi fost Sugar acolo. Sugar era loial. Și avea curaj. Dar maică-sa îl trimisese în Alabama. Îi scrisese lui Sugar și-l întrebase dacă poate să se ducă în vizită la el, iar Sugar îi răspunsese cu „haide", dar când Deems i-a scris din nou, Sugar n-a mai răspuns. Nu mai putea să aibă încredere decât în Beanie, Chink, Vance și Stick. Nu era cine știe ce gașcă dacă veneau cei din Watch peste ei. Lightbulb ieșea din discuție, s-a gândit el cu amărăciune.

S-a întors spre Beanie și durerea din ureche i-a străfulgerat tot capul.

— Sportcoat a mai dat pe-aici? a întrebat el, schimonosindu-se de durere.

— Un pic. Tot bea, ca-ntotdeauna.

— Dar a fost?

— Nu așa mult ca de-obicei. Dar e prin preajmă. La fel și Pudgy Fingers, a zis Beanie, referindu-se la fiul orb al lui Sportcoat.

Pudgy era o prezență constantă și îndrăgită în Blocurile Cause, hoinărind de capul lui și deseori adus acasă de vreun vecin peste care se întâmpla să dea. Băieții îl știau dintotdeauna. Era o țintă ușoară.

— Nu-i nevoie să se ia cineva de Pudgy Fingers, a spus Deems.

— Ziceam și eu.

— Nu vă luați de Pudgy Fingers.

Au tăcut toți trei în timp ce Deems clipea, dus pe gânduri.

— OK, a zis el în cele din urmă. O să-l las pe Earl să-mi rezolve treaba — dar numai de data asta.

Cei doi băieți s-au posomorât imediat. Deems se simțea și mai prost acum. Ei voiseră să-l rezolve pe Sportcoat, el se arătase până la urmă de acord și acum tot ei erau triști. La dracu'!

— Mai lăsați văicăreala, le-a spus el. Ați zis că trebuie s-o facem și acum gata, am stabilit. Altfel, ăia din Watch o să-și bage coada să ne ia piața. Așa că să se ocupe Earl de Sportcoat.

Cei doi băieți și-au înfipt privirile în podea. Niciunul nu se uita la celălalt.

— Așa se-ntâmplă.

Au rămas tăcuți.

— E ultima dată când îl lăsăm pe Earl să ne rezolve treburile, a mai spus Deems.

— Chestia-i că… a început Beanie încet, apoi s-a oprit.

— Care-i chestia?

— Păi…

— Futu-i, ce problemă ai, omule? s-a răstit Deems. Ți-e așa de frică de Earl, că vrei să ne facă el treaba. OK, am zis că-l lăsăm. Gata. Zi-i să-i dea drumul. Îi zic chiar eu când mă pun pe picioare.

— Mai e ceva, a spus Beanie.

— Da' spune odată, omule!

— Chestia-i că ieri, când a trecut Earl pe-aici, a întrebat și de Hot Sausage.

Încă o lovitură. Sausage le era prieten. Pe vremuri îl ajutase pe Sportcoat la baseball. Sausage era cel care împărțea brânza în fiecare lună. Toată lumea știa despre legătura dintre el și sora Bibb, organista de la Biserica Five Ends. Sora Bibb mai era și mătușa lui Beanie.

„Asta-i problema", s-a gândit Deems. „Toată lumea-i rudă cu toată lumea în căcatul ăsta de cartier nenorocit."

— Earl probabil crede că Sausage îl ascunde pe Sportcoat, a spus Beanie. Sau că ne toarnă la poliție.

— Sausage nu toarnă pe nimeni, a pufnit Deems zeflemitor. Noi lucrăm chiar sub nasul lui. Nu-i turnător.

— În Cause toată lumea știe asta. Dar Earl nu-i din Cause.

Deems s-a uitat la Beanie, apoi la Lightbulb. Unul părea îngrijorat, celălalt înspăimântat. A dat din cap.

— Bine. Lăsați-o-n seama mea. Earl n-o să se-atingă de Sausage. Vorbesc eu cu el. Între timp, fiți atenți: peste o săptămână sau două începe Marșul Furnicilor. Voi doi faceți cu rândul pe Blocul Nouă, ca pe vremuri. Când vin furnicile, îmi dați de veste. Numai voi știți cum se face.

— Dar de ce? a vrut să știe Lightbulb.

— Faceți ce vă spun și gata. Când vedeți semne că se apropie, veniți și mă chemați, oriunde-aș fi. La primul semn, veniți după mine. Ați priceput? Mai țineți minte semnele, da? Știți după ce să vă uitați?

Cei doi au încuviințat din cap.

— Să v-aud.

Beanie i-a făcut pe plac.

— Șoareci și șobolani care aleargă prin culoarul ăla mic de lângă acoperiș. O grămadă de goange care se reped și ele acolo sus.

— Bun. Când vedeți așa ceva, veniți după mine. Ați priceput?

Au dat amândoi din cap. Deems s-a uitat la ceas. Era aproape miezul zilei. Îi era somn; medicamentele începeau să-și facă efectul.

— Hai, valea, ajutați-l pe Stick să facă niște bani. Puneți toate iscoadele pe clădiri și le plătiți numai după aia, nu înainte. Beanie, verifică acoperișul de la Nouă înainte să te duci în piață.

Le-a văzut îngrijorarea întipărită pe fețe.

— Nu-i stres, le-a zis el. Am un plan. O să revină toate la normal cât ai zice pește.

Acestea fiind spuse, Deems s-a întins pe-o parte, cu urechea bandajată în sus, a închis ochii și a dormit somnul unui băiat tulburat care, pe parcursul unei singure ore, devenise brusc ceea ce-și dorise să fie dintotdeauna: nu un băiat dintr-unul din cele mai mizerabile complexuri de locuințe sociale din New York, un băiat nefericit care n-avea nici visuri, nici casă, nici direcție în viață, nici siguranță, nici aspirații, nici chei la casă, nici curte, nici pe Isus, nici repetiții cu fanfara, nici o mamă care să-l asculte, nici un tată care să-l cunoască, nici vreun văr care să-l învețe ce-i bine și ce-i rău. Nu mai era nici băiatul care putea, la treisprezece ani, să arunce mingea de baseball cu o sută douăzeci și cinci de kilometri la oră pentru că, pe vremea aceea, era singurul lucru pe care putea să-l controleze în viața jalnică pe care o ducea. Toate astea erau de domeniul trecutului. Acum era un bărbat cu un plan și, orice-ar fi fost, trebuia să facă o mutare de zile mari. Ăsta era jocul.

---

21. Abbie Hoffman (1936-1989), activist politic american, unul dintre fondatorii Youth International Party (Partidul Internațional al Tinerilor), ai cărui membri au devenit cunoscuți sub numele de *yippies*. A fost, de asemenea, membru de marcă al mișcării Flower Power.

22. Denumire a orașului New York.

23. Aici, cu sensul de „Șeful cel mare", „unarele mahăr".

24. „Căciulă", „cârpe", „zdrențe", „zahăr" și „băț" (en.).

25. „Bec" (en.).

26. „Cocoș" (en.).

27. Exclamație de surpriză, aproximativ „La naiba, iubito!".

8
Săpatul

La trei zile după ce Hot Sausage îi prezisese sfârșitul, Sportcoat a hotărât să treacă pe la Blocurile Watch ca să-și vadă amicul, pe Rufus.

În ciuda profeției lui Sausage că vine sfârșitul lumii, Sportcoat nu vedea niciun semn c-așa ar sta lucrurile. Ca-ntotdeauna, a mers prin Blocul 9 pe șapte cărări, certându-se cu Hettie în hol, apoi s-a îndreptat spre sediul Asigurărilor Sociale din centrul Brooklynului, unde l-au ignorat ca de obicei, și de-acolo s-a dus mai departe să-și vadă de variile slujbe pe care le avea. Femeile de la Five Ends veniseră în ajutorul lui Pudgy Fingers, însoțindu-l până în stația autobuzului care-l ducea la centrul de asistență, ba chiar începuseră să-l țină peste noapte la ele, făcând cu rândul.

— Five Ends se îngrijește de-ai săi, se lăuda Sportcoat în fața amicilor lui, deși nu putea să nu recunoască în sinea sa că are tot mai puțini prieteni acum că Hettie nu mai era și banii de Crăciun dispăruseră.

Femeile care-l ajutau cu Pudgy Fingers nu suflaseră o vorbă despre bani, ceea ce-l făcea să se simtă și mai vinovat că nu știa unde sunt. Le văzuse în fiecare săptămână cum își pun prețioasele plîcuri cu dolari și monede de 25 de cenți în tava de colectă pentru Crăciun. Îl căutase deja pe pastorul Gee la el în birou, după ora de învățătură biblică, ca să înlăture orice bănuială.

— N-am ascuns io banii ăia, i-a zis el pastorului Gee.

— Înțeleg, i-a răspuns acesta.

Era un bărbat cu simțul umorului, blajin din fire, chipeș, cu o bărbie despicată și un dinte de aur care strălucea când zâmbea, ceea ce făcea deseori. În ziua aceea însă nu-i ardea de zâmbete. Părea abătut.

— Unii-s cam supărați din cauza asta, a spus el precaut. Diaconii și diaconesele s-au întâlnit ieri să discute. Am intrat și eu un minut.

S-au aruncat niște vorbe mânioase.

— Tu ce-ai zis?

— N-aveam ce să spun. Nimeni nu știe câți bani erau în cutie sau cine cât a pus. Unul zice c-a pus atâta. Alta zice c-are mult mai mult. Diaconesele îți țin partea; o înțeleg pe Hettie. Diaconii, nu.

Și-a dres glasul și a adăugat în șoaptă:

— Ești sigur că nu-s dosiți prin vreun sertar acasă?

Sportcoat a clătinat din cap.

— Când ai febră, n-are niciun rost să-ți schimbi așternuturile, pastore. Îs sătul de treaba asta până peste cap. De n-am căutat banii în fiecare zi de când o murit Hettie, poți să-mi arunci o găleată de apă în față chiar acum. Am căutat în fiecare colțișor. Și-o să mai caut, a zis Sportcoat, șovăind.

Căutase peste tot în apartament unde-l dusese capul să se uite și nu găsise nimic. Unde *dracu'* pusese Hettie banii ăia?

S-a hotărât să se ducă la Rufus, care era de loc din Carolina de Sud, la fel ca el. Rufus avea întotdeauna idei bune. Sportcoat a luat sticla de Seagram's 7 Crown pe care-o șutise la plecare din magazinul lui Itkin joia trecută și a pornit spre încăperea cu boilerul din Blocurile Watch, unde lucra Rufus. Își făcuse socoteala să schimbe sticla de Seagram's pe o sticlă din Kongul lui Rufus și, cu ocazia asta, să-i audă gândurile și sfaturile.

L-a găsit pe Rufus — un bărbat zvelt, cu piele ciocolatie — pe podeaua încăperii cu boilerul, îmbrăcat în obișnuita salopetă albastră, plină de unsoare, a Fondului Locativ, cu mâinile, ba chiar aproape și cu picioarele înfundate în măruntaiele unui uriaș generator electric care mugea în agonie. La motorul generatorului se ajungea printr-o ușiță deschisă într-un panou, iar trupul lui Rufus era aproape cu totul înăuntru.

Generatorul mugea atât de tare, încât Sportcoat a trebuit să se oprească în spatele lui Rufus și să urle cu putere până ce Rufus și-a ridicat privirea și i-a zâmbit larg, dezvăluind o gură plină de dinți de aur.

— Sport! a răcnit el.

A ajustat rapid mașinăria, reducându-i zgomotul cu un decibel, după care a scos un braț lung din încâlceala de fire care ieșeau din aparat și l-a întins ca să-i strângă mâna lui Sportcoat.

— De ce vrei să-mi faci rău, Rufus? a întrebat Sportcoat, încruntându-se și ferindu-se de mâna întinsă.

— Da' ce-am făcut?

— Parcă nu știi că-i ghinion să saluți un prieten cu mâna stângă.

— A, scuze.

Rufus a apăsat un buton și mașinăria a huruit tot mai încet, până a ajuns la un mormăit molcom. Încă pe jos, cu picioarele rășchirate, Rufus și-a șters mâna dreaptă cu o cârpă de lângă el și apoi a întins-o. Sportcoat a scuturat-o satisfăcut.

— Ce-ai aici? a zis el, dând din cap înspre generator.

Rufus a aruncat o privire spre mașinărie.

— Face figuri în fiecare săptămână, a spus el. Ceva roade cablurile.

— Șobolani?

— Nu-s chiar așa proști. Bântuie tot felul de ciudățenii prin Brooklyn, Sport.

— Mie-mi spui, i-a răspuns Sportcoat.

Și-a vârât mâna în buzunar și a scos la iveală sticla neîncepută de Seagram's. S-a uitat la băutura neatinsă și a oftat, hotărându-se până la urmă să n-o dea la schimb pe Kong. Rufus avea să-i dea Kong oricum. Mai bine s-o împartă, s-a gândit el. A rupt sigiliul, pe urmă a tras o ladă lângă Rufus, s-a așezat, a luat o gură de băutură și a zis:

— O venit la Itkin în magazin unu' de prin părțile noastre ca să cumpere niște vin. Cică s-o trezit dimineața și-o găsit niște bucăți de jeleu în sita de făină a nevesti-sii.

— Pe bune? Făcea prăjituri?

— Băgase ceva biscuiți la cuptor cu o seară înainte. Tipu' zicea că femeia spălase tot când o terminat. O lăsat vasele să se usuce peste noapte. Apoi o intrat el, bărbată-su, în bucătărie a doua zi dimineață și o găsit jeleul ăla în sita de făină.

Rufus a fluierat ușor.

— Vrajă? a întrebat Sportcoat.

— Pesemne i-o făcut careva o vrajă rea, a zis și Rufus, întinzându-se după sticlă și trăgând o dușcă.

— Pun pariu că nevastă-sa o făcut-o, și-a dat Sportcoat cu părerea.

Rufus a înghițit dușca satisfăcut și a încuviințat din cap.

— Tot îți mai bați capu' cu Hettie?

În loc de răspuns, Sportcoat și-a întins mâna după sticlă, pe care Rufus a predat-o. A luat o sorbitură prelungă și a înghițit.

— Tre' să pun la loc banii pentru Clubul de Crăciun, a răspuns el apoi. Hettie ținea socoteala. Nu mi-o zis niciodată unde-i ține. Acu' toată biserica îmi freacă ridichea.

— Câți bani erau?

— Habar n-am. Hettie n-o zis. Dar mulți.

— Zi-le preasfinților ălora să se roage pentru ei, a spus Rufus, râzând domol. Pune-l pe Hot Sausage s-o facă.

Sportcoat a dat trist din cap. Rufus și Sausage nu se aveau la inimă. Rufus se numărase printre membrii fondatori ai Bisericii Baptiste Five Ends și plecase în urmă cu paisprezece ani, lucru care nu făcea decât să adâncească ranchiuna. De atunci nu mai pusese piciorul în nicio biserică. Sausage, pe care Rufus îl adusese de fapt la Five Ends, era acum diacon confirmat, adică avea fosta slujbă a lui Rufus.

— Cum să pun banii la loc dacă nu știu câți erau? Poate că nu era nimic în cutia aia decât niște degetare și trei dinți de la zâna măseluță, a zis Sportcoat.

Rufus a chibzuit câteva clipe.

— I-o bătrână de la Five Ends care s-ar putea să știe unde-i cutia, a spus el dus pe gânduri.

— Cine?

— Sora Pauletta Chicksaw.

— O țin minte pe sora Paul, a zis Sportcoat vesel. Mama lu' Edie Chicksaw? Mai trăiește? Dacă da, tre' să aibă peste o sută de ani. Edie o murit de mult.

— O fi murit ea de mult, dar din ce știu io, sora Paul trăiește încă, a răspuns Rufus. Ea și Hettie erau prietene. Hettie obișnuia să se

ducă s-o vadă la căminul de bătrâni din Bensonhurst.

— Hettie nu mi-o zis nimic de-așa ceva, a spus Sportcoat cu aer rănit.

— O nevastă nu-i zice niciodată totul bărbatului ei. De-aia nu m-am însurat eu.

— Sora Paul habar n-are de nimica din ce ține de biserică. Hettie se ocupa de astea.

— Nici tu n-ai habar ce știe sau ce nu știe sora Paul. E cea mai în vârstă enoriașă de la Five Ends. Era acolo când s-o construit biserica.

— Și io am fost.

— Nu, bătrâne, *Hettie* o fost. Tu erai încă acasă, în Sud, tăindu-ți degetele de la picioare. Aici ai ajuns un an mai târziu, după ce s-o săpat fundația. Hettie o fost acolo când s-o construit biserica. Adică clădirea. Când s-o săpat fundația.

— Și io am fost o vreme.

— Nu când or săpat fundația și or făcut zidăria, băiete.

— Și ce dovedește asta?

— Dovedește că nu ții minte nimica, pentru că pe vremea aia sora Paul strângea banii pentru Clubul de Crăciun. Ea o făcut-o *înainte* de Hettie. Și chiar cred că s-ar putea să aibă idee unde-ar putea fi banii ăia.

— Da' tu cum știi? Ai plecat de la Five Ends acu' paișpe ani.

— Numa' pentru că nu mai ești confirmat în biserică nu-nseamnă că ți-ai pierdut mințile. Sora Paul o locuit în blocul ăsta, Sport. Chiar aici, în Blocurile Watch. Dacă vrei să știi, am și văzut cutia aia de Crăciun.

— Dac-ai fi copil, Rufus, aș scoate-un băț și te-aș croi cu el de-ai lua-o urlând la sănătoasa, să te-nvăț minte să mai minți. N-ai văzut tu nicio cutie de Crăciun.

— Am fost de multe ori cu sora Paul până la biserică și înapoi. Când lucrurile s-or împuțit pe-aici, i-o fost frică să nu-i dea cineva în cap și să i-o fure, așa că mă ruga din când în când să merg cu ea la slujbă.

— N-ar fi trebuit să umble cu cutia de Crăciun după ea.

— Trebuia s-o ascundă undeva după ce strângea bani. De obicei o ascundea la biserică. Dar n-avea întotdeauna timp s-aștepte să se golească biserica. Uneori lumea mai zăbovea ca să mai mănânce niște pește sau se lungea pastorul cu predica sau mai știu eu ce, iar ea trebuia să meargă acasă, așa c-o aducea cu ea.

— De ce n-o încuia în biroul pastorului?

— Cine-i prost să lase bani lângă un pastor? i-a replicat Rufus.

Sportcoat a dat cu înțeles din cap.

— Mi-o zis odată sora Paul că are o ascunzătoare bună pentru cutia aia în biserică, a spus Rufus. Nu știu unde. Dar dacă nu putea s-o țină acolo, o aducea acasă până duminica următoare. Așa știu c-o avea. Fiindcă venea la mine și mă ruga să merg cu ea. Și normal c-o făceam cu plăcere. „Rufus Harley", zicea, „ești un bărbat și jumătate, pe cuvântul meu. Ce-ar fi să te întorci la biserică? Ești un bărbat și jumătate, Rufus Harley. Întoarce-te la biserică." Da' nu le mai am io cu biserica.

Sportcoat s-a gândit la tot ce auzise.

— Asta o fost cu mulți ani în urmă, Rufus. Sora Paul nu mai are cu ce să mă ajute acum.

— N-ai de unde să știi. Ea și bărbatu-său or fost primii negri care-or venit în apartamentele astea, Sportcoat. Or venit în anii patruzeci, când irlandezii și italienii de pe-aici le spărgeau capul negrilor care se mutau în Cause. Sora Paul și bărbatu-său or pornit biserica la ei în camera de zi. De fapt, am fost acolo când s-o săpat fundația pentru Five Ends. Numa' patru am fost la săpat: eu, fiică-sa Edie, Hettie a ta și 'talianu' ăsta olog care trăia pe-aici.

— Ce olog?

— Am uitat cum îl cheamă. O murit de mult. O muncit mult la Five Ends. Nu mai știu cum îl chema, dar avea un nume italienesc: Ele sau ceva de genu'. Se termina cu „e". Știi și tu cum îi cu numele astea italienești. Un ciudat. Olog, bietu'. Numa' un picior bun avea. N-o zis niciodată o vorbă, nici mie, nici altcuiva. I se rupea de negri. Da' pentru biserică era trup și suflet. Avea și ceva bani, mă gândesc, că o adus un excavator și o angajat niște 'talieni care nu știau o boabă

de engleză și ei or terminat de săpat fundațiile și l-or pictat pe Isus pe zidul din spate. Știi pictura aia cu Isus din spate? 'Talienii l-or pictat pe Isus ăla. Tot cât îi.

— Nu-i de mirare atunci că era alb, a spus Sportcoat. Pastorul Gee ne-o pus pe mine și pe Sausage să-l ajutăm pe Zeke, băiatul lu' sora Bibb, să-l colorăm.

— Ce tâmpenie! Era o pictură bună.

— Îi tot acolo. Numa' că-i colorată acuma.

— Păi trebuia s-o lăsați cum o fost, din respect pentru omul care o adus excavatorul și pe toți 'talienii ăia. Păcat că nu-mi amintesc cum îl chema. Sora Paul sigur și-ar aminti. Ei doi se-nțelegeau bine. Îi plăcea de ea. Era o frumusețe pe-atunci, să știi. Era deja în vârstă, tre' să fi fost trecută de șaptezeci și cinci de ani, mă gândesc, dar, mamă Doamne, știi cum era? Să zicem doar că n-aș fi gonit-o din pat nici dacă-i puțea gura. Nu pe vremea aia. Se ținea tare bine.

— Crezi c-o fost și ceva…

Sportcoat a dat din mână ca și când ar fi scuturat-o.

Rufus a rânjit.

— Știi cum îi, mulți călcau strâmb pe vremea aia.

— Da' nu era măritată cu pastorul? a întrebat Sportcoat.

— Da' când o fost asta o piedică? a chicotit Rufus. Nu era nimic de capul lui. Da' ca să fiu sincer, nu știu dacă ea și 'talianu' și-o trăgeau sau nu. Se înțelegeau bine, atâta tot. Numa' cu ea vorbea. Fără el nu făceam noi Five Ends. Numa' când o apărut el am reușit să terminăm cu săpatul. Că tare mult o fost de săpat. Așa s-o construit bisericuța aia, Sport.

Rufus s-a oprit, depănând amintiri în minte.

— Știi că el o botezat biserica? Trebuia să fie Biserica Baptistă *Four* Ends: nord, sud, est și vest, adică mâna lu' Dumnezeu care vine din toate direcțiile astea. Asta o fost ideea pastorului. Dar când o adăugat 'talianu' pictura aia de pe zidul din spate, cineva o zis: hai să-i spunem Five Ends, fiindcă Isus e propria Lui cale. Pastorului nu i-o plăcut. „Io nici n-am vrut pictura aia acolo", așa o zis. Dar sora Paul o pus picioru-n prag și așa o rămas. De-aia se cheamă *Five* Ends și nu

Four Ends, cinci căi și nu patru. Apropo, mai e pictura aia pe zidul din spate?

— Da' cum nu. Îi năpădită de buruieni, da' tot acolo-i.

— Mai scrie deasupra „Fie ca Domnul să te țină în palma mâinii Sale"? N-ați zugrăvit peste, nu?

— Nu, Doamne ferește. N-am zugrăvit peste vorbele alea, Rufus.

— Păi nici să n-o faceți. Aia-i în cinstea lui, a 'talianului. Mort de mult de-acuma. O făcut lucrarea Domnului. Vezi tu, Sportcoat, omu' poa' să facă lucrarea Domnului și fără să se ducă la biserică în fiecare duminică.

— Cu nimic nu m-ai lămurit.

— M-ai întrebat de sora Paul, Sport. Și ți-am zis. Ar trebui să te duci s-o vezi. Poate știe pe unde-o fi cutia aia. Poate i-o zis lui Hettie unde s-o ascundă.

Sportcoat a cântărit sugestia.

— Îi drum lung cu metrou' pân-acolo.

— Ce-ai de pierdut, Sport? Numa' ea o mai rămas de pe vremea aia. Aș merge și io cu tine. Mi-ar plăcea s-o văd. Da' albii ăia din Bensonhurst îs o adunătură cam periculoasă. Nu stau mult pe gânduri până scot pistolul la un negru.

Când a auzit de pistol, Sportcoat s-a albit la față și a întins din nou mâna după Seagram's.

— Îi prea a dracu' de complicată lumea asta, a zis el, sorbind prelung.

— Poate vine Sausage cu tine.

— Îi prea ocupat.

— Da' ce face?

— O, s-o ambalat din nu știu ce cauză, a răspuns Sportcoat. Umblă de colo-colo, dând vina pe unii c-ar fi făcut lucruri de care nu-și aduc aminte.

Ca să schimbe subiectul, a dat din cap înspre generator.

— Pot să te-ajut? Ce problemă are?

Rufus s-a uitat din nou în măruntaiele vechii mașinării.

— N-are nimica ce nu pot io să repar. Hai, du-te la Bensonhurst și rezolvă-ți treaba și treci pe la sora Paul și salut-o și din partea mea. Da' lasă sticla. Omu' are nevoie și de distracție.

— Da' nu faci niște King Kong de-al tău?

Rufus s-a lăsat pe un genunchi și și-a vârât capul înapoi în generator.

— King Kong fac întotdeauna, a zis el. Da' se face în două părți. Prima dată tre' să faci „King" și abia apoi „Kong". Partea de „King" nu-i grea. E gata făcută. Acum aștept partea de „Kong". Asta durează.

A apăsat un buton dintr-o parte și generatorul a început să scuipe, a tușit preț de câteva secunde, a urlat în agonie și apoi s-a trezit vuind la viață.

Rufus s-a uitat la Sportcoat și a strigat peste vacarm:

— Hai, du-te la sora Paul! Să-mi spui ce mai face. Să-ți porți pantofii de sport cât ești în Bensonhurst!

Sportcoat a încuviințat din cap, a tras o ultimă dușcă de Seagram's și a dat să plece. Dar în loc s-o facă pe ieșirea de urgență din spate, a ales-o pe cea care ducea către un culoar scurt și către treptele spre ieșirea principală, care dădea în piață. Când a deschis ușa blocului, dintr-o debara pentru mături de sub scările care duceau la etaj a apărut o siluetă înaltă în geacă neagră de piele, care s-a strecurat tiptil în spatele lui cu o țeavă ridicată deasupra capului. Bărbatul era la doi pași de el când, dintr-odată, dinspre casa scărilor a coborât în viteză o minge de baseball, care l-a lovit în ceafă, făcându-l să se prăvălească înapoi în debara, unde a dispărut în zdrăngănelile tuturor lucrurilor pe care le răsturnase în cădere. În secunda următoare, doi băieți nu mai mari de nouă ani au coborât țopăind scările și au trecut glonț pe lângă un Sportcoat uluit. Unul dintre ei a cules din mers și mingea, care se oprise lângă ușă, și a trântit rapid un „Salut, Sportcoat!", după care au șters-o amândoi pe ușă afară, au săltat și pe treptele din față și au dispărut râzând.

Iritat, Sportcoat a ieșit rapid în piață ca să strige după ei:

— Mai astâmpărați-vă! De teren de baseball n-ați auzit?

A coborât iute treptele după ei, fără să-l observe pe bărbatul din spatele lui.

În debara, Earl, omul lui Bunch, căzuse în fund, cu picioarele răşchirate ieşindu-i pe uşa întredeschisă şi cu spatele sprijinit de perete. A scuturat din cap ca să-şi limpezească mintea. Trebuia să se mişte, repede, înainte să mai coboare cineva. A simţit miros de clor. Şi-a dat dintr-odată seama că fundul îi era ud. Picioarele îi erau pe o găleată galbenă, cu roţi, plină de lături, care se răsturnase. Şi-a dezlipit încet spatele de perete, şi-a pus mâinile pe jos ca să se sprijine în ele şi s-a trezit că mâna dreaptă îi aterizase pe capătul ud al unui mop. Cealaltă mână îi era pe un obiect din dulap. Şi-a schimbat puţin poziţia şi a lovit uşa cu picioarele, deschizând-o larg. La lumină a constatat, spre groaza lui, că mâna stângă îi stătea pe o cursă de şobolani care se declanşase şi în interiorul căreia se găsea un client păros mort. A sărit în picioare cu un ţipăt scurt şi s-a năpustit afară din debara, ţinând-o tot într-o fugă pe hol şi pe uşă-afară, apoi prin piaţă către staţia de metrou din apropiere, ştergându-şi frenetic mâna de geaca de piele şi simţind aerul rece suflându-i peste pantalonii şi adidaşii uzi.

— Futu-i mama lui de boşorog, a mormăit el.

9
Mizeria

Cei doi polițiști în uniformă au întrerupt repetițiile corului din Biserica Baptistă Five Ends la cinci minute după ce izbucnise cearta dintre Verișoare. Cearta începuse, de fapt, cu douăzeci și trei de ani înainte. De-atât de mult timp se răfuiau Nanette și verișoara ei, Sweet Corn.

Sora Gee, o femeie înaltă și chipeșă de patruzeci și opt de ani, stătea în strana corului, făcându-și de lucru cu cheile de la casă, cu privirea ațintită în poală, în timp ce Verișoarele se sfădeau.

— Îndură-te, Doamne, și strunește catârii ăștia, a murmurat ea pe când Verișoarele se ocărau printre dinți.

De parcă i-ar fi răspuns, ușa din spate a lăcașului s-a deschis, iar doi polițiști albi au trecut prin vestibulul minuscul și au intrat în biserică, insignele lucioase și nasturii de alamă sclipindu-le la lumina becului gol. Zornăitul cheilor de la brâu când se loveau una de alta suna ca un clinchet de clopoței în timp ce bărbații înaintau pe culoarul acoperit cu rumeguș, cu tecile de piele ale pistoalelor izbindu-li-se de șolduri. S-au oprit când au ajuns la amvon, cu fața către corul format din cinci femei și doi bărbați, care le-au întors cu toții privirea, cu excepția lui Pudgy Fingers, băiatul lui Sportcoat, care ședea la capătul stranei, cu ochii nevăzători ascunși în spatele ochelarilor de soare.

— Cine-i șef aici? a întrebat unul dintre polițiști.

Din primul rând unde stătea, sora Gee l-a măsurat din cap până-n picioare. Era tânăr, agitat și slab. În spatele lui se afla un polițist mai copt, un bărbat robust, cu umeri lați și cu talpa-gâștei în colțurile ochilor albaștri. A observat că polițistul mai în vârstă cercetează rapid încăperea din priviri. I se părea că-l mai văzuse undeva. Omul și-a dat jos chipiul.

— Mitch, dă-ți jos chipiul, i-a șoptit el și polițistului mai tânăr, cu un ușor accent irlandez.

Tânărul s-a conformat, după care a repetat întrebarea.

— Cine-i șeful?

Sora Gee a simțit cum toți ochii din cor se întorc spre ea.

— În biserica asta, prima dată dăm bună ziua și abia apoi spunem ce treabă avem, a zis ea.

Polițistul a ridicat o mână în care ținea o foaie de hârtie împăturită, de culoare albastră.

— Sunt ofițerul Dunne. Avem un mandat aici pentru Thelonius Ellis.

— Cine?

— Thelonius Ellis.

— N-avem pe nimenea aici cu numele ăsta, i-a zis sora Gee.

— Îl știe cineva? a întrebat polițistul cel tânăr, uitându-se la corul din spatele surorii Gee. Avem un mandat aici.

— Habar n-au ei de niciun mandat, a spus sora Gee.

— Nu vorbesc cu dumneata, doamnă. Vorbesc cu ei.

— Mie îmi pare că nu prea te-ai hotărât cu cine vrei să vorbești, domnu' ofițer. Prima dată vii și intrebi cine-i șeful, așa c-am răspuns. Apoi, în loc să vorbești cu mine, te-ntorci și-i iei pe ei la întrebări. Cu cine-ai venit să vorbești? Cu mine sau cu ei? Sau ai venit numa' ca să faci niște anunțuri?

— Mitch, verifică ce-i pe-afară, bine? a intervenit polițistul mai în vârstă din spatele lui.

— Da' am făcut asta deja, Potts.

— Mai verifică o dată.

Polițistul cel tânăr s-a întors cu spatele, a trântit rapid mandatul albastru în mâna întinsă a lui Potts și a dispărut pe ușa de la vestibul.

Potts a așteptat până s-a închis ușa bisericii, apoi s-a întors, scuzându-se față de sora Gee.

— Tinerii ăștia, a spus el.

— Mie-mi spui!

— Sunt sergent Mullen de la secția Șaptezeci și Șase. Mi se zice sergent Potts.

— Nu te supăra că-ntreb, domnu' ofițer, dar ce nume mai e și Potts?

— Mai bine-așa decât Hoț.

Sora Gee a chicotit. Avea o sclipire bărbatul ăsta, ceva cald care se-nvolbura și se înălța în jurul lui, ca un nor de fum plin de scântei.

— Eu sunt sora Gee. Ai și-un prenume, domnule?

— Nu merită folosit. Ajunge Potts.

— A dat cineva dume sau a vrut să facă o glumă sau să fure sau să zică lumii ceva când te-ai născut dumneata de ți-au pus așa un nume?

— Am făcut un haloimăs cu niște cartofi odată, când eram mic, așa că bunică-mea mi-a dat porecla asta.

— Ce-i ăla haloimăs?

— O harababură.

— Ei bine, ai un haloimăs de nume.

— Râde ciob de oală spartă, nu? Cum ai zis că te cheamă, Gee? Uite, îți dau cuvântul că, dacă-mi zici că prenumele dumitale e Golly[28], eu unul fac cale-ntoarsă și plec de-aici așa cum am venit.

Sora Gee a auzit pe cineva din cor chicotind în spate și până și ei i-a fost greu să-și înăbușe un zâmbet. Nu se putea abține. Avea ceva omul ăsta care-i înveselea inima.

— Te-am mai văzut pe undeva, domnu' ofițer Potts, a zis ea.

— Potts e suficient. Poate m-ai văzut prin preajmă. Am crescut la patru străzi de-aici. Cu mult timp in urmă. Am fost detectiv în cartierul Cause.

— Așa deci… Poate acolo te-am văzut.

— Dar asta era acum douăzeci de ani.

— Pe-aici eram și eu acum douăzeci de ani, a zis ea gânditoare.

Și-a frecat obrazul, uitându-se îndelung la Potts, apoi i-au scânteiat ochii și chipul i s-a destins într-un zâmbet șiret. Surâsul acesta dezvăluia o frumusețe naturală, pură, care l-a luat pe Potts prin surprindere. Bine-a făcut-o cine-a făcut-o pe femeia asta, s-a gândit el.

— Gata, știu, a spus ea. Pe Ninth Street, lângă parc. La barul ăla vechi. Localul irlandez. Rattigan's. *Acolo* te-am văzut.

Potts s-a înroșit la față. Câțiva cântăreți din cor au zâmbit. Până și Verișoarele au rânjit.

— Mi s-a mai întâmplat să am acolo câte o intâlnire de afaceri, a răspuns el mucalit, recăpătându-și prezența de spirit. Dacă nu te superi de întrebare, și dumneata tot de-aia ai trecut pe-acolo? În același timp? Când m-ai văzut?

— *Odoamne!* s-a auzit un râs înfundat din cor.

Cele două cuvinte s-au strivit unul de altul ca două monede într-un fișic: „*odoamne!*". Schimbul de replici devenise de-a dreptul savuros. Corul râdea. Venise rândul surorii Gee să se îmbujoreze.

— Nu umblu eu prin baruri, a zis ea repede. Fac muncă de zi chiar vizavi de Rattigan's.

— Muncă de zi?

— Muncă-n gospodărie. Fac curățenie la casa aia mare din piatră roșiatică. De paișpe ani fac curățenie pentru familia de-acolo. De-aș avea cinci cenți pentru fiecare sticlă de la Rattigan's pe care-o culeg lunea de la bordură, acum aș fi bogată.

— Eu îmi țin sticlele înăuntru, a zis Potts nonșalant.

— Nu mă privește unde ți-s sticlele, a răspuns sora Gee. Treaba mea-i să curăț. Nu contează ce curăț. Mizeria-i aceeași, pe oriunde ajunge.

Potts a încuviințat din cap.

— Unele mizerii sunt mai greu de curățat decât altele.

— Mda, depinde, a zis ea.

Atmosfera destinsă din încăpere părea să se risipească și Potts simțea că se stârnește un soi de rezistență. Amândoi o simțeau. Potts a aruncat o privire inspre cor.

— Putem să stăm puțin de vorbă între patru ochi?

— Sigur.

— Poate la subsol?

— E prea frig jos, a zis sora Gee. Pot să repete ei acolo. Este și pian.

Uşuraţi, coriştii s-au ridicat rapid şi s-au încolonat să iasă pe uşa din spate. Când a trecut Nanette pe lângă ea, sora Gee a apucat-o de încheietură şi i-a spus încet:

— Ia-l pe Pudgy Fingers.

Nu era nimic ieşit din comun in ce zisese, dar lui Potts i-a atras atenţia schimbul de priviri dintre cele două femei. Era ceva la mijloc.

Când uşa s-a închis, sora Gee s-a întors către el.

— Ce ziceam?

— Despre mizerie, a spus Potts.

— Ah, da, a zis ea, aşezându-se din nou.

Potts a văzut acum că era nu doar chipeşă, ci avea un soi de frumuseţe discretă, care tot creştea. Era o femeie înaltă, de vârstă mijlocie, al cărei chip nu era brăzdat de ridurile severe ale cucernicilor care au văzut prea multe la viaţa lor şi au făcut prea puţine în afară de rugăciune. Faţa îi era fermă şi hotărâtă, cu pielea netedă, de un cafeniu lăptos; părul des, cu câteva fire cărunte, îi era despărţit de o cărare ordonată; silueta zveltă şi semeaţă era îmbrăcată într-o rochie modestă, cu model floral. Şedea băţoasă pe bancă; alura ii era de balerină cu spatele drept, dar cum îşi ţinea coatele subţiri atârnate peste rezemătoarea din faţa ei şi zornăia leneş cheile într-o mână în timp ce-l privea pe poliţistul alb, avea o dezinvoltură şi o încredere în sine pe care el le găsea întrucâtva tulburătoare. O clipă mai târziu, femeia s-a lăsat pe spate şi şi-a întins un braţ cafeniu şi suplu pe spătarul băncii, cu un mic gest mlădios şi plin de graţie. Se mişca precum o gazelă, şi-a spus Potts. Deodată, îi venea greu să-şi limpezească gândurile.

— Ziceai ceva cum că unele mizerii-s mai greu de curăţat decât altele, a spus ea. Ei bine, asta-i slujba mea, domnu' ofiţer. Vezi dumneata, sunt menajeră. Mizeria-i meseria mea. Gonesc mizeria toată ziua. Mizeriei nu-i place de mine. Nu stă şi zice: „M-am ascuns. Hai să mă găseşti." Tre' să mă duc eu s-o caut şi s-o curăţ. Dar nu urăsc mizeria pentru că-i mizerie. Nu poţi urî un lucru fiindcă e ce e. Datorită mizeriei sunt eu ce sunt. Oriunde incerc să scap lumea de ea, fac viaţa cuiva un pic mai bună. La fel şi dumneata. Indivizii pe

care-i cauți, escrocii și toți ăia, nu zic: „Iată-mă-s. Hai să mă prinzi." Pe cei mai mulți tre' să-i cauți, să scormonești după ei într-un fel sau altul. Faci dreptate, iar lumea devine un pic mai bună pentru cineva. Într-un fel, noi doi avem aceeași ocupație. Curățăm mizeria. Facem curat în urma altora. Strângem jegul altora, deși probabil că nu-i corect să zici de cineva care-o apucat-o pe căi greșite că-i o problemă sau un jeg sau mizerie.

Potts s-a trezit că zâmbește.

— Ar trebui să te faci avocat, a zis el.

Sora Gee s-a încruntat, devenind bănuitoare.

— Mă iei peste picior?

— Nu, a râs el.

— Poți să-ți dai seama după cum vorbesc că n-am școală. Sunt femeie de la țară. Am vrut să merg la școală, a zis ea melancolic. Dar asta o fost demult. Pe vremea când eram copil în Carolina de Nord. Ai fost vreodată în Sud?

— Nu, doamnă.

— De unde ești?

— Ți-am zis. De-aici. Din cartierul Cause. Silver Street.

— Ce chestie, a dat ea din cap.

— Dar ai mei erau din Irlanda.

— Asta-i o insulă?

— I-un loc unde oamenii pot să se oprească și să gândească. Cel puțin ăia cu creier.

Ea a izbucnit în râs și, în acel moment, Potts a simțit că parcă privește un munte întunecat și tăcut care se trezește brusc la viață, iluminat de o sută de lămpi dintr-un sătuc pitoresc care se află pe povârnișul acela de o sută de ani, un sătuc apărut de nicăieri, toate luminile aprinzându-se în același timp. Femeii îi strălucea fiecare trăsătură a feței. Potts s-a pomenit dorindu-și să-i povestească despre toate amărăciunile de care avusese vreodată parte, inclusiv că Irlanda din broșurile de vacanță nu era Irlanda, că amintirea cu bătrâna lui bunică irlandeză mergând pe Silver Street de mână cu el pe când avea opt ani, strângând în palmă ultima monedă de cinci cenți și

mușcându-și buza în timp ce îngâna un cântec trist de pe vremea copilăriei ei pline de sărăcie și lipsuri, când cutreiera întinderile Irlandei în căutare de adăpost și hrană, această amintire, deci, avea să-i pulseze prin artere și să-i năvălească în inimă până la bătrânețe:

Iarba cea verde se leagăn-asupră-le; somnul cel dulce pe veci i-a cuprins;
Sfârșită-i vânătoarea, și frigul la fel; și foamea în fine s-a stins…

În loc de toate astea, a zis pur și simplu:

— Nu-i un loc prea grozav.

Ea a râs stingherită, surprinsă de răspunsul lui, și l-a privit cum roșește. A simțit brusc că-i zvâcnește inima. În încăpere s-a lăsat o tăcere încordată. Au simțit-o amândoi, au simțit cum sunt brusc azvârliți de-o parte și de alta a unui abis și cuprinși de dorința irezistibilă de a se întinde spre celălalt, peste hău, de a-și întinde mâinile de pe malurile opuse ale unei văi imense, adânci, aproape imposibil de traversat. Era prea mare, prea departe, pur și simplu absurd, ridicol. Și totuși…

— Tipul ăsta, a rupt Potts tăcerea, tipul ăsta pe care-l caut… ăăă… dacă nu-l cheamă Thelonius Ellis, atunci cum îl cheamă?

Ea tăcea acum, cu privirea întoarsă în altă parte și cu zâmbetul șters de pe buze; vraja se spulberase.

— E-n regulă, a continuat el. Știm ce s-a întâmplat în piață când cu împușcătura, mai mult sau mai puțin.

Intenționase s-o spună pe un ton degajat, ca pe-o consolare, dar sunase oficial și nu-și dorea asta. L-a surprins lipsa de sinceritate din propria voce. Femeia aceasta înaltă și cafenie avea o naturalețe, o blândețe care desferecase în el o parte ce de obicei rămânea închisă. Mai avea doar patru luni până la pensie. Cu patru luni prea mult. I-ar fi plăcut să se fi pensionat ieri. L-a cuprins brusc dorința să-și dea jos uniforma, s-o azvârle pe podea și să coboare la cor ca să cânte.

— Mă pensionez în curând, s-a trezit el zicând pe nepusă masă. O sută douăzeci de zile. O să mă duc la pescuit. Poate o să și cânt într-un cor.

— Nu merită să-ți petreci așa restul vieții.

— Cântând în cor?

— Nu. Pescuind.

— Ceva mai bun nu-mi trece prin minte.

— Foarte bine, dacă asta-ți place, dă-i bătaie. Mă gândesc că-i mai bine decât la înmormântări și la chefuri cu beție.

— Ca la Rattigan's?

Ea a dat din mână.

— Nu mă supără locul ăla. Lumea se ceartă și se ia la sfadă în toate birturile de pe lumea asta. Cel mai rău e în locurile cu frică de Dumnezeu. Dumnezeu e ultima grijă prin unele din bisericile astea. În vremurile astea, la biserică parcă-s mai multe certuri decât rugăciuni, mai ceva decât pe stradă. Nicăieri nu ești în siguranță. Înainte nu era așa.

Cuvintele ei l-au readus pe Potts la realitate. A făcut un efort să revină la treaba pe care-o avea de făcut.

— Pot să te întreb de tipul ăsta, Thelonius Ellis?

Sora Gee a ridicat mâna.

— Mă jur în fața lui Dumnezeu că-n biserica asta nu-i nimenea cu așa un nume, din ce știu eu.

— Ăsta-i numele pe care l-am primit. De la un martor.

— Ray Charles tre' să fi fost. Sau poate-i cineva de la altă biserică.

Potts a zâmbit.

— Știm amândoi că la biserica asta merge.

— Cine?

— Bătrânul. Cel care a tras. Bea de stinge. Știe pe toată lumea.

Sora Gee a zâmbit sumbru.

— De ce mă-ntrebi pe mine? Omul vostru îl știe.

— Care om?

Sora Gee și-a înclinat capul înspre el. Aplecarea acelui chip frumos l-a lăsat neajutorat pe moment. Se simțea ca și când aripa unei păsări i-ar fi mângâiat deodată fața și ar fi stârnit o adiere de aburi reci, presărându-i rouă pe umeri. A ridicat din sprâncene și a clipit la ea, după care și-a coborât privirea. A avut senzația că ușa emoțională pe

care reușise s-o închidă cu câteva clipe în urmă se deschisese din nou. Cu ochii în podea, s-a întrebat oare ce vârstă are sora Gee.

— Polițistul care lucra pentru Hot Sausage, a zis ea.

— Hot cine?

— Polițistul care lucra pentru Hot Sausage, a răspuns sora Gee răbdătoare. În încăperea cu boilerul de la subsol. Hot Sausage e îngrijitor-șef și omul care se ocupă de boiler. Îngrijitorul de sub el. Tipul ăla tânăr. Ăla era al vostru.

— Cum îl cheamă cu adevărat pe Hot Sausage?

Sora Gee a chicotit.

— De ce-ncerci să mă zăpăcești? Vorbim acum de omul vostru. Hot Sausage e îngrijitorul din Blocul 17. Puștiul ăla de culoare care făcea pe îngrijitorul sub supravegherea lui… *El* i-a salvat viața lui Deems, nu altcineva. Lumea de pe-aici nu știe dacă să-i mulțumească sau să-i toarne o găleată de apă-n cap.

Potts a rămas tăcut. Sora Gee a zâmbit.

— Toată lumea din Cause știa că-i copoi. Chiar nu știi care-s de-ai tăi?

Potts de-abia se stăpânea să se repeadă afară din biserică și să fugă înapoi la secție ca să-l snopească pe căpitan în bătaie. Se simțea ca un prost. Acum trebuia să curețe gunoiul căpitanului. Jet, domnul Primul Negru în Toate. Puștiul ăla n-avea stofă de detectiv. Era prea tânăr. N-avea experiență. N-avea fler. N-avea aliați, nici mentori, în afară de el, poate. Căpitanul insistase: „Trebuie să trimitem negri la Blocurile Cause“. Căpitanul era bătut în cap. Cât de tâmpit putea să fie individul ăsta?

— Puștiul a fost transferat în Queens, a zis el. Mă bucur. E-un băiat de treabă. Eu l-am instruit.

— De-asta ești aici? a întrebat sora Gee.

— Nu. M-au rugat să dau o mână de ajutor fiindcă știu zona. Încearcă… încearcă să facă ceva cu traficanții ăștia noi.

A văzut cum expresia de pe chipul femeii se schimbă ușor.

— Pot să-ți pun o întrebare personală? a întrebat ea.

— Desigur.

— Cum ajunge un detectiv să îmbrace din nou uniforma?

— E-o poveste lungă, i-a răspuns el. Cum ziceam, am crescut pe-aici. Îmi convine programul. Îmi plac oamenii. Dacă poliția vrea să ia măsuri împotriva traficanților, eu unul zic aleluia.

Sora Gee n-a putut să-și rețină cu totul un zâmbet ironic.

— Dacă astea-s măsurile pe care le ia, sunt cam pe lângă, a comentat ea. Sportcoat are șaptesunu de ani. Traficant de droguri sigur nu-i.

— Am vrea să stăm de vorbă cu el, a continuat Potts.

— N-o să vă fie greu să-l găsiți. E diacon chiar aici, la biserica asta. Unii îi zic diaconu' Cuffy. Dar cei mai mulți îi zic Sportcoat, din cauză că așa-i place să se-mbrace. Poți să-l recunoști chiar după haină. Mai mult de-atât nu pot să-ți dau. Tre' să trăiesc aici.

— Îl cunoști bine?

— De douăj' de ani. De când aveam douășopt.

Potts a făcut rapid calculul în minte. „E cu zece ani mai tânără decât mine", s-a gândit el. S-a trezit că-și netezește jacheta ca să-și mascheze începutul de burtă.

— Ce lucrează? a întrebat el.

— Face mai mult munci ocazionale. Câte puțin din toate. Aie zile când lucrează la magazinul de băuturi al lui Itkin. Alteori face curățenie la noi în subsol. Scoate gunoiul. Îngrijește grădinile pentru câțiva albi din zona asta. E tare priceput la grădinărit. Nimic nu-l depășește când vine vorba de plante. E faimos pentru asta. Și pentru băutură. Și pentru baseball.

Potts a rămas pe gânduri preț de o clipă.

— Să fie oare arbitrul de la meciurile de baseball dintre voi și Blocurile Watch? Ăla care urlă și fuge de jur împrejurul bazelor?

— Unul și același.

Potts a râs.

— Simpatic tipul. Mai vedeam meciurile alea când patrulam. Aveați un jucător pe cinste. Un puști… Să fi avut vreo paișpe ani. Arunca mingea aia de nu-ți venea să crezi.

— Ăla-i Deems. Care-o fost împușcat.

— Glumești.

Ea a oftat și a tăcut o clipă.

— Pân-o făcut doișpe sau treișpe ani, Deems o stat în fiecare duminică chiar unde stai dumneata acum. Sportcoat — diaconu' Cuffy — o fost învățătorul lui Deems la școala de duminică. Și antrenor i-o fost. Și toate celelalte. Pân-o murit Hettie. Nevastă-sa.

„De-asta trebuie să mă las de meserie", s-a gândit Potts cu amărăciune.

— Ce-a pățit?

— O căzut în port și s-o înecat. Acum doi ani. Nimenea n-o înțeles ce s-o-ntâmplat.

— Crezi că omul ăsta al dumitale a avut ceva de-a face cu moartea ei?

— Sportcoat nu-i omu' meu. Oi fi avut eu momente de cumpănă în viața asta, da' nu în halul ăsta. Sunt măritată. Cu pastorul de aici.

Potts a simțit că i se strânge inima.

— Am înțeles, a zis el.

— N-o avut nimica de-a face cu moartea lui Hettie. De Sportcoat zic. Pur și simplu așa merg lucrurile pe-aici. Drept să spun, el era unul dintre puținii de-aici care chiar își iubea nevasta.

Rămăsese perfect nemișcată în timp ce vorbea, dar în frumoșii ochi măslinii se citeau o blândețe și o suferință atât de adânci, încât atunci când s-a uitat în ei, Potts a văzut vârtejurile de ape din străfundurile lor. Se simțea ca și când s-ar fi uitat la niște înghețată lăsată prea mult pe o masă de picnic în soarele fierbinte. Regretul se revărsa precum apa din ochii ei. Femeia părea să se dezintegreze chiar în fața lui.

Potts și-a dat seama că roșește și s-a uitat în altă parte. A dat să se scuze, dar chiar atunci a auzit-o că zice:

— Îți stă mult mai bine în civil decât în uniforma asta pretențioasă. Cred că de-asta te-am ținut minte.

Târziu, mult mai târziu, lui Potts i-a trecut prin cap că poate-l ținea minte din cauză că-l urmărise pe când stătea în fața barului cu prietenii, ascultându-i pe soldații cătrăniți din Armata Republicană

Irlandeză cum îi înjură pe englezi și cum se plâng că se duce cartierul de râpă din cauză că au venit negrii și mexicanii cu aiurelile lor despre drepturile civile și au luat slujbele de la metrou, slujbele de îngrijitori, slujbele de portari, bătându-se pe firimiturile și oasele de pui pe care Rockefellerii și ceilalți ca ei le aruncau amărâților.

— Deci moartea ei nu-i nevoie s-o cercetez? s-a bâlbâit Potts.

— N-ai decât s-o cercetezi cât vrei. Hettie o fost o femeie aprigă. O fost o femeie aprigă pentru c-o dus o viață aprigă. Dar era bună până-n măduva oaselor. În familia aia, ea o fost cocoșul. Sportcoat nu-i ieșea din cuvânt. Mai puțin când era vorba de brânză, a chicotit ea.

— Brânză?

— Într-unul dintre blocuri se dă brânză gratis în prima sâmbătă din fiecare lună. Lui Hettie nu-i plăcea deloc. Mereu se certau din cauza asta. În rest, se-nțelegeau bine.

— Ce crezi că i s-a întâmplat?

— S-o dus în port, o intrat în apă și s-o înecat. De-atunci n-or mai fost cum trebe lucrurile pe-aici, pe la biserică.

— Da' de ce-a făcut una ca asta?

— Mă gândesc c-o fi obosit.

Potts a oftat.

— Să trec asta în raport?

— Treci ce vrei. Sinceră să fiu, sper că Sportcoat o șters-o. Pentru Deems nu merită să faci închisoare. Acum nu mai merită.

— Înțeleg, dar omul ăsta e înarmat. Poate și cam tulburat. Ceea ce tulbură apele și în comunitate.

Sora Gee a pufnit.

— Apele-s tulburi p-aici de patru ani, de când o apărut drogul nou. Chestia asta nouă — nici nu știu cum îi zice — o fumezi, ți-o bagi în venă cu acele… oricum o fi, odată ce-ai făcut-o de câteva ori, nu mai scapi. N-am mai văzut așa ceva, și am văzut destule la viața mea. Cartierul nu era periculos înainte să apară drogul ăsta. Acuma ăi mai în vârstă-s cotonogiți în fiecare seară când vin de la lucru și li se fură mărunțișul câștigat peste zi ca să poată drogații ăștia să-și

cumpere mai multă otravă de la Deems. Ar trebui să-i crape obrazul de rușine. L-ar omorî bunică-su dac-ar mai trăi.

— Am înțeles. Dar omul ăsta al vostru nu poate să-și facă singur dreptate. Pentru asta avem așa ceva, a zis el, arătând mandatul.

Fața ei s-a înăsprit și s-a deschis din nou un gol între ei.

— Dați-i mai departe cu mandatele. Și dacă tot dați cu ele în stânga și-n dreapta, poate găsiți unul și pentru cine ne-o furat banii din Clubul de Crăciun. Tre' să fie vreo două mii de dolari acolo.

— Ce mai e și asta?

— Clubul de Crăciun. Strângem bani în fiecare an ca să cumpărăm jucării la copii de Crăciun. Hettie îi aduna și-i ținea într-o cutiuță. Avea mare grijă de ei. Nu spunea nimănui unde-i ține și la fiecare Crăciun îți dădea pur și simplu banii. Problema-i că Hettie nu mai e și Sportcoat habar n-are unde-i cutia.

— De ce nu-l întrebați pe el?

Sora Gee a râs.

— Dacă știa, îi dădea înapoi. Sportcoat n-ar fura de la biserică. Nici măcar pentru băutură.

— Am văzut eu oameni care-au făcut mai rău de-atât pentru băutură.

Sora Gee s-a uitat încruntată la el, pe fața senină și frumoasă întipărindu-i-se frustrarea.

— Dumneata ești bun la sufiet, asta văd limpede. Dar noi ăștia de la biserică suntem oameni săraci. Punem câțiva bănuți deoparte ca să luăm cadouri de Crăciun la copii. Ne rugăm unii pentru alții la un Dumnezeu izbăvitor și asta ne face bine. Banii de Crăciun or dispărut, probabil pentru totdeauna, și poate că asta o fost voia Domnului. Pentru voi, ăștia de la poliție, asta nu înseamnă decât că poate i-o luat bietul Sportcoat. Dar aici greșiți. Sportcoat s-ar îneca mai degrabă în ocean decât să ia un bănuț de la vreun suflet pe lumea asta. Îți spun eu ce s-o-ntâmplat — s-o îmbătat criță și o-ncercat să facă curățenie pe-aici dintr-o singură lovitură. Și din cauza asta nici nu mai ai loc acum de toți polițiștii care se uită după el și-n gaură de șarpe. Ce să-nțelegem de-aici?

— Vrem să-l protejăm. Clemens lucrează pentru niște indivizi destul de periculoși. La ei vrem s-ajungem de fapt.

— Atunci luați-l pe Deems. Și pe ăilalți care vând tot ce vrea dracu'.

Potts a oftat.

— Acum douăzeci de ani aș fi putut-o face. Acum nu.

A simțit că golul dintre ei se umple și nu era doar în capul lui. Sora Gee simțea același lucru. Îi simțea bunătatea, cinstea și sentimentul datoriei. Și mai simțea ceva. Ceva imens. Era ca și când ar fi avut un magnet undeva înăuntrul lui care-o atrăgea spiritual către el. Era straniu, emoționant, tulburător chiar. L-a urmărit cum se ridică și se îndreaptă spre ușă. S-a ridicat și ea rapid și l-a însoțit pe interval, Potts fredonând neliniștit în timp ce își croia drum spre ușă pe culoarul acoperit cu rumeguș, ocolind soba cu lemne, iar ea privindu-l cu coada ochiului. Nu mai simțise așa ceva față de un bărbat de când o așteptase taică-său la școală într-o după-amiază ca s-o ducă acasă, după ce un băiat din clasa ei fusese bătut măr de niște copii albi, și fusese un sentiment de mângâiere și siguranță care emana dinspre cineva care ținea mult la ea. Iar acum simțea același lucru tocmai din partea unui bărbat alb. Ce straniu și minunat să simți așa ceva venind din partea unui bărbat, orice bărbat, dar mai ales un străin. I se părea că visează.

S-au oprit la ușa vestibulului.

— Dacă apare diaconul, spune-i că e mai în siguranță cu noi, a spus Potts.

Sora Gee a dat să răspundă, dar chiar atunci s-a auzit o voce din vestibul:

— Unde-i tati?

Era Pudgy Fingers. Își găsise drumul până sus și stătea pe un scaun pliant lângă intrarea din față, în întuneric, legănându-se înainte și înapoi, cum făcea mereu, cu ochii acoperiți de obișnuiții ochelari de soare. Corul se auzea cântând la subsol și era clar că nu se obosise nimeni să vină după el, fiindcă Pudgy Fingers cunoștea locul ca-n

palmă și îi făcea de multe ori plăcere să cutreiere prin biserică de unul singur.

Sora Gee i-a pus o mână pe cot ca să-l ridice.

— Pudgy, hai, du-te înapoi la repetiție, a zis ea. Vin și eu imediat.

Pudgy Fingers s-a ridicat fără tragere de inimă. Ea l-a răsucit cu atenție în direcția bună și i-a pus mâna pe balustradă. L-au urmărit cum coboară scările și dispare la subsol.

— Înțeleg că ăsta-i fiu-său, a spus Potts de îndată ce Pudgy Fingers s-a făcut nevăzut.

Sora Gee a rămas tăcută.

— Nu mi-ai spus în ce bloc locuiește omul tău, a continuat Potts.

— N-ai întrebat, a răspuns ea.

S-a întors spre fereastră, cu spatele la el, frângându-și agitată mâinile în timp ce privea afară.

— Să cobor și să-l întreb pe fiu-său?

— De ce-ai face una ca asta? Doar ai văzut că băiatu-i puțin dus.

— Dar sigur știe unde locuiește.

Ea a oftat, fără să-și ia privirea de la fereastră.

— Dă-mi voie să întreb, cu ce te-ajută să strângi cu ușa pe singurul om de pe-aici care-o făcut și el un pustiu de bine?

— Nu eu hotărăsc asta.

— Ți-am spus deja. Sportcoat nu-i greu de găsit. Umblă pe-aici.

— Pe-asta s-o trec ca minciună? Că nu l-am văzut.

Ea s-a întunecat la chip.

— N-ai decât s-o treci cum vrei. Oricum o-ntorci, după ce-l închideți pe Sportcoat, ăia de la serviciile sociale o să pună mâna pe Pudgy Fingers. O să-l trimită pe undeva prin Bronx sau Queens și n-o să-l mai vedem în veci. Ăsta-i băiatul lui Hettie. Hettie era deja trecută de patruj' de ani când l-o făcut. Ca femeie, ești deja bătrână să ai copii la vârsta aia. Iar dac-ai dus o viață grea ca a lui Hettie, te simți și mai bătrână.

— Îmi pare rău, dar nici asta nu ține de mine.

— Normal că nu. Dar eu sunt genul care se culcă atunci când se întâmplă ceva care nu mă privește.

Potts a râs amar.

— Adu-mi aminte ca data viitoare să înghit niște somnifere înainte să mă duc la serviciu, a zis el.

A fost rândul ei să râdă.

— Nu asta am vrut să spun. Hettie o făcut o grămadă pentru biserica asta. A fost aici încă de la început. N-o luat niciodată vreun sfanț pentru ea din banii de Crăciun, nici când și-o pierdut slujba. Fă cum crezi, dar după ce-l arestați pe Sportcoat, o să-l ridice și pe Pudgy Fingers, iar asta-i cu totul altă mâncare de pește. Pe-asta nu cred c-o s-o acceptăm fără luptă.

Potts și-a ridicat exasperat mâinile.

— Ce vrei, să mă apuc să le-mpart bomboane tuturor puștilor care au pistoale în blocurile astea? Legea-i lege. Omul ăsta a apăsat pe trăgaci. A împușcat pe cineva. Cu martori de față! Tipul pe care l-a împușcat nu-i tocmai ușă de biserică…

— Ba chiar o cântat în corul bisericii.

— Știi prea bine cum merg lucrurile.

Sora Gee nu s-a clintit de la fereastra din vestibul. Potts se uita la femeia înaltă, cu spatele drept, care privea fix afară și respira încet, sânii mișcându-i-se în sus și în jos, ca două faruri de mașină. Fața îi era vizibilă din profil în timp ce ochii măslinii scrutau străzile; fragilitatea și blândețea dispăruseră, iar pometii, maxilarul încleștat, nasul lat care fremăta trădau faptul că se enervase din nou. l-a zburat gândul la propria lui nevastă, de acasă, din Staten Island, îmbrăcată în capot de baie, decupând cupoane din ziarul local, *Staten Island Advance*, cu ochii umeziți de plictiseală, și plângându-se că-și face manichiura joia și coafura vineri, că ratează seara de bingo de sâmbătă, că are tot mai multe kilograme și tot mai puțină răbdare. A văzut-o pe sora Gee cum își freacă gâtul și s-a trezit întrebându-se cum ar fi să-și pună degetele acolo și apoi să le coboare pe spatele ei lung și arcuit. I s-a părut că-i vede gura mișcându-se, dar era cu gândurile departe și n-a auzit ce spune. Ceva zicea totuși, iar el n-a prins decât finalul, și abia atunci și-a dat seama că el e cel care vorbește, nu ea, spunând ceva despre cum îi plăcuse întotdeauna

cartierul și că se întorsese în Cause fiindcă avusese necazuri la o altă secție din cauză că încercase să rămână polițist cinstit, iar Cause era singurul loc unde se simțea liber, pentru că crescuse la doar câteva străzi distanță și încă se simțea acasă aici. De-asta se întorsese, ca să-și încheie cariera aici, ca să fie acasă la sfârșit.

— Iar cazul ăsta, a spus el, e bizar în toate privințele. Dac-ar fi orice altă parte din Brooklyn, poate că lucrurile s-ar stinge de la sine. Dar băiatul tău de stranã, Deems, face parte dintr-o întreagă rețea. Una care s-a întins peste tot prin oraș — prin mafie, printre politicieni, chiar și printre polițiști, dar pe-asta n-ai auzit-o de la mine. Și o să-i facă rău oricui îi stă în cale. Problema trebuie rezolvată. Pur și simplu asta-i situația.

Ea l-a ascultat în liniște, privind fix pe geam afară la cartierul întunecat, la vechiul vagon de marfă al Elefantului, aflat la o stradă distanță, la drumurile tocite și măcinate de vreme, pe care se rostogoleau ziare bătute de vânt, la caroseriile de mașini vechi lăsate la bordură ca niște gândaci morți. Îl vedea pe Potts răsfrânt în sticla ferestrei pe când vorbea în spatele ei, bărbatul alb în uniformă de polițist. Avea însă ceva în ochii albaștri, în legănarea umerilor lați, în felul în care se ținea și se mișca, ceva care-l făcea deosebit. Sora Gee îi privea imaginea oglindită în fereastră în timp ce el vorbea, cu ochii în pământ, făcându-și de lucru cu mâinile. Se ascundea ceva vast în el, și-a zis ea — un ochi de apă, un iaz, un lac poate. Fermecătorul accent irlandez îi dădea un aer de eleganță în ciuda umerilor lați și a mâinilor groase. Un om inteligent și bun. Era, și-a dat ea seama, la fel de prins în capcană ca ea.

— Fie ce-o fi atunci, i-a răspuns ea încet propriei reflexii.

— Nu poți s-o lași așa.

Sora Gee l-a privit piezиș, cu blândețe. Ochii ei întunecați luceau în vestibul.

— Mai treci să mă vezi, a zis ea și, cu aceste cuvinte, i-a deschis ușa de la biserică.

Fără să mai scoată o vorbă, Potts și-a pus chipiul pe cap și a ieșit în seara întunecată, iar mirosul cheiului murdar i-a pătruns în nări și în

conștiință cu ușurința florilor de liliac și a razelor de lună, fâlfâind ca niște fluturi în jurul inimii sale trezite la viață.

---

28. Întregul pasaj este un joc de cuvinte bazat pe înțelesul numelor celor două personaje. Potts, care vine de la *potatoes* („cartofi"), intră în combinație cu *pans* în expresia *pots and pans* (aprox. „oale și tigăi"), iar *gee* și *golly* sunt exclamații de surpriză sau de încântare.

10
Soup

În dimineața de după vizita sa la Rufus, Sportcoat stătea în pat, încercând să decidă cu ajutorul lui Hettie dacă să poarte haina în carouri sau pe cea galbenă, într-o singură culoare.

Hettie era în toane bune și se înțelegeau chiar bine, când deodată i-a întrerupt zbârnâitul unei chitare solitare de-afară. Hettie a dispărut, iar Sportcoat, iritat, s-a tras până la fereastră și a privit în jos, încruntându-se la vederea mulțimii care se strângea în piață, lângă treptele din fața Blocului 17, vizavi de Blocul 9, unde locuia el. Patru muzicieni — un chitarist, un acordeonist și alți doi care cântau la bongos și conga — se gâseau deja pe trepte. Din punctul său de observație de la etajul al treilea, Sportcoat a văzut cum se mai apropie de piață câțiva cântăreți, cărându-și tobele bongos și conga.

— Doaaaamne, a mormăit el.

S-a uitat prin cameră. Hettie dispăruse. Și tocmai când se înțelegeau așa de bine!

— Nu-i nimica, Hettie, s-a adresat el cu voce tare încăperii goale. Nu-i decât Joaquin cu bongosurile lui. Hai înapoi.

Dar Hettie nu mai era.

Enervat de dispariția ei, Sportcoat s-a dat jos din pat, unde dormise în pantaloni, s-a îmbrăcat cu o cămașă și cu haina cea galbenă, care-i plăcuse lui Hettie și, ca să-și dea curaj, a tras iute o dușcă dintr-o sticlă de Kong rămasă pe-acolo, ceea ce nu-i plăcea lui Hettie, dar așa-i trebuia dacă plecase. Și-a vârât sticla în buzunar și a ieșit poticnindu-se în piață, unde mulțimea se adunase la intrarea Blocului 17 ca să-i audă pe Joaquin și formația sa, Los Soñadores (Visătorii).

Joaquin Cordero era singurul curier de pariuri cinstit din complexul Cause și nimeni nu-și amintea să mai fi fost vreun altul ca el. Era un bărbat scund, îndesat, cu piele ciocolatie, ale cărui trăsături

plăcute erau înghesuite într-un cap care semăna cu o rampă de sărituri cu schiurile, în sensul că partea din spate a scăfârliei era turtită ca o clătită, iar creștetul îi era înclinat ca o pârtie de schi, de unde și porecla pe care-o căpătase în copilărie, „Salto", adică „săritură" în spaniolă. Nu-l deranja. Joaquin era ceea ce el numea „un tip de gașcă" și, ca orice astfel de tip care nu intrase în politică, avea multe slujbe. Strângea numere la fereastra anume transformată din apartamentul său de la parterul Blocului 17 — o fereastră accesibilă trecătorilor, cu un dulăpior special, construit chiar de el, dedesubtul pervazului din interior, unde vindea țigări la bucată, whisky și vin în pahare de hârtie pentru cei care aveau nevoie dimineața de un strop de fericire. Pe lângă astea, oferea câteva ore pe zi servicii de taximetrie, pentru un preț rezonabil spăla rufele muncitorilor ocupați, repara funduri de scaun pentru oricine îl ruga, se dădea din când în când la gospodinele plictisite și cânta la chitară și din voce. Joaquin avea multe talente, cum se spune. Era marele virtuoz al cartierului, iar trupa lui veselă era preferata publicului din zonă.

Nimeni din Cause nu știa sigur dacă Joaquin și Los Soñadores erau buni de ceva. Nu exista însă nuntă, eveniment sau chiar înmormântare la care Los Soñadores să nu participe, dacă nu fizic, măcar cu gândul, căci deși sunau ca un motor diesel care se muncește să pornească într-o dimineață rece de octombrie, conta efortul, nu rezultatul. Degeaba zicea doamna Izi, fosta nevastă a lui Joaquin, că singurul motiv pentru care Los Soñadores cântau la evenimentele din Cause era că Joaquin i-o trăgea domnișoarei Krzypcinksi, tânăra asistentă socială albă, cu țâțe mari, care nu știa să bată din palme în tempo și n-ar fi recunoscut un ritm de salsa nici s-o pici cu ceară, dar ale cărei șolduri late se legânau în alt fel de ritm, unul pe care toți bărbații din Cause îl auzeau și de la o mie de kilometri depărtare. Domnișoara Krzypcinksi conducea Centrul de Seniori din Blocurile Cause, care sprijinea cu bani și gustări ocaziile speciale din tot cartierul. Și părea într-adevăr ciudat că Centrul de Seniori, care veșnic se plângea de lipsă de bani, reușea întotdeauna să găsească fonduri ca să-i plătească pe Los Soñadores să cânte muzică de două

parale la toate evenimentele, deși Hector Vasquez din Blocul 34 cânta la trombon pentru Willie Bobo, iar Irv Thigpen din Blocul 17 cânta la percuție pentru Sonny Rollins[29]. Pe ăștia de ce nu reușea să-i aducă și pe-aici să cânte?

Nu conta. Ori de câte ori cântau, zdrăngănind laolaltă ca patru rable în tandem, Los Soñadores adunau public. Dominicanii dădeau politicos din cap și râdeau între ei pe înfundate. Portoricanii ridicau din umeri și spuneau că numai Dumnezeu e mai măreț decât Celia Cruz și decât nebunul de Eddie Palmieri[30], care scoate un jazz salsa atât de fierbinte, încât îți dai toți banii pe trupele alea *charanga* din club, și atunci ce importanță mai are? Negrii, majoritatea creștini din Sud, crescuți în biserici unde predicatorii umblau cu pistoale la ei, culegeau bumbac și puteau, din senin și fără nicio pregătire, să-și înalțe din amvon vocile cu atâta putere, încât se auzeau cale de jumătate de stat, ținând în timpul ăsta un balot de bumbac într-o mână și cu cealaltă pipăind vreo cântăreață din cor, negrii gustau orice fel de muzică, așa că ce mai conta? Toți dansau și se înțelegeau de minune, și de ce nu, în fond? Muzica lui Joaquin era gratis și muzica vine de la Dumnezeu. Ce vine de la Dumnezeu e întotdeauna bun.

Sportcoat s-a apropiat agale de mulțimea care se adunase în jurul treptelor de la intrarea în Blocul 17, unde Los Soñadores, cu amplificatoarele și tobele instalate pe platoul din vârful acestor trepte, zdrăngăneau de zor. Amplificatoarele erau alimentate printr-un prelungitor întins neglijent peste scena improvizată. Prelungitorul ducea la fereastra apartamentului de la parter al lui Joaquin, fereastră aflată chiar lângă ușa principală a clădirii. Deasupra formației, pe marchiza care proteja intrarea, se întindea un afiș, dar Sportcoat, aflat la o oarecare distanță, nu vedea ce scrie pe el.

S-a oprit și a urmărit din spatele mulțimii cum Joaquin, care croncănea în legea lui pe spaniolește, a ajuns la un pasaj mai emoționant și și-a înălțat vocea, ceea ce i-a făcut pe veselii săi muzicieni să-și chinuie și mai abitir acordeonul și să bată în bongos și mai cu foc.

— Dă-i bătaie, Joaquin! a strigat Sportcoat.

A dat pe gât o dușcă de King Kong și i-a rânjit femeii de lângă el, dezvelindu-și gingiile din față, cu dinții îngălbeniți, de culoarea untului.

— Habar n-am ce fac ăștia, da' nu-i deloc de lepădat, a zis el.

Femeia, o tânără mamă dominicană cu doi copii mici, nu l-a băgat în seamă.

— Dă-i bătaie, Joaquin! Cu cât beau mai mult, cu-atâta sună mai bine, a urlat el înspre scenă.

Câțiva oameni din apropiere, impresionați de talentul muzical pe care-l aveau în fața ochilor, au zâmbit la auzul remarcii, dar au rămas cu privirile ațintite asupra formației. Joaquin era în mare formă. Trupa îi dădea înainte. Nu l-au observat pe Sportcoat.

— Cha-cha-cha! a izbucnit Sportcoat vesel. Băgați, băieți!

A mai tras o dușcă de Kong, a scuturat din șolduri și apoi a strigat:

— Cea mai bună muzică de bongos din lume!

Această ultimă observație a adus un zâmbet pe fața femeii de alături, care s-a uitat în cele din urmă spre el. Când a văzut cine este, zâmbetul i-a pierit de pe chip și femeia s-a dat înapoi, trăgându-și protector copiii lângă ea. Un bărbat din apropiere a văzut-o că se îndepărtează, l-a zărit pe Sportcoat și s-a tras și el ceva mai încolo, fiind urmat de încă unul.

Sportcoat n-a observat. Pe măsură ce mulțimea se dădea la o parte, a început să deslușească în față, lângă formație, bine-cunoscuta pălărie turtită a lui Hot Sausage, care dădea din cap în ritmul muzicii *bachata*, cu un trabuc între dinți. Sportcoat și-a croit drum înainte prin mulțime și l-a bătut pe Hot Sausage pe umăr.

— Cu ce ocazie-i cheful? a vrut el să știe. Și de unde-ai ciupit trabucul?

Sausage s-a întors spre el și a încremenit, cu ochii cât cepele. S-a uitat agitat în jur, și-a smuls trabucul din gură și a șuierat:

— Ce cauți aici, Sport? Deems o ieșit.

— De unde-o ieșit?

— O ieșit din spital. O ieșit din casă. E p-aici.

— Foarte bine. Poa' să se-apuce iar de baseball, a răspuns Sportcoat. Alt trabuc nu mai ai? N-am mai fumat trabuc de douăzeci de ani.

— Băi Sport, tu n-ai auzit ce-am spus?

— Ia nu-mi mai freca ridichea și dă-mi un trabuc.

A făcut semn din cap către buzunarul de la șold al hainei, unde era ascunsă sticla de Kong.

— Am adus gorila cu mine. Vrei?

— Nu aici, a șuierat Hot Sausage, dar apoi a aruncat scurt o privire spre stâlpul steagului și, văzând că nu-i nimeni acolo, a smuls sticla din buzunarul lui Sportcoat și a tras iute o dușcă, după care a strecurat sticla înapoi de unde o luase.

— Cu ce ocazie trabucu'? a întrebat Sportcoat. Ai lăsat-o borțoasă pe sora Bibb?

Aluzia la organista bisericii și amanta sa de ocazie nu i-a picat bine lui Hot Sausage.

— Nu-i nimic amuzant în asta, a bombănit el.

Și-a scos din nou trabucul din gură, părând stânjenit.

— Am câștigat un pariu, a murmurat el.

— Cine-i fraieru'? s-a interesat Sportcoat.

Hot Sausage a aruncat o privire spre Joaquin, care, de pe trepte de unde stătea, tocmai se holba la cineva și a pălit brusc. Ba Sportcoat a observat chiar că întreaga trupă Los Soñadores se holba acum la cineva: la el. Melodia, care și până atunci fusese cam moleșită, s-a prefăcut într-o lălăială și mai lentă.

Sportcoat a scos sticla de Kong din buzunar, a dat pe gât și ultima înghițitură și apoi a făcut semn din cap înspre Los Soñadores.

— Hai s-o zicem pe-a dreaptă, Sausage. Nu-s tocmai Gladys Knight and the Pips[31]. De ce i-o fi scos Joaquin de la naftalină?

— Nu vezi afișul?

— Ce afiș?

Sausage a arătat înspre afișul de deasupra formației, care fusese mâzgălit pe o bucată de carton și pe care scria „Bine ai venit acasă, Soup".

— O ieșit Soup Lopez de la pârnaie? a întrebat Sportcoat surprins.

— Da, dom'le.

— Măi să fie! Am crezut c-o primit șapte ani.

— Așa-i. O scăpat după doi.

— Nu mai știu, de ce l-au închis? a întrebat Sportcoat.

— Habar n-am. Acuma mă gândesc c-or fi ajuns la fundul sacului tot dându-i de mâncare și de-aia l-or fi lăsat să plece. Sper că azi nu-i e foame.

Sportcoat a încuviințat din cap. Ca majoritatea celor din Cause, îl știa pe Soup de când se născuse. Era o piticanie blândă, sfrijită și tăcută, care se menținea în formă în primul rând fugind de bătăușii din zonă. Era, de asemenea, cel mai slab jucător din echipa de baseball a lui Sportcoat. Micul Soup prefera să-și petreacă după-amiezile acasă, uitându-se la *Captain Kangaroo*, o emisiune pentru copii despre un bărbat alb blajin, ale cărui scenete comice cu păpuși și personaje precum Domnul Elan și Domnul Blugi Verzi îl încântau. La nouă ani, Soup a început să crească într-un hal cum nu se mai văzuse prin Cause. A sărit de la un metru patruzeci și cinci la unu șaizeci. La zece ani ajunsese la aproape unu optzeci. La unsprezece trecuse de unu optzeci și opt și trebuia să stea pe podea în camera de zi a maică-sii și să-și îndoaie gâtul ca să se uite în jos la ecranul alb-negru unde rula *Captain Kangaroo*, ale cărui scenete și șmecherii cu păpuși începeau să i se pară tot mai plictisitoare la vârsta lui. La paisprezece ani a renunțat cu totul la *Captain Kangaroo* și s-a îndrăgostit apoi de altă emisiune TV, *Mister Rogers' Neighborhood*, despre un bărbat alb blajin cu păpuși mai interesante. Totodată, a mai câștigat opt centimetri în înălțime. La șaisprezece ani avea deja doi metri și zece centimetri, o sută douăzeci și cinci de kilograme, mușchi peste mușchi, o figură suficient de înspăimântătoare ca să alunge și trenul din gară și o fire blândă de călugăriță. Din păcate însă, tot ca o călugăriță juca și baseball. În ciuda constituției sale, a rămas cel mai slab jucător din echipa lui Sportcoat, în parte din cauză că, fiind atât de înalt, avea o rază de bătaie cât Alaska de mare. În plus, ideea de a lovi o minge — sau orice altceva — îi era străină lui Soup.

La fel ca majoritatea jucătorilor din echipa lui Sportcoat, Soup a dispărut de pe radarul adulților din Cause când a intrat în labirintul adolescenței. Într-o clipă era scos din joc fără niciun punct, spre amuzamentul echipei adverse din Blocurile Watch, iar în clipa următoare se auzea deja vestea că Soup era la închisoare — închisoarea de adulți — la șaptesprezece ani. Nimeni nu părea să știe de ce ajunsese acolo. Nici nu conta. Mai devreme sau mai târziu, toată lumea din Cause ajungea la pârnaie. Puteai să fii o furnică minusculă, în stare să se strecoare printr-o crăpătură din asfalt, sau o rachetă spațială care zbura mai iute și decât viteza sunetului — tot nu conta. Când îți dădea societatea cu ciocanu-n cap, n-aveai ce face. Soup căpătase șapte ani. Nu conta pentru ce. Nu conta decât că acum se întorsese. Și petrecerea era pentru el.

— Io unu' mă bucur c-o ieșit, a zis Sportcoat. Băiatul ăsta o fost… mă rog, un jucător bun n-o fost. Dar venea întotdeauna! Unde-i acum?

— Întârzie, a spus Sausage.

— Am putea să-l folosim ca antrenor la echipă, a adăugat Sportcoat vesel. Ne-ar putea ajuta să punem iar meciu' pe roate.

— Care meci?

— Meciu' împotriva Blocurilor Watch. De-asta am venit să vorbesc cu tine.

— Lasă tu meciu', s-a rățoit Sausage. Nu poți să-ți arăți moaca pe-aici, Sportcoat!

— Ce-ți vâri în mine colții? Nu io-s ăla care face cha-cha la nouă dimineața. De Joaquin să te iei. La ora asta ar trebui să culeagă numere la geam. Lumea tre' să meargă la lucru.

Ca și când formația l-ar fi auzit, muzica s-a oprit imediat. Sportcoat și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Joaquin intrând în clădire.

— Soup n-a ajuns încă! a strigat cineva.

— Trebuie să deschid, a aruncat Joaquin peste umăr.

A dispărut pe ușă, urmat de membrii formației.

— I se rupe lui de numere, a bombănit Sausage. Vrea numai să fie înăuntru când o să-nceapă împușcăturile.

— Ce împușcături?

Câțiva oameni au trecut pe lângă Sportcoat și Sausage, îmbrâncindu-i, și au format o coadă dezordonată sub fereastra lui Joaquin. Încet, cu reticență, Joaquin a deschis geamul și și-a scos capul. După ce s-a uitat și într-o parte, și în cealaltă și s-a asigurat că nu-i niciun pericol, a început să culeagă numerele pentru pariuri.

— Joci azi? l-a întrebat Sportcoat pe Hot Sausage, dând din cap înspre fereastră.

— Sportcoat, pleacă dracului de-aici și du-te înapoi înă…

— Sausage! a răcnit o voce ascuțită. Ai de gând să ridici steagul ăla sau nu?

Sausage fusese întrerupt de țipătul strident al doamnei Izi, care se apropia cu pași apăsați și cu brațele încrucișate, urmată de Bum-Bum și sora Gee.

— Așteptăm de juma' de oră la bancă. Unde-s gogoșile? Ai auzit că se întoarce Soup Lopez?

Sausage i-a arătat afișul de deasupra intrării în clădire.

— Da' tu pe unde-ai fost? În Alaska?

Doamna Izi s-a uitat la afiș, apoi din nou la Sausage, moment în care privirea i-a alunecat asupra lui Sportcoat și a clipit uimită.

— Ah, *papi*. Ce faci aici?

— Nimic.

— *¿Papi, olvidaste lo que le hiciste a ese demonio Deems? Su banda de lagartos te va a rebanar como un plátano.*[32] Trebuie s-o ștergi de-aici, *papi*.

Sora Gee s-a apropiat și i-a spus lui Sportcoat pe o voce calmă:

— Diacone, te-o căutat poliția la biserică.

— O să găsesc io banii ăia de Crăciun, soră. I-am zis și pastorului și așa o să fac.

— Nu asta-i interesa. Căutau pe cineva cu numele Thelonius Ellis. Îl știi?

Când veniseră femeile, Sausage se așezase pe treapta cea mai de sus din fața blocului. De unde stătea, și-a ridicat uimit privirea și a lăsat să-i scape:

— Da' ce-au cu mine? Nu io l-am împușcat pe Deems!

La rostirea numelui „Deems", s-a așternut o tăcere grea. Câțiva dintre cei care stăteau la coadă ca să-și joace numerele s-au făcut nevăzuți fără să mai pună niciun pariu. Ceilalți au rămas în această liniște încordată, cu privirea ațintită în față și cu hârtia cu numerele în mână, înaintând încet, trăgând cu coada ochiului înspre catargul unde lucra Deems și prefăcându-se că nu auziseră nimic. Ce se-ntâmpla era foarte picant, suficient de picant ca să-ți riști viața, dar nu suficient de picant ca să te bagi.

— N-am știut că te cheamă Thelonius Ellis, i-a spus sora Gee lui Hot Sausage. Credeam că-ți zice Ralph sau Ray… ceva de genul ăsta.

— Ce-are a face?

— Are a face, i-a răspuns ea exasperată. Mă face pe mine mincinoasă în fața poliției.

— N-ai cum să spui minciuni despre ceva ce n-ai știut, a zis Hot Sausage. În Biblie se zice că Isus o avut multe nume.

— Serios, Sausage? Unde în Biblie zice că tu ești Isus?

— N-am zis că-s Isus. Doar că am mai multe nume.

— Bine, câte nume ai? a vrut să știe sora Gee.

— De câte nume are nevoie un om de culoare pe lumea asta?

Sora Gee și-a dat ochii peste cap.

— Sausage, n-ai zis niciodată cum c-ai avea mai multe nume. Am crezut că numele tău adevărat e Ray Olen.

— Vrei să zici Ralph Odum, nu Ray Olen. *Ralph* Odum. Tot aia. Nu contează. Oricum nu-i numele meu adevărat. Ralph Odum e numele pe care l-am dat la Fondul Locativ când m-am angajat acu' douăspatru de ani. Ellis e numele meu adevărat. Thelonius Ellis.

A clătinat din cap, țuguindu-și buzele.

— Acu' mă caută poliția. Da' ce-am făcut?

— Nu pe tine te caută, Sausage. Pe Diacon îl caută. Pesemne or venit cu numele tău crezând că-i al lui.

— Na, poftim, a răbufnit Hot Sausage către Sportcoat, șuierând printre dinți. Iar m-ai băgat în rahat, Sport!

— Ce tot spui acolo? a întrebat sora Gee.

Dar Hot Sausage n-a băgat-o în seamă. Spumegând, i-a aruncat o privire furioasă lui Sportcoat.

— Acu' mă hăituiesc copoii. Iar Deems te hăituiește pe tine! Ești mulțumit?

— Cartieru' ăsta se duce de râpă! a exclamat doamna Izi. Toată lumea hăituiește pe toată lumea!

Încercase să pară inconsolabilă, dar ieșise aproape pe dos. Ce se întâmpla aici era bârfă de primă mână. Savuroasă. Palpitantă. Pariorii care se mai aflau la coadă și care ascultau s-au tras cu lăcomie mai aproape de conversație, aproape bucuroși, cu urechile ciulite, așteptând următoarea picanterie.

— Cum s-a ajuns în situația asta? l-a întrebat sora Gee pe Hot Sausage.

— Ei, am cumpărat un hârb de Packard în '52. Pe vremea aia nu prea trăiam io după cele zece porunci, soră. Când am venit la New York, n-aveam permis și nici acte, din cauză că mai ciupeam pe vremea aia câte-o dușcă, o înghițitură, un păhărel de tărie. Am cumpărat mașina și l-am lăsat pe amicul Sport aici de față să înmatriculeze pacostea. El știe cum să-i ia pe albi. S-o dus la înmatriculări cu certificatul meu de naștere și o luat permisul și toate celelalte. Pentru ăia de-acolo, toți colorații arată la fel. Așa că…

Și-a dat jos pălăria și și-a șters scăfârlia de transpirație, ridicând privirea către Sportcoat.

— Ținem permisul cu rândul. O săptămână la el. O săptămână la mine. Și acuma îmi cere mie socoteală poliția din cauza lu' Sportcoat. Tre' că te-o văzut cineva cum ai șters-o la mine în camera cu boileru' după ce l-ai doborât pe Deems în piață și le-o zis polițailor, s-a stropșit Sausage la Sportcoat.

S-a întors apoi către sora Gee:

— Pe el îl caută — cu numele meu. De ce m-am procopsit io cu hârtia lui? Numa' cu pariul ăla i-am greșit.

— Ce pariu? a întrebat sora Gee.

Sausage a aruncat o privire înspre fereastra unde strângea pariurile Joaquin, care se holba la ei fără jenă, la fel ca toată coada de pariori. Joaquin părea amărât, dar n-a scos o vorbă.

— Ce mai contează? a făcut Hot Sausage mohorât. Alte belele am eu acum.

— O să le explic eu polițiștilor, a spus sora Gee. O să zic care-i numele tău adevărat.

— Să nu faci una ca asta, s-a repezit Sausage. Am un mandat de arestare pe numele meu. În Alabama.

Sora Gee, doamna Izi și sora Billings s-au uitat uluite una la alta. Joaquin și câțiva oameni de la coadă urmăreau și ei cu interes scena. Mărturisirea era neașteptată, dar interesantă.

— Un mandat! Ah, ce ghinion, *papi*! s-a auzit Joaquin de la fereastră. Și chiar ești om bun, frate.

A zis-o atât de tare, încât câțiva oameni de la coadă, care încetaseră să-i mai bage în seamă, și-au reîndreptat atenția asupra lor, holbându-se la Hot Sausage.

Hot Sausage le-a aruncat o privire și a spus:

— Ce-ar fi s-o dai și la radio, Joaquin?

— Asta nu schimbă pariul, *papi*, a zis Joaquin.

— Acum nu-ncerca s-o dai la întors ca să scapi, a șuierat Hot Sausage printre dinți. Am câștigat cinstit pariul.

— Ce pariu? a insistat sora Gee.

— Păi… a început Hot Sausage, dar și-a lăsat vorba în aer, s-a întors către Joaquin și i-a zis aprig: Mai bine dorm prin scorburi decât să-ți dau ție vreun ban.

— Se mai întâmplă, frate, s-a arătat Joaquin cumsecade din nou. Înțeleg. Dar trabucul tot îl vreau.

— Mai bine-mi fertilizez veceul cu zece trabucuri decât să-ți dau ție vreunul!

— Se poate să vorbească și un adult aici? a intervenit sora Gee, pierzându-și răbdarea. Ce pariu o fost? l-a întrebat ea pe Sausage.

El nu i-a răspuns, ci s-a întors către Sportcoat cu un aer ușor rușinat.

— O fost despre tine, amice — c-o să fii prins, arestat, de-astea. N-o fost cu gând rău. Te-aș fi scos eu — dac-aș fi putut. Cel mai bine-i să fii arestat, Sport. Dar acuma tre' să-mi fac griji pentru pielea mea.

Hot Sausage s-a uitat mohorât într-o parte, frecându-și bărbia.

— Un mandat nu-nseamnă nimica, Sausage, l-a îmbărbătat Sportcoat. Poliția le dă peste tot. Și Rufus de la Blocurile Watch are unu' pe numele lui. Acasă, în Carolina de Sud.

— Serios? s-a luminat Sausage imediat. Pentru ce?

— O furat o pisică de la circ, numa' că nu era pisică. Nu știu ce-o fi fost, dar s-o făcut mare, așa c-o împușcat-o.

— Poate nu o pisică o împușcat el, a bufnit Sausage. Rufus n-are măsură. Cine știe ce-o făcut? Asta-i chestia cu mandatele. Nu știi pentru ce-s. Când un om are un mandat pe numele lui, poa' să fi și omorât pe cineva!

A urmat o tăcere adâncă; doamna Izi, Bum-Bum, sora Gee, Joaquin, Sportcoat și alți câțiva indivizi de la coadă se uitau lung la Hot Sausage, care ședea pe treapta de sus și își făcea vânt cu pălăria.

— Ce-i? Ce vă uitați așa la mine? a zis el într-un târziu, observând cum îl privesc.

— Tu cumva ai...? a tatonat doamna Izi.

— Izi, taci din gură! a repezit-o Joaquin.

— Tacă-ți fleanca, bandit jegos ce ești! s-a răstit ea.

— Du-te de ia lecții de înec, femeie!

— Gorilă ce ești!

— Maimuțo!

— *Me gustaría romperte a la mitad, pero quién necesita dos de ustedes!*[83]

— Da' potoliți-vă odată! a strigat Sausage. Nu mi-e rușine să zic. Eram într-o echipă de muncitori în Alabama și am fugit. Poftim! a adăugat el, uitându-se la Sportcoat.

— Asta-i diferența dintre Alabama și Carolina de Sud, a zis Sportcoat mândru. La mine acasă, dacă ești într-o echipă de muncitori, apăi *rămâi* în ea până-i gata treaba. La noi în Carolina de Sud nu dăm bir cu fugiții.

— Hai, puneți-i cruce și să trecem la problema noastră! a spus sora Gee pe o voce ascuțită. Diacone, tre' să mergi la poliție, a început ea, întorcându-se spre Sportcoat. Deems era un băiat minunat. Dar o pus dracu' mâna pe el acum și-l joacă cum vrea. Poți să le explici toate astea și polițiștilor.

— Ba n-o să explic nimica. Nu țin minte să-i fi făcut vreun rău, a răspuns Sportcoat.

— Nu ții minte că l-ai călărit pe Deems ca pe-un câine când l-ai împușcat? a vrut să știe doamna Izi.

— De-asta am auzit și eu, a zis o femeie care stătea la coadă la fereastra lui Joaquin, întorcându-se spre bărbatul din spatele ei.

— Eu am fost chiar acolo, a spus doamna Izi cu mândrie. I-a arătat el lui Deems cine-i șefu'.

Femeia a râs și s-a întors către Sportcoat.

— O-hoo! Ești un dur, domnu' Sportcoat! Mă rog. Mai bine sătul în cimitir decât în oală musafir.

— Ce-nseamnă asta? a întrebat Sportcoat.

— Înseamnă că Deems o să vină după tine. Iar tu ai face bine să nu fii prin preajmă, a zis Hot Sausage.

— Deems n-o să facă nimica, a răspuns Sportcoat. Îl știu de când s-o născut.

— Nu-i vorba numa' de el, l-a avertizat sora Gee. Mai sunt și indivizii ăia pentru care lucrează. Cică-s mai răi și decât făcătorii de voodoo.

Sportcoat a dat disprețuitor din mână.

— Să mă lăsați cu aiurelile astea, io n-am venit aici să vorbesc de cine o-mpușcat pe cine. Io am venit, a zis el, uitându-se mânios la Hot Sausage, să vorbesc cu un anume reparator de boilere despre uniforma mea de arbitru, de-am lăsat-o acolo la el, la boiler.

— Na, bun, dacă tot vorbim de luat lucruri înapoi, unde mi-i permisul de conducere cu poza *ta* și numele *meu* pe el? l-a luat la rost Hot Sausage.

— Da' la ce-ți trebe? a zis Sportcoat. Ai destule necazuri. Și oricum, e rândul meu săptămâna asta.

— Nu-i vina mea c-ai un trecut plin de bube, a parat Sausage, întinzând mâna. Îl iau eu acum, dacă nu te superi. Oricum n-o să ai nevoie de el.

Sportcoat a ridicat din umeri și a dat la iveală un portofel hărtănit, plin de hârtii. Din el a scos permisul, cu marginile făcute ferfeniță, și i l-a întins.

— Acuma dă-mi țoalele de arbitru, ca să pun iar meciu' pe roate. O să-i aduc io din nou pe calea cea dreaptă pe copiii ăștia.

— Ți-o sărit o doagă, Sport? Li se rupe lor de baseball. S-or dus zilele alea, încă din clipa când o plecat Deems din echipă.

— N-o plecat el, a spus Sportcoat. L-am dat io afară că fuma țigări de-alea ciudate de iarbă.

— Sport, ești depășit mai ceva ca un club de noapte din Philadelphia. Știu barmani din Hong Kong care-s mai deștepți ca tine. Copiii ăștia vor tenișii acuma. Și geci de blugi. Și prafuri. Iau lumea la bătaie și-i tâlhăresc pe bătrâni ca să-și facă rost de ele. Jumătate din echipa ta de baseball lucrează acum pentru Deems.

— Soup nu lucrează pentru el, a răspuns Sportcoat mândru.

— Asta-i din cauză că Soup a fost musafir la stat, s-a băgat în vorbă și Joaquin de la fereastra lui. Așteaptă numa'. Tre' să pleci, frate, numa' până se mai liniștesc lucrurile. Poți să te duci să stai cu vară-mea Elena în Bronx dacă vrei. Nu-i niciodată acasă. Are o slujbă bună la căile ferate.

— Și clienți mai ceva ca-n gară, a pufnit doamna Izi. Nu te duce acolo, Sport. O să te umpli de purici. Sau mai rău.

Joaquin s-a înroșit tot la față.

— *Tienes una mente de una pista. Una sucia sucia.*[84]

— La fel și mă-ta! i-a întors-o doamna Izi.

— Mai terminați odată! a zis sora Gee, privind în jur.

Coada celor care așteptau să-și pună pariurile se destrămase și cei mai mulți dintre ei se așezaseră pe trepte lângă Sausage ca să urmărească această piesă de teatru, care întrecea orice joc de numere.

— Hai să ne gândim ce-i de făcut, a continuat sora Gee.

În timp ce vorbea, s-a auzit ușa deschizându-se în spatele lor, iar ea și-a ridicat privirea peste capetele tuturor și a lăsat să-i scape un icnet de surpriză. Ceilalți au întors și ei capul să vadă ce-o șocase și au dat de-o priveliște care i-a făcut să sară în picioare.

În spatele lor era Soup Lopez, în toată splendoarea lui de uriaș surâzător, îmbrăcat la patru ace, cu costum gri, cămașă albă și un superb papion negru; stătea pe treapta de sus, umplând cadrul ușii de la Blocul 17 cu toți cei doi metri și zece centrimetri ai săi.

— Soup!

— Soup Lopez! Întors din morți!

— *¡Sopa! ¡Comprame una bebida! ¿De dónde sacaste ese traje?*[35]

— În sfârșit acasă! a exclamat Soup, cu glas tunător.

Mulțimea l-a înconjurat cu salutări și strângeri de mână pe uriașul care îi domina de la înălțimea sa. De la fereastra lui, Joaquin a turnat iute câte un deget de whisky în niște pahare de plastic, după care a abandonat fereastra cu totul și a ieșit din clădire cu chitara, urmat de cântărețul la bongos din trupa Los Soñadores, care s-a repezit afară pe ușa blocului, strigând „Nepoate!" în spaniolă și strângându-l pe Soup în brațe. Cât despre Soup, l-a ridicat de jos pe omul acela mărunțel de parc-ar fi fost un fulg. Los Soñadores și-au vârât imediat instrumentele în priză și zdrăngăneala cumplită a început din nou, cu și mai mult avânt ca înainte.

Timp de o oră și jumătate, criza lui Sportcoat a fost dată uitării. Era încă devreme și Soup și-a salutat vechii prieteni, distrând pe toată lumea cu scamatorii. A ridicat două femei cu o singură mână. Le-a arătat tuturor flotările într-o singură mână pe care învățase să le facă în închisoare. S-a lăudat cu pantofii săi, mărimea 51, făcuți anume pentru el de statul New York, și l-a impresionat pe Sportcoat, fostul său antrenor, dându-și jos un pantof și lovind cu el o minge la trei sute de metri distanță.

— Întotdeauna mi-ai spus că stăpânesc bine noțiunile de bază, a zis el mândru.

Bucuria i-a făcut pe oameni mai liberi în purtări, iar câțiva dintre cei care mai devreme se feriseră să se apropie de Sportcoat au venit acum să-i strângă mâna și să-l bată pe umăr, mulțumindu-i că-l împușcase pe Deems și făcându-i cinste cu băutură. O bunicuță i-a dat lui cei doi dolari pe care de obicei îi paria pe numere, îndesându-i bancnotele în buzunarul de la haină. O mamă tânără s-a apropiat și l-a sărutat pe obraz, zicându-i:

— Dumneata m-ai învățat să fac compot de piersici.

Cineva de la Compania de Transport Public, un tip îndesat, pe nume Calvin, care lucra la chioșcul de bilete din stația locală a liniei de metrou G, a venit agale la Sportcoat, i-a strâns mâna și i-a strecurat cinci dolari în buzunar.

— Așa te vreau, i-a zis el.

Se rupseseră zăgazurile și mulțimea de privitori care se împrăștiase prima dată când îl zărise s-a întors acum ca să se minuneze că e în viață, să caște ochii la el și să-i strângă mâna.

— Ține-o tot așa, bătrâne!

— Le-ai arătat tu lor, Sportcoat!

— *Sport… eres audaz. Estás caliente, bebé. ¡Patearles el culo!*[86]

— Sportcoat, hai să-mi binecuvântezi băiatul! i-a strigat o mamă însărcinată, cu mâinile pe stomacul rotunjit.

Sportcoat le-a primit pe toate cu un amestec de mirare, sfială și mândrie, dând mâna cu toți și bucurându-se de păhărelele plătite de vecini, care i se turnau la fereastra lui Joaquin, fereastră unde preluase frâiele operațiunii doamna Izi, care se pare că își cunoștea suficient de bine fostul soț ca să știe că nu-i pasă câtuși de puțin cine toarnă pileala atâta timp cât se strâng cei cincizeci de cenți pe dușcă. Nu știa el, dar ea își punea deoparte douăzeci și cinci de cenți din fiecare păhărel turnat. Taxă de servire.

Îmbulzeala din jurul lui Sportcoat a rămas veselă până ce și-a făcut apariția Dominic Lefleur, Senzația Haitiană și vecinul lui Sportcoat din Blocul 9, însoțit de prietenul său Mingo, un bătrân hidos, cu o

față ciupită de vărsat și plină de coșuri. Avea în mână o oribilă păpușă improvizată, făcută din trei pernuțe de canapea lipite de un cap care semăna suspect de mult cu patru baterii cilindrice mărimea D, prinse laolaltă cu bandă adezivă și acoperite cu pânză. Dominic l-a plesnit amical pe Sportcoat pe spinare, i-a întins păpușa și i-a zis:

— Ești protejat de-acum.

Bum-Bum, care stătuse cuminte la coadă douăzeci de minute ca să-și joace numărul și care-și pierduse de două ori rândul de când începuse cheful și coada se transformase într-una pentru pahărele de whisky, s-a simțit ofensată.

— Dominic, ce umbli cu stafii și duhuri?

— Aduce noroc, i-a răspuns Dominic.

— N-are nevoie de noroc. Îl are pe Isus!

— Poa' să aibă și asta.

— Cu Isus Cristos n-ai nevoie de farmece. Isus n-are nevoie de păpuși urâte. Isus n-are limite. Uită-te la Soup. Isus l-a adus acasă fiindcă ne-am rugat pentru el. N-am dreptate, Soup?

În costum și papion, înălțându-se mult deasupra petrecăreților care dădeau whisky pe gât, unii dintre ei apucându-se să și joace pe ritmul înfiorătoarei *bachata* cântate de Los Soñadores, Soup a părut stânjenit.

— Drept să spui, soră, io nu mai merg la biserică. Acum fac parte din Națiune.

— Ce Națiune?

— Națiunea Islamului.[37]

— Asta-i ceva ca Națiunile Unite? a întrebat Bum-Bum.

— Nu tocmai, a răspuns el.

— Au și steag, așa ca al nostru, cu stele și dungi? a întrebat Sausage.

— Stelele și dungile alea nu-s ale mele, frate Sausage, a spus Soup. Eu n-am țară. Sunt cetățean al lumii. Musulman.

— Ah… a făcut Sausage, neștiind ce să mai zică.

— Vedeți voi, Mohamed a fost adevăratul Profet al lui Dumnezeu. Nu Isus. Și Mohamed nu s-a folosit de păpușele cum face Dominic.

Văzând groaza de pe chipul lui Bum-Bum, Soup a adăugat:

— Dar până la un punct sunt de-acord cu dumneata, doamnă Bum-Bum. Toată lumea are nevoie de ceva.

Soup încerca să fie împăciuitor, cum fusese întotdeauna, dar vorbele lui au avut un efect îngrozitor. Bum-Bum a rămas ca trăsnită, cu gura căscată și cu mâinile în șold. De jenă, Dominic și-a ferit privirea. Sora Gee, Hot Sausage și Sportcoat nu-și credeau urechilor. Observând că petrecăreții s-au mai domolit, Joaquin și-a dat jos chitara, s-a strecurat pe ușa blocului în timp ce Los Soñadores zdrăngăneau mai departe și a ieșit un minut mai târziu cu o sticlă de coniac.

— Bine-ai venit acasă, Soup. Am pus asta deoparte pentru tine, a spus Joaquin.

Soup a apucat sticla cu mâna lui uriașă.

— Nu pot să beau așa ceva, a zis el. Ăsta-i felul în care albul îl ține pe negru la pământ.

— Cu coniac dominican? a întrebat Joaquin. Ăsta-i cel mai bun.

— Nu-i decât pișat în comparație cu coniacul portorican, a intervenit doamna Izi de la fereastra lui Joaquin.

— Cară-te de la geamul meu, a șuierat Joaquin furios.

— Îți fac bani! Ca-ntotdeauna! Tolomacule!

— Cară-te de la geamul meu și șterge-o călare pe mătura ta de vrăjitoare, pațachino!

Lângă cotul doamnei Izi se găsea o scrumieră masivă de sticlă. A apucat-o și a azvârlit-o înspre fostul ei soț. A aruncat-o într-o doară, fără putere, ca pe un disc de Frisbee. Nici măcar n-a vrut să-l lovească și nici n-a făcut-o. În schimb, scrumiera a nimerit o gravidă în umăr. Femeia, care dansa cu iubitul ei în primele rânduri ale mulțimii, s-a răsucit rapid și i-a tras o scatoalcă lui Dominic, care stătea în spatele ei cu păpușa în mână. Cum era un domn, Dominic și-a ridicat mâna ca să pareze o a doua lovitură și, fără să vrea, l-a izbit pe prietenul tinerei mame în creștet cu capul tare, în care se aflau bateriile, al păpușii. La rândul său, prietenul și-a întins pumnul ca să-i tragă una lui Dominic, dar a izbit-o cu cotul în falcă pe Bum-Bum, care venise

s-o ajute pe tânără. Furioasă că fusese lovită, Bum-Bum a lansat la rându-i un pumn înspre atacator și a lovit-o pe sora Gee, care a căzut peste Eleanora Soto, trezorier al Societății pentru Suveranitatea Portoricană din Blocurile Cause, care tocmai sorbea dintr-un pahar de whisky, vărsându-l astfel pe cămașa lui Calvin de la Compania de Transport Public, care tocmai îi dăduse lui Sportcoat cinci dolari, banii lui pentru masa de prânz.

Și uite-așa s-a dezlănțuit o păruială în toată regula. Cu mușcături, șuturi și zgârieturi. N-a fost o încăierare generală, ci mai degrabă o serie de altercații care izbucneau și se potoleau, liniștindu-se într-o parte, iscându-se într-altă parte, cu arbitri și mediatori împrăștiați prin tot locul, unii încasând și ei pumni în figură, toate într-o dimineață fierbinte, când ar fi trebuit să sărbătorească. Unii se luptau până oboseau, se așezau pe treptele din față plânși și epuizați, iar apoi, după ce-și trăgeau puțin sufletul, o luau de la capăt, cu aceeași înverșunare. Alții se mulțumeau să se împroaște cu vorbe de ocară până ce unul sau altul primea câte un pumn rătăcit, după care se alăturau și ei luptei. Încă alții se băteau în tăcere, hotărâți, în perechi, rezolvând vreo ranchiună veche, pe care o duceau de ani de zile. Erau cu toții atât de ocupați, încât nimeni n-a părut să observe cum o siluetă înaltă și îmbrăcată într-o geacă neagră de piele, Earl, mâna dreaptă a lui Bunch Moon, își croia încet drum din spatele mulțimii spre față, cu un briceag în pumn, strecurându-se sinuos ba la stânga, ba la dreapta, apropiindu-se de Sportcoat, care rămăsese așezat pe trepte, în fața celor din Los Soñadores și alături de Soup, amândoi urmărind uluiți încăierarea în timp ce groaznica formație cânta mai departe.

— E vina mea, a recunoscut Soup. Ar fi trebuit să rămân sus și să mă uit la televizor.

— Ei, se mai amestecă grâul și neghina din când în când, da' n-are nimic, l-a liniștit Sportcoat. Îs bune lucrurile astea. Se mai încheie niște socoteli.

În timp ce se uita la mulțimea care se îmbrâncea și se înjura, lui Sportcoat i-a trecut prin cap că sticla nedesfăcută de coniac

dominican a lui Joaquin, așezată pe treapta de jos, doar câțiva pași mai încolo, părea cam singuratică cum stătea așa, fără să-i țină nimeni de urât. Și-a mai dat seama și că trebuie s-o ia din loc în curând. Avea de lucru în curtea unei bătrâne albe care locuia pe Silver Street și care avea nevoie de el ca să-i sădească în grădină. Mergea de obicei miercurea, dar miercurea dinainte o ratase pentru că... ei bine, de-aia. Promisese să se ducă astăzi, luni, și bătrâna nu știa de glumă, ceea ce-l făcea pe Sportcoat și mai ferm în hotărârea lui. Ba avusese de gând chiar să nu mai parieze în dimineața aceea, dar formația de doi bani a lui Joaquin îl trezise din somn și îl abătuse de la ce-și pusese în cap. Acum trebuia s-o pornească la drum.

Totuși, văzând sticla stingheră pe treapta de jos, s-a gândit că nu i-ar strica să ia rapid o gură. Nu e nimic rău să iei un mic calmant zilnic înainte de a te apuca de lucru.

S-a ridicat și a coborât ca să apuce coniacul de pe treapta de jos. Chiar când a întins mâna, cineva a lovit sticla, culcând-o la pământ și făcând-o să se rostogolească prin piață până a ajuns direct în îmbulzeală, întreagă, dar răsucindu-se și oprindu-se în cele din urmă la câțiva metri de Sportcoat. Acesta s-a dus după ea, făcându-și loc prin mulțime. Când s-o ajungă, cineva a lovit-o din nou și sticla s-a strecurat printre picioarele surorii Billings și ale tinerei gravide, cele două încă păruindu-se de zor în timp ce Dominic și iubitul femeii încercau să le despartă. Sportcoat s-a dus după ea, numai ca s-o vadă lovită din nou. De data asta a avut un parcurs săltăreț, ricoșat, după care a alunecat pe lângă picioarele lui Sausage și ale lui Calvin de la transporturi și a încetinit până la o oprire miraculoasă, chinuitoare, plină de învârteli, între picioarele a două femei încleștate în încăierare, fiecare înjurând de mama focului și amenințând să-i smulgă celeilalte părul din cap.

Sticla s-a învârtit ce s-a învârtit printre picioarele lor până când, în cele din urmă, s-a oprit.

Sportcoat s-a lăsat pe vine și a cules-o de jos, dar, când să-i răsucească capacul, cineva i-a smuls-o brusc din mână.

— Domnu' Sportcoat, asta-i otrava albului, a zis Soup calm, cu sticla în mână. Nu mai avem nevoie de așa ceva pe-aici.

A aruncat nepăsător sticla peste umăr, departe de mulțime.

În copilărie, ca jucător de baseball, Soup n-avusese niciodată cine știe ce forță în braț. Ca uriaș însă, avea alonjă. Câteva perechi de ochi au urmărit sticla descriind încet un arc lung prin văzduh, la mare înălțime, dându-se peste cap și, când a ajuns în punctul cel mai de sus, luând-o din nou spre pământ într-o spirală lungă, leneșă, fantezistă, în cele din urmă pocnindu-l pe Earl, ucigașul lui Bunch, drept în moalele capului.

În chip cu totul uluitor, sticla a rămas intactă după ce a ricoșat din capul lui Earl; s-a lovit de caldarâm și abia atunci s-a făcut bucăți. Earl s-a prăbușit lângă ea, prăvălindu-se ca o păpușă de hârtie.

Zgomotul de sticlă spartă și priveliștea bărbatului căzut la pământ i-au făcut pe toți să se oprească-n loc. Înjurăturile și scărmănelile au încetat și toată lumea a dat buzna în jurul lui Earl, care zăcea întins pe jos, inconștient.

În depărtare s-a auzit o sirenă de poliție.

— Na, c-ați făcut-o lată acum, a zis Joaquin sumbru.

Toată lumea a înțeles imediat gravitatea situației. Apartamentul lui Joaquin avea să fie percheziționat. Avea să stea închis zile întregi, săptămâni, chiar luni. Deci adio pariuri. Mai rău, Soup fusese liberat condiționat. La cel mai mic bucluc, avea să ajungă din nou după gratii. Ce ghinion!

— Valea, toată lumea! a spus sora Gee calm. Mă ocup eu de asta.

— Rămân și eu, s-a oferit Dominic. E vina mea. Eu am stârnit-o pe Bum-Bum.

— Nu s-a născut încă bărbatul care să mă stârnească pe mine, Dominic Lefleur, s-a răstit sora Billings belicoasă. N-am nevoie de vreun *bărbat* care să-mi sufle-n ciorbă!

— Depinde de bărbat și depinde de ciorbă, a spus Dominic zâmbind. Că doar sunt Senzația Haitiană — cu accent pe „senzație".

— Scutește-mă de dulcegăriile astea de doi bani, amice! Știu prea bine că nu ești serios!

Dominic a dat din umeri ca și când ar fi vrut să spună: „Și acum ce să mai fac?".

— Pierdem vremea, a zis sora Gee. Luați-o din loc, ce-așteptați! s-a răstit ea către mulțime.

S-a întors spre Calvin, vânzătorul de bilete de metrou.

— Calvin, tu și Soup rămâneți. Și tu la fel, Izi. Voi ceilalți grăbiți-vă, a zis ea. Valea!

Mulțimea s-a împrăștiat. Cei mai mulți s-au întors iute pe la blocurile lor sau au plecat repede la muncă. Nu toată lumea însă. Sportcoat și Hot Sausage s-au întors la trepte, unde Joaquin și Los Soñadores își strângeau calabalâcul în mare grabă. Sausage a făcut semn din cap spre formație.

— Dacă erau The O'Jays[38], nu s-ar fi întâmplat una ca asta, a spus el.

— Așa-i cu muzica la bongos, a încuviințat Sportcoat, dând din cap. Nu m-am dat niciodată în vânt după ea.

— Ai de gând s-aștepți aici să fii arestat? a întrebat Sausage.

— Tre' să mă duc la lucru.

— Hai să bem una mică înainte s-o pornim, a sugerat Hot Sausage. Am niște Kong în atelier. Putem să intrăm pe ușa din spate și s-o tăiem prin tunelul de cărbuni de sub Blocul 34. O să ne ducă înapoi la 9.

— Credeam că s-o-nchis tunelul pentru cărbuni.

— Nu și dacă ești omu' cu boileru'.

Sportcoat a rânjit.

— Măi să fie! Sausage, ești un tip pe cinste. Haide-atunci.

Cei doi au dispărut înăuntru. În spatele lor, Sausage l-a văzut pe Soup cum îl ridică pe Earl, aruncându-și-l pe umăr, și iese din piață. Câteva minute după aceea, când au ajuns și polițiștii, locul era pustiu.

Douăzeci de minute mai târziu, Earl și-a venit în simțiri și și-a dat seama că se află pe o bancă de pe peronul stației de metrou de la Silver Street. De-o parte era așezat cel mai mare portorican pe care-l

văzuse vreodată, iar de cealaltă, o negresă frumoasă, cu o pălărie de mers la biserică. Și-a pipăit creștetul. Fusese lovit exact în același loc unde-l nimerise și mingea de baseball deunăzi. Avea un cucui cât Milwaukee.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat el cu vocea răgușită.

— Ți-o căzut o sticlă-n cap, i-a răspuns femeia.

— De ce mi-s ude hainele?

— Am dat cu apă pe tine ca să te trezești.

Și-a căutat briceagul în buzunar. Dispăruse. Apoi a zărit plăseaua cuțitașului ivindu-se din pumnul închis al uriașului portorican, care era așa pocit la față, de-ai fi zis că-i un cadavru. Earl și-a dat seama că lama nu i-ar fi făcut mare lucru matahalei ăsteia nenorocite, poate să-l gâdile doar. A aruncat din nou priviri neliniștite de-a lungul peronului. Era complet gol.

— Unde-a dispărut toată lumea? a întrebat el.

— Am văzut din actele pe care le ai în buzunar că stai pe Gates Avenue în Bed-Stuy, a spus femeia. Așa că te urcăm în metroul care o ia într-acolo.

Earl a dat să înjure, dar s-a uitat la uriaș, care îl pironea cu privirea.

— Mi se pare că semeni cu un predicator din Bed-Stuy de-l știam pe vremuri, a reluat femeia. Pastorul Harris de la Biserica Baptistă Ebenezer. Tare de treabă era pastorul. O murit acum câțiva ani. Ești rudă cu el cumva?

Earl n-a scos o vorbă.

— Tare bun om era pastorul Harris, a repetat ea. Toată viața o muncit. Pare-mi-se c-o fost îngrijitor la Long Island University. Țin minte că, atunci când am fost cu biserica în vizită la Ebenezer, pastorul Harris avea un copil sau doi cu care parcă semeni. E mult de-atunci, firește. Am patrușopt de ani acum. Mă cam lasă memoria.

Earl a tăcut în continuare.

— Mă rog, să ne scuzi pentru orice neplăcere de care-ai avut parte în Cause, a zis ea mai departe. Am văzut din actele din portofel unde stai și, cum suntem oameni cu frica lui Dumnezeu, te-am adus aici ca

să poți ajunge acasă fără să-și bage poliția nasul. Așa suntem noi, ăștia din Cause, avem grijă de oaspeții noștri.

S-a oprit o clipă, apoi a adăugat:

— Avem grijă și de ai noștri.

A lăsat vorbele să-și facă efectul, apoi s-a ridicat. I-a făcut semn din cap uriașului. Earl s-a uitat năucit cum se ridică bărbatul acela, liniștit, îmbrăcat la costum, cu papion și cămașă albă apretată, dându-și seama acum că făcea clar parte din acea temută și respectată organizație, Națiunea Islamului. Se înălța și se tot înălța, desfășurându-se ca un acordeon uman, cu briceagul încă strâns în pumn. Când s-a ridicat cu totul, aproape că atingea cu creștetul capului luminile de pe plafonul peronului. Uriașul și-a deschis palma lată și, cu două degete groase, a așezat gingaș lama lângă Earl, pe bancă.

— Bine, atunci, să ai o zi bună, fiule, a spus femeia. Domnul să te binecuvânteze.

A pornit spre scări, iar uriașul a urmat-o cu pași greoi.

Așezat în continuare pe bancă, Earl a auzit huruitul metroului care se apropia și s-a uitat de-a lungul șinelor, văzând cum iese cotind din tunel și se apropie de el trenul acoperit de graffiti al liniei G. Când s-a oprit în stație, Earl s-a ridicat cât de repede a putut, s-a urcat recunoscător în vagon și s-a uitat pe geam cum femeia și uriașul ei, singurele două suflete de pe peron, urmăresc din capul scărilor cum se îndepărtează trenul.

Era singurul pasager. Și observase deja că nici pe peron nu era nimeni. Întreaga situație părea ciudată. Cei doi s-au întors să plece abia când a pornit-o și trenul din loc.

Sora Gee și Soup au coborât treptele dinspre peronul metroului, apoi au luat-o pe niște scări rulante care dădeau în stradă și spre chioșcul de bilete. Când au ajuns, sora Gee a observat o mulțime de vreo cincisprezece călători nerăbdători care așteptau la toate cele trei turnichete de la intrare. Toate trei erau închise, blocate fiecare de către un con de trafic. A aruncat o privire înspre chioșc, iar Calvin,

vânzătorul de bilete, a ieșit rapid de-acolo și a cules conurile fără o vorbă, după care a intrat înapoi în gheretă. Călătorii s-au repezit prin turnichete și pe scări în sus.

Sora Gee i-a urmărit cum urcă grăbiți pe scările rulante către peron. Când nu i-a mai văzut, fără să se întoarcă, i-a spus blând lui Soup, care stătea în spatele ei:

— Așteaptă-mă afară, bine?

Uriașul s-a îndreptat greoi către ieșirea dinspre stradă în timp ce sora Gee s-a dus rapid la chioșc, unde Calvin stătea la ghișeu cu o figură resemnată.

— Îți rămân datoare, Calvin, a spus ea încet.

— Nu-ți bate capul. Ce s-a-ntâmplat după ce-au plecat toți?

— Nimica. Am venit pe furiș încoace, pe străduțe lăturalnice. Bum-Bum o ascuns în sutien numerele lui Joaquin. Doamna Izi le-o zis polițiștilor că ea și Joaquin or avut una din certurile lor obișnuite. E totul în regulă. Joaquin s-o întors la treabă. Copoii or plecat. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Dacă pui doi dolari pe numărul meu astăzi, suntem chit, i-a zis Calvin.

— Ce număr?

— O sută patruștrei.

— Sună bine numărul ăsta. Ce înseamnă?

— Întreabă-l pe Soup, a spus Calvin. E numărul lui Soup.

Sora Gee a ieșit din stația de pe Silver Street și i s-a alăturat lui Soup pentru scurtul drum înapoi către Blocurile Cause.

— De-ar mai trăi maică-ta, nu cred c-ar fi prea bucuroasă că i-am pus băiatul în situația asta, să curețe mizeria altuia. Nu știu dac-am făcut bine sau nu. Dar singură nu puteam să-l târăsc pe individul ăla până la tren.

Soup a ridicat din umeri.

— Era clar că punea ceva la cale, a continuat ea. Mă gândesc că-i pusese gând rău lui Sportcoat. Ce-o să se aleagă de lumea asta dacă niște oameni cu frică de Dumnezeu nu mai pot să-l apere pe unul de-al lor?

A căzut pe gânduri o clipă.

— Cred totuși c-am făcut bine, a zis ea. Pe de altă parte, Sportcoat o intrat într-un rahat prea mare pentru mine. Riști să te duci repede la fund când te-ncurci cu traficanții de droguri. Tu să nu faci de-astea, Soup.

Soup a zâmbit sfios. Era atât de înalt, încât ea a fost nevoită să mijească ochii ca să-i poată vedea fața în soarele după-amiezii.

— Nu fac io de-astea, soră Gee, a spus el.

— De ce pariază Calvin pe numărul tău? O trecut și el la religia asta nouă a ta?

— Națiunea Islamului? Nici vorbă, a răspuns Soup. El și mama au fost prieteni. Stăteam în același bloc. Mai venea câteodată și se uita cu mine la emisiunea care-mi plăcea pe-atunci. De-acolo-i numărul.

— Ce emisiune-i asta?

— *Mister Rogers*.

— Albul ăla mic și drăguț care cântă? Cu păpușile?

— Asta-i adresa domnului Rogers. O sută patruzeci și trei. Știi ce înseamnă o sută patruzeci și trei?

— Nu, Soup.

Chipul lui resemnat s-a destins într-un zâmbet.

— Ți-aș spune, dar nu vreau s-aducă ghinion.

---

29. Willie Bobo (1934-1983), percuționist de origine portoricană, cunoscut pentru încercările de a combina diferite stiluri muzicale, cum ar fi jazzul, rhythm & blues și muzica sud-americană. Sonny Rollins (n. 1930), saxofonist american, unul dintre cei mai influenți muzicieni de jazz din secolul al XX-lea.

30. Celia Cruz (1925-2003), cântăreață de origine cubaneză, supranumită „Regina muzicii salsa". Eddie Palmieri (n. 1936), pianist, compozitor și director de orchestră de origine portoricană (n.r.).

31. Formație americană de R&B, soul și funk lansată la începutul anilor '50 (n.r.).

32. „Tataie, ai uitat ce i-ai făcut la dracu' ăla de Deems? Banda lui de șopârle o să te taie-n bucăți ca pe-o banană." (sp.).

33. „Îmi vine să te rup în două, dar cine are nevoie de doi ca tine!" (sp.).

34. „Numai la un lucru îți stă capul. Unul urât, urât." (sp.).

35. „Supă! Cumpără-mi ceva de băut! De unde ai costumul ăsta?" (sp.).

36. „Sport… ești curajos. Ești tare, dragule. Tăbăcește-le fundurile!" (sp.) (n.r.).

37. Nation of Islam (Națiunea Islamului), mișcare religioasă și militantă apărută în rândurile comunității de culoare din Statele Unite în prima jumătate a secolului XX, ca revoltă împotriva oprimării de către albi. Mișcarea respinge creștinismul, văzut ca instrument de dominație rasială, dar, deși adoptă o serie de principii islamice, nu este recunoscută de islamismul tradițional. Unul dintre mediile predilecte pentru prozelitism este sistemul penitenciar american.

38. Formație de Rhythm & Blues din anii șaizeci și șaptezeci.

11
Cârmâz

La patru cvartale de stația de metrou din Silver Street, Elefantul ședea la masa din bucătăria maică-sii bombănind despre o plantă.

— Cârmâz, i-a spus el maică-sii. Nu ziceai că-i otrăvitor?

Mama lui, o femeie măruntă, cu ten măsliniu și cu părul cărunt încadrându-i chipul în smocuri zbârlite, stătea în picioare lângă bufet și toca niște plante pe care i le culesese el din grădină în dimineața aceea: muguri de ferigă, boboci de sasafras și varza sconcsului.

— Nu-i otrăvitor, a zis ea. Numai rădăcina e. Mlădițele sunt bune. Fac bine la sânge.

— Ia-ți niște anticoagulante, i-a sugerat el.

— Medicamentele doctorilor sunt o risipă de bani, a zis ea batjocoritor. Cârmâzul te curăță și e gratis. Crește pe lângă port.

— Să nu te-aștepți să mă duc să scormonesc prin mâlul din port azi, a mormăit Elefante. Trebuie să merg în Bronx.

Se ducea să-l vadă pe Guvernator.

— N-ai decât, i-a răspuns maică-sa sfidător. Vine negrul ăla de la biserică oricum.

— Care negru?

— Diaconul.

— Pacostea aia de moș? La cum bea, mâncarea probabil face pleosc când îi aterizează în stomac. Să nu-i dai drumul în casă.

— Nu te băga, s-a răstit maică-sa. Se pricepe la plante mai bine ca oricine de pe-aici. Sigur mai bine ca tine.

— Numa' nu-i da drumu-n casă.

— Nu-ți mai tot face griji. E diacon la biserica aia de negri de-acolo, Four Ends sau Deep Ends[39] sau cum i-o fi zicând.

— Five Ends.

— Mă rog, acolo. E diacon, a subliniat ea, tocând mai departe.

Elefante a ridicat din umeri. Habar n-avea cu ce se ocupă diaconii. Îl ținea vag minte pe bătrân ca pe unul din oamenii de culoare care se învârteau pe la biserica aia, la o stradă distanță de vagonul lui. Un bețiv. Inofensiv. Biserica era la capătul celălalt al străzii, pe când vagonul era la capătul cu portul. Deși se găseau atât de aproape, separați doar de un teren năpădit de buruieni care se întindea pe toată lungimea cvartalului, nu se cunoșteau. Lui Elefante însă i se părea că oamenii de culoare sunt vecinii perfecți. Își vedeau de treaba lor. Nu puneau niciodată întrebări. Ăsta era și motivul pentru care oamenii lui o scoseseră pe biata femeie din apă când apăruse plutind la docuri în urmă cu câțiva ani. O văzuse ani la rând cum vine și pleacă de la biserică; îi făcea cu mâna, iar el îi răspundea cu același gest. La atât se redusese conversația lor, ceea ce era chiar mult în cartierul Cause, unde italienii și negri trăiau laolaltă, dar rareori aveau ceva de împărțit. Nu știa cum de ajunsese ea în apa portului și nu auzise povestea — de altfel, nici nu-l privea —, dar parcă-și amintea că era rudă cu unul dintre negri. Lăsa astfel de lucruri pe seama omului său de încredere. El n-avea timp. Știa doar că, de când oamenii lui o scoseseră pe femeia aia din apă, negrii de la biserică îi lăsau la fiecare Crăciun două plăcinte cu cartofi dulci și un pui gătit în fața vagonului. De ce nu puteau și alții să se înțeleagă așa?

O urmărea cu privirea pe maică-sa în timp ce toca. Purta în picioare cizmele vechi de șantier ale lui taică-său, ceea ce însemna că are de gând să meargă la cules de plante. Cu cizmele alea, cu rochia de casă, șorțul și părul vâlvoi, nu părea tocmai întreagă la minte, iar Elefante își dădea seama de asta. Dar la optzeci și nouă de ani putea să facă ce voia. Elefante își făcea totuși griji pentru sănătatea ei. Observa cât de greu îi era să taie, cu degetele încovoiate și răsucite de artrită. Reumatismul, diabetul și insuficiența cardiacă își spuneau cuvântul. Căzuse de câteva ori în ultimele săptămâni, iar șoaptele doctorilor despre problemele ei cu inima încetaseră să mai fie șoapte, deveniseră avertismente explicite, subliniate cu roșu pe rețetele de medicamente, pe care ea, evident, le ignora în favoarea plantelor despre care jura că aduc sănătatea sau că trebuie pur și simplu

consumate de dragul de a le consuma și ale căror nume el le memorase din copilărie: cireș negru, frasin spinos, linderă și acum cârmâz.

Se uita la ea cum se luptă cu cuțitul. Elefante bănuia că, odată ce pleca el, tocatul trecea în sarcina bătrânului grădinar de culoare. Își dădea seama după felul ordonat în care erau tăiate plantele, cu tijele prinse strâns cu elastic sau cu tulpinile și rădăcinile despicate într-un fel anume. În sinea lui, se bucura că ea nu-l asculta când o avertiza să nu lase pe nimeni în casă. Mai bine cineva decât nimeni. Maică-sa se apropia de sfârșit și o știau amândoi. Cu trei luni în urmă, ea îl plătise pe Joe Peck, proprietarul ultimei firme italiene de pompe funebre care mai rămăsese în cartierul Cause, să trimită un om în cimitirul Woodlawn să-l dezgroape pe soțul ei și să-l îngroape mai adânc. În cimitirul aglomerat nu mai era loc pentru morminte noi, așa că femeia își făcuse socoteala să fie îngropată peste soțul ei, în aceeași groapă. Pentru asta, sicriul soțului trebuia reîngropat la o adâncime de doi metri și jumătate în loc de un metru optzeci, cum se făcea de obicei. Peck o asigurase că se ocupase chiar el de treaba asta. Elefantul avea însă îndoieli. Orice spunea Joe Peck putea fi minciună.

— Ai vorbit cu cineva să verifice locul ăla unde zice Joe Peck că a săpat? a întrebat-o el.

— Ți-am mai spus. Mă descurc și singură, i-a răspuns maică-sa.

— Știi că Joe una zice și alta face.

— O să-l pun pe negrul ăsta al meu să verifice.

— Nu poate să-și bage nasul în cimitir. O să-l aresteze.

— Știe el ce-are de făcut.

Elefante a lăsat-o baltă. Măcar avea să mai fie o pereche de ochi în casă cât dădea el fuga până în Bronx ca să verifice pontul Guvernatorului.

S-a ridicat cu un oftat de la masa din bucătărie, s-a întins după cravata care atârna de o clanță din apropiere, și-a pus-o la gât și apoi a ieșit la oglinda din hol ca să și-o înnoade, cuprins de un sentiment de ușurare amestecat, parcă în ciuda sa, cu un strop de entuziasm.

Hotărâse deja că povestea Guvernatorului despre această așa-zisă comoară secretă, pe care tatăl lui o pitise undeva în vagonul lui sau în depozit, nu era decât o născocire. Și totuși, câteva telefoane discrete și o întrebare adresată mamei lui îi arătaseră că tărășenia era, măcar în parte, adevărată. Elefante verificase informația și aflase că Guvernatorul fusese, într-adevăr, timp de doi ani, singurul prieten și tovarăș de celulă al tatălui său în Sing Sing. De asemenea, taică-său i-l pomenise pe Guvernator maică-sii de câteva ori în ultimele lui zile, dar ea jura că nu fusese foarte atentă.

— A zis că a pus la păstrare ceva pentru un prieten și că e în mâinile Domnului, i-a spus ea. Nu i-am dat nicio atenție.

— A zis în mâna Domnului sau în palma mâinii Sale? a întrebat Elefante, amintindu-și poezia pe care o recitase Guvernatorul.

— Erai și tu acolo! s-a răstit ea. Nu ții minte?

Dar Elefante nu-și amintea. Avea nouăsprezece ani la vremea aceea și era pe punctul de a moșteni o afacere îndatorată familiei Gorvino. Tatăl lui era pe moarte. El trebuia să preia frâiele. Avea multe la care să se gândească. Pe atunci era prizonierul propriilor trăiri tulburi și înăbușite, care-l copleșeau. Numai la Dumnezeu nu-i stătea capul.

— Nu, nu țin.

— Numai aiureli zicea atunci, la sfârșit, a spus maică-sa. Taică-tu nu mai fusese la biserică de când ieșise de la pârnaie, așa că nu i-am dat nicio atenție.

Elefante căutase în toate depozitele — cele la care avea acces, mai multe decât era dispus să recunoască în fața clienților — și nu găsise nimic. Își scotocise și prin amintiri, dar veșnic îi jucau feste. Își amintea că taică-său îi spusese de câteva ori pe când era băiat: „Să ai grijă la Guvernator. Aie poezia aia prostească! Fii cu băgare de seamă.“ Dar ce adolescent este atent la ce-i spune taică-său? Al lui oricum nu dădea amănunte. Vorbea prin semne din cap și prin mârâieli. În lumea lor era prea periculos să-ți pui ideile în cuvinte. Când tata punea ceva în cuvinte, era dintr-un motiv bine întemeiat. Ceva cu greutate. Așa că bătrânul voise probabil să-i transmită un mesaj. Dar ce mesaj? Cu cât Elefante se gândea mai mult la asta, cu

atât îl nedumerea mai tare. A ajuns la concluzia că Driscoll Sturgess, Guvernatorul însuși, s-ar putea să aibă răspunsul — dacă exista vreun răspuns. Așa că îl sunase și stabilise să se vadă cu el, în speranța că-i va da de capăt.

Neliniștit, dar și cu un strop de entuziasm, Elefante și-a luat jacheta și cheile de la mașină. Mai mult decât orice altceva, excursia în Bronx era un soi de pauză pentru el. S-a oprit pentru ultima dată la oglinda din holul de la intrare ca să-și îndrepte cravata și să-și netezească costumul, privindu-se din profil. Aiăta încă bine. Parcă luase cam mult în greutate, dar nu i se lăsase pielea și n-avea riduri, nici încrețituri la ochi, nici copii, nici verișori de încredere, nici nevastă care să țină la el și nici pe cineva care să aibă grijă de maică-sa, a cugetat el cu amărăciune. La patruzeci de ani, Elefante era singur. Ce bine ar fi, s-a gândit el în timp ce-și îndrepta din nou cravata, dacă chiar ar fi niște bani frumoși la mijloc. Măcar o dată, ceva care să-l scoată de pe cheiul ăla, din vagonul lui sufocant, din menghina lui Joe Peck și a familiei Gorvino, care controlau toate docurile din Brooklyn, și să-l ducă pe o insulă din Bahamas, unde să-și petreacă restul zilelor sorbind vin și privind oceanul. Munca pe care o făcea începea să-l apese tot mai mult. Familia Gorvino își pierdea încrederea în el. Știa asta. Vedea că sunt tot mai iritați de opoziția lui față de droguri, o prejudecată pe care-o moștenise de la taică-său. Dar alea fuseseră alte vremuri, iar el nu era ca tatăl lui. Bătrânul îi împăcase pe cei din clanul Gorvino închiriindu-le ieftin spații de depozitare, făcându-le rapid construcții la negru și transportând orice voiau în afară de droguri. Dar toate astea se întâmplau înainte, pe vremea șperțurilor, a pariurilor, a contrabandei și a alcoolului. Acum drogurile erau la modă. Aduceau bani mulți, iar Joe Peck, singurul din cartierul Cause, în afară de el, care fusese primit în sânul familiei Gorvino, intrase fără ezitare în joc și devenise un distribuitor major, străduindu-se să-l atragă și pe Elefante. Erau o grămadă de docuri în Brooklyn, dar Elefante era forțat să-l mențină pe-al lui mereu activ, pentru că era și Peck prin preajmă, iar Joe ducea droguri de pe apă pe uscat în toate felurile idioate care-i treceau prin cap: în saci de

ciment, în canistre de benzină, în spatele frigiderelor, îndesate în televizoare, chiar și în piese de schimb pentru mașini. Era o treabă riscantă. Elefante ura povestea asta. Drogurile erau ca un pește împuțit, a cărui duhoare se răspândea peste tot. Jocurile de noroc, imobiliarele, țigările, băutura, toate fuseseră detronate. Ironia face că cei din clanul Gorvino nu se dădeau în vânt nici după droguri, nici după Joe Peck — știau cât e el de prost și de impulsiv —, dar locuiau în Bensonhurst, nu în Cause. Din punctul de vedere al lui Elefante, era ca și cum ar fi locuit pe lună. Nu vedeau niciodată de aproape prostia lui Joe, ceea ce complica mereu lucrurile. Peck era atât de bătut în cap, încât nu mai înțelegea cum stau lucrurile de fapt. Făcea afaceri cu negrii, cu hispanicii, chiar și cu ultimul polițai corupt de la care putea să scoată vreun bănuț, fără să existe nici măcar o urmă de încredere între ei. Era calea sigură către dezastru și zece ani de pârnaie. Mai rău, Victor Gorvino, capul familiei, era extrem de bătrân și pe jumătate dement, stricat la cap. Lui Gorvino îi suflau polițiștii în ceafă. Era greu să ajungi să-l vezi și să-i explici idioțenia lui Joe Peck. Unde mai pui că Gorvino și Peck erau sicilieni. Familia Elefante era din Genova, din nordul Italiei, de unde și povața lui taică-său. „Ține minte", îi spunea el fiului său, „nu suntem decât niște genovezi." Genovezii rămâneau întotdeauna pe dinafară.

Cât a trăit taică-său, diferența aceea dintre italienii din nord și cei din sud nu contase chiar atât de mult. Și el, și Gorvino erau de modă veche. Se știau de pe vremea grupării Murder, Inc., ramura ucigașă a Mafiei din Brooklyn, unde tăcerea era regula de aur și cooperarea era cheia unei vieți lungi. Însă din punctul de vedere al lui Gorvino fiul nu era tatăl, iar acum că Gorvino se găsea cu garda jos și nu era în stare nici să-și tragă pantalonii fără ajutorul locotenentului său, Vinny Tognerelli, un lacheu pe care Elefante nu-l știa prea bine, spațiul îngust în care trăia Elefante se îngustase și mai mult.

Din pragul casei, Elefante s-a întors către maică-sa, care ciopârțea mai departe plante pe bufet, și i-a zis în italiană:

— La ce oră vine negrul?

— O să vină. Întotdeauna întârzie.

— Cum zici că-l cheamă?

— Diaconul cumva. I se mai zice și altfel. Sacou sau ceva.

Elefante a dat din cap.

— Ce face un diacon? a întrebat el.

— De unde să știu? Probabil sunt ca niște popi, dar plătiți mai prost.

*

Elefante a ieșit pe poarta de fier forjat a gardului care îi împrejmuia curtea, s-a dus la Lincolnul parcat la bordură și pusese deja cheia în portieră când a auzit mașina de curse a lui Joe Peck dând colțul și apropiindu-se de el în viteză. Elefante s-a încruntat când a văzut că mașina încetinește și se oprește.

— Ia-mă cu tine, Tommy, a zis Peck, coborând geamul din dreapta.

Așezat pe locul șoferului, Peck era îmbrăcat, ca de obicei, într-o cămașă închisă la culoare și descheiată la guler și pantaloni impecabil călcați, iar pe chipul său plăcut de băiat blond se întindea zâmbetul straniu care-l caracteriza. Băiatul cel frumușel și dus cu pluta. Elefante și-a vârât capul în mașină, ca să nu fie auziți din stradă.

— Mă duc să combin utilul cu utilul, Joe. Plăcutul n-o să aibă niciun loc. Nu vrei să vii.

— Oriunde te-ai duce, e rost de bani.

— Te salut, Joe, a zis Elefante și s-a întors să plece.

— Fii bun și dă-mi un minut, Tommy! a strigat Peck după el. E important.

Încruntându-se, Elefante și-a vârât din nou capul în cabină, apropiindu-și fața de a lui Peck în timp ce motorul mașinii de curse huruia în continuare.

— Ce-i? a întrebat Elefante.

— S-a schimbat planul, i-a răspuns Peck.

— Ce plan? Mergem împreună la balul bobocilor? N-avem niciun plan.

— Planul cu transportul din Liban, a zis Peck.

Lui Elefante i s-a urcat sângele la cap.

— Ți-am spus deja. Nu mă bag.

— Hai, Tommy! s-a rugat Peck. Am nevoie de tine cu treaba asta. Doar cu asta.

— Du-te la Herbie de la Blocurile Watch. Sau la Ray din Coney Island. Ray are o echipă în toată regula acum. Are camioane noi și tot ce trebuie. Se ocupă el de toate pentru tine.

— Nu pot să-i folosesc. Nu-mi plac indivizii ăia.

— De ce nu? Sunt doi. Dacă-i pui laolaltă, îți iese de-un bărbat.

Lui Peck i s-a umflat vena de la tâmplă și i s-a schimonosit fața — semne ale furiei pe care Elefante știa să le recunoască la el. Asta era problema lui Joe. Firea lui irascibilă. Îl cunoștea pe Joe Peck încă din liceu. Trei mii de elevi învățau la Bay Ridge High și singurul suficient de tâmpit să scoată un cuțit la ora de mecanică doar din cauza unei chei pierdute a fost Joe Peck, puștiul scund și veșnic pus pe harță din cartierul Cause, cu față de fetișcană și creier cât un bob de mazăre. Elefante fusese și el nevoit să-l bată pe Joe de patru sau cinci ori la Bay Ridge High, dar memoria lui Peck era uluitor de scurtă când venea vorba de înfrângeri. Când îi sărea țandăra, nu-i păsa ce se întâmpla, cine era implicat sau de ce. Toate astea îl făceau un gangster îndrăzneț, dar Elefante n-avea nicio îndoială că avea să sfârșească într-o urnă la firma de pompe funebre a propriei familii. Uimitor era că nici trecerea anilor nu-l îmblânzise.

— Negroteii de la Blocurile Cause se cacă pe afacerea mea, a zis Peck. Au împușcat un băiat. Unu' tare. Negru. Vindea o grămadă de marfă pentru unul din clienții mei. Cicâ-i copil minune, un puști grozav. Se descurca excelent până ce-a fost împușcat.

— Dacă-i chiar așa de grozav, de ce nu-i dai o bursă de-aia pentru negri, Joe?

Peck s-a înroșit la față, iar pe Elefante l-a amuzat întrucâtva să-l vadă cum se luptă să-și stăpânească furia, ignorând insulta.

— Chestia e că…

Peck s-a uitat în față prin parbriz, apoi în spate prin lunetă, ca să se asigure că nu se afla nimeni prin preajmă care să-i audă.

— Pe puști l-a împușcat un boșorog. Așa că clientul ăsta al meu din Bed-Stuy trimite un om de-al lui ca să se ocupe. Îl urmărește pe moș ca să-l aranjeze. Dar putoarea aia bătrână nu se lasă prinsă.

— Poate-i un om modest, care nu vrea atenție.

— Da' chiar nu poți s-asculți dracului un minut?

Elefante a simțit cum îi crește pulsul. De-abia se abținea să nu se întindă peste scaun ca să-l înșface pe Peck de gulerul cămășii și să-i rearanjeze cu pumnul fața aia frumoasă, de fetiță.

— Ieși odată cu fundașii pe teren, Joe!

— Ce?

— Zi-mi odată ce vrei. Am treabă.

— Tipul pe care l-a trimis să se ocupe a dat-o în bară. Au pus polițaii mâna pe el. Acum ciripește la secția Șapte-Șase. Un copoi pe care-l știu eu acolo mi-a zis că tipul cântă ca o privighetoare, spune tot. Cică înainte să-i dea drumul, turnătoru' ăsta le-a zis polițiștilor că principalul meu client de culoare din Bed-Stuy vrea să scape de mine. Negrii nu mai vor să le furnizez eu. Ce zici de asta? Niște negrotei nerecunoscători! Eu i-am pus pe picioare și-acuma vor să mă tragă pe sfoară. Vor să pornească un război al raselor.

Elefante asculta în tăcere. „Asta se întâmplă când faci afaceri cu oameni în care n-ai încredere", s-a gândit el cu amărăciune. „Nu contează dacă-i vorba de droguri sau cereale. Problema-i aceeași."

— Nu mă bag, a zis el.

— N-o să-i convină lui Gorvino.

— Ai vorbit cu el?

— Mda... Mă rog, nu încă. Am vorbit cu tipul ăsta, Vincent. A zis c-o să mă contacteze Gorvino, dar Bed-Stuy e zona noastră, așa a zis Vincent. A zis că e treaba noastră să ne ocupăm.

— E zona *ta*, Joe. Nu a mea.

— E docul nostru.

— Dar drogurile-s *ale tale*.

A văzut cum Peck se întunecă la față; se lupta să-și stăpânească furia care clocotea, gata-gata să răbufnească. Cu un mare efort, Peck a reușit din nou să se controleze.

— Ajută-mă măcar acum o dată, Tommy, a zis el. Doar de data asta. Te rog. Transferă marfa din Liban pentru mine și nu te mai rog niciodată. Doar de data asta, futu-i. Cu transportul ăsta, o să fac suficienți bani ca să-i dau pe negroteii ăia la o parte și să le zic să se care pentru totdeauna. Și o să pot îndrepta lucrurile și cu Gorvino.

— Ce să îndrepți?

— Îi datorez câteva mii, a spus Joe. Dar îmi vine marfa asta și o să pot să plătesc fără probleme, s-a grăbit el să adauge. Și-apoi mă las de droguri pentru totdeauna. Apropo, ai dreptate. Ai avut dreptate cu drogurile de la bun început. E prea riscant. Asta-i ultima dată. Scap de datorii și m-am lăsat.

Elefante s-a uitat lung la Peck și mult timp n-a scos o vorbă.

— Hai, Tommy, a insistat Peck. De dragul vremurilor de altădată. N-ai făcut niciun transport în ultimele șase luni. Nici măcar unul. Îți dau opt mii. N-o să-ți ia decât o oră. O singură oră, ce naiba? De pe navă direct în doc și apoi pe teren. Fără mașini de descărcat sau mai știu eu ce. Iei doar marfa și mi-o aduci mie. O oră. Atâta îți ia să te scapi de ea. O oră. Cu traficul de țigări nici într-o lună nu faci atâta.

Elefante bătea neliniștit darabana pe acoperișul mașinii. Motorul de curse huruia, făcând mașina să se clatine, iar Elefante simțea cum hotărârea i se clatină odată cu ea. „Doar o oră", și-a spus el, „*în care aș risca totul*". Suna ușor. Dar apoi a parcurs rapid scenariul în minte. Dacă rahatul ăla sosea din Liban, avea să fie pe un cargobot, plecat probabil din Brazilia sau Turcia. Asta însemna că trebuia să facă rost de-o șalupă rapidă ca s-aducă marfa pe uscat, pentru că un cargobot nu putea ancora în Cause. Apele erau suficient de adânci, dar numai barjele veneau în Brooklyn, ceea ce însemna să ducă șalupa până în mijlocul portului dinspre Jersey, ca să fie în siguranță. Mai departe, trebuia să se strecoare pe lângă patrula portuară pe partea aia, să ia marfa în mijlocul portului, să se întoarcă repede la țărm, s-o încarce într-o mașină nedetectabilă, care probabil va trebui furată, și apoi s-o ducă unde voia Joe Peck. Cum agenții federali mișunau peste tot în ultima vreme, se prea poate că-i filau lui Peck ușa din față pe când

familia Gorvino, care avea de recuperat o datorie, pândea la ușa din spate. Lui Elefante nu-i plăcea nimic din toate astea.

— Roagă-l pe Ray din Coney Island.

Peck nu și-a mai putut stăpâni furia. A lovit mânios volanul cu pumnul.

— Ce fel de prieten de căcat mai ești și tu?

Elefante și-a înfipt dinții în buza de jos, simțind cum se lasă asupra lui o tăcere teribilă. Ziua aceea, care se arătase promițătoare și plină de speranță, cu o excursie plăcută până în Bronx în căutarea unei posibile comori, era acum ratată. Chiar dacă această așa-zisă comoară era doar plăsmuirea unui bătrân escroc irlandez, care probabil mânca rahat, ideea de a-i da de urmă tot îi oferea lui Elefante un prilej de a evada din cotidianul propriei lui vieți ratate și sufocante. Buna dispoziție cu care începuse ziua se evaporase. Locul îi fusese luat de un clocot lăuntric, pe care-l cunoștea și care-l cuprindea ca o pată neagră de petrol ce acoperea totul. În sinea lui s-a așternut tăcerea. Nu era furie, oarbă și nestăpânită, ci mai degrabă o mânie rece care stârnea în el o voință teribilă, de neoprit, de a lichida problemele cu o rapiditate și o eficiență pe care chiar și cei mai înrăiți mafioți din familia Gorvino o găseau tulburătoare. Maică-sa zicea că e genovezul din el, pentru că genovezii se învață de timpuriu cu nefericirea și răzbesc cu îndârjire prin orice greutăți, ducând lucrurile la capăt, descurcându-se, suportând totul cu încrâncenare până terminau ce-aveau de făcut. Genovezii, susținea ea, făceau asta încă de pe vremea lui Cezar. Elefante fusese la Genova cu părinții și o văzuse cu ochii lui, un oraș cu dealuri anoste, obositoare, clădirile străvechi, mohorâte și cenușii, zidurile trainice de piatră, vremea rece și înnegurată, străzile mizerabile, de piatră și cărămidă, îmbibate de ploaie, oamenii nefericiți rătăcind în cercuri strâmte, de acasă la muncă și apoi din nou acasă, trecând ursuzi unii pe lângă alții, cu buzele strânse, palizi, fără să zâmbească vreodată, mărșăluind apatici pe străduțele ude în timp ce valurile împroșcau apă rece peste trotuare și chiar și peste ei, iar ei nici nu observau, duhoarea mării și a pescăriilor din apropiere lipindu-li-se de haine, de căsuțele amărâte,

de draperii și chiar și de mâncare, dar oamenii nu luau seamă la ea, se târau mai departe cu o îndârjire sumbră, ca niște roboți, pentru că-și acceptaseră soarta de nemernici nefericiți care trăiau în umbra fericitei Nisa la vest, în Franța, și sub soarele disprețului pe care-l primeau din partea verișorilor măslinii și săraci din sud, din Florența și Sicilia, care râdeau și se zbânțuiau ca niște negri, fericiți și mulțumiți să fie etiopienii tuciurii ai Europei, în timp ce verișoarele zâmbitoare de pe coasta Mediteranei, franțuzoaicele, se bronzau fără sutien pe frumoasele plaje ale Rivierei. În tot acest timp, genovezii harnici și posomorâți își continuau marșul sumbru, mâncându-și rahatul ăla de focaccia. În afară de genovezi, nimănui nu-i plăcea focaccia genoveză. „Cea mai bună pâine din lume", obișnuia să zică tatăl lui. „Brânza o face așa." Elefante gustase și el o dată și înțelesese atunci de ce genovezii erau așa de amărâți, căci viața nu însemna nimic în comparație cu gustul delicios al mâncării genoveze; când venea vorba de mâncare, trăitul, în orice va fi constat el — iubit, dormit, așteptat în stația de autobuz, îmbrânceala din băcănii, omorurile dintre ei —, trebuia executat rapid, ca să se ajungă cât mai curând la masă, iar genovezii se achitau de toate acestea cu așa o dârzenie tăcută, așa o hotărâre și o iuțeală, încât a le sta în drum era ca și când te-ai fi pus în calea unui uragan. Mama lui îi atrăsese atenția că Cristofor Columb fusese un genovez, care nu în căutarea Americii pornise. Căuta condimente. Mâncare. Un genovez adevărat, spunea ea, mai degrabă s-ar spânzura decât să lase pe cineva să distrugă acele unu sau două lucruri în viață în care-și găsea un pic de alinare în fața greutăților pe care le avea de înfruntat în lumea diavolului.

Lui Elefante propria lui furie i se părea înspăimântătoare, pentru că tocmai asta îi aduceau marile lui tăceri mânioase. Alinare. O oală sub presiune căreia i-a sărit capacul. Spre infinitul său dezgust, observase că îi plăcea când îl cuprindeau marile tăceri. Ulterior se ura pentru aceste momente. Făcuse niște lucruri cumplite în astfel de clipe. De multe ori după aceea, în cele mai întunecate ore ale sale, în nopțile târzii când Brooklynul dormea și portul era cufundat în

beznă, pe când stătea în pat în casa lui goală și singuratică, fără nevastă și fără copii care să sforăie într-alt dormitor, cu văduva de maică-sa bocănind prin casă în cizmele de șantier ale răposatului ei soț, lucrurile făcute în răstimpurile acelea când îl copleșea tăcerea îl torturau cu o sălbăticie mistuitoare, care-l făcea să se ridice în capul oaselor în întuneric și să verifice dacă n-are sânge pe pijama, și simțea că sufletul îi fusese sfâșiat în bucăți, iar transpirația îi țâșnea din pori și lacrimile îi șiroiau pe față. Dar nu mai era nimic de făcut atunci. Momentul trecuse. Furia se revărsase deja din el ca lava, nestăvilită și nemiloasă, pârjolind pe oricine sau orice îi stătea în cale, iar bietul suflet peste care se abăteau toate acestea nu vedea decât o privire goală, de o limpezime rece. Vedea acest suflet oare ochii lui Tommy Elefante, bărbatul singuratic, cu inimă bună, care poruncea ascultătoarei sale echipe să scoată din apele portului biete negrese bătrâne, care sfârșiseră acolo dintr-un motiv sau altul, și de ce n-ar fi sfârșit, de fapt, căci New Yorkul era de căcat? Sau vedea ochii lui Tommy Elefante, burlacul timid din Brooklyn, care visa să scape de acolo ca să se mute la o fermă din New Hampshire și să se însoare cu o fată plinuță de la țară și care chiar era suficient de arătos și de fermecător ca să-și găsească una, dar era prea bun ca să târască vreo femeie în viața lui de violență și taine, viață care făcuse din maică-sa o văduvă de închisoare și o excentrică pe jumătate nebună și care lui taică-său îi tocase bunătatea până nu mai rămăsese nimic din ea? Poate nu-l vedea pe niciunul; poate nu vedea decât carapacea: Elefantul tăcut, rece, brutal, al cărui calm calculat și a cărui privire încremenită spuneau „S-a terminat cu tine!“ și care își elimina potrivnicul iute și brutal, cu indiferența unui uragan de categoria 5 care spulberă tot ce îi iese în cale. Privirea aceasta fixă a Elefantului îi aducea până și pe cei mai duri bărbați în pragul terorii. Le văzuse frica întipărindu-li-se pe chipuri când el își lua înfățișarea aceea tăcută și hotărâtă și, oricât ar fi încercat, nu putea să-și șteargă din minte acele imagini ale terorii, cea mai recentă amintire de acest fel fiind cu puștiul ăla de culoare, Mark Bumpus, și cei doi huligani ai lui de la fabrica abandonată de pe cheiul Vitali cu trei ani în urmă, când îi

prinsese chiar când încercau să-i fure paisprezece mii de dolari. „O să te-ajut", îl implorase Bumpus. „O să te-ajut să fie totul bine", s-a jeluit el. Dar era prea târziu.

Peck și-a dat seama în acel moment că se holbează la tăcerea lui Elefante, o tăcere atât de palpabilă, încât lui Joe i se părea că o vede și o aude în același timp, căci se mai întâlnise cu ea de câteva ori pe când erau adolescenți, așa că alarma internă i s-a declanșat la fel de tare ca sirena unui vapor. Și-a dat seama că mersese prea departe. Furia de pe propriul chip s-a transformat în panică în timp ce privirea goală a lui Elefante îi examina pe rând fața, interiorul mașinii și mâinile, care, după cum au observat amândoi, rămăseseră pe volan — acolo unde trebuiau să fie, și-a spus Joe făcând haz de necaz, și unde ar fi făcut bine să și rămână.

— Nu mai veni la mine cu așa ceva, Joe. Găsește pe altcineva.

Elefante s-a retras din mașină și a rămas cu mâinile pe lângă corp cât a pus Joe maneta în viteză și a demarat în trombă. Și-a vârât apoi mâinile în buzunare și a rămas singur în mijlocul străzii, lăsându-și furia clocotitoare să se domolească și să-l părăsească, iar după câteva minute lungi a redevenit cine era, un bărbat singuratic de vârstă mijlocie, aflat în vara târzie a vieții și căutând alte câteva primăveri, un burlac care îmbătrânea, cu un costum ce atârna pe el, încremenit pe o stradă obosită și tocită din Brooklyn, la umbra unui uriaș complex de locuințe sociale ridicat de un reformator evreu pe nume Robert Moses, care uitase că este reformator și construise peste tot complexuri de acest fel, care distrugeau cartiere și îi alungau pe italienii, irlandezii și evreii muncitori, le răpeau toate lucrurile frumoase și aduceau în locul lor negri și hispanici și alte suflete disperate, îmbulzindu-se să se cațăre la mansarda vieții newyorkeze, sperând că dormitorul și bucătăria de dedesubt se vor deschide astfel încât ei să pice în ele sau cel puțin să intre în clubul care, în mintea lor, îl includea și pe acest bărbat, un burlac gras într-un costum care îi venea prost, uitându-se cum dispare în viteză o mașină strălucitoare, mașina condusă de un tânăr chipeș, care arăta bine și conducea de parcă s-ar fi îndreptat către un viitor luminos, în timp ce

bărbatul îndesat și cu haine de prost gust îl privea gelos, convins că cel frumos și arătos avea unde să se ducă și femei cu care să se întâlnească și lucruri de făcut, în timp ce bărbatului mai în vârstă și mai solid rămas în urmă să-i înghită gazele de eșapament pe o veche stradă tristă, jalnică și aglomerată din Brooklyn, cu magazine și case obosite, acestui bărbat, deci, nu-i mai rămăsese nimic în afară de fumul pe care i-l aruncase în față frumoasa mașină sport. Un newyorkez amărât, fără visuri, fără prieteni, fără viitor.

Elefante s-a uitat cum mașina dispare după colț. A oftat și s-a întors la Lincolnul lui. A vârât încet cheia în încuietoare, a urcat în mașină și a rămas tăcut la volan, privind în gol. A stat așa, pe scaunul moale de piele, preț de câteva momente lungi. În cele din urmă, și-a vorbit cu voce tare.

— Aș vrea să mă iubească și pe mine cineva, a spus el blând.

---

39. *The deep end* e zona de cea mai mare adâncime a unui corp de apă și, metaforic, o situație periculoasă și dificilă, din care este foarte greu să ieși (n.r.).

12
Vraja rea

Sportcoat ședea pe o ladă din încăperea cu boilerul, cu mâna încleștată pe o sticlă de King Kong. Nu se mai grăbea acum. Acest popas la sediul lui Sausage făcuse să-i mai treacă din dezamăgirea pe care o trăise de dimineață, când fugărise sticla de coniac prin piață numai ca s-o vadă distrusă de Soup. Sausage nu era de găsit, dar nu conta. Sportcoat își petrecuse restul dimineții acolo, răcorindu-se cu niște Kong. Se simțea mai bine acum. Își revenise. „Niiiicio grabă", și-a spus el vesel, strângând sticla în mână. S-a gândit să se ridice ca să se uite la ceas și să vadă cât e ora, dar și-a făcut o idee după cum picau razele de soare care pătrundeau pe ferestruica de la subsol. Era după-amiază. S-a întins și a căscat. Ar fi trebuit să fie la lucru în grădina bătrânei de pe Silver Street de cel puțin două ore. Preț de o clipă, a încercat să-și aducă aminte cum o cheamă, dar n-a reușit. Nu conta. Era un nume italienesc care se termina în „e" și femeia plătea cu banii jos, asta conta de fapt. N-o deranja prea mult dacă Sportcoat întârzia — întotdeauna stătea mai mult dacă sosea mai târziu —, dar păruse cam nesigură pe picioare în ultimele săptămâni. „Îmbătrânește", s-a gândit el cu un surâs amar. „Tre' să fii puternic ca să îmbătrânești." Tocmai se pregătea să lase din mână sticla de Kong și să plece, când deodată a apărut Hettie.

— Dac-ai de gând să mă bești pentru ce s-o-ntâmplat azi la chefu' lu' Soup, nu te obosi, i-a zis el.

Ea a râs amar.

— Nu mă-nteresează ce-ai făcut. Adevăru-i că, atunci când ieși în lume și ești scuipat, nu mai contează ce altceva îți închipui c-ai făcut.

— Cine m-o scuipat? Nu m-o scuipat nimeni.

— Tu te scuipi pe tine.

— Dispari cu tâmpeniile astea. Mă duc la lucru.

— Dă-i drumul, atunci.

— Dacă-mi vine mie la socoteală să mă opresc pentru un șnaps cât mă gândesc cum să pun iar pe roate meciul de baseball, îi treaba mea.

— Jocul ăla nu mai înseamnă nimica pentru copiii de-aici, i-a spus ea rece.

— Da' tu de unde știi? De zece ani n-ai mai văzut niciun meci arbitrat de mine.

— De zece ani nu m-ai mai chemat, i-a răspuns ea.

Asta l-a încuiat. Ca multe lucruri pe care le făcuse ca adult, nu-și amintea exact ce s-a întâmplat, în principal din cauză că era beat în acele momente, așa că i-a zis:

— Am fost cel mai bun arbitru pe care l-or avut vreodată Blocurile Cause. La toți le-am dat bucurie.

— Mai puțin lu' nevastă-ta.

— Ei, asta-i bună!

— M-am simțit singură în căsnicie, a insistat ea.

— Nu te mai plânge atâta, femeie! Mâncare pe masă. Acoperiș deasupra capului. Ce altceva mai vrei? Apropo, unde-s nenorociții ăia de bani pentru biserică? Am dat rău de bucluc din cauza lor!

Și-a dus sticla de Kong la gură și a sorbit prelung. Hettie l-a privit în tăcere, iar după o clipă a vorbit din nou.

— Nu toate-s vina ta.

— Ba bine că nu! Tu ești aia care-o dosit banii.

— Nu de-aia vorbesc, a spus ea, cu un aer aproape melancolic. Vorbesc de vremurile de demult, când erai copil. Tot ce ți s-o spus sau ți s-o făcut atunci ți-o știrbit din demnitate. Nu te-ai plâns niciodată. Am iubit asta la tine.

— Of, femeie, lasă-mi neamurile-n pace. Or murit de mult.

Ea l-a privit gânditoare.

— Și uite unde-ai ajuns: un bătrân care se maimuțărește pe lângă un teren de baseball, făcându-i p-alții să râdă. Nici băieții nu te mai bagă în seamă.

— Or să mă bage cât cuprinde când i-oi aduce iar pe teren. Da' prima dată tre' să scap de belele cu paralele alea pentru Clubul de

Crăciun. Țineai banii într-o cutiuță verde, asta țin minte. Unde-ai pus-o?

— Biserica are bani destui.

— Cutia îi în biserică, adică?

— Nu, dragule. Îi în mâinile Domnului. În palma mâinii Sale, de fapt.

— Unde-i, femeie?!

— Mai bine ți-ai da urechile pe niște banane, i-a zis ea, iritată deacum.

— Nu te mai tot invârti în jurul cozii, ce naiba? Pastorul zice că-s trei mii de dolari, judecând după ăia care-și caută banii. Deodată plouă cu mincinoși. Nici dac-ar fi o lună de zile numai duminica Paștelui n-ai vedea atâția oameni câți vin acuma duminică dimineață la Five Ends, cu gândul la banii ăia. Toți îs cu ochii după cutie. Digs Weatherspoon zice că are patru sute de dolari acolo, deși amărâtu' ăla n-o mai pus doi bani laolaltă de când s-o-nsurat Matusalem. Ce mă fac?

Ea a oftat.

— Când iubești pe cineva, ar trebui să-i prețuiești vorbele îndeajuns cât să le asculți.

— Nu te mai tot văicări ca proasta pentru nimic!

— Da' îți zic ce vrei s-auzi, prostule!

Și cu asta, a dispărut.

El a rămas acolo bosumflat câteva minute. Nu era niciun ban în biserică. El și Hot Sausage scotociseră prin mica clădire de nenumărate ori. Îi era sete și a ridicat sticla de Kong, dar a descoperit că-i goală. În beciul ăla însă mai erau și alte ascunzători pentru macheală. S-a ridicat, s-a lăsat într-un genunchi și și-a trecut mâna pe sub un bufet din apropiere, unde n-a găsit nimic. A auzit peste umăr ușa deschizându-se și i-a văzut lui Hot Sausage ceafa când a intrat și a dispărut în spatele unui generator uriaș din cealaltă parte a încăperii.

— Sausage? a zis el.

N-a venit niciun răspuns. Auzea boscorodelile lui Sausage și zdrăngănitul sculelor mutate dintr-o parte într-alta.

— Nu te-ascunde de mine. Erau trei sticle de Kong aici din ce țin io minte, a zis Sportcoat.

În loc de răspuns, s-a auzit un pocnet ca de scântei și generatorul uriaș s-a pornit cu un muget care a umplut incăperea. Sportcoat s-a ridicat și, târându-și picioarele, a dat ocol generatorului, găsindu-l pe Hot Sausage aproape întins pe jos, cu capul vârât în motorul aceluiași model de generator electric vechi și bubuitor care-l descumpănise și pe Rufus în subsolul din Blocurile Watch. Sausage s-a întors pe-o rână și i-a aruncat o privire posacă, după care și-a întors atenția la generator, care bolborosea nemulțumit.

Sportcoat a apucat o ladă și s-a tras lângă el. Sausage își dăduse jos pălăria turtită. Uniforma albastră a Fondului Locativ era jerpelită și pătată cu ulei. S-a uitat din nou la Sportcoat, apoi la motorul care huruia. N-a scos o vorbă.

— Îmi pare rău, Sausage, a zis Sportcoat, strigând ca să acopere zgomotul. O să mă duc singur la poliție ca să lămuresc lucrurile. O să le explic tot și o să-i întreb cât timp tre' să plec din oraș.

Cu ochii tot la motorul care huruia, Sausage a chicotit.

— Prost mai ești.

— Chiar n-am vrut, nici prin cap nu mi-o trecut să te bag pe tine în vreo belea, Sausage.

Sausage s-a luminat la față și a scos o mână lungă din mașinărie, pe care i-a întins-o lui Sportcoat.

În loc să i-o strângă, Sportcoat s-a uitat lung la ea, încruntându-se.

— Io mi-am cerut scuze. Așa că de ce-mi dai mâna stângă? Doar știi c-aduce ghinion.

— Ah. Scuze.

Hot Sausage și-a scos în grabă mâna dreaptă din generator și i-a întins-o. Satisfăcut, Sportcoat i-a strâns-o și s-a așezat alături, pe ladă.

— Unde-i King Kong? a urlat el peste vacarm.

Sausage a întins mâna sub un banc de lucru din apropiere și a scos de-acolo o sticlă de un litru plină cu un lichid limpede, pe care a împins-o cu grijă către Sportcoat și apoi și-a întors iar atenția către generator, uitându-se înăuntru cu toată concentrarea.

— Drăcovenia asta își dă duhu' în fiecare săptămână, a zis el.

— Rufus are aceeași problemă la Blocurile Watch, a strigat Sportcoat. Blocurile astea or fost construite in același an. Aceleași apartamente, veceuri, generatoare, toate. Niște gunoaie, generatoarele astea.

— Da' io am grijă de generatoarele mele.

— Rufus zice că nu-s generatoarele. Îs duhurile rele.

Sausage a supt aer printre dinți, a făcut câteva ajustări și nivelul de decibeli al mașinii a devenit suportabil.

— Pe dracu'! Nu-i niciun duh.

— Șobolani? Poate furnici?

— Nu-n perioada asta a anului. Nici măcar furnicile nu-s așa proaste să se suie în chestia asta. Fire montate aiurea, asta-i problema. Mai sunt și de pe vremea lu' Matusalem. Ca să nu mai zic că s-o și umblat mult la ele. Cine-o meșterit aici se trăgea de coaie cu o mână și cu cealaltă bramburea firele.

Sportcoat a sorbit din nou din sticla cu tărie și i-a întins-o lui Sausage, care a tras o înghițitură generoasă, i-a dat-o înapoi lui Sportcoat și apoi s-a uitat iar în măruntaiele mașinăriei ăleia bătrâne.

— Cea mai mare tâmpenie din lume, a zis el. Îs treijdouă de apartamente în clădire. Chestia asta generează curent electric doar pentru patru din ele. E legată de ăl'lalt de-acolo.

A făcut semn din cap către un al doilea generator mare, care se afla în celălalt capăt al încăperii, lipit de perete și separat de primul printr-un maldăr de vechituri care umpleau beciul: chiuvete vechi, cărămizi, mături, gunoaie, piese de biciclete, mopuri, piese de veceuri și vechea pendulă din lemn a lui Sausage.

— Cine-o făcut blocul cred c-o fost beat de le-o separat in halul ăsta în loc să le unească.

Sausage a luat din nou o sorbitură, a pus sticla pe jos lângă generator, și-a vârât mâinile lungi in măruntaiele mașinăriei și a legat două sârme laolaltă. Generatorul a scuipat, a tușit și în cele din urmă s-a pus in mișcare.

— Tre' să fac ceva să-nlocuiesc banii de Crăciun, Sausage.

— Asta-i cea mai mică problemă pe care-o ai.

— Hai, mai lasă-mă cu prostiile astea. Vorbim de o sumă mare. Hettie nu mi-o zis niciodată câți bani îs în cutia de Crăciun. Sau unde-o ascuns-o. Sau cine cât o pus. Acuma pastorul Gee zice că lumea cere înapoi trei mii de dolari. Toți, cu cățel și purcel, se jură c-au bani acolo.

— Și asta fără cei o mie patru sute de dolari pe care i-am pus io, a zis Sausage.

— Foarte nostim.

— Nu-i de mirare că vezi fantoma lu' Hettie, Sport. Și mie mi s-ar face inima cât un purice dac-aș fi pierdut atâția bani. Îți vin necazuri de peste tot. Ai încuiat ușa aia când ai intrat, da? Deems n-are nimic cu mine, dar în afară de-un copil care se vaită de durere, cel mai groaznic sunet din lume îi un bătrân care se milogește să nu fie omorât cât îi la lucru. Ce-l ține să dea buzna aici?

— Ce te dai așa de ceasul morții din nimica? i-a spus Sportcoat. Nu mă urmărește nimeni. Și nu cu fantoma lu' Hettie vorbesc io. E un farmec care nu-mi dă pace, Sausage. Cu un farmec vorbesc io. Un farmec nu-i o stafie. Îi o vrajă rea. O șișcă. Și încearcă să mă amăgească. Arată ca un om, da' nu-i. Nu-i decât o șișcă. Bătrânii de-acasă vorbeau tot timpul despre asta. O șișcă poa' să ia ce formă vrea ea. De-asta știu că nu-i draga de Hettie. Nu vorbea ea așa, făcându-mă idiot și alte alea. Îi o șișcă.

Sausage a chicotit.

— De-asta nu m-am însurat io niciodată. Unchiu' Gus s-o însurat cu o fată ca asta. O cunoscut o fată în Tuscaloosa și-o ajuns tata ei să-l aibă la mână. Una din vacile lu' Gus o mâncat din porumbul lu' taică-său. Taică-său o vrut patruzeci de cenți pentru porumbul ăla. Unchiu' Gus n-o plătit. Nevastă-sa o urlat la el, dar el tot n-o vrut, iar apoi ea o dat colțu' și-o pus o boscoană pe el. Vrajă mai rea ca asta n-am văzut. I-o crescut osu' pieptului ca la găini. Părul de pe tâmple i s-o făcut lins. Da' în vârfu' capului i-o rămas creț. O ajuns să arate tare ciudat pentru un negru. O arătat ca un cocoș până-n ziua când o murit.

— Da' de ce nu l-o plătit pur și simplu pe tata ei? a întrebat Sportcoat.

— Era prea târziu deja, a spus Hot Sausage. Cu patruj de cenți nu oprești tu o vrajă rea. Poate cu patru sute, dacă o apucat să se pornească. Vezi tu, nevastă-sa i-o făcut un farmec, așa cum ți-o făcut și Hettie ție.

— Da' de unde știi că Hettie l-o făcut?

— Nu contează cine l-o făcut. Tre' să scapi de el. Ca să scape de-al lui, unchiu' Gus o luat un melc din cimitir și l-o murat în oțet șapte zile. Poți să-ncerci și tu.

— Așa se desfac vrăjile în Alabama, a zis Sportcoat. E depășită asta. În Carolina de Sud pui o furculiță sub pernă și câteva găleți cu apă prin bucătărie. Asta alungă orice fel de șișcă.

— Ba tre' să-nvelești în mălai un colț de dulău și să-l porți la gât.

— Ba să urci un deal cu mâinile la ceafă.

— Să-ți vâri mâna într-un borcan cu sirop de arțar.

— Să împrăștii semințe de porumb și păstăi de fasole neagră în fața ușii.

— Să mergi cu spatele de zece ori peste un par.

— Să înghiți trei pietricele…

Au ținut-o așa câteva minute bune, luându-se la întrecere în leacuri pentru alungat vrăjitoarele, vorbind despre vrăji rele în timp ce viața modernă a celei mai mari metropole din lume fremăta în jurul lor. Traficul din Brooklyn vuia la suprafață. Douăzeci de străzi mai încolo, la Borough Hall, primarul Brooklynului îl primea pe Neil Armstrong, primul om care pășise pe Lună. În Flushing, Queens, echipa New York Mets, pe vremuri codașă în baseball, dar acum în frunte, își făcea încălzirea pentru următorul meci pe stadionul Shea, în lumina reflectoarelor și cu cincizeci și șase de mii de suporteri în tribune. În cartierul Upper West Side din Manhattan, Bella Abzug, flamboaianta evreică din Congresul american, se întâlnea cu specialiști în strângerea de fonduri pentru a discuta o posibilă candidatură la președinție. În tot acest timp, doi bătrâni ședeau într-

un subsol, sorbind whisky contrafăcut și întrecându-se în leacuri pentru vrăji rele:

— Să nu-ți întorci niciodată capul într-o parte când trece un cal…

— Să arunci un șoarece mort pe o cârpă roșie.

— Să dai la iubită o umbrelă joia.

— Să sufli într-o oglindă și să-nconjori un copac cu ea de zece ori…

Tocmai ajunseseră la pusul unei lămpi de petrol în fiecare geam la fiecare a doua casă în cea de-a patra zi de joi din fiecare lună, când deodată generatorul, cu de la sine putere parcă, a scos un muget sălbatic, a scuipat jalnic, a tușit și a murit.

La subsol s-a făcut aproape beznă; becurile de-abia mai pâlpâiau și s-ar fi stins cu totul dacă n-ar fi fost al doilea generator, care pufăia mai departe, alimentând un singur bec într-un colț tocmai din celălalt capăt al beciului. Becul strălucea cu putere, la fel și indicatorul de ieșire de deasupra ușii pe unde intrase Sportcoat și pe care o închisese bine în urma sa.

— Acu' chiar c-ai făcut-o lată, a bombănit Sausage în semiobscuritate. Ai venit aici și i-ai tot dat cu vrăjitoare și de-astea pân-ai pus un blestem pe mașinărie, dracu' s-o ia.

S-a lăsat în genunchi, bâjbâind înăuntrul generatorului și făcând câteva reglaje. Generatorul a tușit jalnic, a pufăit și a pornit din nou cu un huruit. Becurile din încăpere au revenit la intensitatea normală.

Nedumerit, Sportcoat s-a uitat chiorâș la generator. Părea mai zgomotos ca niciodată; vuia la o viteză neobișnuită, scuturându-se atât de gălăgios, încât Hot Sausage a trebuit să strige cât îl țineau puterile ca să se facă auzit.

— Cred c-are un scurtcircuit, a urlat el peste vacarm.

Sportcoat a încuviințat din cap.

— Da' dacă trimite curent la patru apartamente de sus, de ce se sting luminile aci jos? a țipat el.

— Ce?

— Las-o baltă, a răcnit el. Tre' să mă duc la lucru. Unde mi-i uniforma de arbitru?

— Ce?

Sportcoat a arătat cu degetul înspre generatorul care vuia. Sausage a îngenuncheat și a reglat din nou mașinăria, iar vuietul s-a redus cu un decibel.

— Ce? a întrebat el din nou, încă stând pe vine lângă generator.

— Vreau să pun din nou pe roate meciul de baseball, a zis Sportcoat. Am nevoie de uniforma de arbitru, știi? E pe aici pe undeva.

— La ce-ți trebe? N-are cin' s-arunce mingea. Aruncătoru' nostru cel mai bun o rămas făr-o ureche. Și caută să-ți tragă un glonte-n cap.

Enervându-se din nou, Sportcoat a mai tras o dușcă de King Kong.

— Dă-mi-o și gata.

— Îi fix unde-ai pus-o ultima oară, a spus Sausage, luând sticla și făcând semn către un dulap dintr-un colț îndepărtat.

Sportcoat a aruncat o privire la mormanul de gunoaie care se înălța între ei și dulap. Apoi s-a uitat la haina lui în carouri.

— O să-mi murdăresc haina dacă scormonesc pe-acolo.

Sausage și-a supt dinții, i-a întins sticla lui Sportcoat și s-a făcut nevăzut în cacofonia aceea de gunoaie. După câteva zdrăngăneli, mormăieli, izbituri și îmbrânceli, a reapărut cu o pungă neagră de plastic, pe care a aruncat-o pe jos.

Chiar atunci, cu o explozie teribilă, generatorul a tușit, a scos niște bolboroseli, a împrăștiat câteva scântei și a murit iar. O clipă mai târziu, a clacat și cel de-al doilea generator.

De data asta, încăperea s-a cufundat într-o beznă desăvârșită, cu excepția indicatorului de ieșire de deasupra ușii. Ceea ce niciunul nu observase era că ușa stătea de-acum puțin întredeschisă.

— La dracu', a zis Sausage în liniștea care se lăsase. Probabil că ăsta l-o scurtcircuitat pe ăl'lalt. Dă-mi o lanternă, Sport.

— Nu umblu cu așa ceva la mine, Sausage.

— Stai aici. Mă duc să verific generatorul din capătul ăl'lalt.

S-au mai auzit niște zdrăngăneli în timp ce Sausage își croia drum până în celălalt capăt al încăperii. Sportcoat a mai luat cu nonșalanță

o gură de Kong, a bâjbâit cu picioarele după ladă, a găsit-o și s-a așezat.

Niciunul dintre ei n-a observat silueta înaltă în geacă de piele care se strecurase în încăpere pe ușa de sub indicatorul de ieșire.

— Tot timpul se-ntâmplă așa? a întrerupt Sportcoat tăcerea.

— Niciodată chiar în halu' ăsta, a zis Sausage din partea cealaltă a camerei. Bine, dacă te-apuci și chemi vrăjitoare și alte alea…

Sportcoat l-a auzit înjurând și mormăind, apoi i-a ajuns la ureche un zgomot dinspre ușă și s-a uitat într-acolo. La lumina indicatorului a văzut — sau i s-a părut că vede — o umbră care trece prin dreptul ușii.

— Sausage, cred că-i cine…

— Am reușit! a strigat Sausage. Vezi că-i un panou în spatele generatorului de lângă tine. Bagă-te în spate și apasă întrerupătorul când îți zic io. Asta o să aprindă luminile.

— Ce să apăs?

— Întrerupătorul. În spatele generatorului lângă care stai. Caută cu mâna în spatele generatorului și apasă întrerupătorul de-acolo, a spus Hot Sausage. O să pornească amândouă.

— Io habar n-am de întrerupătoare.

— Hai odată, Sport. Îs treijdouă de apartamente sus. Negrii ăia își fac jumări și varză și-i ținem din treabă. Nu-i mare lucru, Sport. Du-te numa' pe după generator. Vârâ-ți mâna în spate și o să simți un cablu gros care iese din el. Urmărește cablul ăla cu mâna până la perete. Acolo o să dai de-o cutie. Deschide cutia și apasă întrerupătorul o dată în sus și o dată în jos.

— Dacă nu te superi, io prefer să-mi prăjesc cu whisky puținul creier ce mi-o mai rămas, a strigat Sportcoat. Nu văd nimic. În plus, îi cine…

— Scoală-te odată și fă ce-ți zic până nu vin nebunii ăia de sus să-mi facă scandal!

— Da' habar n-am ce-i cu cutiile astea.

— N-ai cum să te curentezi acolo, s-a răstit Sausage, încercând să nu-și piardă răbdarea. Totu-i împământat. Generatorul ăla de-acolo îi

de două sute patruzeci de volți. Ăsta de-aici îi de două sute douăzeci.

A tăcut câteva clipe, după care a adăugat:

— Sau o fi invers?

— Hotărăște-te odată.

— Du-te numa' și apasă pe nenorocitu' ăla de întrerupător din cutie, te rog. N-ai de ce să-ți faci griji, Sport. Siguranța-i aici. Curentu-i aici. Nu-i acolo unde ești tu.

— Dacă-i acolo, de ce n-apeși tu întrerupătorul de la tine?

— Nu mai face pe prostul, cioară! Grăbește-te până nu vin cu scandal negrii ăia de sus — sau, mai rău, până nu sună la Fondul Locativ.

— Bine, a zis Sportcoat iritat.

A orbecăit prin întuneric, a găsit generatorul și și-a plimbat mâna peste peretele din spatele lui până ce a dat cu degetele de un cablu gros. A pipăit cablul, urmându-l până la perete, s-a întors să-i spună ceva lui Sausage și a văzut din nou umbra unui bărbat trecând prin dreptul indicatorului de ieșire; umbra înainta către mijlocul încăperii. De data asta era sigur de ce văzuse.

— Sausage?

— Apasă întrerupătorul.

— Îi cine…

— Apeși odată sau ce?

— Da, bine. Da' cu cablul ăsta ce-i?

— Lasă-l în pace. N-ai nevoie de el. Apasă întrerupătorul.

— N-am nevoie de cabul ăsta? De ăsta desfăcut?

A urmat o tăcere prelungă din partea lui Sausage.

— Am uitat oare să-l leg? a mormăit el.

— Ce să legi?

— Cablul.

— Îs două.

— Cabluri sau cutii?

— Și, și.

— Nu-ți bate capu', a strigat Sausage, începând să-și piardă răbdarea. Găsește o cutie. Oricare cutie. Apasă întrerupătorul din

orice cutie găsești și ai grijă să nu se atingă cablul de generator. Io țin deschis panoul de la cutia generatorului de dincoace. Nu-l mai pot ține mult, Sportcoat. E greu. Are arc.

— Da' cablu'...

— Dă-l dracu' de cablu'. Totu-i împământat, ți-am zis.

— Ce-nseamnă împământat?

— Ce vrei acuma, să-ți dau și lecții de matematică? Și mai ce? Mută dracului întrerupătorul! Repar io tot după ce aprindem iar luminile. Grăbește-te, c-o să dea buzna tot blocu' peste noi!

Sportcoat a ales cutia mai apropiată de el. A deschis-o și a pipăit prin ea. Erau două întrerupătoare înăuntru. Neștiind ce să facă, a pus cablul nelegat pe generator și a apăsat ambele întrerupătoare. Au urmat o scânteie scurtă, un geamăt și schelălăitul unui om. Când generatorul s-a urnit cu un muget și luminile s-au aprins din nou, Sportcoat a zărit două ghete zburând în sus.

Sausage venea furios din partea cealaltă a încăperii, cu o falcă-n cer și una-n pământ, croindu-și drum prin harababura de bănci, bolțari, chiuvete și piese de bicicletă, care zăngăneau la trecerea lui.

— Care ți-i problema, Sport? Cât de greu îi să apeși pe un întrerupător?

Deodată s-a oprit locului, a amuțit și a făcut ochii mari, uitându-se la ceva din mijlocul podelei. Din capătul său de încăpere, Sportcoat s-a cățărat peste gunoaie și așa au ajuns amândoi să se uite în jos la Earl, ucigașul trimis de Bunch. Zăcea pe spate, inconștient, cu geaca de piele pârlită pe unde trecuse curentul electric prin el. La încheietură i se vedea bombat un ceas lucios, cu cadranul spart, iar în mână ținea strâns un revolver.

— Doamne ferește, a spus Sausage. Ăsta-i tipu' de la chefu' lu' Soup. Cum de s-o întors așa repede? Credeam că l-or dus de-aici.

Sportcoat se holba la el.

— Îi mort?

Hot Sausage a îngenuncheat și i-a pipăit gâtul lui Earl, căutând pulsul.

— Trăiește încă, a zis el.

— Ar fi fost țeapăn de-a binelea dacă-l lăsau să bea coniacul ăla în loc să-l irosească Soup dându-i cu sticla-n cap. Vrei să chemi poliția?

— Nici vorbă, Sport. Ăia de la Fondu' Locativ or să dea vina pe mine.

— Da' n-ai făcut nimic rău.

— N-are a face. Oricum ai da-o, dacă se duce poliția la Locativ înseamnă că ăia de-acolo tre' să scrie un raport. Adică să mai facă și altceva, nu doar să bea cafele și să tragă la aghioase. Oricine-i deranjează din ocupațiile astea zboară imediat. O să rămân fără slujbă.

Și-a coborât privirea către Earl.

— Tre' să dispară, Sportcoat. Hai să-l scoatem.

— Io unu' nu m-ating de el.

— Da' de ce-ți închipui c-o venit? Să te-nvețe alfabetu'? S-o fofilat aici cu un pistol. Deems l-o pus să-ți vină de hac.

— Deems îi un puști, Hot Sausage. Ăsta-i om în toată firea. Ca să nu mai zic că micu' Deems n-are bani să pună pe cineva să facă chestii pentru el.

— Micu' Deems are o mașină Firebird.

— Serios? Măi să fie! Da' mult mălai macină moara aia a lui, nu?!

— Dracu' s-o ia de treabă, Sport, acu' pun mâna pe bâta de baseball și te croiesc pe spinare de zbori urlând pe ușa aia! Mi-ai adus beleaua asta pe cap! Acuma tipu' tre' să dispară! Și tu tre' să m-ajuți!

— Bine, na. Nu-i cazul să te-ambalezi în halu' ăsta.

Dar Sausage se pusese deja în mișcare. A scos la iveală un șasiu cu patru roți din maldărul de vechituri din mijlocul încăperii, l-a împins până la Earl și apoi, îngenunchind lângă el, i-a luat din nou pulsul.

— M-am mai curentat și io de la generatorul ăsta, a spus el. O să-i ia ceva să-și revină, dar o să fie OK. Între timp, dracu' să-l ia.

S-au pus pe treabă.

Douăzeci de minute mai târziu, Earl s-a trezit pe aleea din spatele Blocului 17. Era întins pe spate. Geaca de piele arsă mirosea a păr pârlit. Brațele îl dureau așa de rău, că se temea să nu și le fi rupt pe amândouă. Capul, care se alesese cu un cucui unde-l nimerise sticla

de-l lăsase lat, și-l simțea ca și când i l-ar fi lovit întruna un ciocan pneumatic. Și-a ridicat brațul drept, o mișcare care i-a trimis un junghi ascuțit de la umăr în jos, și s-a uitat la ceas. Cadranul era spart. Ceasul se stricase. Și-a mișcat brațul stâng, l-a găsit manevrabil, și și-a scos pistolul din buzunarul de pe partea aceea. A văzut că-i fuseseră scoase gloanțele. L-a vârât înapoi în buzunar și s-a ridicat în capul oaselor. Tălpile îi erau ude. La fel și coapsele. Făcuse pe el. Și-a înălțat privirea spre cer și spre ferestrele de deasupra lui. N-a văzut niciun chip uitându-se la el, dar și-a dat seama după poziția soarelui că e după-amiază. Întârziase. Până-n ora prânzului ar fi trebuit să ridice de la traficanții lui Bunch din Bed-Stuy banii strânși cu o zi înainte.

S-a ridicat încet în picioare, deși i se împotriveau toți mușchii din corp, și a pornit împleticit către stația de metrou de pe Silver Street, sprijinindu-se de zid în timp ce înainta. Avea senzația că o să se dezintegreze, dar, pe măsură ce-și recăpăta suflul, a început să se miște mai repede. Era cu ochii-n patru, sperând să nu-l întâlnească pe uriașul care-l însoțise într-acolo de dimineață. Trebuia să ajungă în Bed-Stuy ca să ridice banii lui Bunch înainte să se ducă acasă la șeful său. Măcar atâta să facă și el, să apară cu biștarii lui Bunch. Poate așa n-o să-l omoare șeful.

13
Fata de la țară

Elefante și Guvernatorul ședeau în camera de zi a duplexului modest de cărămidă din Morris Heights, Bronx, un cartier de blocuri liniștit, cu câțiva copaci înfrunziți, care rezista ca o enclavă sub amenințarea decăderii urbane din jur, când ușa s-a dat de perete și în încăpere a dat buzna un mop urmat de o femeie atrăgătoare, care trăgea după ea o găleată pe roți, plină cu apă și detergent. Își ținea capul plecat și freca podeaua cu așa o viteză și forță, încât la început nici nu i-a zărit pe cei doi bărbați din cameră. Elefante stătea în balansoar, cu spatele la ușă. Bătrânul era pe canapea. Tot dând cu mopul în stânga și-n dreapta, femeia a lovit piciorul balansoarului, moment în care a văzut și pantoful cuiva. Și-a ridicat surprinsă privirea către Elefante, s-a înroșit până-n vârful urechilor, iar în clipa aceea Elefante și-a văzut viitorul.

Era o femeie voinică, nu foarte tânără, dar cu o față blândă, care nu-i putea ascunde sfiala și cu ochi mari și căprui, care, în acel moment, au clipit surprinși. Părul castaniu îi era strâns la spate într-un coc, iar sub gura plăcută se vedea o bărbie ascuțită, drăguță, cu gropiță. Deși trupeșă, avea conformația unei femei înalte și subțiri, gâtul îi era lung și își ținea capul puțin plecat, ca pentru a-și ascunde înălțimea. Purta o rochie verde și umbla desculță.

— Hopa. Am intrat doar ca să fac curat.

A ieșit iute din cameră cu spatele și a trântit ușa. Elefante i-a auzit pașii îndreptându-se către partea din spate a apartamentului.

— Scuze, a zis Guvernatorul. Asta-i fiică-mea, Melissa. Locuiește la parter.

Elefante a dat din cap. N-o văzuse prea mult pe Melissa, dar o văzuse suficient. Picioarele desculțe au fost cele care l-au convins, s-a gândit Elefante mai târziu. Lipsa pantofilor. Ce frumusețe. O frumusețe de la țară. Așa cum visase dintotdeauna. Îi plăceau femeile

trupeșe. Și era foarte timidă. A observat asta imediat. O trăda felul în care se mișca, ușoara stângăcie, capul plecat, gâtul lung, care ferea chipul acela frumos de ceea ce se întâmpla în jur. În clipa aceea, Elefante a simțit cum o parte din inima lui încordată ca un arc se destinde dintr-odată și a înțeles cu toată limpezimea care era problema Guvernatorului. Se îndoia că frumusețea aceea sfioasă avea dibăcia necesară să administreze o simigerie, cu atât mai puțin să se ocupe de treaba pe care-o avea Guvernatorul cu piesa de care voia să scape dând-o la schimb pe dolari. „Genul ăsta de femeie ar trebui să conducă o prăvălie la țară, undeva", s-a gândit el visător. „Alături de mine."

Și-a alungat gândul din minte când l-a văzut pe Guvernator că-l privește, cu un surâs ușor pe fața brăzdată de riduri. Își petrecuseră după-amiaza împreună. Bătrânul se arătase cordial. Îl primise pe Elefante ca pe un prieten vechi. Simigeria era la doar două străzi distanță și, în ciuda respirației șuierate și a sănătății șubrede, Guvernatorul insistase să meargă pe jos până acolo. Îi prezentase cu mândrie lui Elefante întreaga întreprindere, zona spațioasă cu mese, galantarele, magazinul plin de clienți. l-a arătat garajul din spate, unde își ținea cele două camioane pentru livrări, și, în cele din urmă, bucătăria, pe care o lăsase la sfârșit și unde cele două bucătărese portoricane tocmai își terminau treaba.

— Începem lucrul la două noaptea, a explicat Guvernatorul. La patru jumate, covrigii-s calzi și ies pe ușă. Până la nouă am transportat deja opt sute. Uneori transportăm și două mii pe zi, a adăugat el mândru. Nu doar pentru noi. Vindem peste tot în Bronx.

Elefante fusese impresionat. Nu era atât o simigerie, cât o fabrică. Acum însă cei doi bărbați reveniseră în duplexul Guvernatorului, în apartamentul de la etaj, unde locuia el, și cum frumoasa fiică părea să fie la o distanță sigură, în apartamentul ei de la parter, bătrânul se arăta nerăbdător să treacă la discuții serioase. Văzându-i fiica, Elefante înțelesese dintr-o singură privire tot ce trebuia să știe: dacă Guvernatorul spunea adevărul, atunci n-avea de fapt niciun plan.

— Nu-i treaba mea, dar fiică-ta știe ceva despre… subiectul pe care-am venit să-l discutăm? a întrebat el.

— Dumnezeule, nu!

— Ginere n-ai?

Guvernatorul a ridicat din umeri.

— Nu știu cum gândesc tinerii din ziua de azi. În vremurile de demult, legendele irlandeze spuneau că focile de pe plajele din Irlanda erau, de fapt, niște prinți tineri și curajoși, care-și ieșiseră din propria piele ca să se transforme în foci și să se însoare cu sirene. Cred că fiică-mea caută o focă.

Elefante n-a zis nimic.

Deodată, Guvernatorul părea obosit; s-a rezemat de spătarul canapelei, cu fața ridicată spre tavan.

— Băiat n-am. Ea-i moștenitoarea mea, fata asta. S-ar implica trup și suflet dacă i-aș spune care-i treaba, dar ar și da-o în bară. N-o vreau băgată în asta.

Guvernatorul părea un om jovial din fire, dar tonul acelei afirmații i-a dat de înțeles lui Elefante că i se oferea prilejul să preia el controlul asupra chestiunii și să negocieze un preț mai bun pentru sine, dacă povestea bătrânului se dovedea adevărată. Omul era epuizat. Plimbarea aceea scurtă până la magazin și turul pe care-l făcuseră îl istoviseră cu totul.

— Sunt cam stors și s-ar putea să trebuiască să-mi odihnesc capul pe canapea, a zis el. Dar de vorbit, pot vorbi. Putem să-ncepem.

— Foarte bine, fiindcă nu mi-e clar ce vrei să-mi vinzi.

— O să afli acum.

— Vorbește, atunci. E rândul tău. Eu m-am interesat deja. Taică-miu a avut niște prieteni care-și amintesc de dumneata. Maică-mea zice că taică-miu avea încredere în dumneata și că voi doi chiar erați în legătură. Așa că știu că ești în regulă. Dar ai o afacere bună aici. Nu-i simigerie asta. E o fabrică în toată regula. E curată. Face bani. De ce să te bagi în seamă și să te joci cu focul când îți merge așa de bine? De câți bani să ai nevoie?

Guvernatorul a zâmbit, după care a tușit din nou și a apucat o batistă ca să scuipe în ea. Elefante a văzut că flegma pe care o scuipase era atât de mare, încât Guvernatorul a trebuit să împăturească batista înainte s-o poată folosi din nou. „Acest *paisan* irlandez e mai bolnav decât vrea să dea de înțeles", și-a spus el în gând.

În loc să răspundă la întrebare, bătrânul și-a lăsat iar capul pe spate și a zis:

— Am cumpărat casa asta și simigeria în patruzeci și șapte. Mă rog, nevastă-mea a cumpărat de fapt magazinul. Eu eram la închisoare atunci, cu taică-tău. Uite cum am făcut. Eu aveam niște bani puși deoparte. Nu contează cum am pus mâna pe ei, dar era o sumă frumușică. Când eram la închisoare, am făcut greșeala să-i zic nevestei unde-s banii. Într-o bună zi, a venit să mă vadă și mi-a zis: „Fii atent. Îi știi minte pe evreii ăia doi, soț și soție, de pe Grand Concourse, ăia cu simigeria? Mi-au vândut-o ieftin. Voiau să se scape repede." A zis că n-a putut să dea de mine ca să hotărăsc. A luat-o și gata. A cumpărat naibii toată clădirea. Cu banii mei.

Amintirea l-a făcut să zâmbească.

— Mi-a povestit la vorbitor. Troacă de porci am făcut-o. Mi-a sărit așa de rău țandăra, că a trebuit să mă țină gardienii ca să nu-i sucesc gâtul. Au trecut câteva săptămâni bune până să-mi scrie din nou. Ce puteam face? Eu eram la pârnaie. Ea tocase toți bănuții pe care-i aveam — și încă pe covrigi. Nu-mi venea să cred. Turbam de furie.

Stătea cu privirea țintuită în tavan, cu o expresie nostalgică pe chip.

— Lui taică-tău i s-a părut amuzantă treaba asta. M-a întrebat, cică: „Merge în pierdere?". I-am zis: „De unde dracu' să știu? Îi plin de negrotei și de mexicani pe-acolo." Taică-tău cică: „Și ei mănâncă covrigi. Scrie-i nevesti-tii și spune-i că-ți pare rău." Și așa am făcut, slavă Domnului, și ea m-a iertat. Iar acum îi mulțumesc în fiecare zi c-a cumpărat locul ăla. Sau aș face-o. Dac-ar fi aici.

— Când a murit?

— O, au trecut... Am pierdut șirul.

A oftat, apoi a cântat încetișor:

Douăzeci de ani să crești,
Douăzeci să înflorești,
Douăzeci să ofilești,
Douăzeci să o sfârșești.

Elefante și-a dat seama că se îmblânzește o parte din el, partea pe care n-o arăta lumii niciodată, partea aceea care se înmuiase când fata bătrânului a intrat cu mopul în cameră.

— Să-nțeleg că ești împăcat cu treaba asta? Sau doar că n-ai ținere de minte?

Guvernatorul a mai rămas puțin cu privirea pironită în tavan. Ochii păreau că scrutează ceva în depărtare.

— A apucat să mă vadă ieșit din închisoare. Ea și Melissa au fost cele care au pus afacerea pe picioare cât am fost eu după gratii. La trei ani după ce-am ieșit, nevastă-mea s-a îmbolnăvit, iar acum nici eu nu mă simt prea bine.

„Nu mă simt prea bine?" s-a gândit Elefante. Bătrânul părea să fie cu un picior în groapă.

— Din fericire, Melissa e pregătită să preia afacerea, a spus Guvernatorul. E fată bună. Cu firma se descurcă fără probleme. Am noroc că se pricepe așa bine.

— Înc-un motiv s-o ții departe de necazuri.

— Tocmai ăsta-i rolul tău, Cecil.

Elefantul a dat stânjenit din cap. Numele îl luase prin surprindere. De ani buni nu i se mai spusese așa. „Cecil" era o poreclă pe care i-o dăduse taică-său în copilărie. Numele lui real era Tomaso sau Thomas. Al doilea prenume era numele lui taică-său. Cecil fusese găselnița lui. De unde venea și de ce o alesese taică-său, n-a aflat niciodată. Era mai mult decât un nume de alint; era un semn între tată și fiu că aveau ceva de vorbit între patru ochi. În ultimul an de viață, tatăl lui fusese țintuit la pat, dar încă se ocupa de afaceri și deseori se aflau și alți oameni în dormitor, bărbați care lucrau în vagonul de marfă, în construcții și la depozit. Când tata zicea „Cecil" însemna că au treburi importante de discutat între patru ochi după ce

se golea încăperea. Faptul că guvernatorul știa acest nume era încă un semn că spunea adevărul, dar, s-a gândit Elefante mohorât, și un semn pentru sine că avea o responsabilitate aici. Nu voia să aibă responsabilități față de tipul ăsta. Avea destule responsabilități.

Guvernatorul l-a cântărit îndelung din priviri, după care s-a lăsat pradă oboselii. Și-a ridicat picioarele pe canapea și s-a lungit acolo, întinzându-se cu un braț pe frunte. Cu celălalt braț a arătat înspre un birou din spatele lui Elefante.

— Fii bun și dă-mi o foaie și un stilou de pe biroul ăla. Sunt chiar deasupra.

Elefante a făcut întocmai. Guvernatorul a mâzgălit ceva pe hârtie, a împăturit-o bine și i-a dat-o lui Elefante.

— N-o deschide încă, a zis el.

— Acuma vrei și la urne să merg pentru dumneata?

Bătrânul a zâmbit.

— Nu-i rău să știi ce-i acolo, având în vedere ce li se întâmplă babalâcilor ca mine în breasla noastră. La un moment dat obosești, știi ce zic? Taică-tău a înțeles asta.

— Mai povestește-mi de tata, a spus Elefante. Despre ce-i plăcea să vorbească?

— Încerci să mă prinzi cu minciuni, a zis irlandezul, chicotind ușor. Taică-tău juca dame și toată ziua nu scotea decât șase cuvinte pe gură. Dar dacă scotea șase cuvinte, cinci erau despre tine.

— Mie nu mi-a arătat prea mult latura asta, s-a destăinuit Elefante. Când a ieșit de la închisoare, avusese deja un atac cerebral. Așa că îi venea greu să vorbească. Stătea mult în pat. Se concentra să supraviețuiască. Să facă marfa să circule, să lucreze pentru fami…

S-a întrerupt.

— Să lucreze pentru clienții noștri.

Guvernatorul a dat din cap.

— Eu n-am lucrat niciodată pentru cele Cinci Familii, a zis el.

— De ce nu?

— Un irlandez adevărat știe că, într-o bună zi, lumea o să-ți frângă inima.

— Cum adică?

— Nu mi s-a urât cu binele, băiete. Majoritatea celor pe care-i știam că lucrează pentru familii au sfârșit-o făcuți bucăți. Taică-tău a fost unul dintre puținii care-au murit în pat.

— Niciodată n-a avut încredere în ei până la capăt, a spus Elefante.

— De ce?

— Dintr-o sumedenie de motive. Noi suntem din nordul Italiei. Ei sunt din sud. Eu eram tânăr și prost. Tata credea că, dacă-mi fac botezul, n-o să apuc multe zile. M-a ținut ocupat cu treburile de la doc. El dădea ordine. Eu le urmam. Așa stăteau lucrurile. Și înainte să se ducă la închisoare, și după ce-a ieșit. El era păpușarul, eu, păpușa. Ocupă-te de vagon, transportă marfa, trimite colo, trimite dincolo, depozitează aici, plătește-l pe-ăsta, plătește-l pe-ălălalt. Plătește-ți bine oamenii. Nu scoate o vorbă. Cam asta era rutina. Dar întotdeauna a avut un deget și în alte lucruri: construcții, o mică afacere de împrumuturi, ba chiar și una de grădinărit pentru un timp. Noi am avut întotdeauna și alte interese.

— Aveați alte interese pentru că taică-tău nu avea încredere.

— Ba avea încredere. Doar că-i alegea cu grijă pe cei în care avea încredere.

— Pentru că...?

— Pentru că nu se poate avea încredere într-un om care n-are încredere.

Guvernatorul a zâmbit.

— De-asta ești omul potrivit pentru treaba asta.

Părea atât de mulțumit, încât Elefante s-a grăbit să-l prevină:

— Dacă simți că-ți vine să cânți, abține-te. Am ascultat emisiunea lui Brucie Morrow la radio pe drum încoace. A pus Frankie Valli. Nimeni nu cântă mai bine ca el.

Bătrânul a chicotit, apoi a ridicat o mână slăbită și a arătat înspre hârtia împăturită pe care Elefante o ținea în pumn.

— Citește-o.

Elefante a despăturit foaia și a citit: „Nu se poate avea încredere într-un om care n-are încredere".

— L-am cunoscut bine pe taică-tău, a spus Guvernatorul cu gravitate. Mai bine de-atât n-am cunoscut pe nimeni pe lumea asta.

Elefante nu știa ce să zică.

— Iar acum chiar o să cânt, a continuat Guvernatorul vesel. Mai bine decât Frankie Valli.

Și apoi a început să vorbească.

La volanul Lincolnului, în timp ce se îndrepta spre casă în seara aceea pe autostrada Major Deegan, cu hârtia încă împăturită în buzunarul de la cămașă, Elefante își simțea mintea un vârtej de gânduri. Nu se gândea la povestea pe care i-o spusese Guvernatorul, ci la fata cu aer de țărancă care intrase în încăpere și apoi se retrăsese cerându-și scuze. O irlandeză frumoasă și sfioasă. Proaspătă ca o zi de primăvară. Era puțin mai tânără decât el, avea în jur de treizeci și cinci poate, ceea ce era mult pentru o fată să nu fie măritată. Părea așa de timidă, încât îl făcea să se întrebe cum de putea cineva atât de blajin să conducă o afacere. „Ce-i drept, n-am văzut-o niciodată la treabă", s-a gândit el. „Poate că-i ca mine. Își intră în rol la serviciu, dură și ursuză, dar seara, acasă, suspină la stele după iubire și tovărășie."

„Sau poate nu-s decât un idiot", și-a spus cu amărăciune. „O inimă care tânjește, într-un oraș plin de-așa ceva. Isuse!"

A intrat în viteză pe o rampă care dădea înspre șoseaua FDR Drive și apoi a traversat rapid latura de est a Manhattanului către Brooklyn Bridge. Se bucura că este la volan. Își putea lăsa mintea să rătăcească în voie, așteptând să i se risipească starea de confuzie. Era doar puțin trecut de patru și jumătate după-amiaza, așa că traficul curgea încă lin. A pornit radioul și muzica l-a adus înapoi la realitate. Și-a plimbat privirea peste East River, trecând în revistă barjele de pe apă. Pe câteva le știa. Unele erau conduse de căpitani cinstiți, care nu acceptau marfă dubioasă. N-ar fi transportat o anvelopă furată nici dacă-i plăteai cu o mie de dolari. Altele aveau drept căpitani niște

idioți ordinari, care își aruncau orice scrupule pe geam afară pentru prețul unei cafele. Cei din prima categorie erau cinstiți din cale-afară. Pur și simplu nu puteau altfel. Cei din a doua categorie erau escroci înnăscuți.

„Eu de care sunt?" s-a întrebat Elefante.

„Sunt bun sau rău?" a urmat el în timp ce manevra mașina prin trafic. Îl bătea gândul să iasă cu totul din joc. Era un vis mai vechi. Pusese destul deoparte. Făcuse suficient de mulți bani ca să trăiască liniștit. Asta voise și taică-său, nu? Ar putea să vândă cele două case de închiriat din Bensonhurst, să-i vândă vagonul de marfă lui Ray din Coney Island și să se retragă din afacere odată pentru totdeauna. „Ca să fac ce? Să lucrez într-o simigerie?" Nu-i venea să creadă că-i trecuse așa ceva prin minte. Fiica Guvernatorului nici nu-l cunoștea măcar, iar el se vedea deja în bucătăria ei. Se imagina peste zece ani, un soț gras, în uniformă de bucătar, întinzând aluat și trântindu-l în cuptor la trei dimineața.

Pe de altă parte, ce conta pe lumea asta? Familia. Iubirea. Femeia aia își făcea griji pentru tatăl ei. Era devotată familiei. Un sentiment pe care el îl înțelegea bine. Spunea multe despre ea.

Vorbise puțin cu ea înainte s-o pornească spre casă. După conversația lor, Guvernatorul adormise pe canapea și Elefante se dusese la ușă ca să plece. Ea tocmai urca scările ca să vadă ce face taică-său și s-au întâlnit. Elefante bănuia că-l auzise plecând și voia să se asigure că tatăl ei e bine. La fel ar fi făcut și el. Ar fi verificat că taică-său respiră, s-ar fi asigurat că străinul nu-i vreun gangster din trecut, care venise să plătească vreo poliță. Și asta spunea multe despre ea. O fi fost ea timidă, dar se vedea că nu chiar atât de timidă, iar proastă nu era deloc. Și nici frică nu-i era.

Se întâlniseră în holul de la intrare. Vorbiseră vreo douăzeci de minute. Fiica Guvernatorului se arătase imediat sinceră și deschisă. El era un om în care tatăl ei avea încredere. Așa că și ea, la rândul ei, îi arăta încredere.

— Mă descurc, a zis ea când Elefante a întrebat-o cum reușește să administreze simigeria de una singură.

El glumise despre cum dăduse ea buzna în încăpere cu găleata în mână și cu mopul înainte, mânuindu-l ca pe o suliță. Ea a râs și a zis:

— Ah, da. Tata face curățenie ca un copil de grădiniță.

— Mă rog, a muncit destul la viața lui.

— Da, dar apartamentul lui e o cocină, iar el adoarme foarte ușor.

— Mie-mi adorm picioarele când alerg după autobuz.

Ea a râs din nou și s-a deschis și mai mult, iar în conversația care a urmat a arătat că, dincolo de blândețea de suprafață, avea calități asemănătoare cu ale tatălui ei: era voioasă, cu simțul umorului, dar avea și o fermitate și o inteligență pe care el le găsea atrăgătoare. Le-a venit ușor să vorbească. Fata știa că el se află acolo pentru niște treburi importante. Știa că tații lor fuseseră prieteni apropiați. Elefante simțea totuși o ezitare la ea. A studiat-o cu atenție. Cu asta se ocupa, s-a gândit el cu amărăciune, ca un contrabandist nenorocit ce era, care lucra cu traficanți de droguri de cea mai joasă speță, ca Joe Peck, și cu ucigași ca Vic Gorvino: să descopere vulnerabilitățile altora. Cum stătea acolo, și-a dat seama că și ea îl studiază. A văzut cum îl măsoară din priviri și cum încearcă — blând — să-l tragă de limbă. Oricât a încercat, n-a putut s-o oprească, n-a putut s-o împiedice să vadă ceea ce majoritatea nu vedea niciodată, anume că, deși în aparență era un om ferm și strict, foarte serios, poate puțin prea italian în purtări și în felul de a vorbi, simțea în adâncul inimii apăsarea răspunderii față de mama sa și față de cei la care ținea cu o bunătate pe care era mai prudent s-o ascundă. El era bărbatul în care tatăl ei avea încredere. Dar de ce el? De ce nu un văr sau un unchi? Sau măcar tot un irlandez? De ce un italian? În acele douăzeci de minute s-a purtat un război între rase, între italieni și irlandezi, cei doi reprezentanți ai sufletelor negre din Europa, abandonați în țărână de către englezi, francezi, nemți și mai târziu, în America, de către mahării din Manhattan, evreii care uitaseră că-s evrei, irlandezii care uitaseră că-s irlandezi, englezii care uitaseră că-s oameni, care se-adunau laolaltă ca să facă bani în marile lor întâlniri la nivel înalt, îngropându-i în asfalt pe anonimii din Bronx și Brooklyn și sugrumându-le cartierele cu autostrăzile lor, lăsându-i să sufere la

cheremul oricui venea peste ei, mahării care uitaseră de război, de pogromuri și de viețile celor care supraviețuiseră Primului Război Mondial și Celui de-Al Doilea Război Mondial vărsându-și sângele și măruntaiele pentru America lor, numai ca să poată ei intra în cârdășie cu băncile și cu administrația locală și de stat ca să trântească autostrăzi prin mijlocul unor cartiere înfloritoare și să-i trimită pe fraierii neajutorați care credeau în visul american să dea din coate în suburbii, pentru că ei, mahării, voiau o felie mai mare. Asta a simțit, sau a crezut că simte, pe când stătea așa, lângă ușa de la intrare. Exista o legătură între ei: un bărbat al cărui tată murise și o femeie al cărei tată era pe moarte, o dorință de a aparține, cum stăteau amândoi în căldura din vestibul, ea în rochia de fată de la țară, cu o slujbă legală, care nu atrăgea atenția polițiștilor, nici a celor ca Joe Peck, și nici apeluri telefonice complicate de la indivizi complicați, care încercau să-ți bage mâna în buzunar în timp ce cu cealaltă salutau drapelul, iar el cuprins de un sentiment de apartenență cum nu mai cunoscuse de ani de zile.

Ea râdea cu ușurință, punea întrebări, de-acum fără nicio urmă de sfială, în timp ce el dădea tăcut din cap. Numai ea a vorbit în cele douăzeci de minute, care parc-au trecut în câteva secunde, și în tot acest răstimp lui îi venea să strige: „Eu sunt foca de pe țărm. Numai de m-ai recunoaște." În schimb, se arăta vesel și ferm, prefăcându-se, în pofida lui, distant și neîncrezător ca să-i pareze întrebările. Își dădea seama însă că nu o păcălea. Fata îl vedea cât se poate de limpede. Se simțea despuiat. Ea voia să știe ce-l adusese acolo. Voia să știe tot.

Dar nu se putea să afle vreodată.

Făcea parte din înțelegere. Acceptase, bineînțeles, planul nesăbuit al Guvernatorului. În parte, din cauză că-și iubise tatăl. Știa că laturile cele mai profunde alte tatălui său erau cele care țineau de încredere. Orice om în care tatăl lui avusese încredere trebuia să fie un om bun, iubitor. Nu încăpea îndoială. Guido Elefante își ținuse întotdeauna cuvântul față de cei în care avea încredere. De ce credeau alții despre el nu i-a păsat niciodată. Taică-său o iubise pe maică-sa, și

asta cu siguranță pentru că ea era orice numai nevasta tipică de italian din Brooklyn nu; nu era ca femeile care trăncăneau despre te miri ce, care făceau *cannoli* tot timpul, care se încolonau ascultătoare în fiecare dimineață, în drum spre slujba de la biserica St. Andrew, rugându-se pentru iertarea păcatelor soților și, prin urmare, și ale lor, care se plângeau de negri și mexicani c-au împânzit cartierul în timp ce bărbații lor făceau contrabandă cu alcool și împușcau pe oricine avea ceva de comentat despre jocurile lor de noroc și aranjamentele de la cursele de cai și felul în care-i călcau în picioare pe cei de culoare. Maică-sa nu avea nimic de împărțit cu negrii. Îi vedea ca pe niște oameni ca oricare alții. O interesau plantele și săpa după ele pe terenurile virane din cartier — plante care, insista ea, îi ținuseră soțul în viață mult mai mult decât se așteptase lumea. Cât despre fiul lor, ea nu-i punea niciodată întrebări lui Thomas. Îl respecta pe Elefante încă de pe vremea când nu era decât un băiețaș, pentru că înțelegea instinctiv că fiul ei avea să fie altfel decât majoritatea italienilor din cartier, că trebuia să fie altfel, la fel cum și ea și soțul ei trebuiseră să fie altfel ca să supraviețuiască. Nu încercase niciodată să găsească scuze pentru familia ei. Familia Elefante era ce era. Și cu asta, basta. Tata îl primise pe Guvernator în lumea lui. Așa că Elefante a făcut la fel. Erau parteneri de-acum. Asta rămânea bătut în cuie.

Mai era la mijloc și fascinația pe care i-o stârnea povestea asta.

Precum și banii, desigur.

Dar oare chiar era vorba de bani? s-a întrebat el.

A tras cu coada ochiului la hârtia împăturită de pe scaunul de lângă el. Era foaia pe care i-o vârâse Guvernatorul în pumn când vorbiseră despre taică-său.

„Nu se poate avea încredere într-un om care n-are încredere."

A cârmit Lincolnul mare către rampa de ieșire de pe autostrada FDR, chiar după Houston Street. Brooklyn Bridge se profila în față. Elefante s-a gândit din nou la conversația pe care o avusese și la povestea Guvernatorului.

— Îmi pierd mințile, a murmurat el.

După-amiaza era pe sfârșite și Guvernatorul era deja aproape adormit când îi spusese lui Elefante povestea „săpunului" pe care i-l dăduse lui Guido. Întins pe canapea, vorbea cu ochii-n tavan în timp ce un ventilator huruia întruna deasupra lor.

— Timp de aproape o mie de ani, Biserica Vizitei Fecioarei Maria din Viena, Austria, a adăpostit tot felul de comori prețioase, a zis el. Manuscrise, sfeșnice, potire pentru altar. Majoritatea ar fi o pierdere de vreme pentru unii ca noi. Obiecte care se folosesc la slujbe, cupe din care se bea sângele mântuitorului, sfeșnice și tot așa. Niște monede de aur. Toate făcute să dăinuie. Au sute de ani. Au fost transmise din generație în generație. Când a venit Al Doilea Război Mondial, biserica le-a ascuns din calea Aliaților. Acolo era cantonat Macy, fratele meu mai mic. L-au trimis în patruzeci și cinci, în timpul războiului. America a păstrat trupe în zonă și după război, iar Macy a rămas. Era cu opt ani mai tânăr ca mine, locotenent în armată, un tip ciudat. Era, ăăă…

Guvernatorul s-a gândit preț de o clipă.

— Efeminat, a zis el până la urmă.

— Efeminat? a repetat Elefante.

— Ușor ca pana. Azi probabil că i s-ar zice fătălău. Era mare amator de finețuri. I-a plăcut întotdeauna arta. Chiar și când era mic. Știa totul despre artă. Citea cărți pe tema asta. Pur și simplu îi plăcea. Ei bine, orașul era dărâmat tot după război, patrulat de diferite armate, iar Macy s-a întâmplat să dea peste grămada asta de lucruri. Le ascunseseră naziștii. Într-o peșteră de lângă un loc care se numea Altenburg.

Governatorul s-a întrerupt, dus pe gânduri.

— N-am aflat niciodată cum a găsit Macy peștera aia. Dar erau lucruri de valoare în ea. O grămadă. Și s-a servit după pofta inimii: manuscrise, cutiuțe încrustate cu diamante, cu inserții mici de fildeș. Și niște relicvarii.

— Ce-s alea?

— A trebuit să caut de cinci ori în dicționar pân-am priceput, a zis Guvernatorul. Sunt niște cutiuțe ca niște sicrie, făcute din aur și

argint. Unele-s decorate cu diamante pe margini. Preoții păstrau în ele bijuterii, obiecte de artă, relicve, ba chiar și oase de sfinți. Erau o pradă pe cinste. Pradă de război, băiete. Macy a luat o grămadă.

— De unde știi?

— Le-am văzut. Le avea la el acasă.

Guvernatorul a zâmbit.

— Și-a folosit tărtăcuța și și le-a expediat prin Poșta Armatei. Puțin câte puțin. Probabil de-aia a rămas așa mult în armată. Erau obiecte mici. Iar după război, s-a angajat la poștă ca să poată expedia marfa când voia, fără să-și bage nimeni nasul. Cât se poate de simplu.

A chicotit și a trebuit să se ridice ca să scuipe din nou în batistă ditamai flegma. Când a terminat, a împăturit batista, a pus-o la loc în buzunar și a continuat.

— Întotdeauna mi s-a părut ciudat că Macy trăia prea bine pentru cineva care lucrează la poștă, a recunoscut Guvernatorul. Avea un apartament în Village[40] mare cât un teren de rugby. Plin de finețuri. N-am pus întrebări. N-avea copii, așa că m-am gândit că nu-i mare lucru. Taică-meu nu putea să-l sufere pe Macy. „Lui Macy îi plac băieții", așa zicea. La care eu ziceam: „Era și un preot la biserica Saint Andrew despre care se zicea că-i plac băieții". Dar nu voia să audă de așa ceva. Eu eram tânăr pe-atunci, sprinten la minte și cam nesuferit de felul meu, dar chiar și la vremea aia știam să fac diferența între un om bolnav, care se dădea la copii, și un bărbat căruia îi plăceau bărbații. Știam, pentru că Macy mă convinsese să nu-l omor pe trogloditul ăla de preot bețiv de la Saint Andrew, care-și făcuse de cap cu o grămadă de copii din parohie. Am aflat de el când s-a făcut Macy mai mare și am început să-i trecem isprăvile pe răboj. Dar Macy mi-a zis: „E-un om bolnav. Nu merită să te duci la pârnaie pentru el." Era fratele meu mai mic, dar era mai deștept ca mine în multe privințe. Așa că l-am ascultat și am ajuns la pârnaie pe cont propriu! Chiar și-acolo m-a ajutat istețimea lui Macy. Dacă ajungi la zdup fără să vrei să î-o tragi nimănui, știind că ce face omul în intimitate e treaba lui atâta timp cât nu-ți face ție viața mai grea,

atunci o să te descurci. Așa că l-am iubit pe Macy pentru ce m-a învățat. Iar el avea încredere în mine.

Guvernatorul a oftat și s-a scărpinat în creștet în timp ce răscolea prin amintiri.

— N-a mai trăit mult după război. Mama a murit prima. Apoi, peste vreo doi ani, l-a răpus cancerul. Cancerul și inima rea, bietul de el, pentru că taică-său nu l-a vrut. Către sfârșitul vieții, a venit la mine și mi-a mărturisit tot. M-a dus într-o debara de la el de-acasă și mi-a arătat ce are. Ținea toate lucrurile alea din peșteră într-o debara, imaginează-ți. Și ce lucruri minunate: biblii cu coperți din aur curat. Relicve. Manuscrise rulate în tuburi din aur. Monede de aur. Relicvarii încrustate cu diamante, în care se găseau moaștele unor sfinți de demult. „Chestiile astea au o mie de ani", așa mi-a zis. Iar eu i-am zis: „O să fii milionar". Și el cică: „N-am vândut mai nimic. Câștigam bine la poștă." Am râs de el și i-am zis: „Ești o panaramă".

— Panaramă? a repetat Elefante.

— Un prostănac.

— Aha.

— Mi-a zis: „N-am vrut să le vând. Mi-a plăcut să mă uit numai la ele." „Macy, nu-i bine", i-am zis eu. „Sunt luate de la biserică." „Bisericii nu-i pasă de cei ca mine", mi-a tăiat-o el. Mi s-a rupt sufletul când l-am auzit. „Macy, băiete", i-am zis eu. Zic: „Draga noastră mamă din ceruri s-ar perpeli lângă tronul Domnului dacă ar ști că ții lucruri furate de la Dumnezeul și Mântuitorul ei. I-ar frânge inima", i-am zis. Asta i-a adus o lacrimă în ochi. „Trebuie să trăiesc și eu cumva", mi-a zis. „Poate reușesc să dau înapoi câteva lucruri."

Guvernatorul s-a uitat la Elefante.

— Și chiar așa a făcut. Mă rog, a mai vândut câte ceva ca să-și păstreze stilul de viață înainte să moară. Dar pe cele mai multe le-a returnat. Le-a trimis înapoi la Viena tot așa cum le-a adus. Le-a expediat prin poștă una câte una. Le-a returnat în așa fel încât să nu poată fi prins. Dar e un obiect pe care nu l-a returnat niciodată.

— Ce anume?

— Ei bine, ceva ce-am vrut eu. O statuetă mică.

— Ce fel de statuetă?

— O fată durdulie. Venus din Willendorf.

Elefante se întreba dacă visează. Statuia unei fete durdulii? Așa era și fiica Guvernatorului. O fată durdulie și frumoasă. Să fi fost un vicleșug? O coincidență?

— Ăsta-i nume de săpun? a întrebat el.

Guvernatorul i-a rânjit iritat.

— Întreb și eu, s-a apărat Elefante.

— Macy susținea că-i cel mai valoros obiect din colecție.

— Cum așa?

— N-aș putea să-ți spun. Macy știa, dar eu nu mă pricep la de-astea. Are o culoare aurie-roșcată. E foarte mică. Făcută din piatră. Nu-i mai mare decât un săpun.

— Dacă nu-i de aur, de ce valorează așa mult?

Guvernatorul a oftat.

— Când vine vorba de artă, sunt greu la cap ca un sac de cartofi, băiete. Habar n-am. Cum ți-am zis, a trebuit să caut de cinci ori cuvântul „relicvariu" până am înțeles ce înseamnă. Statuia era într-unul din relicvariile astea. Un recipient mic, ca un sicriu, de mărimea unui săpun. E de-acum multe mii de ani. Macy a zis că numai cutia valora o avere. A zis că fata durdulie, Venus din Willendorf, valora mai mult decât toate celelalte lucruri pe care le avea.

— Atunci probabil că se află într-unul din castelele alea mari din Europa, unde pe prețul de la intrare scrie în engleza veche, iar fratele dumitale avea un fals. Sau statuia adevărată se găsește într-un muzeu. Cum se face că nu-i la muzeu? Apropo, un muzeu ar ști dacă-i un fals.

— Și ce dacă. Băiete, taică-tău și cu mine am fost la zdup cu niște borfași așa buni de gură, c-ar fi fost în stare să le vândă gheață eschimoșilor. Indivizii ăștia știau să-ți golească contul mai repede și decât se suie musca pe balegă. Știau atâtea șmecherii cu asigurările, atâtea feluri de-a trage băncile pe sfoară și atâtea boscării, că nici măcar un barman din Philadelphia nu i-ar fi putut întrece. Aveau limba dulce ca mierea indivizii ăștia. Și oricare dintre ei o să-ți spună

că, de cele mai multe ori, peștele care mușcă momeala sau cade în plasă nu scoate o vorbă despre asta. N-ar vrea să se răspândească astfel de vești. La fel și cu fandosiții ăia de prin muzeele de care zici. Dacă au un fals, de ce să bată toba? Atâta timp cât mojicii scot banul să caște gura la el, cine să-și dea seama de diferență?

Elefante a rămas tăcut, încercând să-nțeleagă ce i se spunea.

— Crezi că încerc să te prostesc? a întrebat Guvernatorul.

— Poate. L-ai întrebat vreodată pe fratele dumitale de ce e așa de valoroasă?

— Nu, nu l-am întrebat. Eu nu știam cum s-o iau mai repede până nu se răzgândește. Și după aia a murit.

— Venus din Willendorf. Sună ca un nume de supă.

— Nu-i supă. E o fată durdulie, a insistat Guvernatorul.

— Știam și eu în liceu o fată durdulie. Era o comoară, dar nu i-a făcut nimeni statuie.

— Ei bine, asta de care zic eu îți încape în palmă. Am pus-o la păstrare înainte să merg la pârnaie. Taică-tău a ieșit cu doi ani înaintea mea. Mă temeam să n-o găsească cineva, așa că i-am zis s-o ia și s-o păstreze pentru mine. Mi-a spus c-a făcut-o. Așa că trebuie s-o ai pe undeva.

Elefante și-a ridicat mâinile.

— Jur pe Sfânta Fecioară că tata nu mi-a spus unde-a pus-o.

— Nimic?

— Nu mi-a spus decât despre cântecelul ăla prostesc pe care-l cânți, despre palma mâinii lui Dumnezeu.

— Bun, e și asta ceva, a comentat Guvernatorul, dând satisfăcut din cap.

— Ba nu e. Cum pot să caut ceva dacă nu știu unde este sau cum arată?

— E o fată durdulie.

— Probabil că există un milion de statuete de fete durdulii. Are o umflătură pe nas sau e rotundă ca un balon? Arată ca un cal dacă te uiți la ea din profil? Îți vine să te uiți doar la cap și la burtă? Sau e o porcărie de-aia unde vine careva de-aruncă cu vopsea pe-o pânză și-

apoi încep să băloșească la ea toți neghiobii cu pretenții artistice? Are un singur ochi? Ce?

— Nu știu ce. *E o fată durdulie*. De-acum câteva mii de ani. Și un tip din Europa e dispus să dea pe ea trei milioane de dolari, cu banii jos.

— Asta ai mai zis. De unde știu eu că tipu-i pe bune?

— E pe bune, stai liniștit. Frate-meu i-a vândut vreo două chestii înainte să moară. Mi-a zis cum să dau de el, dar Macy a murit cât eram eu la zdup. Din Sing Sing nu puteam să sun pe nimeni. Așa că am lăsat-o baltă. Poți sfârși într-o urnă la cimitir dacă te-ncurci cu cineva pe care nu l-ai mai văzut și cu care n-ai lucrat niciodată. Nu l-am sunat înainte să intru la pușcărie. După ce-am ieșit, s-a îmbolnăvit nevastă-mea, a trebuit să am grijă de ea și n-am avut chef să ajung iar după gratii. Abia acum vreo două luni, când mi-a zis doctorul că am… știi tu, boala asta, l-am sunat pe individ în Europa și trăiește încă. I-am zis că-s fratele lui Macy și i-am zis ce am. Nu m-a crezut, așa că i-am trimis singura fotografie pe care-o aveam. Sunt un escroc bătrân. Nu mă duce capul să păstrez copii. Doamne-ajută că a primit fotografia și s-a pus pe treabă. Acum mă sună aproape în fiecare săptămână. Zice că poate s-o vândă. Prima dată mi-a oferit patru milioane de dolari și i-am zis: „De unde ai atâția bani?". Iar el mi-a răspuns: „Asta-i treaba mea. Îți dau dumitale patru pentru că pot s-o vând cu doișpe. Sau chiar cinșpe. Dar trebuie s-o aduci aici." A zis că e în Viena. Am simțit atunci că nu-i lucru curat, a continuat Guvernatorul. Aproape c-am lăsat-o baltă. N-aveam încredere în el. I-am zis: „Dacă ești tipul de care mi-a zis frate-meu, trimite-mi zece mii și spune-mi un lucru pe care ți l-a vândut Macy." Așa a făcut. Dar nici eu nu-s tâmpit. Nu i-am zis unde locuiesc. El crede că stau în Staten Island. Ara-i adresa pe care am pus-o pe plicul în care i-am trimis fotografia. A transferat mălaiul la banca la care i-am zis, în Staten Island. I-am trimis cei zece mii înapoi și am bătut palma. Dar n-am cum să trimit chestia asta. N-am cum s-ajung în Europa acum. Chiar dac-aș putea, tot nu m-aș duce pân-acolo numai ca să mă burdușească tipul ăsta sau mai rău, și-apoi s-o bage în buzunar și s-o

șteargă. Așa că i-am spus: „Hai dumneata aici și ia-o și ți-o dau cu trei milioane. Poți să-ți ții celălalt milion pentru deranj.“ Numa' gura era de mine. Am crezut c-o să mă trimită la plimbare. Nu m-am gândit c-o să aibă coaie s-o facă. Mi-a spus: „Lasă-mă să mă gândesc.“ M-a sunat după o săptămână și-a zis: „Bine. Vin s-o iau.“ Atunci am venit la tine.

— Faci un pariu riscant, dom'le. Ce te face să crezi că, dac-aș găsi-o, ți-aș mai da-o — dumitale sau lui?

— Pentru că ești fiul lui taică-tău. Nu m-arunc orbește, băiete. Am mai întrebat și eu în stânga și-n dreapta despre tine. Vezi tu, taică-tău și cu mine, noi știam cine suntem. Am fost întotdeauna niște oameni mărunți. Ăia care transportă marfa. N-am vrut niciodată nici putere, nici belele. Pur și simplu mutam marfa de ici, colo. Tipul ăsta din Europa de care-ți zic, ăsta-i unul dintre capii cei mari. Vorbește sofisticat. Cu accent. Știe cum să te ia. Capii cei mari sunt întotdeauna cu un pas înaintea ta. Oricât te-ai crede de deștept, tot îți iau ei fața. De-aia-s capi. Daca te pui cu unul din ăștia, apoi ai face bine să fii brici. Taică-tău întotdeauna a zis că ești brici.

Elefante a chibzuit la asta și a zis încet, mai mult pentru sine:

— Eu nu-s printre capii cei mari.

— Pentru trei milioane de boabe, ești.

Guvernatorul a tăcut o clipă, apoi a continuat.

— Am dus lucrurile cât de departe-am putut. L-am sunat pe tip și i-am spus: „Hai să stabilim o întâlnire.“ El a zis: „Pune-o într-un dulăpior cu cheie, iar eu vin s-o iau și-ți las banii“. Ăsta-i planul. Ne întâlnim la Kennedy. Facem schimbul într-un dulăpior de bagaje de-acolo și fiecare-și vede de drumul lui. N-am stabilit schimbul cu exactitate, cum anume l-am face, dar am fost de acord c-o să folosim un dulăpior de-ăla.

— Atunci stabiliți și ultima parte și du-te și fă-ți banii, pentru numele lui Dumnezeu.

— Cum să fac asta dacă nu știu unde-i statueta?

— Ai știut, i-a răspuns Elefante. Tu ai avut-o înainte de tata.

— El a pus-o la păstrare! Uite care-i treaba, a reluat Guvernatorul după o clipă de tăcere. Eu am avut-o înainte să merg la închisoare. Nu puteam să-i spun nevesti-mii. Îmi risipise deja banii pe nenorociții ăia de covrigi. Statueta nu era într-un loc sigur. I-am zis lui taică-tău unde e pe vremea când eram amândoi la Sing Sing. El a ieșit cu doi ani înaintea mea. A fost de acord s-o ia și s-o pună la păstrare. I-am spus: „Când o să ies, când se liniștesc lucrurile, vin s-o iau. Și capeți și tu ceva de pe urma ei." „OK", a zis el. Dar a făcut accidentul ăla vascular în închisoare, chiar înainte să iasă, și nu l-am mai văzut. Am încercat să-i trimit vorbă cât era încă în spitalul închisorii, dar până s-ajungă la el, plecase deja. L-au eliberat după AVC. Mi-a trimis el vorbă după ce-a ieșit. Mi-a trimis o scrisoare. Zicea așa: „Să nu-ți faci griji. Am găsit cutiuța aia a ta. E în siguranță, pusă bine în palma mâinii lui Dumnezeu, ca în cântecelul ăla pe care obișnuiai să-l cânți." Așa că știu că a reușit să pună mâna pe ea. Și știu și c-a pus-o la păstrare undeva.

— În mâna lui Dumnezeu? Ce-nseamnă asta?

— Habar n-am. Atât a zis, palma mâinii lui Dumnezeu.

— Atunci ai greșit persoana. Nu taică-meu a scris scrisoarea aia. El nu mergea la biserică.

— Dar nu sunteți catolici?

— Maică-mea m-a târât după ea la Saint Augustine pân-am fost suficient de mare ca să refuz să mă duc. Dar taică-meu n-a mers niciodată. N-a pus niciodată piciorul într-o biserică, până-n ziua când a murit. I-am făcut slujbă de înmormântare. Abia atunci s-a dus la biserică.

— Poate-a lăsat-o într-o biserică. Sau în sicriu.

Elefante a cântărit lucrurile în minte preț de o clipă. Maică-sa îi zisese că vrea să dezgroape sicriul lui taică-său, ca să își facă și ei loc în același mormânt. Iar Joe Peck promisese să se ocupe chiar el de asta. Gândul că Joe Peck, idiotul ăla cu creier cât un bob de mazăre, avea să răscolească printre rămășițele lui taică-său, răsucindu-i cadavrul, scotocind prin buzunarele celui mai bun costum pe care-l avusese, găurindu-i craniul cu o șurubelniță în încercarea de a o găsi pe fata

aia durdulie, cum dracu' o fi chemând-o, care valora trei milioane de dolari, gândul ăsta l-a tulburat pe Elefante și l-a lăsat o clipă fără suflu. Când și-a revenit, a zis:

— N-ar fi lăsat așa ceva într-o biserică. N-avea el treabă cu bisericile. N-ar fi avut încredere în nimeni de la nicio biserică. Și nici așa tâmpit încât s-o îngroape cu el n-a fost. Nu i-ar fi făcut maică-mii una ca asta.

— De acord, a spus Guvernatorul. Dar aveți un depozit. Transportați marfă.

— Am căutat în toate spațiile de depozitare pe care le avem. În cele la care am acces.

— Dar cu cele la care n-ai acces cum rămâne?

— Probabil c-aș putea căuta și în ele, a recunoscut Elefante. Dar mi-ar lua ceva timp.

— Timp nu prea am, i-a răspuns Guvernatorul. Tipul care vrea să cumpere n-o să trateze cu nimeni altcineva. Nu te-apuci să suni tu genul ăsta de om. El te sună pe tine. Încerc să trag de timp. I-am spus că trebuie să mă mai gândesc. E cu fitilu' scurt. N-o să-i placă dacă mai apare cineva pe fir. După cum stau lucrurile, mă gândesc că, chiar și așa, tot o să-ncerce să-mi vină de hac. Ăsta-i celălalt motiv pentru care sper să găsești statueta.

„La asta se reduce totul", s-a gândit Elefante cu amărăciune. „N-are pe nimeni. Dacă un barosan din Europa vrea un căcat de artefact care face o căruță de bani și singura piedică din calea lui e un covrigar cu fie-sa… ei bine, la asta se reduce totul."

— Parcă i-ai zis că stai în Staten Island, a spus Elefante.

— Oamenii ca el știu să te găsească, i-a răspuns Guvernatorul. Pe de altă parte, e ca frate-miu, Macy. Oamenii ăștia-s fanatici. Avem ceva spațiu de manevră. I-am spus că în secunda în care simt că e ceva necurat la mijloc, poate să-și ia adio de la statuetă. La veceu cu ea. O fac bucăți. În râu ajunge. Dar mă gândesc la Melissa mea. Așa că, atunci când am venit la tine… Mă rog, cunoscându-l pe taică-tău, cu tine știu măcar că am de partea mea un om care n-o s-o taie din loc.

Elefante n-a zis nimic. „De partea lui", și-a spus în gând. „Cum naiba am ajuns eu de partea lui?"

Guvernatorul s-a ridicat în capul oaselor pentru o clipă și, îndoindu-și anevoios spatele, și-a întins mâna sub canapea și a scos un plic.

— Încă ceva, a zis el.

I-a întins plicul lui Elefante, iar acesta a recunoscut imediat mâzgăliturile chinuite ale lui taică-său, care către sfârșitul vieții avea un scris mare și tremurat. Scrisoarea îi era adresată Guvernatorului.

— De unde ai asta?

— Mi-a trimis-o taică-tău la închisoare.

Elefante a deschis plicul. Înăuntru se găsea o ilustrată banală cu o fotografie a vechilor docuri din Cause, făcută probabil în anii '40, cu bine-cunoscuta Statuie a Libertății în fundal. Pe verso era lipită tradiționala binecuvântare irlandeză, care se vedea că fusese decupată dintr-o carte sau un ziar:

Fie ca drumul să ți se-aștearnă lin dinainte.
Fie ca vântul din spate să-ți bată mereu.
Fie ca soarele să-ți încălzească chipul,
Ploile să-ți cadă blând peste holde.
Și până o fi să ne-ntâlnim din nou,
Fie ca Domnul să te țină în palma mâinii Sale.

Lângă ea era schițată o cutiuță, făcută de mâna lui taică-său. În cutie se găsea o sobă cu lemne, cu niște surcele mici, stângaci desenate, și cu o cruce deasupra. Cutia avea cinci laturi; pe una dintre ele era desenat un cerc cu o figură din bețe în mijloc, cu brațele deschise.

— Dacă n-ar fi scrisul lui, n-aș crede că el a făcut desenul, a zis Elefante.

— Recunoști ceva?

— Nu.

— E-o binecuvântare irlandeză, a explicat Guvernatorul.

— De-atâta mi-am dat și eu seama, i-a răspuns Elefante. Dar care-i treaba cu soba și cu lemnele?

— Aveți cumva vreun spațiu de depozitare unde se găsește ceva de felul ăsta? a întrebat Guvernatorul.

— Nu. Ar putea fi orice cutia aia. Garaj. Casă. Ladă cu sticle de lapte. O cabană în pădure. Ar putea fi oriunde.

— Da, așa e, a încuviințat Guvernatorul. Dar unde s-ar duce Guido Elefante?

Elefante a chibzuit îndelung înainte să răspundă.

— Tata nu se ducea nicăieri, a zis el sec. N-a pășit niciodată la mai mult de trei străzi de cartierul Cause. Aproape niciodată. Nu se ținea prea bine pe picioare. Chiar dac-ar fi putut, n-ar fi mers prea departe. Poate doar până la magazinul din Bay Ridge cu produse alimentare din Genova, dar asta numai din când în când. Era un local pe Third Avenue care vindea chestii genoveze — focaccia, brânză — aduse din Italia, dar rareori mergea acolo.

— De unde știi?

— Îți spun că nu mergea nicăieri. Mai mergea câteodată la vagonul de marfă. Și mai rar la depozit. În toată viața mea, nu cred că l-am văzut intrând acolo de mai mult de trei ori. Eu mă ocupam de locul ăla, nu el.

— Ce altceva aveți prin preajmă?

— Nimic. Numai blocurile de locuințe sociale. Metroul. Niște clădiri abandonate. Atât.

Guvernatorul s-a uitat ciudat la el.

— Ești sigur?

— Sunt sigur.

— Undeva tot trebuie să fie. Bag mâna-n foc că e chiar sub nasul nostru. Acolo unde-o fi pus-o taică-tău.

— Și eu cum să știu unde?

Guvernatorul a căscat.

— E taică-tău, a spus el somnoros. Un fiu își cunoaște tatăl.

Elefante a rămas mult timp uitându-se la hârtia pe care o ținea în mână. Ar fi vrut să zică: „Dar dumneata n-ai fost fiul tatălui meu. Nu

știi cât de dificil era. Nu se putea vorbi cu el.“ În schimb, a zis:

— Ușor n-o să fie.

Și-a întors privirea spre Guvernator. Vorbea de unul singur. Bătrânul adormise. Străduindu-se să nu facă niciun zgomot, s-a ridicat din balansoar, a ieșit pe ușă și s-a strecurat pe hol în tăcere chiar când Melissa dădea să urce treptele.

---

40. Greenwich Village, cartier din Manhattan, New York.

14
Cârtiță

Bunch stătea la masă în sufrageria casei sale din Bed-Stuy și ronțăia o aripioară de pui. Avea în față un platou uriaș cu aripioare și sos barbecue. I-a făcut semn băiatului așezat vizavi de el la masă.

— Servește-te, tinere frate.

Lightbulb, mâna dreaptă a lui Deems Clemens, și-a vârât degetele adânc în mormanul de aripioare și a pescuit două, pe care le-a înmuiat în sos. A ros carnea fragedă și s-a întins din nou către platou.

— Ia-o mai încet, fratele meu! i-a zis Bunch. Nu pleacă nicăieri puiul ăla.

Dar Lightbulb mânca la fel de repede — prea repede, s-a gândit Bunch. Fie murea de foame, fie se droga deja. Bănuia că e cea de-a doua variantă. Puștiul era groaznic de slab și purta mâneci lungi ca să acopere probabil urmele de pe brațe.

Lightbulb a aruncat o privire spre capătul mesei, unde Earl, proaspăt revenit după dureroasa electrocutare din încăperea de la subsol a lui Sausage, mâzgălea în tăcere la un rebus, cu brațul drept într-un bandaj agățat pe după gât și cu capul pansat și el unde îl izbise sticla la petrecerea de bun-venit a lui Soup. Earl își ținea fruntea plecată.

— Povestește-mi despre Deems, a zis Bunch.

— Ce vrei să știi? a întrebat Lightbulb.

— Cum a câștigat piața cu steagul? E cea mai aglomerată zonă din Cause. Cine vindea acolo inainte să devină teritoriul lui Deems?

— Apropo, vreau io piața cu steagul, a spus Lightbulb. Dacă iese treaba asta.

— De-un steag în cur ce-ai zice? Te-am întrebat cum s-a băgat Deems acolo. Nu te-am întrebat ce vrei.

— Zic numai c-aș face o treabă mai bună ca el. Da'-mi trebuie locul ăla din piață.

— Cu cine crezi că vorbești aici, băiete, cu Moș Crăciun? Mi se rupe de ce-ți trebuie ție. Pân-acum n-ai făcut decât să zici ce-ți trebuie și să-ți lingi degetele jegoase în timp ce-mi mănânci puiul.

Lightbulb a clipit și și-a dat drumul la gură.

— Pe vremuri, când încă jucam toți baseball, Deems avea un văr mai mare, unu' Rooster. Rooster a fost primul care-a început să vândă. Făcea așa mulți bani, că ne-am lăsat toți de sport ca să lucrăm pentru el. Îi aduceam clienți. Drogați de pe stradă. Băieți albi din New Jersey care erau în trecere pe-aici. Rooster a fost omorât de cineva care incerca să-l jefuiască. Așa că a luat Deems lucrurile în mână.

— Pur și simplu? L-ați lăsat pur și simplu pe Deems să devină șef?

— Păi... a mai făcut el niște chestii, Deems adică.

— Cum ar fi?

— Păi... înaintea lui a fost un băiat pe care-l chema Mark Bumpus. E mort acuma.

— Cum a ajuns așa? Dormea prea adânc? A căzut pe scări?

— I-a venit Deems de hac.

— Cum?

— Păi, Rooster a murit cât noi eram toți la închisoare. Când am ieșit, Bumps — Mark Bumpus — se ocupa de treabă.

— Și pe Deems nu l-a deranjat? Deși Rooster era văru-său?

— Făceam cam patruzeci de dolari pe zi. Ăștia-s bani mulți.

— Și Deems n-a comentat nimic?

— Tre' să mă duc un pic mai în spate ca să povestesc ca lumea, a spus Lightbulb. Știi, noi am fost toți închiși la Spofford, a explicat el, referindu-se la centrul de detenție pentru minori. Io, Beanie, Sugar, Deems și Bumps. Deems și Bumps s-au încăierat la Spofford, în sala de agrement. Nu legat de Rooster. El era deja mort.

— Legat de ce, atunci?

— Legat de televizor. Deems voia să se uite la baseball. Bumps, nu. S-au încăierat. Deems l-a cotonogit zdravăn pe Bumps. Apoi a venit bunicul lui Deems în vizită și i-a dat cincizeci de dolari. Mâncarea era proastă la Spofford, așa că Deems s-a dus la

aprovizionare și a cumpărat niște fasole cu orez. A împărțit-o cu gașca lui: io, Beanie, Sugar. Bumps nu era din gașca lui. Când Bumps i-a cerut niște fasole cu orez, Deems a zis nu, împart numa' cu gașca mea. Așa că în seara aia Bumps și vreo doi amici l-au prins pe Deems singur la duș și l-au tăiat rău. I-au luat fasolea cu orez și ce-i mai rămăsese din cei cincizeci de dolari. Deems n-a uitat asta niciodată, a continuat Lightbulb. Bumps a ieșit de la Spofford înaintea lui Deems. Când a ieșit și Deems peste câteva luni, Bumps se pusese deja stăpân peste piață. Era pe val, vindea praf, iarbă, acid, de toate. Pe vremea aia ieșiserăm cam toți de la Spofford. Aveam nevoie de bani, așa că ne-am dus să lucrăm pentru Bumps. Plătea patruzeci de dolari pe zi. L-a angajat chiar și pe Deems. I-a zis: „Uită ce-a fost la Spofford. Acuma ești cu mine. Acuma suntem toți în aceeași gașcă." Deems îi aducea lu' Bumps mai mulți clienți ca noi toți. Știa cum să-i găsească pe drogați. Se ducea și în centru după clienți pe care să-i trimită la Bumps. A ajuns pân-acolo că Bumps îl lăsa pe Deems să le ducă marfă clienților lui de mai departe, fiindcă-i mergea bine lui Bumps. Vindea la toată lumea. Atunci i-a venit Deems de hac. Bumps l-a trimis odată cu treizeci de grame de coca la jamaicanul ăsta din Hollis, Queens. Deems a pus niște făină și fulgi de săpun în loc de marfă și i-a dat punga tipului. Tipul a tras și era să dea colțul. A sunat la telefon și Deems l-a pus pe Beanie să răspundă și Beanie i-a zis tipului „Dispari". Așa că tipu' s-a răzbunat. Deems ne-a luat pe câțiva pe acoperișul de la Blocul 9, de unde ne uitam noi cum vin furnicile...

— Ce furnici?

— Nu contează. Niște furnici care se suie acolo în fiecare an. Dar se vede piața de-acolo. Puteai să-l vezi pe Bumps cum lucrează. Și Deems a zis: „Mai țineți minte fasolea cu orez pe când eram la casa de corecție? O să i-o-ntorc acum dobitocului ăsta. Fiți atenți numa'." Zis și făcut, vreo două seri mai târziu apare la catarg jamaicana asta faină și-i zice lu' Bumps că vrea niște marfă, da' n-are bani. S-a oferit să-i maseze scula, știi ce zic, dac-o lasă să bage ceva după. Bumps a zis bine. S-a dus după ea pe aleea din spatele pieței și acolo-l așteptau

jamaicanii. Mai că l-au omorât. I-au tăiat fața, de pe frunte până peste ochi, nu vrei să știi, l-au nenorocit. Așa l-au lăsat. Cum au început să-l burdușească, Deems a și tulit-o de pe acoperiș. A șters-o de cum au început să-l taie pe Bumps. În secunda când jamaicanii l-au lăsat pe Bumps zăcând pe alee, Deems a ieșit pe ușa din spate de la Blocul 9 și s-a repezit la Bumps cu o oală de fasole și orez fierbinte. Probabil că o pusese pe foc la el acasă. I-a zis: „Na, uite-ți fasolea cu orez, Bumps". A turnat toată oala peste el. Bumps a rămas schilod după asta. Nu și-a mai revenit. S-a lăsat cu totul de vândut droguri. A încercat ceva șmecherii pe la doc, contrabandă, să câștige niște bani așa. N-a făcut mulți purici. Intrase pe teritoriul Elefantului. Ai auzit de Elefant?

— Am auzit de el.

— Da, na, mă rog, nu l-a mai văzut nimeni pe Bumps de-atunci.

Lightbulb s-a oprit și s-a mai întins după o bucată de pui, înmuind-o în sos.

— Așa și-a câștigat Deems locul la catarg.

— De ce n-a luat piața înapoi careva din echipa lui Bumps? a întrebat Bunch.

— În primul rând, nu-i singurul lucru pe care l-a făcut Deems. Și pe urmă, în Cause nu-i nimeni mai deștept ca el.

— Deci lumea îl știe de frică?

— Păi, da și nu. La ăia bătrâni din Cause le place de Deems. Mergea la biserică pe vremuri. Oamenii de la biserică stau la catarg dimineața și vorbesc și se țin de glume. Deems îi lasă-n pace. Nu-și scoate marfa decât după-masa, când oamenii de la biserică pleacă din piață. Pân-atunci nu dă voie. Deems îi mai ciudat, așa, când vine vorba de ăia de la biserică. Nu vrea să-i supere. Or fi printre ei și bătrâni, da' tot mai pot face necazuri. Unii sunt în stare să și tragă după tine, știi?

— Da, știu.

Aici Bunch s-a uitat plin de dispreț înspre Earl, care stătea cu fața cufundată atât de adânc în rebus, încât părea că-l curăță cu nasul.

— Plus că Deems era vedeta echipei de baseball de la Blocurile Cause, a zis Lightbulb. Asta-i fosta echipă a lui Sportcoat. Deems n-a avut tată. Maică-sa bea mult. De crescut, l-a crescut bunică-su. Iar bunică-su și Sportcoat erau prieteni la cataramă. Mă gândesc că de-aia nu-i mort Sportcoat încă. Fiindcă Deems a fost în echipa lui de baseball și lui bunică-su tare i-a plăcut asta. Deems era al dracu' de bun la baseball. Când a murit bunică-su, s-a lăsat și s-a apucat să vândă praf și coca. Pe cât de bun era la baseball, pe-atâta de bun e și la vândut de-astea. Deems le gândește bine. Toată ziua se gândește cum să vândă pulberea aia. Nici nu le zice altora ce-are el în cap. Nu umblă prea mult după fete. Nu stă la televizor. Și nu uită. Dacă-l calci pe bătături, poa' să lase și-un an să treacă. Ba chiar și doi. L-am văzut ducându-se la unii și strângându-i de gât până leșină pentru chestii pe care i le-au făcut cu doi ani înainte și de care ei au uitat cu totul. L-am văzut punând un fier încins la beregata unuia ca să-l facă să-i spună numele cuiva care furase de la el cu atâta timp în urmă că nu mai ținea minte nimeni în afară de Deems. Cum ziceam, e deștept, frate. De la Spofford încoace, nici c-a mai fost închis. Cuțit nu poartă la el. Pistol nu poartă. E organizat. Are puști pe care-i plătește să stea de șase pe clădiri. Are iscoade în piață. *Ei* au arme. El, nu.

— Atunci care-i problema cu el acum?

— Îi prea strict, domnu' Bunch. Vrea să facă pe polițistu'. Înainte să se facă moale și să-l lase pe Sportcoat să-l împuște, vindea la toată lumea. Acuma nu mai vrea să vândă la bunici. Nu mai vrea să vândă la copii. Nu mai vrea să vândă la nimeni de la biserică. Nu vrea să mai fumeze nimeni lângă biserică sau să jefuiască biserica sau să doarmă la ușa bisericii, de-astea. Și dacă vreunu' își bate iubita dintr-un motiv sau altul, nu mai vrea să-i vândă. Vrea să le zică la alții ce să facă. Cred că de-aia l-a împușcat Sportcoat, că s-a muiat așa, s-a apucat să zică cum o să se-ntoarcă el la baseball și alte alea, să dea ordine la alții, să le zică ce să facă în loc să câștige bani. N-o să mai dureze mult până vin ăia de la Blocurile Watch să ne ia teritoriul. E o chestiune de timp.

— Și ce-am auzit, c-ai fi zis că Deems vrea să ia marfă de la Joe Peck?

Lightbulb a aruncat o privire înspre Earl.

— Am zis io așa ceva?

— Te-ntreb dac-a zis *el* așa ceva. A zis-o sau nu? a întrebat Bunch.

Lightbulb tăcea. Îi spusese lui Earl cu gândul c-o să rămâne între ei, ca pe un soi de bombonică în plus pe care i-o fluturase pe la nas ca să-i aranjeze o întrevedere cu șeful. Acum însă, când vedea pentru prima dată operațiunile lui Bunch, casa din piatră roșiatică, dărăpănată pe dinafară și lustruită de sclipea pe dinăuntru, fabrica pe care i-o arătase Earl la o stradă distanță, plină de angajați care procesau heroină, mașinile mari și fabuloasa mobilă modernă din sufrageria domnului Bunch, acum, deci, își dădea seama că omul ăsta era un mare mahăr. Bunch, după cum și-a dat Lightbulb seama, era un gangster adevărat. Înțelegea acum, dar prea târziu, că se băgase în ceva ce-l depășea.

În încăpere s-a așternut tăcerea în timp ce Bunch îl sfredelea cu privirea, fără să clipească. Dându-și seama că răspunsul lui l-ar fi putut condamna la moarte pe Deems, Lightbulb a spus:

— Oi fi zis-o. Dar nu știu dacă Deems vorbea pe bune.

Bunch a tăcut o clipă, ca și cum ar fi cumpănit lucrurile în minte, după care încordarea a părut să-l părăsească.

— Apreciez c-ai venit, băiete, a spus el cu blândețe. Apreciez că ne-ai arătat, mie și amicului meu aici de față, că ne porți de grijă.

— Deci capăt locul de la catarg?

— Uite, îți fac o bucurie, a zis Bunch, scormonind în buzunar și scoțând un teanc răsucit de bancnote noi.

Lightbulb a zâmbit ușurat, recunoscător, și s-a simțit cuprins de un sentiment brusc de vinovăție.

— Ca să fiu clar: mie-mi place de Deems, domnu' Bunch. Ne știm dintotdeauna. Da' cum ziceam, vrea să facă pe polițistul acuma. De-aia am venit.

— Am înțeles, a spus Bunch calm.

A numărat încet, pe îndelete, patru bancnote de cincizeci de dolari și le-a împins peste masă către Lightbulb.

— Ia-le și dispari.

— Capăt catargul sau nu?

— Când o zbura porcu'!

Lightbulb părea nedumerit și n-a zis nimic la început, dar apoi a întrebat:

— Adică da?

Bunch nu l-a luat în seamă.

— Mai vrei o aripioară de pui înainte să pleci?

Lightbulb, buimăcit, a simțit deodată că rămâne fără aer.

— Deci nu capăt catargul?

— Mă mai gândesc.

— Da' v-am zis tot, așa cum am promis. Ce capăt acum?

Bunch a ridicat din umeri.

— Capeți două sute de dolari. Poți să-ți iei o grămadă de chestii cu ei. Niște supă. O sticlă de bere. Ceva pizdă. Ba prin unele locuri poți chiar să-ți iei o slujbă cu banii ăștia. Nu mă interesează ce faci eu ei atâta timp cât nu te bagi în treburile mele. Iar dacă te mai prind p-aci, te sparg la față cu ciocanu'.

Lightbulb a făcut ochii mari.

— Da' cu ce-am greșit?

Bunch s-a întors către Earl.

— Îl toarnă pe camaradul lui. Îl toarnă pe tipul care și-a împărțit cu el fasolea cu orez cât au fost la pârnaie. Tipul care, practic, și-a luat mâncarea de la gură ca să-i dea lui. Și vine să-mi spună că vrea să lucreze pentru mine?

— Taaare, a spus Earl și s-a ridicat amenințător.

Urmărindu-l cu coada ochiului pe Earl, Lightbulb și-a întins mâna după banii de pe masă. Mâna lui Bunch a coborât brusc peste a lui, plesnind-o.

— Frățică, oare trebuie să-ți amintesc să uiți de noi?

— Nu.

— Bun. Pentru că noi n-o să te uităm pe tine. Dispari.

Lightbulb a apucat cei două sute de dolari de pe masă și a șters-o.

După ce s-a închis ușa de la intrare, Bunch a ridicat din umeri și s-a întins după ziar.

— O să recuperăm dolarii ăia până la ultimul bănuț. Se-nțeapă deja.

— Taaare.

Bunch i-a aruncat lui Earl o privire iritată.

— Băi, ai făcut-o lată.

— Rezolv eu, a răspuns Earl.

— Ai avut trei încercări deja. De două ori ți-ai spart capul, după care te-ai curentat ca o paiață. Ești ca-n *The Three Stooges*[41], zău așa, și mai vii și cu scuze. Ai lăsat lucrurile și mai rău decât le-ai găsit.

— Ai zis să nu-l omor. Omorâtul și cafteala sunt două lucruri diferite. Dacă vrei numai să cafteși pe cineva, trebe să te asiguri că nu te vede, ca să nu te poată da-n gât. Să te scapi cu totul de el e…

— Ceva ce te-am rugat să nu faci, fratele meu.

Bunch a întins mâna după o aripioară de pui și a înmuiat-o în sos, mestecând încet în timp ce citea atent ziarul.

— S-a schimbat planul, Earl. Ar fi trebuit să fiu cu ochii pe Deems.

— Lasă-mă să-mi iau revanșa, Bunch. E-n cârca mea toată treaba. Lasă-mă s-o duc.

Bunch nu-l asculta. Lăsase ziarul din mână și se uita pe fereastră. Avea multe lucruri la care să se gândească.

— Peck zice că sosește în curând un transport mare din Liban. Zice că are doc pentru el. Dar idiotul ăla e așa de prost, că se face lumină-n cameră când pleacă el. Și-acum mai e și rahatul cu babalâcul ăla nenorocit care l-a împușcat pe Deems. Dacă nu suntem în stare să-i dăm o lecție unui bețivan bătrân, cum naiba o să-l scoatem din joc pe Joe Peck?

A clătinat din cap, mușcându-și nervos buza de jos.

— Numai ghinioane pe capul meu.

Earl era de aceeași părere. Tăcea mâlc, studiindu-și degetele deasupra rebusului. Își simțea nervii ca pe muchia unei lame. Fusese

prins deja de două ori de Potts, polițistul ăla alb, care-i promisese c-o să se uite în altă parte când o să pună copoii mâna pe Bunch dacă era de-acord să le dea informații despre el, ceea ce Earl acceptase să facă, nu fără o oarecare tulburare. Acum însă, pe când stătea în fața lui Bunch, își dădea seama că îi subestimase istețimea și uitase ce forță are furia lui, care părea să i se scurgă prin pori. Dacă-l prindea Bunch, era terminat. Deodată, nu i se mai părea chiar așa de puțin probabil. Mai rău, bătrâna din Blocurile Cause îl recunoscuse drept băiatul pastorului Harris. Avea senzația că taică-său îl chinuie din mormânt.

— Îl pun eu la punct pe babalâc, a zis Earl.

— Nu-i nevoie, i-a răspuns Bunch cu glas egal. La nouă și jumătate sosește un tren de la Richmond. la mașina, du-te în oraș la Penn Station și întoarce-te de acolo cu Harold Dean. Atâta lucru poți să faci și tu fără s-o dai în bară, nu?

— N-avem nevoie de Harold Dean!

— Da' ce-ți închipui, că ne jucăm aici? Dacă Deems îl convinge pe Peck să-i vândă lui și nu nouă, o s-ajungem să ne cumpărăm de mâncare pe tichete, frățică! S-a zis cu noi. Nimeni n-o să ne mai vândă. Nici Roy și nici italienii ăia din Brighton Beach. Nimeni din West Side. Nimeni din Harlem. E docul Elefantului sau nimic. Peck e singurul cu care mai discută Elefantul. Dacă Deems îl convinge pe Peck să-l aleagă pe el, atunci are acces și la docul Elefantului, iar noi o să șomăm. Trebuie să scăpăm de Deems. Și de Peck. Trebuie să echilibrăm balanța, să reglăm conturile până nu sosește transportul ăla din Liban. O să vorbesc chiar eu cu Elefantul. Dar prima dată hai să scăpăm de bătrânul ăla. Cum îl cheamă?

— Ceva… Sport Jacket[42], așa ceva.

— Oricare-o fi treaba cu el, trebuie trimis dracului la culcare. Acum mișcă-ți fundul și du-te după Harold Dean. Vezi să se ocupe de bătrân mai întâi. Nimeni din Cause nu știe cum arată HD; o să fie o treabă rapidă și ușoară.

---

41. Trio de comedieni, bine-cunoscuți pentru scheciurile bazate pe elemente burlești și bufonerii.
42. Sinonim al lui *sport coat* (n.r.).

15
Habar n-ai ce urmează

Dominic Lefleur din Blocul 9 a petrecut zile întregi tot cerându-i scuze lui Bum-Bum că stârnise bătaia de la petrecerea de bun-venit a lui Soup Lopez. De trei ori a dat „din întâmplare" peste ea pe când Bum-Bum umbla după treburile ei. Prima dată, ea tocmai ieșea din Five Ends. Intrase ca să pună câteva conserve de fasole în cămară, iar la plecare el s-a întâmplat să fie afară, ceea ce i-a dat ocazia să-i explice că păpușa pe care a încercat să i-o ofere lui Sportcoat nu aducea ghinion.

— E-un obicei de-acasă, din Haiti, i-a spus el.

Cum ea părea să aibă îndoieli, Dominic i-a explicat, apărându-se, că și americanii de culoare aveau ritualuri: fasolea pestriță de Anul Nou, cartoful crud din buzunarul stâng pentru reumatism sau „moneda de cupru de sub limbă în timpul coitului".

— Coitului? a întrebat ea.

— Știi, când faci chestia aia de la natură, i-a răspuns Dominic. Ții moneda de cupru sub limbă în timpul... coitului... ca să nu rămâi însărcinată. Prima mea nevastă era din Tennessee.

Bum-Bum a primit această informație cu un forăit disprețuitor.

— Ce i-au dat să mănânce acolo în Sud, fumuri toxice? În viața mea n-am auzit de-așa porcărie. Oricum, nu-i același lucru cu vrăjitoria.

L-a lăsat totuși s-o conducă acasă.

A doua oară, Dominic s-a „întâmplat" să fie vizavi de zidul din spate al bisericii Five Ends, pe care era pictat Isus, unde ea se oprea în fiecare dimineață în drum spre serviciu ca să se roage în tăcere pentru mătrășirea fostului ei soț, fugit în Alaska, dorindu-i să-i fie turtite testiculele într-un storcător de fructe sau tăiate cu un fierăstrău. S-a întâmplat că Dominic tocmai se minuna de măiestria artistică cu care era îngrămădit gunoiul lângă peretele din spate al bisericii,

sub pictura cu Isus — gunoi pe care paracliserul bisericii, Sportcoat, uitase dintr-un motiv sau altul să-l ducă la bordură, în condițiile în care primise pe neașteptate cu o după-amiază înainte o sticlă de rom Haitian Creation de la minunatul său vecin Dominic, care i-o furnizase în speranța că va declanșa o beție cruntă și că Sportcoat va uita cu totul de gunoi. Ceea ce s-a și întâmplat. Ca urmare, lui Dominic i-a revenit sarcina de a o informa pe Bum-Bum că, din moment ce se întâmpla să fie împreună la Five Ends într-o dimineață de marți, când ridicau gunoiul serviciile de salubritate, era datoria lor civică, în calitate de locuitori ai complexului Cause și de oameni care respectă toate religiile, să curețe casa Domnului, fiindcă nu s-ar cuveni să lase gunoiul chiar sub nasul lui Isus o săptămână întreagă, până avea să vină din nou mașina de salubritate. Bum-Bum a mormăit ceva cum că Mount Tabernacle, biserica rivală, își scotea gunoiul cu religiozitate și că gunoiul de la Five Ends era treaba lui Sportcoat, nu a ei, care pe deasupra mai era și îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, ca să meargă la serviciu, fiind ea infirmieră la domiciliu. A fost de acord însă că niciun creștin întreg la minte n-ar putea să treacă mai departe în timp ce imaginea pictată a lui Isus se înălța deasupra unui morman de gunoi. Ceea ce le-a dat douăzeci de minute bune pentru a duce sacii, o treabă care în mod normal dura treizeci de secunde, pentru că Dominic a refuzat să o lase să-și murdărească uniforma și a ridicat el tot ce era de dus în timp ce vorbea. Ca urmare, a avut douăzeci de minute să-i explice lui Bum-Bum ce poate face o vrajă.

— Vrăjile, a spus el cu răbdare, legănând un sac de gunoi pe jumătate plin în drumul lui spre bordură, pot să lucreze asupra unui om pe kilometri întregi.

— Câți kilometri? a vrut ea să știe.

— O sută de kilometri. Cinci sute de kilometri. O mie de kilometri chiar, a spus el, mergând cu pași apăsați spre bordură în timp ce ea îl urma. Chiar până în Alaska, să zicem.

Stând la marginea străzii în fața gunoaielor, Bum-Bum se străduia din greu să nu lase să i se vadă pe chip beculețul care i se aprinsese în

creier. S-a încruntat. Deci până și Senzația Haitiană știa că bărbatu-său fugise în Alaska. S-a întrebat dacă auzise și că fostul ei soț se cuplase cu un bărbat. Probabil că da, s-a gândit ea. A ridicat din umeri.

— E mai bine să te rogi pentru salvarea sufletului unui dușman decât pentru distrugerea lui, dar povestește-mi totuși, a spus ea și i-a permis s-o însoțească la metrou în timp ce el îi explica magia ritualurilor.

A treia oară, când a trecut „din întâmplare" prin blocul ei, Blocul 17 — cincisprezece minute ca nimica de mers pe jos de la apartamentul lui de la etajul patru al Blocului 9 până la apartamentul ei de la etajul doi —, era o noapte caldă, iar de la fereastra unui apartament de deasupra se auzea melodia *You Send Me* a lui Sam Cooke. A venit cu o farfurie de *mayi moulen ak sòs pwa, poul an sòs* — o mâncare haitiană din mălai cu fasole și tocană de pui. A bătut la ușa ei, ținând în mână farfuria și păpușa, pe care o rupsese în două.

— O să fac o pernă din ea, i-a explicat el, după care i-a dat farfuria și a invitat-o la film.

Bum-Bum a refuzat.

— Sunt o femeie creștină și nu fac lucruri lumești, a spus ea cu fermitate. Dar mă duc la Five Ends mâine dimineață. Avem nevoie de scaune pliante. Și cei de la Mount Tabernacle ne dau câteva.

— Am crezut că Tabernacle și Five Ends nu se înțeleg bine, a zis Dominic.

— Suntem creștini, domnule Lefleur. Muzica lor e prea gălăgioasă și se prăbușesc pe podea și vorbesc în limbi când sunt plini de Duhul Sfânt, iar noi nu facem de-astea aici. Dar în Epistola către Evrei doișpe paișpe se spune: „Urmăriți pacea cu toți"[43], adică și cu Mount Tabernacle. În plus, cea mai bună prietenă a mea, Octavia, este diaconeasă acolo și toată lumea știe că poliția încearcă să ne închidă biserica pentru că l-am apărat pe bătrânul Sportcoat, care m-a ajutat să-mi montez mașina de spălat deși cei de la Fondul Locativ zic că n-ar trebui să am așa ceva. Mount Tabernacle e sigur de partea noastră. Întotdeauna ne-am înțeles bine.

Așa se face că, atunci când a tras Plymouth-ul poliției în fața Bisericii Five Ends, la o săptămână după marea petrecere a lui Soup, sergentului Potts Mullen i-a fost dat să-i vadă pe Dominic Lefleur, Bum-Bum, sora Gee și doamna Izi opintindu-se către ușa laterală a bisericii cu o stivă de doi metri de șaptesprezece scaune pliante îndesate într-un vechi cărucior de poștă. Sora Gee nu l-a observat când a oprit. Era cu spatele la el. El a privit-o cum se desprinde de ceilalți și se îndreaptă către partea din spate a bisericii, apucând o coasă cum se foloseau pe vremuri, care stătea rezemată de zid, și intrând într-un câmp cu buruieni înalte. Coasa avea forma unei crose de golf, iar ea o ridica deasupra capului și secera buruienile pe măsură ce înainta. Dacă ar fi trecut cu mașina pe acolo cu trei săptămâni înainte și ar fi văzut acea priveliște, Potts și-ar fi spus că femeia arăta ca o culegătoare de bumbac de pe vreo plantație. Dar acum vedea o femeie al cărei spate lung îi amintea de marea de lângă Stâncile Moher din comitatul Clare, partea Irlandei pe care o văzuse când trecuse pe acolo, valurile împingându-se ușor în țărmul muntos. Era frumoasă.

Primii care l-au văzut au fost cei trei cărăuși de la ușa laterală, care au intrat rapid în biserică, descărcând scaunele unul câte unul și coborându-le fără să scoată o vorbă pe scările ce duceau la subsol. Potts a parcat mașina, s-a dat jos și s-a dus pe lângă ușa laterală până la sora Gee, care stătea în câmpul cu buruieni din spate.

Ea l-a văzut cum vine, cu apele portului scânteindu-i în spate, și s-a oprit din tăiat, sprijinindu-se de coasă cu mâna în șold în timp ce el se apropia. Era îmbrăcată într-o rochie de primăvară acoperită cu azalee, nu tocmai îmbrăcăminte de grădinărit, s-a gândit Potts pe când se îndrepta spre ea. Pe de altă parte, îi spusese că e femeie de la țară, iar femeile de la țară, după cum știa de la mama și bunica lui, nu se îmbrăcau ca să impresioneze. Se îmbrăcau și munceau în hainele pe care le aveau. S-a dus la ea, luând-o drept printre buruieni. Când a ajuns alături, ea a zâmbit, un zâmbet mic care trăda, spera el, măcar o mică urmă de interes, apoi a făcut semn din cap înspre mașina de

patrulare, unde tânărul său partener, Mitch, stătea pe scaunul pasagerului.

— Da' el de ce nu vine? a întrebat ea.

— Ai băgat spaima în el, i-a răspuns Potts.

— Nu mușcă nimeni pe-aici.

— Asta să i-o spui lui. L-ai băgat în toți dracii data trecută.

Ea a râs.

— Aici ar trebui să scoatem dracii din om, nu să-i băgăm.

— Dacă stau să mă gândesc bine, era un înger până l-ai călcat dumneata în picioare și l-ai trimis în cealaltă direcție.

Vederea acelui frumos chip cafeniu izbucnind în râs și privindu-l îndeaproape, pe când femeia în rochia cu azalee stătea în câmpul de buruieni însorit, l-a tulburat din nou. Și-a dat seama în acel moment că, în ciuda celor treizeci și doi de ani de când lucra pentru poliția din New York, până și toată instruirea polițienească din lume se dovedește neputincioasă atunci când zâmbetul cuiva la care ajungi să ții găsește pe neașteptate panglica cu care îți este înfășurată inima și o desface. S-a întrebat când îl mai încercase un astfel de sentiment — asta dacă-l mai încercase vreodată. Oricât se străduia, nu-și putea aminti. Stând acolo, printre buruienile înalte până la genunchi, în spatele unei vechi biserici de negri, pe lângă care trecuse de o sută de ori în ultimele două decenii fără să arunce măcar o privire, s-a întrebat dacă fusese vreodată îndrăgostit cu adevărat sau dacă dragostea era, așa cum obișnuia să spună bunica lui, un fel de descoperire a magiei. Adora poveștile pe care i le citea bunica lui când era copil, despre regi și domnițe care cutreieră mările și marinari rătăciți și monștri uciși, toate înfăptuite în numele iubirii. „Cine revarsă oare lumina peste întâlnirea de pe munte?" Era dintr-o poezie care îi plăcea ei foarte mult. A încercat să-și amintească numele poetului. Să fi fost Yeats, poate?[44]

A văzut-o că-l privea stăruitor și și-a dat seama că aștepta ca el să spună ceva.

— Cred că Mitch și-a pierdut interesul pentru acest caz, a reușit el să zică.

— Cine?

— Mitch. Celălalt ofițer. Partenerul meu.

— Bun. La fel și eu.

A mutat coasa pe partea cealaltă și s-a sprijinit din nou în ea, cu un șold rotund împins în afară.

— Sau încerc măcar. În ciuda a tot ce se întâmplă, noi aici ne vedem mai departe de treabă. Uite ce de bălării sunt.

— Faci des asta?

Ea a zâmbit.

— Nu suficient de des. Le plivești. Cresc imediat înapoi. Le plivești iar. Cresc iar. Asta-i menirea lor. Să tot crească. Tot ce-a lăsat Dumnezeu sub soare are o menire pe lumea asta. Toate vor să trăiască. Și, de fapt, chiar merită toate să trăiască.

— Dacă toate merită să trăiască, de ce să omori o buruiană?

Ea a chicotit. Îi plăceau mult discuțiile de felul acesta. Cum de reușea el să scoată din ea trăncăneala asta prostească? Conversațiile cu soțul său, puținele vorbe pe care le mai schimbau între ei, erau alcătuite din mormăieli în doi peri, seci și prozaice, despre facturi plătite, treburi bisericești sau chestiuni ce-i priveau pe cei trei copii ai lor, de-acum mari, care, din fericire, locuiau departe de Blocurile Cause. La patruzeci și opt de ani, în cele mai multe dimineți se trezea cu sentimentul că nu mai are pentru ce să trăiască în afară de biserica ei și de copii. Avea șaptesprezece ani când se căsătorise cu un bărbat cu doisprezece ani mai în vârstă. El părea să aibă o menire în viață, dar se dovedise că de fapt n-avea niciuna, în afară de o slăbiciune pentru meciurile de fotbal și de talentul de a se preface că este ceea ce nu era, de a se preface că simte lucruri pe care nu le simțea, de a face glume pe seama lucrurilor care nu-i reușeau și, la fel ca prea mulți bărbați pe care-i cunoștea ea, de a visa cu ochii deschiși să se vadă cu vreo cântăreață tânără și drăguță de la biserică, de preferință la trei dimineața, în strana corului. Nu-și ura soțul. Pur și simplu nu-l cunoștea.

— Mă rog, aș putea lăsa buruienile să crească, a zis ea. Dar nu știu eu destule despre ce trebuie să fie și ce nu, ca să las lucrurile în voia

lor atunci când n-au nicio menire pe care s-o-nțeleg. Menirea mea este să țin biserica asta deschisă suficient de mult timp ca să mântuiască pe cineva. Mai mult de-atât nu știu. Dac-aș fi om cu carte, care să poată spune ce-are de spus în treizeci și patru de cuvinte în loc de trei, poate-aș ști răspunsul întreg la întrebarea dumitale. Dar nu-s decât o femeie simplă, domnule ofițer. Buruienile astea-s o pacoste pentru lăcașul nostru de-nchinare, așa că mă scap de ele. Adevăru-i că nu-mi fac niciun rău. Mie-mi par urâte, dar pentru Dumnezeu sunt frumoase. Și totuși le tai. Cred că-s ca majoritatea oamenilor. De cele mai multe ori nu știu ce fac. Câteodată mi se pare că nu știu nici cât să-mi leg singură șireturile.

— Pot să-ți leg eu șireturile dacă nu te descurci, a spus el cu un licăr în ochi.

Comentariul, rostit în cadența accentului său irlandez, a făcut-o să roșească pe sora Gee, care a observat-o pe doamna Izi la intrarea în biserică, holbându-se la ei.

— Ce te-aduce pe-aici? a întrebat ea repede.

I-a aruncat încă o privire doamnei Izi, pe care, din fericire, a chemat-o Dominic la ușa de la subsol.

— Zi iute care-i treaba. I-acolo prietena mea Izi, a zis sora Gee, dând din cap înspre doamna Izi, care se întorsese cu spatele, și ea-i din categoria aia care se cheamă știri ambulante.

— Bârfe?

— N-aș zice bârfe. În cartierul ăsta toată lumea știe tot despre toată lumea, așa că ce rost are să punem etichete? Oricum le-ai lua, tot știri sunt.

Potts a dat din cap și a oftat.

— De-asta am venit. Am niște știri.

— I-auzi.

— Am arestat un tinerel. Un individ pe nume Earl. Știm că-l știi.

Femeii i-a dispărut zâmbetul de pe chip.

— Cum așa?

— Te-am văzut. Te-am… unul de-ai noștri te-a urmărit. După micul tărăboi din piață de săptămâna trecută.

— Te referi la cheful lui Soup?

— Orice-o fi fost, au pus — ăăă, fără știrea mea — pe cineva pe urmele tale. Te-a văzut pe tine și pe un tip mare, uriaș, cum îl cărați pe Earl din complex până la stația de metrou de pe Silver Street. Au văzut schema de-acolo, cum ai închis turnichetele ca să aveți o mică discuție cu Earl și l-ați trimis apoi în voia lui. Îmi pare rău că trebuie s-o zic, dar e o încălcare a regulamentului Companiei de Transport Public. Una destul de mare, să închizi o stație de metrou.

Gândindu-se la Calvin de la chioșcul de bilete, sora Gee a simțit că îi năvălește sângele în obraji.

— O fost ideea mea. Eu l-am pus pe Calvin să facă asta. N-or fost decât zece minute. Pân-o venit trenul. N-aș vrea să-și piardă slujba din cauza neghiobiei mele.

— Ce-ai vrut să faci?

— N-aveam de gând să-l arunc pe amărât sub tren, dacă la asta te gândești.

— Ce voiai?

— Am vrut să-l gonesc din Cause și am reușit. Poți să zici asta la secție sau la tribunal. Sau o s-o zic eu la tribunal. Individul ăla vâna pe cineva. Probabil pe Sportcoat. De-aia venise. Mi s-o zis și că nu e prima dată când apare prin cartier. L-am vrut dus.

— De ce n-ai chemat poliția?

Ea a chicotit.

— Dar n-o încălcat nicio lege c-o venit la petrecerea din piață. Cineva o aruncat o sticlă și l-o pocnit în cap din greșeală. Îți zic numai ce-i e plăcut lui Dumnezeu. Adevărul. Ți-am spus exact ce s-o întâmplat. Era amețit când și-o revenit. Cu voia Domnului, nu l-o omorât drăcia aia, l-o făcut doar să-și piardă cunoștința. M-am gândit c-o să fie buimac rău când își vine în simțiri. Așa că l-am pus pe Soup să-l care până la metrou și i-am zis lui Calvin să închidă turnichetele până vine primul tren. N-am vrut să pățească nimenea nimic. Atâta tot.

— Asta se cheamă că ți-ai făcut singură dreptate.

— Zi-i cum vrei. Ce-o fost o fost.

— Trebuia să ne chemi.

— De ce să chemăm poliția de câte ori avem și noi o petrecere? Voi n-aveți chef să ne vegheați. Nu vreți decât să ne *supra*vegheați. Nu vă văd prin preajmă când au albii din Park Slope vreo petrecere în cartier. N-am vrut decât să-l sărbătorim pe bietul Soup, care s-o dus copil la răcoare și-o ieșit bărbat. Un munte de bărbat, aș zice. Unde-o să-și găsească unul ca el de lucru, uriaș cum e? Soup n-ar face rău nici unei muște. Când era mic, îi era frică și să iasă din casă. Stătea înăuntru și se uita la televizor cât era ziua de lungă. *Captain Kangaroo* și *Mister Rogers* și emisiuni de-astea.

— Alea de copii?

— De când era mic, numa' asta o făcut. Acuma-i musulman. Îți vine să crezi? Și cât ne-am străduit cu el aici… a zis ea, dând din cap înspre biserică, și apoi a ridicat din umeri. Mă rog… nu contează, atât timp cât îl are pe Dumnezeu în viața lui, în orice formă o fi.

S-a îndreptat de spate și, absentă, a trecut coasa peste câteva buruieni de la picioarele ei, înfipte în pământul uscat și crăpat.

— Deci tu, tipul cu emisiunile pentru copii și tipul de la chioșcul de bilete ați închis stația de metrou, a spus Potts.

Sora Gee s-a oprit din tăiat buruieni și s-a uitat la el, pe chip apărându-i expresia ușor supărată pe care-o avusese și când se întâlniseră prima dată. L-a văzut cum își ferește privirea și și-o coboară în pământ. Să fi fost rușine ce-i zărise în ochi? Nu era sigură.

— *Eu* am închis stația. Eu singură.

Potts și-a dat jos chipiul, și-a șters fruntea cu mâneca și pe urmă și l-a pus înapoi pe cap. Ea îl urmărea cu atenție. Și-a dat seama că fiecare mișcare pe care-o făcea era a unui om care încearcă să-și controleze emoțiile. Nu părea furios. Nici măcar dezamăgit. Părea mai degrabă resemnat cu un soi de tristețe tăcută, care-o făcea, cumva în ciuda ei, să se simtă atrasă de el, căci cunoștea prea bine sentimentul. O îngrijora puțin această emoție pe care-o împărtășeau, dar i se părea, de asemenea, incredibil și aproape minunat de incitantă. Uitase cum e să simți așa ceva. După treizeci și unu de ani de căsnicie, dintre care ultimii cinci fuseseră un calvar pe care-l

îndurase în tăcere, cu rare și inutile zvâcniri de afecțiune măruntă, minusculă aproape, simțea cum o parte din ea pe care o crezuse atrofiată de mult se smulge din încremenire și se trezește la viață.

— Nu mă interesează închiderea stației, a zis el. Nici la secție nu-i pasă nimănui. Nici la Transporturi. Am avut eu grijă de asta. Dar l-am arestat pe tipul ăsta, Earl — *eu* l-am arestat — și despre asta trebuie să știi și *tu*.

— De ce?

— E... suspect.

— El și mulți alții.

— OK. E mai mult decât un suspect. Drogat nu-i. E ceea ce se cheamă o gorilă. Una deșteaptă. Mai sparge dinți pe ici, colo. Dar nu el e problema acum. Nu-s motive de îngrijorare în privința asta. Îl avem la mână. Colaborăm cu el — sau el colaborează cu noi. Mai mult de-atât nu pot să-ți spun. Rămâne între noi. Așa că nu mai trebuie să-ți faci griji c-o să apară iar. Dar tipul pentru care lucrează, pe el nu-l avem la mână și de *el* trebuie să ne facem griji.

— Ce-are asta de-a face cu Sportcoat?

— De câte ori trebuie să-ți spun? Omul ăsta al vostru a stârnit niște lucruri periculoase. Nu știu dac-a vrut s-o facă. De fapt, sunt sigur că nu. Dar habar n-are în ce s-a băgat. Stă să pornească un război al drogurilor. Nu vrei să fie prinși la mijloc nici bătrânul, nici biserica. Traficanții ăștia de droguri sunt altă specie. Nu respectă niciun fel de reguli, cum făceau escrocii de pe vremuri. Nici urmă de strângeri de mână sau înțelegeri nescrise, nici vorbă de închis ochii. Nimeni nu e în siguranță. Nimic nu e sfânt. Sunt prea mulți bani la mijloc.

— Ce-au toate astea de-a face cu noi?

— Ți-am mai zis. Predați-l pe bătrân și nu vă mai băgați nasul. Dați-vă la o parte. Îl protejăm noi.

Surorii Gee i se făcuse cald. Și-a îndreptat privirea spre cer, mijindu-și ochii, după care și-a întors-o spre Potts, ridicând un braț cafeniu, lung și frumos, ca să-și umbrească fața.

— Mă topesc aici. Putem să mergem la umbră?

Era ca și cum l-ar fi rugat să meargă la plajă sau la înot sau să se lăfăie într-o bibliotecă răcoroasă cu aer condiționat, unde să stea să citească poezii irlandeze, din cele care îi plăceau lui, cele simple, „Simboluri ale Irlandei" și „Jurnalele lui Humphrey", cele pe care le îndrăgea bunica lui și pe care le învățase de la ea.

Sora Gee a trecut pe lângă el, croindu-și drum printre bălării până în spatele bisericii, care nu putea fi văzut dinspre ușa laterală, pe unde Dominic, Bum-Bum și doamna Izi intrau cu scaunele. El a urmat-o, observând silueta frumoasă care se ghicea sub rochie. Când a ajuns la umbra clădirii vechi, o structură de bolțari ridicată pe o fundație trainică de cărămizi roșii, ea s-a lipit cu spatele de perete, chiar sub pictura decolorată a lui Isus cu brațele desfăcute, și și-a sprijinit talpa piciorului de zid, dezvelind astfel un genunchi de culoare cafeniu-aurie. El s-a oprit în fața ei, în interiorul petei de umbră, cu mâinile împreunate în față și frecându-și degetele mari, încercând să nu se holbeze. Potts și-a dat seama că tot ce făcea ea, toate mișcările — arcuirea gingașă a gâtului și a gurii, felul în care se ținea dreaptă la zid și își întindea brațul lung pentru a-și șterge fruntea cu un gest suav, ca de mătase — făceau ca undeva în adâncul sufletului său să vrea să îngenuncheze.

— Sportcoat nu-i greu de găsit, a spus ea. E prin preajmă. Dacă vrei să te duci să pui mâna pe el, n-ai decât. N-o să se schimbe nimica. Deems e tot acolo, vânzând otravă cu precizie de ceasornic în fiecare zi la amiază, la catarg. Din ce știu, n-a făcut nimic ca să se ia de bătrânul Sportcoat. De fapt, e mai politicos acum decât înainte. Cică s-ar fi schimbat un pic. Nu mai vinde la bunici sau la copii mici. Oricum nu contează, că nu trebuie decât să meargă cinci străzi până la Blocurile Watch ca să-și ia ce vor. Unii își trimit copiii să le cumpere droguri. Îți închipui? Să trimiți un copilaș de nouă, zece ani să cumpere droguri. Nu s-a mai pomenit niciodată așa ceva aici în cartier. Unde greșim?

Părea așa de tristă în timp ce vorbea, că Potts de-abia a reușit să se stăpânească și să n-o cuprindă cu brațul chiar acolo, în spatele

bisericii, la umbră, sub privirea pictată și tristă a lui Isus, ca să-i spună: „E în regulă. Am eu grijă de tine."

În schimb, a spus:

— Îți vorbesc ca prieten acum, doamnă. Trebuie să vă dați toți la o parte și să ne lăsați să ne facem treaba.

— Arestați-l pe Deems, atunci. O să fie totul mai ușor.

— Îl arestăm azi și mâine o să fie zece tipi în locul lui. Îi arestezi pe ăia zece, vin alți zece. Știi de ce? Pentru că sunt scoși pe cauțiune. De același individ care l-a trimis pe puștiul ăla, Earl, la mica voastră petrecere. Vorbim de o întreagă organizație aici. Tipul care-l caută pe Sportcoat ăsta al vostru face parte dintr-un cartel. Știi ce înseamnă asta? Crimă organizată. De-asta i se zice organizată. Indivizii de teapa lui au și afaceri legale amestecate cu cele ilegale. Nu vorbim de-un tip care acționează pe cont propriu. Vorbim de unul care conduce. Are oameni care lucrează pentru el. Are o fabrică. Drogurile care se vând la catargul vostru nu vin gata împachetate. Ajung în țară în stare brută. Trebuie pregătite, aranjate și ambalate, așa cum ambalezi aspirina sau sucurile ca să le vinzi la magazin. Afacerea individului de care-ți zic se întinde din Queens până în Georgia. Nu i te poți pune-n cale.

— Și vă interesează pe voi să faceți asta?

— Pe noi? Poliția? Da.

— Mă rog, ne-ați înțeles greșit, a zis ea tăios. Nu vrem decât să ne recuperăm banii din Clubul de Crăciun.

El a izbucnit în râs.

— Ce tot spui acolo? Dai peste cap ditamai operațiunea de trafic de droguri și trimiți gorila baronului acasă cu metroul, cu un cucui cât Philadelphia. După care mai și amenințI omul zicând că l-ai cunoscut pe răposatul taică-său, care era pastor. Și pentru ce, pentru banii de colectă?

— O căuta cu lumânarea, a zis ea furioasă. Și-s bani mulți în colecta bisericii. Nu știe nimeni câți sunt.

— Oricâți ar fi, tot nu-s destui ca să-ți riști pielea pentru ei. Habar n-ai cu cine-ai de-a face! a spus Potts.

— Tu nu locuiești aici, i-a răspuns ea cu amărăciune. Îi știu pe toți din familia lui Deems. Bunicu-său, domnu' Louis, o fost un om dur. Dar și viața-i dură aici. O venit la New York din Kentucky cu zece cenți în buzunar. Patruzeci de ani o măturat și o spălat pe jos într-un birou, până ce-o murit. Și apoi o murit și nevastă-sa. Fiică-sa s-o rugat în biserica asta în fiecare duminică ani la rând. Între noi fie vorba, bea ca un pește și nu face nici doi bani. Fiu-su, Deems, nepotul lu' domnu' Louis — el o fost comoara familiei. El o fost ăla cu talentul. Copilul ăla știa s-arunce o minge ca nimeni altul de pe-aici. Ăsta o fost singurul motiv pentru care o avut o șansă să scape de-aici. Acuma o să moară sau o să meargă la-nchisoare, care-i cam același lucru. Când o să iasă de la pârnaie, asta dacă mai apucă ziua aia, o să fie mai rău decât când o intrat. Și numai așa o s-o țină, când afară, când înăuntru. Chestiile astea nu se potrivesc cu rapoartele și mandatele dumitale, nu? Când se scrie în ziar cum se vâjâie negrii și mexicanii prin Brooklyn ca niște maimuțe prin copaci, nu se zice nimic de toate astea, nu?

— Nu-i cazul să-mi tai mie capul pentru asta. Irlandezii și-au încasat-o cam tot așa.

— Da' nu despre ei vorbim.

— Așa-i, nu despre ei vorbim. Ziceai despre banii de la biserică. N-au nimic de-a face cu beleaua asta.

— Ba au mult de-a face. Banii din Clubul de Crăciun sunt singurul lucru care stă-n puterea noastră. Pe traficanții ăștia nu-i putem opri să vândă otravă fix în fața caselor noastre. Nici primăria n-o putem opri să ne trimită copiii la școli mizerabile. Nu-i putem opri pe oameni să dea vina pe noi pentru tot ce merge prost în New York și nici nu putem opri armata să ne ducă băieții în Vietnam după ce Viet Congul le-o făcut albilor așa o pedichiură de nu mai pot nici să umble. Dar cei câțiva bănuți de i-am strâns ca să le dăm copiilor zece minute de iubire la Crăciun, ăștia sunt în puterea noastră. E ceva greșit în asta?

A arătat cu mâna terenul cu buruieni, blocurile de alături, vagonul vechi de marfă al Elefantului de pe strada următoare și, în spatele

acestuia, portul și Statuia Libertății lucind în soarele după-amiezii.

— Uită-te în jurul tău. Ce e normal în toate astea? Ți se par normale?

Potts a oftat printre dinții încleștați. Se întreba cum poate să fie atât de naiv cineva care trăiește în balamucul ăsta.

— Nimic nu-i normal pe lumea asta, a zis el. Nu-nțeleg de ce ai și spera la așa ceva.

Comentariul lui Potts a făcut ca furia să iasă din ea șuierând ca aerul dintr-un balon și trăsăturile i s-au îmblânzit. L-a privit cu curiozitate, apoi și-a șters colțul ochiului cu dosul palmei și și-a mutat greutatea pe celălalt picior.

— De ce-ai venit? l-a întrebat ea.

— Pentru cazul ăsta.

— Nu. Adică aici. Predicile se țin înăuntru. Duminica. Nu aici, în spatele bisericii. Ce-ți trebuie dumitale e înăuntru.

El a ridicat din umeri.

— Predicile dumitale-s de ajuns, i-a răspuns el. Asta ultima a fost bună. Îmi pace să te văd așa pornită.

— Ți se pare amuzant ce-am zis? s-a încruntat ea.

— Deloc. Dacă ai fi făcut meseria asta la fel de mult timp ca mine, așa ai vedea și tu lucrurile. Noi doi suntem la fel. Facem aceeași muncă, mai ții minte? Curățăm ce nimeni nu vrea să curețe. Mizeria. Asta-i meseria noastră. Facem curat după alții.

Ea a zâmbit amar și masca pe care o purta atât de bine, masca femeii dârze, de o indiferență puternică, nerăbdătoare, pe care o întâlnise el când intrase prima dată în biserică în urmă cu o săptămână, s-a destrămat din nou, dezvăluind sufletul vulnerabil și singuratic de dedesubt. „E exact ca mine", s-a gândit el minunându-se. „E la fel de pierdută ca mine."

A reușit să-și redobândească stăpânirea de sine și a zis repede:

— Mă întrebi de ce am venit de fapt. O să-ți spun. În primul rând, știu că diaconul ăsta e prin preajmă. Se pricepe să se facă nevăzut. Dar o să punem noi mâna pe el.

— Dați-i drumul.

— Chestia-i că încercăm să fim discreți, să nu agităm spiritele. Dar lumea nu ne face treaba prea ușoară. Când întrebăm, ni se spune: „Tocmai a trecut pe-aici" sau „Tocmai ce-a ieșit din bloc" sau „Cred că-i în Bronx". Toți incearcă să-l protejeze. Dar trebuie să știi ceva. Și poți să dai mai departe ce-ți spun…

S-a aplecat înspre ea. Sora Gee îi citea pe chip neliniștea și panica.

— Individul care-l vrea pe Sportcoat al vostru a trimis după cineva din afara orașului. Un tip foarte periculos. În afară de nume, n-am alte informații despre el. Harold sau Dean. Nu se știe care-i numele de familie. Poate Harold. Poate Dean. Nu-i clar. Oricum l-ar chema, nu-i de glumit cu el. E într-altă categorie față de imbecilul căruia i-ați făcut vânt.

— Harold Dean.

— Exact. Harold Dean.

— Să-i previn pe oameni?

— În locul vostru, eu unul m-aș ține departe de piața cu steagul.

— Dar acolo ne întâlnim noi! Vreo treizeci de oameni trec prin piața aia în fiecare dimineață. Nici măcar Deems nu se bagă peste noi acolo.

— Adunați-vă în altă parte.

— N-avem alt loc. Dacă renunțăm la locul ăla, s-a terminat. Ajungem prizonieri în propriile case.

— Nu-nțelegi. Diaconul vostru nu-i singurul care-i în pericol de-acum. Am citit raportul. Harold Dean ăsta e…

Ea îl privea fix, ascultându-l în tăcere. Potts s-a oprit.

Voia să spună „e un criminal și nu vreau s-ajungă prin preajma ta". Dar nu știa ce reacție ar avea ea. Nici măcar nu știa cum arată Harold Dean. N-avea nicio altă informație în afară de un raport FBI fără fotografii, doar cu o descriere cât se poate de vagă, cum c-ar fi un bărbat de culoare „înarmat și extrem de periculos". Voia să spună „îmi fac griji pentru *tine*", dar nu știa cum. Oricum nu mai avea niciun rost, pentru că ea se înfuriase din nou: ochii negri îi scăpărau și nările frumoase îi fremătau. Așa că a zis pur și simplu:

— E periculos.

— Nimic pe lumea asta nu-i periculos decât dacă zic albii, a comentat ea sec. Pericole în sus. Pericole în jos. N-avem nevoie să ne spuneți voi ce pericole sunt în cartierul ăsta. N-avem nevoie să ne spuneți voi ce-nseamnă lumea pentru noi.

El i-a oferit un surâs vag și trist și a dat din cap. Deci asta era.

— Noi? a întrebat el.

S-a dat un pas în spate, ieșind din umbra bisericii, și s-a întors, pornind spre mașină. Încă un vis destrămat. Avusese atât de multe. Probabil se bucura, în fond. Nu mai era treaba lui. Responsabilitatea, magia despre care-i vorbise bunică-sa, apăsa cu o greutate pe care nu era făcut s-o poarte. Iubirea, iubirea adevărată, nu era pentru toată lumea.

A luat-o încet de-a lungul zidului din spate al bisericii, atingându-l ușor cu vârful degetelor în timp ce înainta cu pasul nesigur, molatic al unui om care tocmai văzuse o clădire prăbușindu-se.

Sora Gee l-a urmărit cum se îndepărtează parcă în derivă prin spatele clădirii și a simțit cum inima i se prăvălește la picioare. A fost cuprinsă de durere. Nu avea de ales.

— Nu zic că *tu* personal, a strigat ea după el.

Potts s-a oprit, dar nu s-a întors.

— Speram să-ți aduc vești mai bune, a zis. Despre caz.

Ea și-a coborât privirea spre pământ și a dat să îndepărteze cu piciorul o buruiană rătăcită. Îi era teamă să-și ridice ochii. Își dorea ca el să plece. Era prea mult. Își dorea ca el să rămână. Nu era suficient. Emoțiile care-o încercau erau ca două valuri uriașe ce se izbeau unul de altul. Nu ținea minte să mai fi trecut vreodată prin așa ceva.

Și-a ridicat în cele din urmă privirea. El ajunsese la colțul bisericii și era gata să cotească spre mașina de poliție și latura clădirii unde așteptau partenerul lui, doamna Izi, Bum-Bum și Dominic, toți locuitori ai acelei lumi absurde care n-avea niciodată să-l vadă cu adevărat. Erau cu toții orbi când venea vorba de acest bărbat, de bărbatul de dincolo de uniformă, de dincolo de piele. De ce ea îl vedea pe bărbatul din interior și alții n-o puteau face, nu știa sigur. S-a gândit la asta după ce a plecat el de la biserică și a hotărât că ea și

ofițerul acesta nu sunt la fel, indiferent ce-i spusese prima dată când s-au întâlnit. Ea curăța mizerie. El vâna răufăcători. Ea era menajeră. El era polițist. În ce privește iubirea, erau amândoi legați de altcineva. Dar spiritul acela nelămurit, lucrul acela special, cântecul acela aparte nu mai fusese auzit de niciunul dintre ei. De asta era sigură. Privindu-l din spate cum se îndepărtează, a văzut viitorul, pe al ei și pe al lui, și a știut că n-avea să și-o ierte dacă nu încerca măcar să deschidă plicul și să citească veștile pe care le-ar putea aduce scrisoarea dinăuntru. De câte ori nu făcuse asta, de câte ori nu înghițise mizerii pentru o mașină, pentru un cămin, pentru o căsnicie, pentru o școală la care să-și dea copiii, pentru mama ei, pentru biserica ei? Și pentru ce? „Cu inima mea cum rămâne, Doamne? Câți ani mi-au mai rămas?"

Potts ajunsese la colțul bisericii când a strigat după el:

— Când mai ai vești, să mai vii.

El s-a oprit. Nu s-a întors, ci i-a răspuns peste umăr.

— N-o să fie decât vești proaste.

Sora Gee i-a văzut profilul și era frumos, încadrat de Statuia Libertății și de port, cu câțiva pescărușI zburând deasupra capului și în depărtare. Și pentru că el nu-și exprimase dorința de a nu se mai întoarce, a simțit cum inima îi prinde din nou aripi mici.

— Chiar dacă veștile-s proaste, a zis ea, există și o parte bună — le-aduci tu.

A văzut cum umerii gârboviți i se relaxează puțin. Potts s-a sprijinit de zidul bisericii și i-a dat inimii răgazul să-și revină. Se temea că dacă se întoarce avea să-l trădeze fața, creându-le amândurora mai multe probleme decât era cazul în acel moment. Mai mult de-atât însă, pentru prima dată în cei cincizeci și nouă de ani de viață, în ciuda poeziilor pe care le citea și a minunatelor povești irlandeze pe care le însăila cât ai zice peșteI, istorisiri pline de lirism și de ritm, de speranță, râsete, bucurie și durere, împachetate toate ca niște cadouri de Crăciun, în ciuda tuturor acestor lucruri, deci, s-a pomenit în clipa aceea, în chip inexplicabil, că nu reușește să-și găsească cuvintele.

— O să vin cu plăcere să aduc veşti, atâtea câte am, a zis el, adresându-se mai degrabă pământului decât ei.

— O s-aştept, a răspuns sora Gee.

Dar ar fi putut la fel de bine să răspundă vântului. El dăduse deja colţul bisericii către maşină şi dispăruse.

---

43. Citatele din Biblie urmează traducerea lui Dumitru Cornilescu.

44. Versul apare, în galeză, în colecţia medievală *Leabhar Gabhála* (*Cartea Cuceririlor*), o istorie mitică şi legendară a Irlandei de la crearea lumii până în Evul Mediu; traducerile în engleză datează din secolul XX.

16
Fie ca Domnul să te țină...

La nouă zile după petrecerea de bun-venit în cinstea lui Soup Lopez și la două săptămâni după ce-l împușcase pe Deems în față, Sportcoat, viu și nevătămat, s-a înfățișat la lucru dis-de-dimineață la casa bătrânei italience. Avea de muncit în grădină. Era o zi de miercuri ca oricare alta.

Ea îl aștepta și s-a grăbit să iasă în fața porții când l-a văzut apropiindu-se cu pas zorit. Își pusese o jachetă bărbătească peste rochia de casă, avea șorțul încă legat la mijloc, iar în picioare purta niște cizme bărbătești mult prea mari pentru ea.

— Diacone, trebuie să găsim cârmâz, i-a zis.

— Pentru ce? l-otrăvitor.

— Ba nu.

— Bine, atunci, a zis el.

Au luat-o din loc, pornind de-a lungul străzii către terenurile goale care se întindeau înspre port. El mergea în urma ei, iar ea pășea hotărât înainte. Când au ajuns la prima parcelă cu buruieni, la doar două străzi distanță, ea a intrat imediat și el a urmat-o. Căutau amândoi cu capetele plecate. Au trecut pe lângă câteva specimene deosebite.

— Scaieți, păducelul cerșetorului, mazărea potârnichilor, dar nu și cârmâz, a zis Sportcoat.

— Trebuie să fie, a răspuns doamna Elefante.

Își croia drum printre buruieni, câțiva metri în fața lui, plesnind plantele cu mâinile.

— Doctorului meu nu i-ar conveni să găsesc. L-ar falimenta una ca asta.

— Da, doamnă, a chicotit Sportcoat.

Se simțea bine în dimineața aceea. De fapt, se simțea bine în fiecare dimineață când cutreiera prin maidanele din Cause căutând

plante cu bătrâna al cărei nume nu-l putea reține. Dintre toate slujbele din care-și câștiga traiul, era singura pentru care nu era nevoie să tragă o dușcă. În mod normal, de când murise Hettie, avea nevoie de un întăritor dimineața. Dar zilele de miercuri, când lucra cu bătrâna, îl făceau întotdeauna să se simtă plin de energie. Era cu optsprezece ani mai în vârstă decât el — avea aproape optzeci și nouă de ani, așa îi spusese —, dar era unul dintre puținii bătrâni din Cause care prefera să fie pe-afară toată ziua. De patru luni venea la ea și tot nu reușea să-i rețină numele, dar era o femeie albă cumsecade și altceva nu conta. Sportcoat avusese întotdeauna dificultăți cu numele, ceea ce era o problemă, mai ales după ce se îmbăta. De obicei li se adresa celorlalți cu „Auzi, bătrâne“ sau „doamnă“, iar ei, orice nume aveau, îi răspundeau pur și simplu. După patru luni însă, parcă nu se mai cuvenea s-o întrebe din nou cum o cheamă, așa că începuse să-i zică doamna Patru Tarte, ceea ce pe ea n-o deranja, dar pe Hot Sausage îl distrase pe cinste când aflase.

— Da' n-are și ea un nume? întrebase Sausage.

— Sigur c-are. Doamna de la centrul pentru bătrâni care m-o recomandat pentru slujba asta mi l-o și scris odată. Numa' c-am pierdut hârtia.

— Și de ce n-o-ntrebi iar cum o cheamă?

— Da' chiar nu-i pasă cum îi zic! a susținut Sportcoat. Îi place să-i zic doamna Patru Tarte!

— De ce-i zici așa?

— Sausage, prima zi când am venit la lucru, avea patru tarte cu afine în cuptor. Toată casa duhnea a afine, i-a răspuns Sportcoat. I-am zis: „Doamne, da' tare bine miroase aicea, doamnă!“. Atunci mi-a spus cum o cheamă.

— Și chiar nu-ți mai aduci aminte?

— Ce contează? a zis Sportcoat. Plătește cu banii jos.

A rămas puțin pe gânduri.

— Cred că-i italian numele. Ceva de genu' Ele-tat-ee sau Ela-rant-ee sau așa ceva, a adăugat el, scărpinându-se în creștet. L-am ținut

minte în prima zi, dar am băut o sticlă întreagă de tărie după ce-am ajuns acasă și-am uitat. Pur și simplu mi-o zburat din minte.

— Ți-o dat și ție una atunci? a vrut Sausage să știe.

— Să-mi dea *mie* o poreclă? Da' io am una deja.

— Nu. O tartă! C-avea patru.

— Zboară pasărea? Normal că mi-o dat! a confirmat Sportcoat. Doamna Patru Tarte nu se joacă! Știe că mă pricep la plante. Îi om bun, Sausage. Acu', dacă stau să mă gândesc, ca să fiu precis și corect, cred c-ar trebui să-i zic doamna *Trei Tarte* în loc de Patru Tarte, fiindcă nu mai avea decât trei când am plecat de la ea în ziua aia. S-o văduvit de-o tartă întreagă pentru bătrânu' Sportcoat, a râs el. Rup tot, Sausage! Mă adoră. E nebună după mine.

— Asta-i probabil pen' că ai mai mulți dinți în gură decât ea.

— Să nu te-apuce acuma pizma, băiete. Îi o femeie năbădăioasă. Plină de nerv, cum se zice. Păi cum, dac-ar fi de culoare și crăcănată, imediat aș duce-o la bodega lui Silky și i-aș face cinste cu un păhărel din cel mai bun coniac.

— Da' de ce tre' să fie crăcănată?

— Io am standarde.

Sausage a izbucnit în râs, dar Sportcoat s-a rușinat de gluma lui, care i se părea acum de prost gust.

— Sausage, adevăru-i că mi-e dor de Hettie, a zis el serios. Nu suportă când vorbesc porcării de-astea și, dacă m-aude, poate nu se mai arată. Nu-mi pot permite așa ceva. Doamna Patru Tarte îi un suflet aprig, a adăugat el, ca să compenseze pentru insultă. Dă din gură cum îi vine. Nu se teme să zică ce-i trece prin cap. Drept să spun, mi-i un pic frică de ea. Bărbat-su o murit de mult și nu m-aș mira dacă nu l-o fi băgat chiar ea în mormânt cu cât îi de căpoasă. Femeia aia știe despre plante mai mult ca oricine de p-aicea. Ceasurile parcă zboară când lucrez la ea, că și mie-mi plac plantele. Nici nu-mi vine să trag la măsea când mă duc la ea la lucru — mă rog, un pic de îngrijire tot îmi trebe, da' nu mult. Da' nici nu se compară cu restul săptămânii, când nu-mi petrec vremea prin grădină. Atunci mi se face sete și trec de la ciupeală la matoleală și

apoi la văruială de-a dreptul, mai ales dacă n-apare Hettie, că atunci mă fac și mai mangă, da' îi dau înainte, și tot îi dau pe gât în jos, gândindu-mă la Hettie și cu ce i-oi fi greșit și toate alea. Nu-i de bine.

Sausage se amuza, dar, ca de-obicei, poveștile dezlânate ale lui Sportcoat despre aventurile lui în lumea plantelor îl plictiseau, așa că a schimbat subiectul. Sportcoat însă și-a dat seama că discuțiile despre plante cu doamna Patru Tarte, în timp ce cutreierau printre buruienile de pe maidan, erau printre puținele lucruri pe care le aștepta cu nerăbdare în fiecare săptămână, chiar dacă de vorbit, vorbea numai ea.

Ofereau o priveliște ciudată, o femeie albă în vârstă, în rochie de casă, șorț și cizme uriașe de șantier, urmată de un moșuleț negru cu pălărie cu calotă turtită și haină în carouri, trecând pe lângă vagonul de marfă, pe lângă docurile și șinele de cale ferată abandonate, ca să intre apoi în buruienile înalte de printre mormanele de vechituri aruncate în jurul fabricilor dezafectate de lângă țărm, cu Lower Manhattan sclipind chiar de partea cealaltă a apei.

În miercurea aceea, pe când mergea în spatele ei, Sportcoat a observat că bătrâna umblă clătinat. În ultima lună păruse obosită și nesigură pe picioare. Când se întorceau acasă la ea, uneori, deși nu foarte des, îl chema să intre în bucătărie ca să curețe și să taie din plantele găsite. Era o regulă nescrisă, pe care el, ca negru crescut în Sud, o urma, anume că rămânea întotdeauna afară. Îi convenea de minune, pentru că se temea să intre în casele albilor. Doamna Patru Tarte îi spusese de la bun început că fiul ei, care locuia cu ea — un fiu pe care Sportcoat nu-l întâlnise niciodată (sau poate că da, dar nu-și amintea) —, era strict și nu voia străini în casă. Sportcoat nu avea nicio problemă în privința asta, fiindcă pornea de la premisa că dacă se petrecea vreun lucru rău în orice casă din lume unde locuiau albi și el se întâmpla să fie prin preajmă, ei bine, nu putea să existe niciun dubiu în capul cui va cădea ciocanul justiției. Dar în lunile de când lucra pentru ea, femeia ajunsese să aibă încredere în el. După ce-și termina treaba în bucătărie, se întorcea în curte cât putea el de

repede. Era, în fond, un om care prefera să fie sub cerul liber. Doamna Patru Tarte părea să înțeleagă asta.

Au ajuns pe un teren plin de buruieni înalte, nu foarte departe de port, și s-au îndepărtat unul de altul. Sportcoat a văzut-o cum dispare la un moment dat pe un dig în jos, unde n-a mai zărit-o. S-a dus după ea și a găsit-o așezată pe o chiuvetă abandonată, cercetând cu privirea mlaștina care i se întindea în față.

— Bag mâna-n foc că este cârmâz pe-aici pe undeva, a zis ea. Cu cât e mai ud pământul, cu-atât mai mari șansele să fie.

— Poate n-ar trebui să ne obosim prea tare umblând după el, a sugerat Sportcoat. Am avut io un văr care s-o îmbolnăvit după ce l-o mâncat.

— Depinde care parte o mănânci, i-a răspuns ea. Ce-a mâncat? Rădăcina, mlădițele sau frunzele?

— Doamne, nu mai știu. O fost demult.

— Păi aia-i, a zis ea. Mie îmi amorțesc picioarele. Mai am și cataractă. Nu văd nimic. Cârmâzu-mi curăță sângele. Văd mai bine. Nu mă mai dor așa tare picioarele. Pot să mănânc aproape orice parte din el, oricând.

Spoartcoat a fost impresionat de siguranța cu care vorbea. Femeia s-a ridicat și s-a aventurat înspre mlaștină, iar el a urmat-o. Intrau amândoi tot mai adânc, iar picioarele au început să li se afunde în iarba udă, care devenea tot mai mocirloasă pe măsură ce se apropiau de apă. Au căutat câteva minute și au dat peste câteva comori care le-au plăcut: varza sconcsului, nalbă, muguri de ferigă. Nu și cârmâz însă. Au mai căutat timp de douăzeci de minute către vest, paralel cu țărmul. În cele din urmă au dat lovitura într-o parcelă mlăștinoasă de lângă o fabrică veche de vopsele, care dădea spre port. Pe terenul din spatele fabricii au găsit o grămadă de bunătăți: muștar sălbatic, usturoi sălbatic, mușcate uriașe și — în sfârșit — cârmâz, înalt chiar și de peste un metru.

Au strâns cât de mult puteau duce și și-au croit încetișor drum printre buruieni înapoi spre casa doamnei Patru Tarte.

Era fericită cu recolta.

— Ce mari sunt, a zis ea despre tulpinile de cârmâz. Nu le-ai putea găsi așa mari la magazin. Mă rog, oricum nu mai poți să iei legume ca lumea de la magazin. Cumperi roșii acum și arată așa frumoase, roșii și lucioase. Le aduci acasă și le tai și ce vezi? Înăuntru nu-i decât terci roșu. N-au niciun gust. Cum să faci sos de spaghete cu așa ceva?

— Io sigur n-aș putea, i-a spus Sportcoat.

— Nimic nu mai e cum a fost, s-a plâns ea. Mai vezi vreun fiu care să fie la fel de bun ca taică-său? Poate o fi mai înalt. Mai puternic. Sau mai lat în umeri. Dar mai bun e? Fiu-meu e mai puternic decât taică-său. Pe dinafară. Dar pe dinăuntru? Pff.

— Nu cred că l-am cunoscut pe băiatu' dumneavoastră, doamna Patru Tarte.

— O, sigur l-ai văzut agitându-se pe-aici, a zis ea cu un gest larg din mână. Încercând să facă bani repede, la fel ca toți tinerii ăștia. Mai mare. Mai bine. Mai repede. Mai mult. Asta-i tot ce-și doresc. Veșnic pe fugă. Niciodată n-are timp de nimic. Ar trebui să-și găsească o italiancă cum se cuvine.

Gândul a părut să-i distragă atenția. Pe când traversau maidanele înapoi spre Silver Street, au trecut pe lângă niște adevărate comori, despre care Sportcoat știa că i-ar fi plăcut: iarba fiarelor, troscot, usturoi sălbatic și păducelul cerșetorului. Doar că era prea absorbită de sporovăiala ei veselă.

— I-am zis lui fiu-miu. Banii nu se fac repede. Banii nu-s totul pe lumea asta, diacone. Dacă ai destul cât să trăiești, ți-ajunge.

— Să mă trăsnească dacă n-aveți dreptate aci.

Au mers mai departe și ea i-a aruncat o privire peste umăr.

— De cât timp ești diacon?

— Dac-ar fi să număr, aș pierde șirul. Da' să tot fie vreo douăj de ani la Five Ends. Nevastă-mea era epitroapă.

— Nu mai spune.

— Am avut o nevastă bună, a zis el melancolic.

— Nu se mai fac ca pe vremuri, diacone, a spus ea.

— Asta-i clar.

Până s-ajungă înapoi la casa din piatră roșiatică, bătrâna obosise, așa că a făcut neobișnuitul gest de a-l invita înăuntru. L-a anunțat că era așa de vlăguită, că trebuia să se ducă sus ca să se întindă și i-a trasat sarcini:

— Pune plantele în găleți și spală-le la chiuvetă. Apoi lasă-le numai pe blat și ai terminat, diacone. Tot acolo ți-am lăsat și banii. Trage ușa din spate când pleci.

— Bine, doamna Patru Tarte.

— Mulțumesc, diacone.

— Cu plăcere, doamnă.

Ea s-a dus la etaj, iar el și-a terminat treaba așa cum i s-a spus și a plecat pe ușa din spate, care dădea într-o curte mică. A coborât treptele și a luat-o la stânga, către aleea care separa casa bătrânei de cea de alături.

Chiar când ieșea pe alee, a dat nas în nas cu Elefantul.

Nu l-a recunoscut, evident. Puțini locuitori din Blocurile Cause știau care dintre cei câțiva italieni care intrau și ieșeau din vagonul de marfă era Elefantul. Toată lumea însă îi cunoștea numele, precum și reputația și groaza pe care o stârnea.

Elefante se întorsese din Bronx cu o săptămână în urmă, dar vizita îi era încă proaspătă în minte. Încă o întorcea pe toate părțile, adâncit în gânduri, când a dat în curte peste bătrânul de culoare.

— Tu cine ești? a vrut el să știe.

— Io-s grădinaru'.

— Ce faci aici? a întrebat Elefante.

Sportcoat a zâmbit stânjenit.

— Păi, grădinaru' lucrează-n grădină, domnu'.

L-a urmărit pe Elefant cum se uită rapid prin curte.

— Bag samă că dumneata tre' să fii băiatu', că semeni cu doamna Patru Tarte. Toată ziua o vorbit de dumneata.

— Doamna cine?

Sportcoat și-a dat seama de gafă și și-a umflat repede obrajii cu aer, pe care l-a slobozit apoi pe gură.

— Doamna dinăuntru… doamna cu plantele. Înțeleg că-i mama dumitale? Io lucrez pentru ea. Am uitat cum o cheamă.

— E bine?

— Aaa, da. S-a dus numa' să se întindă. M-o dus acolo… ăăă… am fost la căutat de cârmâz pe lângă port.

Elefante s-a relaxat puțin, încruntându-se.

— Și-ați găsit?

— Zboară pasărea? Mama dumitale poa' să găsească orice buruiană p-aicea, domnu'.

Elefante a chicotit încet și s-a destins. L-a măsurat pe Sportcoat din priviri.

— Nu te știu de undeva?

— Așa o fi…

Sportcoat s-a holbat la rându-i și deodată i-a picat fisa.

— Doamne… oare dumneata oi fi omu' ăla de când o murit Hettie a mea?

Elefante i-a întins mâna.

— Tom Elefante, s-a prezentat el.

— Da, domnule, io…

Pe Sportcoat au început să-l treacă toate apele. Îi venea să-i mulțumească, dar pentru ce? C-o scosese pe Hettie din golf? Era prea mult pentru puterile minții lui. Ăsta era Elefantul. În carne și oase. Un gangster pe bune.

— Păi… Tre' s-o iau din loc, domnu'.

— Stai un pic.

Elefante și-a vârât mâna în buzunar, a scos un teanc de bancnote, a numărat o sută de dolari și i-a întins banii lui Sportcoat.

— Pentru mama.

Sportcoat s-a uitat la bancnote.

— Da' nu trebe, a zis el. M-o plătit mama dumitale deja.

— Nu contează.

— Mi-am primit banii. Îi doamnă cu mine mama dumitale, a spus Sportcoat. Io cred c-ar putea să deschidă și o școală de plante, așa multe știe despre ele. Mai multe ca mine oricum, asta-i clar. Și io

știu destule de când eram tânăr. Da' și-o pus în cap că-i trebe cârmâz și am colindat ceva până l-am găsit. Umbla cam greu la sfârșit, da' s-o descurcat. Am găsit ce-o vrut și zice c-o s-o ajute să-i fie mai bine. Așa sper.

— Ia și un pic în plus, domnule.

Elefante i-a întins banii.

— Dacă nu ți-i cu supărare, domnule, mi-ai făcut deja un mare bine când oamenii dumitale or scos-o pe Hettie a mea din apă.

Elefante l-a privit tăcut preț de o clipă. Voia să zică „Nu știu cum a ajuns acolo", dar adevărul era că, dacă recunoștea asta, ar fi fost ca și cum ar fi mărturisit că știe despre un lucru în care n-avusese niciun amestec, ceea ce-ar fi sunat ca o tăgăduire. O tăgăduire ducea la alta și apoi la alta, și niciun gangster care se respectă nu cade în capcana asta. Mai bine să nu zică nimic.

Bătrânul a părut să înțeleagă.

— Of, Hettie a mea era obosită, atâta tot. S-o luat după lumina Domnului. O căutat niște zorele albe, asta o fost. Era o zi frumoasă când o murit. Cea mai frumoasă înmormântare de-o avut-o biserica vreodată.

Elefante a ridicat din umeri, a pus banii înapoi în buzunar și s-a rezemat de zidul casei.

— O vedeam cum vine și pleacă de la biserică, a spus el. Dădea bună dimineața. Lumea nu mai face asta.

— Așa-i.

— Părea o femeie cumsecade. Își vedea întotdeauna de treabă. Avea serviciu?

— Pai da, făcea curățenie și mai una, mai alta. Da' o trăit pur și simplu o viață ca toți alții. O trăit ca să meargă în rai, domnu'!

— Nu asta facem toți?

— Ești credincios? a vrut Sportcoat să știe.

— Nu chiar. Poate puțin.

Sportcoat a dat din cap. Abia aștepta să-i spună lui Sausage. Avusese o conversație cu nimeni altul decât cu Elefantul. Un gangster în carne și oase! Și nu era chiar așa rău! Era credincios! Puțin măcar?

— Mă rog, io trebe s-o iau din loc, a zis Sportcoat. O să vin iar la mama dumitale miercurea viitoare.

— Bine, tataie. Apropo, cum te cheamă?

— Lumea-mi zice Diaconu' Cuffy. Unii îmi zic Sportcoat, dar pe-aici îmi zic mai mult Diaconu'.

Elefante a zâmbit. Păcăliciul ăsta bătrân era o figură, nu glumă.

— Bine, Diacone. Apropo, ce face un diacon?

Sportcoat a rânjit.

— Ei, asta-i o întrebare bună. Facem o grămadă de chestii. Ajutăm la biserică. Ducem gunoiul. Mai cumpărăm și mobilă câteodată. Mergem să luăm mâncare ca să poată diaconesele să facă praznic și alte alea. Mai ținem și predici câteodată dacă-i nevoie. Facem tot ce trebe. Suntem niște meșteri buni la toate, doar că mai sfinți, așa.

— Am înțeles.

— Da' ca s-o zicem pe-a dreaptă, femeile-s de-obicei șefu' prin bisericile de negri. Ca răposata nevastă-mea și sora Gee și Bum-Bum.

— Sunt călugărițe?

— Nu, nu cred. Îs numa' surori.

— Surori adevărate?

— Nu.

Elefante și-a încrețit fruntea nedumerit.

— Atunci de ce le ziceți surori?

— Pen' că toți suntem frați și surori întru Cristos, domnu'. Hai odată în vizită la biserică. Adu-o și pe mama dumitale. O să vezi. La Five Ends ne plac musafirii.

— Poate.

— Mă rog, acu' chiar plec, a spus Sportcoat. Și până o fi să ne-ntâlnim din nou, fie ca Domnul să te țină în palma mâinii Sale.

Elefante, care tocmai se pregătea să intre în casă, a încremenit.

— Mai zi o dată.

— A, asta-i binecuvântarea de-o zicea Hettie la toată lumea cu care se-ntâlnea. O zicem tot timpu' la musafirii de la biserică. Dacă vii să ne faci o vizită, o s-o auzi și dumneata. Îi urarea noastră încă de dinainte să vin io la Five Ends, și asta o fost acu' douăj de ani. Ba pe

zidul din spate al bisericii avem și-o pictură cu Isus și urarea asta pusă chiar deasupra. Or pictat cuvintele alea de deasupra capului cu litere de aur, tare frumoase. N-ai cum să nu le vezi.

Elefante se uita ciudat la el, cu o expresie uluită pe care Sportcoat a luat-o drept inocență și care l-a umplut de mândrie. Îi dăduse bărbatului alb la ce să se gândească. Și mai era și gangster pe deasupra. Poate-l convertea la cuvântul Domnului. „Ce chestie ar fi! Primul tău convertit! Un gangster get-beget!" Simțind importanța momentului, a zis încă o dată:

— Fie ca Domnul să te țină în palma mâinii Sale. Îți pune-n minte o imagine frumoasă.

— Unde-i imaginea?

— Aia din minte?

— Nu. Cea din biserică.

— Ah, vechitura aia? Îi un cerc mare cu Isus în mijloc și cuvintele alea de care ziceam mai sus de capu' lui. Afară, chiar în spatele bisericii.

— De când e acolo?

— Doamne… îi acolo de, uff, nici nu știu de când. Nimeni nu știe sigur cine-o desenat-o. Hettie a mea zicea că o făcut-o un bărbat când or construit biserica. Spunea: „Nu știu cum l-or plătit nesăbuiții ăia, că noi n-avem niciodată puși deoparte mai mult de cincizeci și patru de dolari. În banii din Clubul de Crăciun sigur n-au intrat!".

Sportcoat a chicotit, apoi a adăugat:

— Hettie a mea ținea și banii de la Clubul de Crăciun. Îi ținea într-o cutie… undeva.

— Înțeleg… zici că pictura e… afară, pe zidul din spate?

— Păi da. O zugrăveală mare și frumoasă cu Isus într-un cerc pe care aproape că-l atinge cu mâinile. Îi pictată de-a dreptul pe bolțari. Venea lumea de departe ca să vadă pictura aia. Acu' îi acoperită un pic, dar dacă te tragi mai în spate în bălării, încă se vede cercul și toată treaba exact cum o fost. Am auzit odată că-i ceva special cu icoana aia.

— E icoană sau pictură? Cum adică acoperită? Icoana e acoperită?

Elefante se uita la el cu cea mai mare atenție, cu curiozitatea întipărită pe chip, și totuși Sportcoat a simțit că partea spirituală a mesajului începea să-i scape.

— Nu, nu-i acoperită. Mă rog, în timp biserica o pictat un pic peste, o reparat-o. O mai colorat-o nițeluș. Da' tot poți să-l vezi, limpede ca lumina zilei. Oricum, nu vorbele alea care-s scrise îs importante, a adăugat el, întorcându-se la încercarea de a-și promova mesajul spiritual. Ideea din ce vrea Isus îi importantă, știi? Să te țină în palma mâinii Sale.

— I se văd mâinile?

— Ba bine că nu.

Sportcoat a omis dinadins să menționeze: „Era alb cândva, dar apoi l-am colorat". El nu știa, dar versiunea de la biserică era, de fapt, o reproducere făcută de un artist local după Isus din centrul lucrării pictorului italian Giotto di Bondone, *Judecata de Apoi*, care se găsea în original în capela Scrovegni din Padova și în care Isus era reprezentat ca un bărbat alb cu barbă. Cu mulți ani în urmă, unul dintre enoriași insistase ca Isus să fie colorat în negru, iar pastorul Gee, fără să-și bată capul prea tare și dornic ca întotdeauna să facă pe placul credincioșilor, îl tocmise pe fiul surorii Bibb, Zeke, care era zugrav, să-l facă pe Isus mai cafeniu un pic. Cu ajutorul lui Hot Sausage și al lui Sportcoat, exact asta se întâmplase, cei trei colorând fața și mâinile lui Isus cu vopsea maro închis. Evident, rezultatul fusese oribil; trăsăturile feței, lucrate atât de minuțios de imitatorul inițial, fuseseră distorsionate așa de groaznic și mâinile mutilate în asemenea hal, încât și chipul, și mâinile arătau aproape ca niște pete. Însă Isus, după cum a observat pastorul Gee cu veselie la vremea respectivă, se transformase în negru și avea același spirit înălțător ca-ntotdeauna, iar asta era tot ce conta.

Inspirat, Sportcoat n-a scos o vorbă despre nimic din toate astea, dar Elefante îl fixa cu o privire atât de stranie, încât bătrânul a simțit că sporovăia prea mult, ceea ce, ca de-obicei, putea să-i facă necazuri cu albii.

— Păi bine atunci! a zis el și a pornit-o târșâit pe alee.

Elefante l-a urmărit cu privirea pe Sportcoat cum străbate aleea și iese pe trotuar, făcându-se nevăzut. Se simțea ușor bulversat, fiindcă inima îi era încă ametită de gândul unei iubiri noi, fiica fermecătoare a Guvernatorului, iar acum se adăuga și povestea asta. Un negru de la biserica de negri care se găsea la două sute de metri de vagonul lui? Negri? Și taică-său? Nu-l văzuse niciodată pe taică-său cu un negru, niciodată. Își pierdea oare mințile?

A urcat treptele înguste până la ușa din spate, a deschis-o și a intrat în bucătărie buimac, cu vorbele încă răsunându-i în minte.

„Fie ca Domnul să te țină în palma mâinii Sale."

17
Harold

Două ore mai târziu, cu banii de la doamna Patru Tarte în buzunar și două sticle de pileală puse pe un bolțar ca niște coroane pe creștetul unui rege, Hot Sausage și Sportcoat dezbăteau întâlnirea celui din urmă cu Elefantul.

— Avea pistol Elefantul? a vrut să știe Sausage.

— Nici urmă! a zis Sportcoat triumfător.

Cei doi trândăveau în bârlogul lui Sausage de la subsol, așezați pe niște lăzi întoarse cu fundul în sus, sorbind din prima sticlă pe care Sportcoat o deschisese, una de whisky mentolat, și păstrând-o pe a doua, o sticlă de King Kong, pentru desert mai târziu.

— Ce fel de om îi?

— Îi de treabă, amice! Un om bun. Se tot bătea să-mi dea mândreța aia de sută de dolari.

— Trebuia s-o iei. Da' de ce să faci tu una ca asta? Ar fi ceva deștept, și la deșteptăciune ești alergic.

— Sausage, m-o plătit deja maică-sa. În plus, o ajutat-o pe Hettie.

— De parcă ai de unde să știi! Poate el o fost ăl' de-o aruncat-o în apă.

— Sausage, dacă-s fericiți ăi săraci cu duhul, tu tre' să fii tare bucuros. Un om așa important ca Elefantul nu i-ar face rău lu' Hettie. Îi plăcea de ea. Mi-o zis c-o vedea făcând cu mâna tot timpul când mergea la biserică și când se-ntorcea.

— Când obosești de-atâta gândit, Sport, dă-mi de veste. Poate-o văzut ceva ce-o făcut el. Poate știa ceva. Poate-o jefuit-o!

— Te uiți la prea multe filme, i-a spus Sportcoat. Nu i-o făcut nici cel mai mic rău, nici un pic. S-o dus numa' după lumina Domnului. Și-o găsit-o.

— Asta crezi tu.

— Îi într-un loc bun. O slobozit-o Dumnezeu și-acum îi un înger liber. Vorbesc cu ea aproape în fiecare zi.

— Dacă n-ai grijă, o să-ți capeți și tu aripioarele. Deems îi tare ocupat mai nou.

— N-am io treaba lui.

Sausage a căzut pe gânduri auzind asta.

— Îl văz în fiecare zi, îi acolo vânzând otrava aia cu grămada și numa' dracu' îi mai ține socoteală. Știe că suntem prieteni. N-o întrebat nimic de tine. Nici măcar un cuvințel. Mă cam îngrijorează asta. Pune ceva la cale, Sport. Când nu ești atent, o să ți-o facă. Tre' să pleci din cartier.

Sportcoat s-a făcut că n-aude. S-a ridicat și s-a întins, a mai luat o dușcă de whisky mentolat și i-a dat sticla lui Sausage.

— Numa' nu te lași și-ți tot bați capu'. Unde mi-i uniforma de arbitru?

Sausage a dat din cap către un sac negru de plastic dintr-un colț.

— O iau acasă diseară. Mâine o să ies și mă duc să-l văd pe Deems. N-o să mă-mbăt de data asta, că vreau să țin minte ce zice. După ce vorbesc cu el, o să-ți povestesc.

— Nu fi tâmpit.

— O să mă duc direct la el și-o să zic: „Deems, am de gând s-adun echipa și vreau să joci un meci pentru noi. Un singur meci. Și dacă nu mai vrei să joci baseball dup-aia, ei bine, n-ai decât să te lași. N-o să te mai bat la cap în veci de-a pururea. Un singur meci." O să se roage-n genunchi dup-aia s-adun echipa.

Sausage a oftat.

— Mă rog, mă gândesc că tre' să mori măcar o dată ca să-nțelegi lumea cu adevărat.

— Nu mai tot vorbi tâmpenii, i-a zis Sportcoat. Băiatu' ăla-i topit după baseball. Are aceleași mișcări de le-avea Josh Gibson pe vremuri. Îl știi pe Josh Gibson? Cel mai mare jucător la prindere din toate timpurile?

Sausage și-a dat ochii peste cap în timp ce Sportcoat ridica în slăvi calitățile lui Josh Gibson, cel mai mare prinzător de culoare care

existase vreodată, povestind cum l-a întâlnit pe Gibson după război, în 1945, și trăncănind întruna până când Sausage a zis în cele din urmă:

— Sport, io nu cred c-ai văzut nici măcar jumătate din oamenii ăștia de care tot vorbești.

— Pe toți i-am văzut, i-a răspuns Sportcoat mândru. Ba am și jucat un pic ca amator, da' o trebuit să fac bani. Pentru Deems aia n-o să fie o problemă. O să facă o grămadă de bani în ligile mari. Are talent și pasiune. Nu poți scoate dragostea de sport dintr-un jucător, Sausage. Nu se poate. În băiatu' ăla zace un jucător de baseball.

— În băiatu' ăla zace un ucigaș, Sport.

— Na, o să-i dau șansa să încerce și una, și cealaltă.

— Ba nu! Chem io poliția mai întâi.

— Da' nu uiți cumva de mandatul pe numele tău?

— Atunci o pun pe sora Gee să-i cheme.

— Pe sora Gee n-o interesează poliția. Îi supărată pe mine din cauză de banii ăia de la Clubul de Crăciun. O să vrea banii ăia prima dată, Sausage. Lumea de pe-aici își pierde încrederea în mine din cauza asta. Chiar și tu. Pui pariu pe viața mea cu Joaquin pentr-un trabuc.

Sausage a pălit, apoi a tras rapid o dușcă de whisky.

— Aia n-avea legătură cu tine, a spus el. Avea legătură cu Joaquin. Pariez pe numere la el de șaișpe ani. N-am câștigat decât o dată. Cred că are ceva cu mine. Am vrut să-mi capăt o parte din bani înapoi.

— Sausage, bag sama c-ai găsit izvoru' tinereții, că minți ca un prunc.

— Uite cum m-am gândit io, Sport. Cum n-ai vrut s-o ștergi și urma să fii omo… urma s-o pățești de mâna lui Deems, oricum o fi să se-ntâmple, m-am gândit că n-o să te superi dacă fac câțiva bănuți din asta. Doar ți-am fost prieten bun, nu?

— Tare bun, Sausage. Nu mă supăr dacă faci câțiva bănuți pe seama mea. Ba chiar am o propunere pentru tine. Ajută-mă să fac pace cu Deems. Zi-i că vreau să-l văd și-o să dau uitării jignirea de mi-ai adus-o când ai pariat pe viața mea.

— Îți lipsesc niște doage, băiete. Nici nu mă gândesc să m-apropii de el.

— Deems nu-i supărat pe mine. Știi că fix Deems mi-o cumpărat uniforma asta de arbitru?

— Nu.

— Da, el o luat-o. Mi-o adus-o nou-nouță imediat după ce-o murit Hettie. O venit la mine-acasă la două zile după ce-am înmormântat-o. O bătut la ușă și mi-o întins-o și-o zis: „Să nu zici la nimeni". Ia zi, îți pare că așa un om și-ar împușca prietenul cu sânge rece?

Sausage a ascultat în tăcere, apoi a spus:

— Dacă omu' îi Deems, da.

— Aiurea! Trebe să te duci acolo și să-i zici că vreau să vorbesc cu el între patru ochi. O să mă văd cu el numai noi doi și-o să lămurim toată treaba.

— Nu pot să fac una ca asta, Sport. Mi-i prea frică.

— Da' mie-mi duce doru', Sausage, nu ție. Nu tre' să-ți faci griji pentru pielea ta.

— Ba-mi fac griji pentru pielea mea. Că doar m-acoperă peste tot.

— M-aș duce io la steag. Da' nu vreau să-l fac de râs în fața prietenilor. Dacă vorbesc cu el între patru ochi, n-o să se rușineze.

— L-ai făcut deja de rușine când l-ai împușcat. Iar că ți-o dat uniforma aia de arbitru face și mai rău totu', că-n loc să-i mulțumești, tu l-ai împușcat, a comentat Sausage.

— Băiatu' ăla mai are destulă bunătate în el, a răspuns Sportcoat, luând sticla de whisky de la Sausage și sorbind din ea. Bunică-su Louis era cumsecade, nu?

— Lasă-te împușcat de unu' singur, Sport. Io cred că rămân aici ca să biruiesc sticla asta de whisky.

— Un prieten adevărat ar face-o. Altfel n-ar fi prieten adevărat.

— Bine.

— Ce bine?

— Nu-s prietenu' tău.

— O să-l rog pe Rufus, atunci. El îi din același loc cu mine. Pe-un om din Carolina de Sud te poți baza. Mereu o zis el că ăia din Alabama încep să dea din colț în colț când tre' să ia atitudine.

— De ce mi-aș înhăma io măgaru' la căruța ta, Sport? Tu ești ăla care s-o-mbătat și l-o-mpușcat.

— Da' vezi c-ai și tu o tinichea legată de coadă, Sausage. Deems știe că suntem amici. Și tu l-ai învățat la școala de duminică. Da' nu-i bai. Îl rog pe Rufus.

Sausage s-a încruntat și a început să bată cu vârful ghetei în podea, încrețindu-și buzele și umflându-și furios nările. S-a ridicat de pe ladă, s-a întors și, cu spatele la el, și-a întins brațul paralel cu pământul, drept, cu degetele întinse.

— Whisky.

Din spate, Sportcoat a pus sticla în mâna lui Sausage. Acesta a tras o dușcă zdravănă, prelungă, a așezat sticla pe bolțar și, tot cu fundul la Sportcoat, a rămas în picioare un răstimp mai lung, legănându-se pe măsură ce alcoolul îl amețea tot mai tare. În cele din urmă, a ridicat din umeri și s-a întors cu fața.

— Bine, fir-ar a dracu' de treabă. O să fiu și io nebun ca tine. Oricum nu-mi dai de ales. O să-ți pun întâlnirea la cale. O să-l văd pe Deems și-o să-l rog să vină aici jos să vorbească cu noi — cu tine. Că io oricum n-am niciun interes.

— Sausage, numa' nu te lași și-ți tot bați capu'. De ce-ar veni el aici să vorbească cu mine? Tre' să mergem noi să-l vedem.

— *Noi* nu tre' să facem nimic. Tu numa'. Da' *io* o să mă duc să-l văd, ca de la bărbat la bărbat, și-o să-i explic că vrei să-l vezi între patru ochi, în persoană, și că tre' să vină singur ca să-ți poți cere scuze direct și să-i explici totu'. Așa, dacă o să te omoare, poate s-o facă în liniște într-un loc unde io nu tre' să văd și el nu tre' să se ducă imediat la închisoare. Mă gândesc că n-o să-mi facă felul numa' pentru că-l rog, că doar nu io l-am împușcat.

— Da' nu mai obosești să tot aduci vorba de chestia asta? Ți-am mai spus că nu țin minte nimic.

— Ciudat. Că Deems sigur ține minte.

— Tu adu-l numa', a zis Sportcoat după o clipă de gândire. O să vezi. N-o să trebuiască să mă rog de el. Mai degrabă l-aș pune pe genunchi și l-aș croi zdravăn la fund că-și bate joc de ce i-o dat Dumnezeu.

— Nici mâna nu știu dacă i-ai putea-o ridica, Sport. L-ai văzut fără tricou?

— Am văzut mai mult de-atâta. De câte ori nu i-am tăbăcit fundu' la școala de duminică!

— Asta era acu' zece ani.

— Tot aia-i, a zis Sportcoat. Ajungi să cunoști omu' după ce-i vezi vanga.

Se întunecase aproape când Deems și Phyllis, noua bunăciune din cartier, s-au așezat pe marginea cheiului Vitali. Își legănau picioarele deasupra apei, uitându-se în depărtare la Manhattan și la Statuia Libertății.

— Știi să-noți? a întrebat Deems, prefăcându-se c-o înghiontește din spate, ca și când ar fi împins-o de pe chei.

— Încetează, băiete, a zis ea și i-a tras un cot în joacă.

O văzuse chiar de prima dată când a venit la catarg ca să cumpere, iar apoi peste vreo două zile, când a apărut după încă o doză. Cumpărase două pungulițe de praf, iar a doua oară mai luase o punguliță. Nu era genul care să tragă prea mult, din câte putea el să-și dea seama, și era bună rău, o tipă trăsnet, de culoarea cafelei cu lapte: o negresă cu piele deschisă la culoare și cu brațe și picioare lungi, cu obraji supți, pomeți înalți și o linie a maxilarului bine conturată. Deems a observat că purta bluze cu mâneci lungi în zilele calde, cum fac drogații, ca să-și acopere urmele de pe brațe, dar pielea îi era mătăsoasă și părul lung. Părea groaznic de agitată, dar pe el nu-l deranja. Așa se purtau toți când se-nțepau. O observase în prima zi când a apărut. A urmărit-o cum dispare în Blocul 34 și l-a trimis pe Beanie înăuntru ca să afle cine e. El i-a raportat că o chema Phyllis. O musafiră. Din Atlanta, nepoata lui Fuller Richardson, unul din drogații abonați, care fusese arestat și al cărui apartament era acum

plin de lume — nevastă, veri, copii și toți cei cărora le datora bani, printre care se număra, se pare, și mama fetei, adică sora lui Fuller.

— Zice că-i datorează maică-sii o grămadă de bani, așa că poa' să stea la el în dormitor până se-ntoarce, l-a informat Beanie. S-ar putea să fie p-aici o vreme.

Deems nu voia să riște. A hotărât să facă repede o mișcare, ca să nu i-o ia altcineva înainte. A cercetat-o pe Phyillis îndeaproape a doua oară când a apărut, doar ca să se asigure că merită înainte să încerce să se bage în seamă cu ea. A tras bucuros concluzia că avea o greutate prea mare ca să fie dependentă de tot. Avea încă poșetă. Pantofii, geaca și hainele îi erau curate. Și avea o slujbă temporară. Nu era încă dusă cu totul. Era doar o puștoaică cu piele deschisă la culoare pornită pe calea pierzaniei, ca atâtea altele, și care probabil fusese jupuită de vreun nenorocit din Georgia. Venită la New York ca să-și aline inima frântă și să dea lovitura. Sigur le spunea prietenilor din Georgia că iese cu vreunul de la Temptations sau ceva rahat de-ăsta. Dar Phyllis era bunăciune, o prospătură. Iar el avea bani. Și totul era bine.

A treia oară când a văzut-o, i-a lăsat pe Beanie și pe Dome să se ocupe de vânzări, i-a pus pe Stick, iscoada lui de bază, pe acoperișul de lângă și pe alți trei băieți pe acoperișurile din apropiere, a plecat de lângă bancă și a urmărit-o pe când ea se îndrepta spre Blocul 34. Oricum vânzările cam lâncezeau în ziua aia.

Ea l-a văzut apropiindu-se.

— De ce mă urmărești?

— Mai vrei o punguță de H?

— Nu-mi trebuie nimic în plus, a spus ea, măsurându-l din priviri și zâmbind cu superioritate. Deja trag prea mult.

Lui Deems i-a plăcut asta. Mai târziu, mult mai târziu, s-a gândit că acest prim schimb de replici i-a spus mai multe decât ar fi trebuit. Mai ales limbajul corpului îi spusese multe. Nu părea agitată când își cumpăra drogurile. De aproape, avea o directețe, o intensitate ieșite din comun. Era încordată, aproape țeapănă, și vigilentă. Deems a pus-o pe seama încercării ei de a-și ascunde stânjeneala, având în

vedere că era o fată dintr-un orășel din Sud, care-i mărturisise chiar de prima dată când o invitase să se întâlnească cu el la chei că era, că fusese și era în continuare, o fată dusă la biserică. Lui Deems i-a plăcut asta. Însemna că pe dinăuntru era o sălbăticiune care mocnea în sine, la fel ca el. Avea printre clienți câțiva credincioși, dependenți care încă mai lucrau. Fusese și el dus la biserică. Cunoștea bine sentimentul acela de mocnire în sine. Avea nevoie de cineva care să fie strâns ghem, așa ca el. De-acum îl știa toată lumea din Cause. Reputația îi crescuse de când îl împușcase Sportcoat. Era mai tare și mai grozav ca niciodată. Toată lumea știa că avea să-i vină de hac bătrânului Sportcoat. Deems o știa și el. Era doar o chestiune de timp. De ce să se grăbească? Nu se grăbea. Graba strică treaba. Avea să se ocupe de Sportcoat la timpul potrivit. Nu Sportcoat era problema. Cât despre Earl, ei bine, asta era într-adevăr o problemă.

Se crease o distanță între el și Earl. O simțea. După furia și sila provocate de toată tărășenia cu Sportcoat, lui Earl părea brusc să nu-i mai pese. Insista că domnul Bunch era mulțumit de munca lui.

— Blocurile Cause sunt teritoriul tău. Faci ce vrei acolo. Numa' să vinzi marfa.

Nu era stilul lui Earl. Toată lumea știa că pe Earl îl pocnise în cap o minge de baseball la Blocurile Watch după ce încercase să-l tăbăcească pe Sportcoat. Și apoi fraierul ăla de Soup Lopez fusese văzut cărându-l la stația de metrou după ce Earl încercase să-i strice petrecerea de bun-venit — iar sora Gee mersese în urma lor ca o nenorocită de învățătoare. Auzise și că Earl fusese târât afară din Blocul 17 de Sportcoat și Sausage, după ce amărâții ăia doi pare că încercaseră să-l electrocuteze în subsolul blocului, dar încurcaseră borcanele și lăsaseră blocul fără curent timp de două ore. Earl ajunsese de râsul lumii. Ceva nu era în regulă.

Dacă domnului Bunch chiar nu-i păsa de încurcătura cu Sportcoat, de ce-l lăsa pe Earl, mâna lui dreaptă, s-o încaseze în halul ăsta prin Cause? Și pe Earl de ce nu-l deranja? Părea să fie o capcană. De patru ani lua heroină de la Earl de două ori pe săptămână. Îl urmărise cum lucrează. Îl văzuse înfigând o furculiță în ochiul unui

tip doar pentru că nu-i plăcuse cum se uita la el. Odată îl văzuse pe Earl cotonogindu-l cu pistolul pe un traficant rival și lăsându-l lat pentru că-i dăduse cu zece dolari mai puțin. Earl nu știa de glumă. Ceva nu era în regulă.

Nu-și putea scoate asta din cap. Se punea ceva la cale. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să iasă la iveală. Dar ce era?

Nu așteptarea îl deranja pe Deems, ci incertitudinea strategiei. Pentru el, totul se reducea la strategie. Așa supraviețuise. Auzise că traficanții babani ziceau că-i un puști genial. Îi plăcea asta. Se bucura că echipa sa, rivalii, ba chiar și domnul Bunch se minunau uneori cum de cineva atât de tânăr reușea să priceapă atâtea de unul singur și să le-o ia înainte altora mai în vârstă, unii fără scrupule și care se străduiau din răsputeri să pună mâna pe afacerea lui. Îi plăcea să știe că se întrebau cum de reușea să fie mereu cu un pas în fața concurenței, cum de știa când să-i atace pe traficanții rivali și când să se retragă, ce să vândă, unde și la ce preț, cum să acționeze și împotriva cui. Domnul Bunch îi zisese cândva că în lumea drogurilor e ca la război. Deems nu era de acord. Îi studia pe oameni, îi observa cum acționează. Pentru el, traficul de droguri era ca un soi de meci de baseball, un joc care presupunea strategie.

Lui Deems îi plăcea la nebunie jocul de baseball. Jucase ca aruncător tot liceul și ar fi putut merge mai departe dacă nu l-ar fi ademenit vărul lui, Rooster, să facă bani ușor și repede din heroină. Încă urmărea sportul, echipele, cluburile, statisticile, jucătorii, miracolul celor de la New York Mets, care, uluitor, aveau șansa de a ajunge în Campionatul Final în acel an, și, mai mult ca orice, urmărea strategia. Baseballul era un joc care depindea de aruncător. Jucătorul de la bătaie știa că aruncătorul trebuia să trimită mingea peste baza casă pentru a-l scoate din joc. Când aruncai mingea, jucătorul de la bătaie încerca s-o nimerească în plin. Așa că trebuia să-l ții în suspans. Se aștepta la o traiectorie curbată? La o aruncare în viteză? O traiectorie curbată înspre exterior? Sau o minge în viteză înspre interior? Ca majoritatea oamenilor, cei de la bătaie ghiceau. Jucătorii buni îi studiau pe aruncători, le urmăreau mișcările, se uitau

după orice le-ar fi putut da o indicație despre felul despre cum avea să fie aruncată mingea. Dar aruncătorii buni erau și mai deștepți. Îi țineau pe cei de la bătaie în suspans. Aruncare în interior? În exterior? Minge cu boltă? Schimbare de traiectorie? Minge rapidă în sus? O alegere greșită și cel de la bătaie îți azvârle mingea în afara terenului. O alegere bună și l-ai scos din joc, iar tu devii milionar.

Tot așa era și cu vânzarea de droguri. Trebuia să-i ții în suspans. Traficantul ăla o să mă atace așa? Sau altfel? Noaptea? Sau ziua? Vinde mai ieftin decât mine? Vinde heroină? Marfa din Asia? Sau marfa din Turcia? De ce-și dă mahoarca aia maronie pe o nimica toată în Jamaica, Queens, iar apoi o vinde la triplu preț în Wyandanch, Long Island?

Genul ăsta de gândire îl propulsase în vârful ierarhiei traficanților din sudul Brooklynului și îi permisese să intre în Queens, ba chiar și în părți din Manhattan și Long Island. Îi pica bine asta. Avea o echipă bună și, cel mai important, avea o minte de baseball. Fusese antrenat de cel mai bun. De un om care știa jocul.

Nenorocitul de Sportcoat.

Sportcoat, se gândea Deems cu amărăciune, era un cretin și o chestiune delicată, de care va trebui să se ocupe mai târziu. Deocamdată trebuia să se concentreze asupra lui Earl și a domnului Bunch. N-avea încotro.

Nu era ușor însă. Îl obseda atât de mult să ghicească ce strategie avea domnul Bunch de-l lăsa pe Earl să se facă de râs, încât abia dacă mai dormea. Dimineața se scula cu dureri în corp și cu vânătăi pe brațe, pentru că se zvârcolea în somn și se lovea de perete. Urechea, sau ce mai rămăsese din ea, încă îl durea tot timpul. Avea nevoie de somn. Și odihnă. Iar bunăciunea asta de Phyllis, care stătea acum lângă el pe cheiul Vitali, era exact ce-i trebuia ca să-și abată gândurile. Avea nevoie de pauza asta. Altfel, avea să rămână o bombă care putea exploda în orice clipă. Văzuse chiar în cartierul lui ce se întâmpla cu traficanții care n-o lăsau mai moale și nu pricepeau ce se întâmplă în jurul lor. Domnul Bunch și Earl aveau un plan. În ce consta planul ăsta? Nu știa sigur. Dar dacă-l tăbăcea pe Earl sau chiar dacă se apăra

doar de un eventual atac din partea lui, putea să-și ia adio încă de pe acum de la gândul de a se asocia cu Joe Peck.

Deems știa că Peck reprezenta echivalentul World Series. El era tipul cu resurse. Deems n-avea cum să-i arunce lui Peck nicio minge până ce nu-și aduna propria echipă. Încă muncea la asta, racolând membri pentru protecție, calculând costuri și riscuri, numărându-și aliații din Blocurile Watch, din Far Rockaway, Queens, și cei doi oameni de încredere din Bed-Stuy de pe vremea când fusese la Spofford, și trebuia să se asigure de loialitatea tuturor înainte să-l poată aborda pe Joe Peck. Îl trimisese în Queens pe Beanie, cel mai de încredere membru al echipei, ca să tatoneze terenul cu niște traficanți din cartierul Jamaica și să-i întrebe dacă ar fi dispuși să cumpere de la el dacă le vindea cu 20% mai ieftin decât domnul Bunch. Răspunsul a fost un tainic da. Trebuia pur și simplu să mai pună la punct niște detalii înainte să-l abordeze pe Peck. Să mai aibă răbdare câteva săptămâni, apoi să acționeze.

Stresul însă erau greu de gestionat. Existau foarte puțini oameni în care avea încredere. Deems se baza tot mai mult pe Beanie, care era mai matur decât ceilalți și știa să-și țină gura ca să nu scoată tâmpenii. În rest, totul se complicase. Maică-sa bea tot mai mult. Soră-sa dispăruse pe undeva și nu mai fusese văzută de luni de zile. Deems se trezea că nu poate să se dea jos din pat dimineața. Rămânea țintuit, tânjind după vremurile de demult, după pocnetul bâtei de baseball în vreo zi călduroasă de vară, după timpurile când Beanie, Lightbulb, Dome și Sugar, cel mai bun prieten al lui, alergau după mingi pe teren în timp ce Sportcoat răcnea la ei și apoi îi așeza pe banca împuțită și le spunea povești tâmpite despre foști jucători cu nume ciudate din ligile negrilor. Își amintea de zilele când el și prietenii lui se întindeau pe acoperișul de la Blocul 9 așteptând să cadă furnicile. Erau niște băieți nevinovați pe vremea aia. Nu și acum. La nouăsprezece ani, Deems se simțea de cincizeci. În fiecare dimineață se dădea jos din pat cu senzația că dormise pe buza unui abis întunecat. Cocheta chiar cu ideea s-o șteargă în Alabama, unde se mutase Sugar, și să se liniștească acasă la prietenul său, să renunțe la

toată treaba și să-și găsească o universitate acolo în Sud care avea o echipă de baseball. Nu-și ieșise din mână. Putea încă să arunce mingea cu o sută douăzeci și cinci de kilometri la oră. Era sigur că e suficient de talentat ca să fie primit într-o echipă universitară bună chiar și după începutul sezonului. Așa zisese domnul Bill Boyle, antrenorul de baseball de la St. John's. Deems îl știa pe domnul Boyle de ani de zile. Domnul Boyle venea în fiecare vară și-l căuta, urmărindu-l cum aruncă. Își făcea însemnări despre el, notându-i scorurile și pozițiile în clasamente. Lui Deems îi plăcea asta. În toți anii de liceu de la John Jay High School, unde aruncările lui duseseră echipa până la campionatul statal, domnul Boyle îi zisese: „Ai viitorul asigurat dacă n-o faci de oaie". Dar Deems o făcuse de oaie. În vara de după ce-a terminat liceul, când se înscrisese deja la St. John's, domnul Boyle a venit în vizită, dar deja afacerile cu droguri mergeau foarte bine. Când l-a văzut pe domnul Boyle venind, și-a împrăștiat oamenii, făcându-se că plouă. S-a dus cu domnul Boyle la vechiul teren de baseball din Cause și i-a arătat că poate încă să arunce o minge cu o sută douăzeci și cinci de kilometri la oră, ba chiar mai iute. Bătrânul antrenor a fost încântat. L-a sunat pe Deems când a început primul semestru, iar Deems i-a zis: „Voi fi acolo", dar a intervenit ceva în afacerea lui — nici măcar nu-și mai amintea ce; privind acum în urmă, probabil un mărunțiș. Și cam asta a fost tot. Cum domnul Boyle n-a mai primit nicio veste de la el, a apărut în complex neanunțat și l-a zărit pe Deems la steag, înconjurat de drogați, vânzând heroină.

— Îți irosești talentul, i-a zis el lui Deems și dus a fost.

Deems a vrut să-l sune, dar îi era prea jenă.

„Pe de altă parte", și-a zis el, „domnul Boyle conducea un hârb de Dodge Dart. Firebirdul meu e mai tare decât mașina lui." În plus, domnul Boyle nu trăia în Cause, unde viața era grea.

Cum stătea pe chei cu una din cele mai tari gagici pe care avusese vreodată șansa s-o cuprindă cu brațul, încălțat cu tenișii Converse noi-nouți cu steaua pe o parte, cu 3 200 de dolari într-un buzunar și un pistol de 8 milimetri în celălalt și cu Beanie pe post de bodyguard,

pentru că nu mai mergea nicăieri acum fără însoţitori, Deems şi-a alungat baseballul din cap şi s-a străduit să-şi îndrepte gândurile spre celălalt joc. Cel adevărat. Trebuia să fie pe faţă. Primise un telefon în după-amiaza aia de la unul din băieţii din Bed-Stuy care fusese închis cu el la Spofford. Bănuise corect. Bunch se pregătea să facă o mişcare.

Bunch îi ghicise intenţiile, aşa i-a zis tipul. Bunch aflase cumva că Deems voia să ajungă la o înţelegere cu Joe Peck ca să preia distribuţia. Earl era doar o fentă ca să-i adoarmă vigilenţa.

— Nu Earl îi tipu' de care tre' să te fereşti. Bunch a trimis după altcineva.

— După cine? întrebase Deems.

— Un nenorocit de-i zice Harold Dean. Nu ştiu nimic de el. Decât că e un asasin. Păzeşte-ţi spatele.

Deci asta era. Bine. O minge cu boltă. Harold Dean. Şi-a avertizat oamenii şi i-a pus pe poziţii, plasându-i în fiecare bloc. Să stea cu ochii pe orice străin, oricine care nu-i din Cause şi care umblă prin Blocurile 9, 34, 17, adică prin teritoriul lui, orice bărbat sau puşti care se plimbă fără treabă prin piaţă şi pare dubios. Putea fi Harold Dean. Să nu facă nimic. Doar să-i dea lui raportul. Ăsta era consemnul. Fusese cât se poate de clar. Cheltuise şi ceva bani şi mai trimisese nişte oameni pe teren. Nu rămăsese niciun colţişor din Cause la care nu se gândise. Nu exista acoperiş, clădire sau alee pe care să nu stea cu ochii câte un om de-al lui, inclusiv blocul său, Blocul 9, unde-l pusese pe Stick pe acoperiş, pe când un alt băiat pe nume Rick supraveghea holurile împreună cu Lightbulb.

Lightbulb.

Era ceva cu el care lui Deems nu-i plăcea. Lightbulb nu mai era în formă. Încă din urmă cu două săptămâni, când Lightbulb şi Beanie veniseră să-l vadă după împuşcătură, iar Lightbulb se speriase şi zisese „tu" în loc de „noi" când Deems spusese că vrea să-l abordeze pe Peck, de-atunci, deci, Deems intrase la bănuieli. Lui Lightbulb nu-i plăcuse planul. De fapt, dacă stătea Deems să se gândească, Lightbulb nu avusese niciodată prea mult entuziasm pentru afacere. Bunch îi

știa intențiile pentru că-l turnase cineva. Îi trecuse în revistă pe posibilii trădători și dacă ar fi să pună bani pe cineva…

A simțit o arsură în gât pe măsură ce-l cuprindea furia.

Gângureala fetei ca mierea de lângă el, care ofta și-și legăna picioarele deasupra apei, i-a răcorit arsura și l-a adus înapoi în prezent. Ea îi vorbea, dar n-o auzea. Mintea îi mergea încontinuu. A mai dat o dată ocol problemei Harold Dean, apoi s-a oprit din nou la Lightbulb.

Fututul de Lightbulb.

Nu-i venea să creadă, dar n-avea încotro. Lightbulb se dăduse de gol în apartament, cu două săptămâni în urmă. De-atunci nu prea se mai arătase la față. Lightbulb se și droga, ceea ce însemna că atunci când livra probabil amesteca marfa cu bicarbonat sau ce-o mai fi avut la îndemână. Dilua produsele ca să-și țină partea bună pentru el.

Furia începea să-i întunece mintea limpede de până atunci. Era o greșeală, știa asta. Dar nu se putea abține.

— S-a dat de gol chiar acolo, pe loc, în apartament, a lăsat el să-i scape.

— Ce-ai zis? a întrebat Phyllis.

Era așa de scumpă. Vocea ei, plăcută și îngânată cu accentul ăla din Sud, îl excita. Cum stătea acolo, matură și frumoasă, era aproape ca o femeie în toată firea, ca negresele pe care le văzuse el în filme și la TV, Diahann Carroll și Cicely Tyson. Alături de ea, se simțea și el la fel, adică deopotrivă bărbat copt și vedetă de cinema. Se jena că nu avea mai multă experiență cu fetele. Ea avea douăzeci și patru de ani, cu cinci mai mult decât el. Majoritatea fetelor pe care le știa Deems erau mai tinere și lucrau pentru el; cele mai mari și-o puneau uneori cu el pentru droguri sau pur și simplu deveneau curve ca să-și finanțeze nevoile, ceea ce le făcea de neatins. Scumpa asta era atât de frumoasă și de deșteaptă, încât ar fi fost păcat s-o lase să-și piardă mințile de la heroină înainte să-și ia el partea. În plus, era puțin rece și distantă, ceea ce o făcea irezistibilă.

Fusese de acord să vină cu el pe chei, unde se gâseau o grămadă de unghere părăsite, locuri perfecte pentru un tip care voia să-și înmoaie

un pic coaiele. Era mai bine decât să-și riște viața în apartamentul vreunui drogat din Cause, care ar fi putut să-l dea în gât pentru o punguță de zece dolari de heroină.

Ea îl privea ciudat, așteptându-i răspunsul.

— N-are importanță, a zis Deems, ridicând din umeri.

S-a uitat apoi înspre malul celălalt, la luminile care sclipeau și care începeau să apară una câte una, pe măsură ce soarele apunea în zare.

— Uită-te la luminile alea, a zis el.

— Frumos.

— Următoarea chestie pe care-o să mi-o cumpăr e un apartament. În Manhattan.

— Tare, a spus ea.

Deems a cuprins-o cu brațul pe după umeri. Fata i l-a îndepărtat.

— Nu-s genul ăla de tipă, a zis ea.

El a rânjit, ușor jenat, conștient că Beanie îi păzea la cinci metri în spate, cu un pistol de 9 milimetri în buzunar.

— Ce fel de tipă ești?

— Păi nu genul ăla. Nu încă. Nu te cunosc suficient de bine.

— De-aia am venit aici, păpușă.

Ea a râs.

— Câți ani ai? l-a întrebat.

— Fată, n-o să ne frecăm aici ca niște adolescenți, dacă asta întrebi. Nu cu el stând de pază acolo, a răspuns Deems, dând din cap spre Beanie. Am venit numa' să ne uităm la apă, să ne răcorim și să vorbim.

— OK. Da', știi, am nevoie de un pic de ceva. Simt că mă ia așa, nevoia… știi. N-o să-mi ceri să fac ceva în plus aici pentru asta, nu?

Deems era dezamăgit.

— Fată, nu-mi trebe nimic în plus. Nu acum. Îți vine să tragi, îți dau o priză.

— Las-o baltă, a spus ea.

Și-a legânat capul dintr-o parte într-alta ca și cum ar fi cântărit ceva în minte, apoi a zis:

— Sau… parc-aș vrea totuși să gust un pic.

El a privit-o furios.

— Parc-ai zis că nu ești dependentă.

— Da' nu de droguri vorbesc. Vorbesc cum ar fi să te gust pe tine, băiete!

I-a bătut ușor pantalonii lângâ fermoar.

El a chicotit. Din nou a avut o senzație de alarmă, ca o străfulgerare, și ar fi examinat-o mai îndeaproape dacă n-ar fi fost întrerupt de Beanie, care a izbucnit în râs în spatele lui și a zis:

— Deems, la dracu', fii atent aici!

Deems s-a întors. Beanie, la mai bine de trei metri în spate, stătea tocmai lângă Hot Sausage, care era matolit și venise fără pălăria aia caraghioasă cu calota turtită. În schimb, era îmbrăcat în uniformă de arbitru, cu tot cu jachetă, șapcă și apărătoare de piept, iar masca o ținea în mână. Se legăna nesigur pe picioare, afumat în ultimul hal.

Deems s-a ridicat iute și s-a apropiat de ei.

— Sausage, ce faci aici? a întrebat el, râzând pe înfundate. Ești beat? Încă n-a venit Halloweenul.

Simțea mirosul de băutură. Sausage era mangâ și de-abia se ținea drept, iar lui Deems aproape că i-a părut rău de el.

Sausage era beat mort.

— N-o fost ideea mea, a bolborosit el. Da' cum fiindcă tu… mă rog… mi-o zis că dacă vezi uniforma asta, o să fie un mesaj.

— Ce tot îndrugi acolo? a întrebat Deems.

În minte începea să-i încolțească o idee. I-a aruncat o privire lui Beanie, care râdea în continuare, și apoi lui Phyllis, care se apropiase. A arătat cu degetul în direcția stadionului, care se afla câteva străzi mai încolo.

— Terenul de baseball e în direcția aia, Sausage, a spus el.

— Pot să-ți zic ceva scurt între patru ochi? a întrebat Sausage.

Deems a mirosit că ceva nu-i în regulă. S-a uitat de jur împrejur. În afară de Beanie, fata asta nouă, Phyllis, și Sausage, nu mai era nimeni pe chei. În spatele lor se înălța întunecată fabrica de vopsele abandonată. În ciuda stării de ebrietate în care se găsea, Sausage părea tulburat și de-abia respira.

— Hai să mă vezi mâine. Când nu ești beat. Am treabă acum.

— Nu durează mult, domnu' Deems.

— Nu mă lua cu domnu' Deems, nenorocitule. Te-am auzit cum vorbești de mine la catarg. Crezi că mă duci de nas, că nu știu că-l ascunzi pe Sportcoat? Dacă nu era bunicu', îți spărgeam dinții încă de-acu' două săptămâni. Și ție, și lui Sport. Babalâci amărâți ce sunteți, v-apucați voi să-mi faceți mie probleme…

— Dă-mi numa' un minut, fiule. Tre' să-ți zic ceva. Îi important.

— Să te-aud, atunci. Dă-i drumul.

Sausage părea îngrozit. S-a uitat la Phyllis, apoi la Beanie, apoi din nou la Deems.

— Îi personal, Deems, ascultă-mă. De la bărbat la bărbat. Îi despre Sportcoat…

— Îl fut pe Sportcoat, i-a răspuns Deems.

— Vrea să-ți zică ceva important! a insistat Sausage. În particular.

— Să-l fut! Dispari în pula mea!

— Ce-ar fi să ai mai mult respect pentru un bătrân, ha? Ce ți-am făcut io ție?

Deems a analizat rapid situația, trecând lucrurile în revistă. Echipa era la catarg. Chink era la locul lui. Rags era la locul lui. Stick avea o trupă de pușți pe acoperișuri. Beanie era aici cu el, cu un pistol în buzunar. Și el avea un pistol în buzunar. Lightbulb era… mă rog, la locul lui, departe, și pe moment nu constituia o amenințare, mai ales că avea să se ocupe de el în curând. A aruncat o privire înspre Phyllis, care-și scutura praful de pe fundulețul ei frumos.

— Plec eu un pic, a spus ea, făcând un pas în spate către fabrica de vopsele părăsită. Puteți să vorbiți.

— Nu, păpușă, stai aici.

— Mai bine pleci, i-a zis Hot Sausage lui Phyllis.

— Las-o-n pace, Sausage!

— Numa' un minut, Deems. Te rog. Dă-mi un singur minut între patru ochi. Pentru numele lui Dumnezeu, băiete! Doar un minut!

Deems și-a coborât vocea, înfuriat de-acum.

— Zi-mi ce vrei în clipa asta sau îți sparg toți dinții din gură.

— Așa să fie, a bolborosit Sausage.

S-a uitat iar la Phyllis, apoi a zis:

— Sora Gee… o mai știi?

— Zi odată, nenorocitule!

— Fie!

Sausage și-a dres vocea, legănând-se de beat ce era și încercând să se adune.

— O trecut sora Gee prin încăperea cu boileru' azi, când io și Sportcoat trăgeam… știi tu, o dușcă. O zis că umblă copoii prin preajmă, punând tot felu' de întrebări. O primit o informație de la unu' dintre ei și i-o dat-o lu' Sportcoat. Și el vrea s-o știi și tu.

— Ce informație?

— Vine cineva să-ți facă felu', Deems. Cineva rău.

— Zi-mi ceva ce nu știu, moșule!

— Cineva pe nume Harold Dean.

Deems a tras aer printre dinți și s-a întors către Beanie.

— Beanie, du-l dracului de-aici!

A dat să plece și deodată a observat, cu coada ochiului, o mișcare în dreapta lui.

Fata.

Se îndepărtase de el și, cu o singură mișcare fluidă, și-a vârât brațul în jacheta de piele, a scos un Smith & Wesson de 8 milimetri cu țeavă scurtă, a îndreptat pistolul spre Beanie și a tras. Beanie a văzut-o și a încercat să-și scoată și el pistolul, dar n-a fost destul de rapid. Ea l-a doborât la pământ, apoi s-a întors spre Hot Sausage, care se dădea în spate, și i-a tras un glonț în piept, făcându-l să se prăvălească pe ponton. Pe urmă și-a întors arma spre Deems.

Deems, care se afla la marginea cheiului, a sărit pe spate în apele portului când a văzut lumina clipind din ochiul pistolului. Când a lovit apa, a simțit că-i ia foc urechea care încă i se vindeca de la împușcătura lui Sportcoat, pe urmă l-au învăluit apele reci din East River și apoi l-a sfâșiat o durere puternică, izbucnind din brațul stâng și pictându-i parcă întregul trup, pe care și-l simțea sfârtecat. N-avea nicio îndoială că-și pierduse brațul.

Ca mai toți copiii care crescuseră în Blocurile Cause, Deems nu învățase niciodată să înoate. Evitase portul jegos și piscina de lângă blocuri, care era folosită mai mult de către locuitorii albi din restul cartierului și era păzită de polițiști care îi țineau la distanță pe copiii din apartamentele sociale. Acum, cufundat în râu, se zbătea zadarnic și și-a scos disperat mâna dreaptă la suprafață. A înghițit o gură mare de apă, după care a auzit pe cineva aterizând lângă el și s-a gândit: „La dracu', curva aia a sărit și ea". S-a scufundat din nou și, pentru prima dată din copilărie, s-a trezit că-l invocă pe Dumnezeu în bezna aia din apă, cerându-i ajutorul, implorând: „Te rog, ajută-mă", înghițind din nou apă și zbătându-se cuprins de spaimă. „Ajută-mă, Doamne, și dacă nu mă înec... Doamne, ajută-mă, te rog." Toate lecțiile învățate la școala de duminică, toate rugăciunile pe care le spusese, toate durerile de care avusese parte în tânăra lui viață, toată amărăciunea pe care o provocase și care-i stătea înfiptă în gât și îi chinuia conștiința, ca guma pe care o lipise sub băncile din Biserica Baptistă Five Ends când era copil, toate păreau să se fi stârnit într-un vârtej ca să creeze un lanț în jurul gâtului său și să-l sufoce. A simțit cum curentul îl apucă de picioare și îl azvârle la suprafață, unde a luat cu disperare o gură de aer înainte să fie prins din nou de picioare și tras în jos — cu totul de data asta. Nu se putea împotrivi. S-a simțit tras încet de curent, l-a cuprins brusc sfârșeala și nu s-a mai putut opune. Agitația i s-a scurs din picioare și a văzut cum se apropie întunericul.

Chiar atunci, l-a apucat ceva de geacă și l-a ridicat la suprafață. A fost smucit în spate, izbit de unul din stâlpii pontonului și țintuit acolo, sub apăsarea unui braț puternic. Cel care-l ținea, oricine o fi fost, gâfâia. Apoi a auzit un șuierat ascuțit:

— Șșșșș.

Nu vedea nimic în bezna aceea. Umărul stâng îl ustura așa de tare, de parcă fusese înmuiat în acid. Era amețit și simțea cum îi curge sânge cald pe brațul stâng. Apoi cel care-l ținea a slăbit o clipă strânsoarea, cât să-l apuce mai bine, și l-a tras mai în spate sub pontonul de lemn și mai aproape de mal. A simțit sub picioare

fundul pietros. Apa îi ajungea până la gât acum. Acela care-l ținea era în picioare. Deems a încercat și el să se sprijine pe tălpi, dar nu-și putea mișca picioarele.

— Isuse, a gălgâit el.

O mână i-a acoperit repede gura și o față s-a apropiat de a lui, vorbindu-i chiar deasupra umărului.

— Șșș, liniște, a zis vocea.

Chiar și în apă, cu miasmele de pe chei și duhoarea de pește și cu mizeria din East River de jur împrejur, Deems tot a simțit mirosul de alcool. Și mirosul bărbatului. Izul inconfundabil al bătrânului învățător de la școala de duminică, același care-l ținuse odinioară în poală lângă soba caldă cu lemne de la Five Ends, când el era un băiețel de nouă ani care urla cu pantalonii uzi, pentru că maică-sa se îmbătase prea tare ca să meargă la slujbă și îl trimisese singur, în haine de duminică mirosind a pișat, știind că învățătorul bețiv de la școala de duminică și Hettie, nevasta lui bună la suflet, aveau să-i dea pantofi și pantaloni, cămașă și chiloți curați, haine purtate cândva de fiul lor orb, Pudgy Fingers, știind că, în fiecare duminică, Hettie avea să ducă discret hainele murdare ale lui Deems înapoi la ea acasă într-o pungă pe care-o aducea cu ea tocmai cu acel scop, alături de cutia în care se strângeau banii pentru Clubul de Crăciun, unde ea și Sportcoat puneau negreșit cincizeci de cenți în fiecare săptămână — douăzeci și cinci pentru Deems și douăzeci și cinci pentru propriul lor fiu, Pudgy Fingers. Apoi îi spăla hainele lui Deems și le trimitea înapoi la maică-sa într-o pungă de hârtie, împreună cu o prăjitură, o felie de tartă sau niște pește fript pentru copii. Asta era adevărata bunătate creștinească. Adevărata iubire creștinească. O femeie înverșunată care dădea dovadă de iubire înverșunată într-o lume înverșunată. Ea și soțul ei, un bețiv incurabil, care peste ani avea să-i arate băiatului cum să arunce mingea cu o sută douăzeci și cinci de kilometri la oră și să prindă marginea din exterior a bazei casă, ceea ce niciun alt băiat de optsprezece ani din Brooklyn nu putea face.

Sportcoat îl ținea pe Deems lipit de stâlp, cu capul bătrân dat pe spate și cu ochii bătrâni privind încordați printre stinghiile pasarelei

de pe chei. A ascultat atent până ce zgomotul de pași al fetei care alerga le-a trecut pe deasupra capului, a răsunat de-a lungul cheiului și a dispărut înspre fabrica de vopsea și strada de dincolo de ea.

Când s-a lăsat liniștea și nu s-a mai auzit decât sunetul valurilor care se loveau de stâlpi, Sportcoat a slăbit strânsoarea, l-a răsucit pe Deems cu spatele și l-a smucit înspre mal, trăgându-l ca pe-o păpușă de cârpe până ce-au ajuns la pietre. L-a întins pe o fâșie nisipoasă de lângă pietre și s-a așezat epuizat lângă el. Apoi a strigat înspre cheiurile care se aflau chiar deasupra locului unde ședeau.

— Sausage, mai trăiești?

De pe chei s-a auzit un răspuns gălgâit.

— La dracu', a zis Sportcoat.

Deems nu-l mai auzise niciodată pe bătrân înjurând. Sunase ca un sacrilegiu. Sportcoat s-a dus spre marginea cheiului ca să se suie pe el, dar s-a lăsat într-un genunchi, luminile de peste râu, din Manhattan, căzându-i pe chipul epuizat.

— Tre' să-mi trag sufletu', Sausage, a strigat Sportcoat. Nu mă pot mișca încă. O clipă numa'. Vin acu'.

Sausage a scos din nou un gâlgâit. Sportcoat s-a uitat înspre Deems, care zăcea în continuare pe nisip, și a clătinat din cap.

— Nu știu ce-i cu tine, a gâfâit el. N-asculți de nimeni.

— Curva aia m-a împușcat, a icnit Deems.

— Of, mai taci. N-ai nimica la brațu' cel bun.

— N-am știut c-are armă la ea.

— Asta-i problema cu voi, tinerii. Dac-ați fi crescut în Sud, ați mai ști una, alta. Nimica nu vă-nvață orașu' ăsta. I-am zis lu' Sausage să-ți spună. Sora Gee o dat de veste că vine Harold Dean să te-omoare.

— Eram deja cu ochii-n patru.

— Serios? Și-atunci de ce nu te-ai uitat dincolo de puță, care pun pariu că era sculată și țapănă? Harold Dean te ținea de mână, băiete, torcând ca un pisoiaș și duhnind a bucluc. Harol-deen, băiete. Harol-*deen* îi nume de fată.

Bătrânul s-a ridicat în picioare și s-a suit pe chei, unde se găsea Sausage. Deems l-a urmărit cu privirea până când a simțit că-l cuprinde un întuneric blând. A venit chiar la timp.

18
Ancheta

În dimineața aceea de sâmbătă, cearta pe brânza gratis din subsolul lui Hot Sausage ar fi degenerat într-o răzmeriță în toată regula dacă n-ar fi fost Soup Lopez acolo. Sora Gee s-a bucurat că-l convinsese să vină. Motivul nu era neapărat că Hot Sausage nu era acolo ca să împartă brânza, s-a gândit sora Gee, ci mai degrabă faptul că Sausage era mort — fusese împușcat mortal miercurea trecută, alături de bunul lui prieten, Sportcoat. Se pare că amândoi fuseseră împușcați și azvârliți în apele portului de către Deems, care apoi se împușcase și pe sine. Așa umbla vorba deocamdată. Nu erau decât niște zvonuri urâte. Complexul era obișnuit cu de-astea, sora Gee o știa bine. Chiar și așa, povestea îi afectase pe toți destul de tare.

— Dracu' să-l ia pe Deems, a spus Bum-Bum. A greșit ordinea. Trebuia să se-mpuște pe el prima dată.

De obicei era prima la coada care se forma la ușa rampei către subsol, pentru că se trezea la cinci dimineața ca să ajungă la șase. De câteva luni își pusese-n cap să descopere cine aducea brânza într-ascuns. Nu descoperise încă, dar sosirea în zori îi confirmase trei aspecte: în primul rând, că nu Hot Sausage era sursa brânzei. În al doilea rând, că întotdeauna avea asigurat un loc în capul cozii, pentru că mai toți prietenii ei soseau devreme. Iar în al treilea rând, în felul ăsta era prima care afla bârfele, fiindcă toți cei care veneau devreme să pună mâna pe brânză erau prieteni de-ai ei de la catarg, pe care-i cunoștea de ani de zile.

În dimineața aceea a ajuns cu zece minute mai târziu decât de obicei și a găsit-o prima la coadă pe doamna Izi, care venise și ea devreme și tocmai pălăvrăgea cu sora Gee, care stătea în dreptul mesei unde se împărțea brânza, după ce i se încredințase trista sarcină de a face onorurile în absența lui Sausage. În spatele doamnei Izi, nu foarte departe, se găseau Verișoarele, Joaquin, curierul de pariuri,

precum și desfătarea secretă a lui Bum-Bum, Dominic, Senzația Haitiană, care, după cum a observat ea, părea proaspăt spălat pe față și avea unghiile tăiate — ceea ce e întotdeauna un semn de bună igienă la un bărbat. În spatele lui se găseau celelalte două membre ale Societății pentru Suveranitatea Portoricană din Blocurile Cause. Se aflau acolo, în formație completă, toți campionii la categoria grea în materie de știri, păreri și zvonistică. Ziua se anunța perfectă pentru conversații lămuritoare și bârfe proaspete, de cea mai bună calitate.

Bum-Bum și-a croit drum până la locul de onoare pe care-l ocupa în fruntea cozii, chiar în spatele doamnei Izi, care i-l păstrase, și a ajuns chiar la timp ca s-audă ce-avea doamna Izi de spus despre chestiunea zilei.

— Sportcoat era de douăzeci de ani cu un picior în groapă, la cât de mult trăgea la măsea, a zis ea. Dar n-am știut că și Sausage bea așa mult. Poate s-au certat și s-au împușcat unul pe altul.

— Sausage n-a-mpușcat pe nimeni, a răspuns Bum-Bum.

Stând la coadă în spatele ei, Dominic — care doar *din întâmplare* se trezise la cinci dimineața și doar *din întâmplare* ajunsese la ușa de la subsol la ora șase și, zău, *tot din întâmplare* se găsea acum chiar în spatele lui Bum-Bum, după ce făcuse schimb de locuri cu mai mulți oameni ca să ajungă mai în față — i-a dat dreptate.

— Sausage era un prieten bun, a zis el.

Joaquin, care se afla puțin mai în spate, părea ciudat de trist.

— Am împrumutat doișpe dolari de la Sausage, a spus el. Mă bucur că nu i-am dat înapoi.

— Doamne, zgârcit mai ești, a intervenit doamna Izi.

Erau nu mai puțin de cinci oameni între ea și fostul ei soț, așa că a ieșit din rând ca să i se adreseze.

— Ți-s așa strânse băierile pungii, că-ți cârâie curu' când pășești.

— Măcar io am cur, i-a întors-o el.

— Așa-i. Trei. Unu' ți-i pe față.

— Scroafă!

— *Gilipollas!*[45]

— *Perro!*[46]

Un bărbat din capătul cozii i-a strigat doamnei Izi să-și vâre curul gras înapoi în rând.

— Vezi-ți de treaba ta! s-a răstit Joaquin.

— Fă-mă, Joaquin! a urlat bărbatul.

Joaquin a ieșit din rând și cearta era să se preschimbe într-o încăierare generală, dar situația a fost potolită de uriașul Soup, care a pășit între ei, cu o înfățișare sumbră în costumul lui de membru al Națiunii Islamului. Sora Gee a intervenit rapid, ieșind de după masa lungă stivuită cu brânză și trăgându-l blând pe Soup deoparte.

— Haideți, vă rog, nu vă ambalați, a zis ea. Nu știm ce s-a întâmplat. O să aflăm mai multe mai târziu.

Acest mai târziu a venit imediat, când s-a iscat o mică vânzoleală la intrare. Sora Gee a văzut cum coada la brânză, care șerpuia pe ușă afară, s-a dat deodată la o parte. Câțiva oameni s-au tras din drum și în încăperea cu boilerul a intrat sergentul Potts.

În urma lui veneau tânărul lui partener și doi detectivi în civil, puși pe treabă, care s-au strecurat pe lângă coada care bloca intrarea până în mijlocul încăperii deodată aglomerate, în care s-a lăsat o tăcere deplină.

Potts s-a uitat la masa unde stătea sora Gee și apoi la locatarii îngrijorați care așteptau la coadă. A sesizat mișcare cu coada ochiului și a văzut trei oameni, o femeie și doi bărbați, cum ies din rând și se furișează spre ieșire fără o vorbă. A presupus că fie erau liberați pe cauțiune, fie aveau mandate de arestare pe numele lor. Un al patrulea, un portorican uriaș, tânăr și bine îmbrăcat, de peste doi metri, a dat și el să-i urmeze. Bărbatul îi părea vag cunoscut lui Potts și, în timp ce silueta imensă se îndrepta spre ușă, partenerul lui Potts, Mitch, l-a bătut ușor pe umăr și a dat din cap înspre Soup.

— Vrei să-l iau la întrebări?

— Ai înnebunit? Nu-l vezi cât e?

Soup s-a strecurat afară, alături de ceilalți.

Potts și-a îndreptat atenția spre sora Gee. Chiar și cu noaptea-n cap, într-o zi mohorâtă de sâmbătă în subsolul acela jilav și plin de lume, ea tot frumoasă era, ca o dimineață de primăvară irlandeză.

Purta blugi și o bluză pe care o prinsese în talie, iar părul îi era strâns într-un coc cu o panglică colorată, care îi scotea în evidență trăsăturile plăcute.

— 'Neața, i-a zis el.

Ea i-a zâmbit subțire. Nu părea fericită să-l vadă.

— Văd c-ai adus tot efectivul azi, a spus ea.

Potts s-a uitat înspre lumea de la coadă și a văzut că Bum-Bum, Dominic și doamna Izi se holbează la el.

— Ați putea discuta un minut cu acești ofițeri? le-a zis Potts, dând din cap către cei trei însoțitori ai săi. Chestiuni de rutină. N-aveți de ce să vă faceți griji. V-am văzut la biserică pe voi trei, atâta tot. Vrem doar să aflăm mai multe despre victime.

Apoi i s-a adresat surorii Gee.

— Putem să vorbim afară?

Sora Gee nu s-a obosit să-i spună că doar sora Bum-Bum era, de fapt, enoriașă la Five Ends. S-a întors în schimb către una dintre Verișoare și a spus simplu:

— Nanette. Ocupă-te tu aici.

L-a urmat pe Potts pe rampă în sus și apoi afară. Când au ajuns în piață, Potts s-a întors cu fața la ea, și-a vârât mâinile în buzunare și s-a încruntat, cu privirea în pământ. Ea a observat că purta uniformă de sergent la două rânduri. Arăta bine, s-a gândit ea, dar și îngândurat. În cele din urmă, Potts și-a ridicat privirea înspre ea.

— N-o să zic că ți-am spus c-așa o să se întâmple.

— Foarte bine.

— Dar, după cum știi, a avut loc un incident.

— Am aflat.

— Ai aflat tot?

— Nu. Doar zvonuri. Eu nu cred în zvonuri.

— Ei bine, credem că Ralph Odum… domnul Odum. Ăăă, Hot Sausage, îngrijitorul de la boiler, s-a înecat în port.

Ea s-a auzit icnind fără să-și dea seama c-a făcut-o. Cu niciun chip n-ar fi vrut să izbucnească în urlete de jale și să se facă de râs în fața lui. Deodată, se simțea ridicolă. Era un străin minunat, un vis

frumos, dar acum era doar un polițist ca oricare altul. Aducea vești proaste. Și rapoarte, probabil. Și alte mandate. Și alte întrebări. Oamenii de genul ăsta aveau veșnic întrebări. Niciodată răspunsuri.

— N-am crezut când am auzit, a spus ea sumbru. Am crezut că poate Sportcoat s-o fi înecat.

— Nu. Sausage s-a înecat. Omul nostru… adică omul vostru, Sportcoat, e viu. L-am văzut azi-dimineață.

— E bine?

— A fost împușcat în piept. Dar e viu. O să trăiască.

— Unde-i?

— La spitalul Maimonides din Borough Park.

— Da' de ce l-or dus tocmai acolo?

Potts a ridicat din umeri.

— Deems Clemens a fost și el împușcat în umărul stâng. Și el o să trăiască.

— Dumnezeule. S-or împușcat unul pe altul?

— Nu se știe. A mai fost împușcată și o a treia persoană. Randall Collins. El a fost ucis.

— Nu-l știu.

— Se pare că avea o poreclă.

— Toată lumea are porecle aici.

— Beanie.

— Îl știu.

A zis-o scurt și tăios, ca să înăbușe sunetul lacrimilor care o gâtuiau. Știa că dacă începe să plângă, n-o să se mai poată opri. Nu voia să verse lacrimi de față cu el. În cele din urmă, i-a trecut primul val de șoc și durere, dar Potts era în continuare tăcut, așa că ea i s-a adresat din nou, doar ca să-și păstreze stăpânirea de sine.

— Ce vrei de la mine?

— Știi vreun motiv pentru care Sportcoat să vrea să-i omoare pe ceilalți doi?

— Știi motivul la fel de bine ca mine, a zis ea.

Privirea lui Potts s-a îndreptat către acoperișul clădirii din fața lui. A zărit un pușt cum se uită peste margine și apoi dispare. Ține de

șase, s-a gândit el.

— Nu știu, de fapt, a zis el. L-am văzut pe Sportcoat al vostru la spital de dimineață. A fost împușcat lângă inimă. L-au operat și i-au scos glonțul, dar e bine. Era amețit. Sedat. Era zăpăcit. Am vorbit doar câteva minute. A spus că nu l-a împușcat pe Deems.

— Din ce spui, sună ca Sportcoat. Era beat când o făcut-o — mă rog, cel puțin prima dată. Zice că nu-și amintește nimic. Ceea ce probabil i-adevărat.

— Sportcoat al vostru zice că o femeie i-a împușcat pe toți.

— Păi mă gândesc că omu' zice orice ca să scape de pârnaie.

— I-am zis că amicul lui, Hot Sausage, s-a înecat. Asta l-a afectat tare.

Potts a rămas tăcut preț de o clipă, în timp ce ea-și mușca buza și clipea ca să-și stăpânească lacrimile.

— Sunteți siguri că s-o înecat? a întrebat ea.

— De ce sunt eu sigur e că nu-l găsim. L-am găsit pe Sportcoat al vostru într-o uniformă de arbitru. Pe Randall, puștiul mort. Și pe Deems, care era rănit. Nici urmă de Hot Sausage.

Ea a rămas tăcută.

— Nu ți-am zis că nu-i de glumit cu lucrurile astea? a spus Potts.

Ea și-a ferit privirea și n-a scos o vorbă.

— Erau prieteni apropiați ei doi, Thelonius Ellis, Sportcoat al vostru, și domnul Odum? a întrebat Potts.

— Foarte apropiați.

Preț de o clipă, surorii Gee i-a trecut prin minte să-i spună lui Potts că nu exista niciun Ralph Odum. Că Ralph Odum era, de fapt, numele fals al lui Hot Sausage. Că numele lui adevărat era Thelonius Ellis. Și că numele adevărat al lui Sportcoat era Cuffy Lambkin. Și că ei doi își pasau în fiecare săptămână permisul de conducere. Dar Potts nu scosese nicio vorbă despre Cuffy Lambkin. Ceva nu era în regulă.

— Sportcoat a părut foarte afectat de vestea că i s-a înecat prietenul. Era amețit, dar a vorbit întruna despre prietenul lui. I-am spus că nu suntem siguri că amicul lui, domnul Odum, s-a înecat, dar adevărul e că știm. E destul de clar. Avem un martor de la fosta

fabrică de vopsele care a auzit împușcături și l-a văzut pe Deems cum cade în apă. Martorul l-a văzut pe Deems și cum se târăște afară din apă. Dar nu și pe bătrân. Am găsit niște lucruri de-ale lui Hot Sausage în apă. Pălăria de la Fondul Locativ. Haina de la Fondul Locativ. Pân-au ajuns scafandrii, curentul trăgea deja în larg. În perioada asta a anului, curentul e puternic. Apa e rece. Trupurile se duc la fund în apă rece, nu plutesc. Scafandrii o să se întoarcă mai târziu să-i recupereze trupul.

— Pe Deems l-ai întrebat ce s-o întâmplat?

— Refuză să vorbească.

— Io m-aș fi așteptat să fie taman invers, a spus sora Gee. Ca Deems să-l fi împușcat pe Sportcoat. Sau să-i fi împușcat pe amândoi. Sausage nu-l înghițea pe Deems. Dar Sausage n-ar împușca pe nimeni. Nici Sportcoat. Nu când îi cu mințile-n cap. Lui Sportcoat îi plăcea Deems — îl iubea chiar. Chiar dacă l-o împușcat, tot îl iubea. Ani de zile i-o fost învățător la școala de duminică. L-o antrenat la baseball. Toate astea înseamnă ceva, nu?

Potts a dat din umeri.

— Doar că să frigi bezele pe băț la foc de tabără cu-n pușți nu-nseamnă c-o să se facă cercetaș.

— Tare-i ciudat, a zis ea. Sportcoat o fentat de-atâtea ori moartea… Pe când Sausage n-o avut necazuri cu nimeni niciodată. Ești sigur că nu-i o greșeală la mijloc? Aduc un pic unul cu altul, să știi.

— Sigur e Sportcoat. I-am căutat în portofel. I-am găsit permisul de conducere cu fotografie.

— Permisul de conducere?

Surorii Gee i s-a aprins un beculeț în minte și i-a zburat gândul la petrecerea lui Soup, când Sausage a zis că Sportcoat se dusese la biroul de înmatriculări și scosese un permis de conducere pe numele adevărat al lui Hot Sausage: Thelonius Ellis. Pe care Sausage îl luase în primire de la Sportcoat la petrecerea lui Soup.

— Ba mai și purta uniformă de arbitru, ceea ce-nțeleg că mai face uneori, a adăugat Potts.

— Da, el e.

Sora Gee a încuviințat din cap, dar apoi a întors chestiunea pe toate fețele. Chiar dacă îl văzuse cu ochii ei pe Sportcoat dându-i permisul lui Sausage, polițiștilor le-ar fi luat probabil săptămâni întregi să-și dea seama că adevăratul Thelonius era Hot Sausage și nu Sportcoat. Oare să fi făcut din nou schimb de permis după cheful lui Soup, în ideea că dacă polițiștii îl arestau pe Sausage, asta i-ar fi dat lui Sportcoat prilejul s-o șteargă? A respins ipoteza. „Nu. Sportcoat n-ar face așa ceva. Ar fi prea beat. I-i prea lene ca să se ducă cu gândul așa de departe." Cu toate acestea, întrezărea un licăr de speranță. Dacă Hot Sausage era încă prea amețit ca să le spună ce se întâmplase și cine erau toți cu adevărat, mai exista o șansă.

— Vesta aia de arbitru i-a salvat domnului Ellis viața, a zis Potts. Glonțul a lovit dintr-o parte, iar apărătoarea l-a încetinit. Altfel, nu mai apuca el ziua de azi. Chestia-i că era cam amețit și împleticit la vorbă. Nu era prea lucid. Așa că o să ne întoarcem peste o zi sau două, când se simte mai bine, ca să mai vorbim cu el.

— Bine.

— Ah, stai, a spus ceva și de-o femeie. Cum ziceai c-o chema pe nevastă-sa?

— Hettie.

— Nu, nu de Hettie zicea. Ceva despre o Denise Bibb.

— Sora Bibb?

Sora Gee a simțit că i se mai aprinde un beculeț. Și-a înfipt privirea în pământ, străduindu-se din răsputeri să nu-și lase chipul s-o trădeze.

— Îi organista de la biserică. Șefa orchestrei, asta-i funcția oficială.

— Sportcoat al vostru a zis că asasinul a fost o femeie și apoi a pomenit-o pe femeia asta de câteva ori. Denise Bibb. De ce-ar face una ca asta? Credeam că nevastă-sa a murit.

Sora Gee și-a mușcat buza.

— Pesemne că nu era în toate mințile. Ai zis că era amețit, nu?

— Chiar foarte. Dus de tot, de fapt. A spus tot felul de chestii ciudate despre doamna Bibb. Ceva cum că te omoară cu zile. Le are

cu orgiile. E tare cât un bărbat. Te mitraliază. Chestii de-astea. Avea ceva cu el? Crezi c-ar putea să fie implicată în vreun fel?

Sora Gee a simțit cum beculețul din minte i se transformă de-a dreptul într-o explozie de artificii. „Știam eu!" s-a gândit ea. „Sausage și sora Bibb aveau o legătură!" Cu privirea încă ațintită în podea, s-a străduit să-și ia un aer impasibil și abia apoi a încercat să vorbească.

— Sora Bibb n-ar face rău nici unei musculițe, a reușit ea să spună, cu glas sugrumat.

— Se cheamă dovezi. Trebuie să întreb.

— Se cheamă „atunci când îmbătrânești, nu-ți mai rămâne decât imaginația", i-a răspuns sora Gee.

A încercat să-și compună un zâmbet sumbru, dar nu reușea. Zâmbetul era cât se poate de sincer acum.

Potts o privea fix. „Zâmbetul ăla e ca un curcubeu", s-a gândit el. A încercat să păstreze un ton uniform, oficial.

— Nu există niciun motiv pentru care această soră Bibb a voastră ar fi putut să-i poarte pică lui Sportcoat? Vreo ceartă între iubiți, poate?

Sora Gee a ridicat din umeri.

— Și la biserică sunt destui care calcă strâmb, la fel ca oriunde pe lumea asta. Au și ei sentimente, știi? Se mai simt singuri, chiar și când sunt căsătoriți. Există iubire pe lumea asta, domnule. Și nimeni și nimic nu i se poate pune de-a curmezișul. N-ai mai văzut așa ceva?

S-a uitat la el cu atâta dor, încât Potts de-abia și-a stăpânit pornirea de a ridica mâna ca un elev de clasa a treia care așteaptă să fie strigat și de a o întinde după a ei. Îl demascase. Și ea nici măcar nu-și dădea seama c-o făcuse.

— Bine-nțeles, a reușit el să îngaime.

— Da' nu cred să fie ceva între ei, a adăugat sora Gee. De ce n-o întrebi chiar pe sora Bibb?

— Unde e?

— Stă în Blocul 34. Da' cum azi e sâmbătă, ea sâmbăta mai mult lucrează. E bucătăreasă la o cantină din Manhattan.

— Aseară ai văzut-o?

— Nu.

Era adevărat. O văzuse în urmă cu trei minute. La coada pentru brânză. Dar nu asta o întrebase. Sora Gee se simțea un pic mai bine. Cel puțin nu-i vânduse gogoși „cu ridicata", cum obișnuia să spună mama ei. În plus, cum ar fi putut să afle? Și-a dat seama că, de fapt, spera ca el să afle. Fiindcă atunci probabil că va trebui să se întoarcă, și avea să-l vadă iar și iar. „O să tot mint", s-a gândit ea, „numai ca să mă culcușesc la umărul lui lat și să-l văd cum zâmbește și spune o glumă cu vocea aia adâncă și frumoasă pe care o are, cum o făcut și în prima zi când o venit la biserică." A simțit că-i urcă fierea în gâtlej. „Ce mai vise și pe capul meu", și-a spus ea cu amărăciune. „O să plece când o să se termine povestea asta. Poate-o să-l mai văd în față la Rattigan's făcând glume cu prietenii în timp ce eu le mătur sticlele de la bordură." Gândul a întristat-o.

Potts a văzut că i se întunecă fața, fără să-nțeleagă de ce.

— O să ne întoarcem să vorbim cu ea, a zis el.

Sora Gee a zâmbit, un surâs cu adevărat trist de data asta, și a simțit cum i se strânge inima când a rostit cuvintele care lui îi înseninau sufletul de fiecare dată când le auzea.

— Întoarce-te, atunci. Vino repede înapoi, dacă vrei.

Potts s-a silit să se stăpânească. Le-ar fi trântit ușa-n nas dacă ar fi putut. Era în timpul serviciului. Muriseră oameni. Trebuiau anunțate familiile. Trebuia vorbit cu detectivi. Trebuiau făcute rapoarte. Aveau să tot plimbe cazul ăsta de la unul la altul la Secția Șaptezeci și Șase, până se sătura cineva. Cel mai mare câștig cu care se putea alege de pe urma poveștii ăsteia stătea chiar în fața lui, cea mai frumoasă și mai blândă femeie pe care-o cunoscuse vreodată. A oftat adânc, i-a oferit un mic surâs și apoi s-a uitat la coada de la ușa subsolului, unde-l așteptau și ofițerii cu care venise.

— Am face bine să ne întoarcem până nu-și închipuie c-am ieșit după mâncare chinezească.

S-a întors și a dat să coboare pe rampă, dar ea i-a atins brațul și l-a oprit.

— Ești sigur că Sausage a căzut în apă?

— Nu chiar, a recunoscut el. Nu poți fi sigur până ce n-ai văzut cadavrul.

Sora Gee a coborât și ea rampa în urma lui. Potts i-a strâns pe ceilalți trei ofițeri și au plecat toți patru în tăcere.

După ce s-au dus polițiștii, sora Gee s-a întors spre oamenii veniți după brânză, care între timp se împrăștiaseră și, răsuflând ușurați, stăteau acum în grupuri. Nu le mai ardea de brânză, care rămăsese stivuită în grămezi ordonate pe masă, cu Nanette de pază. În schimb, s-au strâns în jurul surorii Gee.

— Parcă ți-am zis să te ocupi tu, i s-a adresat ea lui Nanette.

— Lasă asta, i-a retezat-o Nanette. Ce-a zis polițistu'?

Sora Gee s-a uitat la lumea care se holba la ea: Dominic, Bum-Bum, doamna Izi, Joaquin, Nanette și restul, cel puțin cincisprezece oameni cu totul. Pe cei mai mulți îi știa de-o viață. O fixau acum cu privirea aceea, privirea *de complex*, în care se împleteau tristețea, suspiciunea, istovirea, certitudinile care veneau din experiența unei nenorociri aparte într-o lume plină de nenorocire. Patru de-ai lor fuseseră doborâți — dispăruseră, se schimbaseră pentru totdeauna, muriseră sau nu, nici nu conta. Și aveau să mai urmeze și alții. Veniseră drogurile, drogurile serioase, heroina. Nimic nu-i putea sta în cale. Știau asta de-acum. La banca lui Deems de la catarg se instalase deja altcineva. Nu avea să se schimbe nimic. Viața din Cause avea să meargă împiedicat mai departe, ca întotdeauna. Munceai, te speteai, luptai cu șobolanii, cu șoarecii, cu gândacii, cu furnicile, cu Fondul Locativ, cu polițaii, cu hoții, iar acum și cu traficanții de droguri. Duceai o viață plină de dezamăgiri și durere, de veri prea fierbinți și de ierni prea friguroase, trăind de pe o zi pe alta în locuințe cu aragaze de doi bani care nu mergeau, cu ferestre care nu se deschideau, cu veceuri defecte și cu vopsea cu plumb care se scorojea de pe pereți și-ți otrăvea copiii, ducându-ți traiul în apartamente groaznice, jalnice, construite pentru italienii care veniseră în America să lucreze la docuri, dar docurile se goliseră de bărci, vapoare, petroliere, visuri, bani și șanse în momentul când

sosiseră negrii și hispanicii. Și cu toate astea, New Yorkul tot pe tine dădea vina pentru toate problemele sale. Iar tu pe cine poți învinovăți? Tu singur ai ales să trăiești aici, în orașul ăsta necruțător, cu oamenii săi necruțători, capitala financiară a lumii, tărâm al posibilităților pentru omul alb și o tundră de speranțe deșarte și promisiuni găunoase pentru oricine altcineva care era destul de tâmpit ca să se lase dus de nas. Sora Gee s-a uitat îndeaproape la vecinii care se strângeau în jurul ei și, în acel moment, i-a văzut cum nu-i mai văzuse niciodată: erau niște firimituri, niște așchii, niște fire de zahăr pudră pe un fursec, niște puncte răzlețe, invizibile, pe matricea promisiunii, apărând din când în când pe scenele de pe Broadway sau în echipe de baseball cu sloganuri precum „Trebuie să crezi", când, de fapt, nu era nimic de crezut în afară de faptul că un negru în încăpere e în regulă, doi înseamnă douăzeci, iar trei înseamnă că închidem șandramaua și plecăm acasă; își trăiau cu toții visul newyorkez în Blocurile Cause, de unde puteau să vadă Statuia Libertății, un uriaș din cupru care le reamintea neîncetat că orașul ăsta era o fabrică de măcinat care toca visurile omului sărac mai rău ca orice treierătoare de bumbac sau orice plantație de trestie de zahăr din locul lor de baștină. Iar acum apăruse heroina, ca să le transforme din nou copiii în sclavi, sclavii unei pulberi albe, care nu era bună de nimic.

S-a uitat pe rând la ei, la prietenii săi de-o viață, care stăteau cu privirile ațintite asupra sa. Și-a dat seama că și ei vedeau ce vedea ea. Le citea asta pe chipuri. N-aveau nicio șansă. Zarurile erau măsluite. Răufăcătorii vor izbândi. Eroii vor muri. Mama lui Beanie jeluindu-se lângă sicriul fiului ei era o privelițe care avea să-i bântuie în următoarele câteva zile. Săptămâna viitoare sau cândva luna viitoare, locul ei va fi luat de altă mamă, care-și va urla și ea durerea. Și apoi alta. Își dădea seama că și ei vedeau viitorul. Avea s-o țină așa la nesfârșit. Totul era atât de sumbru.

Totuși, s-a gândit ea, din când în când mai apare și câte un licăr de speranță. Doar un mic punct luminos la orizont, un bobârnac peste nasul uriașului, care să-l ia prin surprindere sau să-l culce la pământ,

ceva care să spună: „Ghici ce, preastimabile, eu sunt copilul Domnului. Și. Sunt. Încă. Aici.“ În momentul acela a simțit binecuvântarea lui Dumnezeu și I-a mulțumit în sinea ei, căci chiar atunci a văzut acel licăr și pe chipurile lor, a văzut că vor înțelege ceea ce era pe punctul de a le spune despre bărbatul care umblase printre ei o bună parte din viața lui de adult, ai cărui ganglioni limfatici crescuseră cât niște bile la optsprezece ani, peste care năvăliseră scarlatina, bolile de sânge, infecțiile virale acute, embolia pulmonară, lupusul, o orbită spartă, două accese violente de pojar făcut la maturitate și câteva de gripă, și al cărui trup robust supraviețuise într-un singur an mai multor operații decât ar fi putut să îndure cei mai mulți dintre ei într-o viață întreagă, și a fost recunoscătoare că Bunul Dumnezeu îi dăduse ocazia și inspirația să împărtășească asta cu ei, căci în sufletul ei asta era dovada că Dumnezeu e veșnic mărinimos cu darurile Lui: speranță, iubire, adevăr, precum și credința că în fiecare om zace o fărâmă de bine, care e indestructibilă. Dacă ar fi putut, s-ar fi suit pe acoperișul Blocului 17 cu un megafon și ar fi strigat adevărul ăsta în gura mare, ca să-l audă tot cartierul.

Știa însă că era suficient să-l spună acestui mic grup. Știa că va ajunge departe.

— Sausage n-o murit, a spus ea. O fost împușcat, dar e în viață. E la spital.

— Și Sportcoat? a întrebat Bum-Bum.

Peste încăpere s-a așternut o tăcere grea. Sora Gee a zâmbit.

— Ei, asta e cu totul altă poveste…

Potts și cei trei ofițeri au traversat mohorâți piața către mașina de poliție. Abia dacă făcuseră cinci pași când din încăperea cu boilerul s-a auzit un zgomot neașteptat, făcându-i să se oprească. Au rămas o clipă pe loc și au ascultat. Zgomotul s-a stins rapid și polițiștii au luat-o iar din loc, de data aceasta mai încet.

Unul dintre detectivi s-a apropiat de Potts, care venea în spatele grupului.

— Potts, nu-i înțeleg pe oamenii ăștia. Sunt niște barbari.

Potts a ridicat din umeri, fără să se oprească din mers. Știa că vor urma ședințe tactice, telefoane de la primărie și memorii dinspre noua unitate de droguri de la biroul de narcotice din Manhattan. O pierdere de vreme de la un capăt la altul. Iar la final tot aveau să se găsească unii care să susțină că aceste cazuri din cartierele de locuințe sociale nu mai merită investiția de bani și oameni. Și acum mai erau trei polițiști care tocmai auziseră ce auzise și el, ceea ce-i va face pledoaria pentru anchetarea acestui caz încă și mai dificilă și mai inexplicabilă pentru șefi, căci ce auziseră cei trei ofițeri era scandalos — și cu totul de neînțeles pentru cineva care nu lucra în complexul Cause de douăzeci de ani, cum făcea el.

Se auziseră râsete.

---

45. „Labagiule!" (sp.)
46. „Căței!" (sp.)

19
Tras pe sfoară

Era ora două dimineața când Joe Peck a tras mașina sport chiar pe docul unde se afla vagonul lui Elefante, cu farurile aprinse. Ca de obicei, Peck venea la momentul nepotrivit. Elefantul era în mijlocul unei operațiuni și stătea la ușa vagonului, numărând cu atenție ultimele bucăți din cele treizeci și patru de televizoare Panasonic nou-nouțe, pe care patru dintre oamenii săi le transferau rapid de la o ambarcațiune mică acostată la chei într-o camionetă de la *Daily News*. Camioneta fusese „împrumutată" în noaptea aceea la ora 11 de la tipografia ziarului de pe Atlantic Avenue de către unul din oamenii lui, șofer care conducea camionete de distribuție a presei. Trebuia dusă înapoi până la patru dimineața, când ieșea de la tipar ediția de dimineață.

Farurile lui Peck au măturat docul și i-au surprins pe doi dintre oamenii lui Elefante care cărau o ladă. Cei doi, care se opinteau cu încărcătura, au fugit la întuneric. Agitația lor i-a atras atenția căpitanului ambarcațiunii, care și așa stătea ca pe ghimpi și care-și ținuse motorul pornit. Înainte ca Elefante să poată spune ceva, căpitanul î-a și făcut semn unui membru al echipajului, care a tras de funia ce lega vasul de chei și l-a eliberat, acesta pornind rapid, cu luminile stinse, în largul portului și dispărând în beznă cu ultimele două Panasonicuri încă la bord.

Peck a ieșit furios din mașină și s-a dus cu pași apăsați la Elefante, care stătea la intrarea în vagon.

— N-am mai văzut una ca asta, a zis Elefante degajat.

Nu se făcea să se ia la harță cu Joe chiar acolo, nu atâta timp cât mai era marfă de încărcat, iar camioneta încă nu o luase din loc. Mai erau bani de făcut.

— Ce n-ai mai văzut? a vrut Peck să știe.

— Pe cineva care să dezlege o barcă atât de repede. A făcut-o dintr-o singură mișcare.

— Și ce?

— Mai avea la bord două televizoare, a răspuns Elefante. L-am plătit pentru treizeci și patru. N-am descărcat decât treizeci și două.

— Le plătesc eu pe alea două, a zis Peck. Trebuie să vorbesc cu tine.

Elefante s-a uitat la camionetă. Fusese urcat și ultimul televizor, iar trapa de încărcare se închisese. Le-a făcut semn oamenilor lui să pună transportul în mișcare, apoi a intrat în vagonul de marfă, s-a dus la birou și s-a așezat. Peck l-a urmat și s-a așezat pe scaunul de alături, aprinzându-și o țigară Winston.

— Ce mai e? a întrebat Elefante, care vedea că lui Peck nu-i trecuse furia. Ți-am spus că nu mă bag la treaba aia din Liban.

— Nu de-aia am venit. Ce te-a apucat să-ți bagi coada în transportul meu?

— Ce tot spui acolo?

— Vrei să mă cac ouă de aur, Tommy? Nu mai pot să fac niciun pas, că m-au luat copoii la ochi și mă strâng de coaie.

— Pentru ce?

— Pentru chestia aia de la cheiul Vitali, din portul de pescuit.

— Ce chestie?

— Nu mă mai lua în balon, Tommy.

— Dacă vrei să vorbești în dodii, fă-te ghicitor, Joe. Habar n-am despre ce vorbești.

— Tipul ăla al tău… bătrânul, a luat-o razna aseară la cheiul lui Enzo Vitali. A împușcat trei oameni.

Elefante s-a gândit bine înainte să răspundă. Anii în care-și exersase capacitatea de a se preface că nu știe nimic îl ajutau să-și păstreze o mină indiferentă, rece când era nevoie. În lumea lui, unde *rigor mortis* era un risc profesional, era întotdeauna mai sănătos să te faci că nu știi, chiar când știai. Dar de data asta chiar habar n-avea despre ce vorbea Joe.

— Ce bătrân, Joe?

— Nu-ți mai bate joc de mine, Tommy!

Elefante a închis ușa vagonului de marfă, apoi și-a desfăcut cravata, a azvârlit-o pe masă și a deschis un sertar, de unde a scos o sticlă de whisky Johnnie Walker și două pahare.

— Bea un pahar, Joe. Povestește-mi.

— Nu face pe barmanul cu mine, Tommy. Ce crezi, că pot să-ți citesc gândurile? Ce-i în capul tău? Ți-ai pierdut mințile?

Elefante simțea cum își pierde răbdarea. Joe avea un talent aparte să-l calce pe nervi. În timp ce se uita la Peck, pe chip i s-a întipărit o ferocitate calmă.

Peck a observat cum i se schimbă expresia și s-a liniștit rapid. Când se enerva, Elefante te băga în sperieți mai ceva ca vrăjile rele.

— Ia-o ușurel, Tommy. Am o problemă.

— Te mai întreb o dată, Joe, pentru numele Fecioarei Maria, care-i problema? a întrebat Elefante.

— Marfa aia din Liban sosește peste nouă zile și m-a tras cineva pe sfoară. A trebuit să-l rog pe Ray din Coney Island să facă…

— Nu vreau s-aud nimic.

— Tommy, mă lași să termin? Știi fabrica aia veche de vopsele, unde mergeam la scăldat? La vechiul chei al lui Enzo Vitali? Bătrânul tău, pistolarul, a găurit trei oameni acolo ieri.

— N-am angajat niciun bătrân să împuște pentru mine, a răspuns Elefante.

— Zi-i asta mortului care trage un pui de somn cu găuri de glonț în scăfârlie. Și-acuma copoii îmi suflă-n ceafă.

— Hai, Joe, coboară cu picioarele pe pământ. N-am avut pe nimeni aseară la cheiul Vitali. Mi-am petrecut noaptea pregătindu-mă pentru transportul ăsta. Treizeci și patru de televizoare din Japonia — pân-ai apărut tu. Acum doar treizeci și două. Celelalte două probabil sunt pe fundul apei acum.

— Ți-am zis că ți le plătesc.

— Ține-ți banii și du-te cu ei la discotecă data viitoare când am eu treabă. O să-mi facă viața mai ușoară. Dar mă bucur c-ai venit. Mi-a

demonstrat ce știam deja: căpitanul ăla e o năpârcă, exact cum am crezut.

— Deci nu tu ai pus să fie omorâți indivizii ăia?

— Cine crezi că sunt, Joe? Așa prost mă crezi, să-mi dau singur foc la valiză? De ce-aș strârni copoii să bântuie pe chei când aveam marfă de transportat? Îmi făcusem niște socoteli.

Furia lui Peck s-a mai potolit puțin. S-a întins după un pahar și și-a turnat un deget de Johnnie Walker. A sorbit cu sete, apoi a zis:

— Îl ții minte pe pușt iul ăla? Pușt iul ăla tare care lucra pentru mine la Blocurile Cause? Ăla de l-a împușcat babalâcul? Ei bine, babalâcul s-a întors aseară cu încă unul ca el, ca să termine treaba. L-au împușcat amândoi din nou pe pușt i — nu l-au omorât, dacă-ți vine să crezi. O să facă ucigașii bătături la degete înainte să-l doboare pe pușt iul ăsta. Dar l-au omorât pe unul din echipa lui. Unul dintre bătrâni a fost și el găurit. Babalâcul, tipul tău, cred, a murit și el, din ce aud. Plutește prin port, pe undeva. O să-i pună polițiștii pe scafandri să-l caute mâine.

— De ce tot zici că-i tipul meu? Nu-l cunosc.

— Ar trebui. E grădinarul tău.

Elefante a strâns din ochi cu putere și a tresărit.

— Mai zi-mi o dată cum vine asta.

— Bătrânul. Ăla care l-a împușcat pe pușt i și a fost azvârlit în port fără nicio discuție. E grădinarul tău. A lucrat la tine acasă. Pentru maică-ta.

Elefante a rămas tăcut preț de o clipă. Și-a pironit privirea în blatul biroului, apoi și-a rotit ochii prin încăpere, ca și când răspunsul la noua lui problemă s-ar fi ascuns undeva în cotloanele vagonului de marfă vechi și jilav.

— N-are cum.

— Ba da. Am aflat de la un tip de la Șapte-Șase.

Elefante, căzut pe gânduri, și-a mușcat buza de jos. De câte ori nu-i spusese maică-sii să aibă grijă pe cine lasă în casă?

— Beț ivul ăla bătrân nu poate să împuște pe nimeni.

— Păi uite c-a făcut-o.

— Moșul ăla bea așa de mult, că auzi cum îi gâlgâie băutura-n stomac. Amărâtul abia dacă se ține pe picioare. Își măsoară porțiile cu borcanul.

— Ei bine, poate să bea după pofta inimii acum. Apă din port.

Elefante s-a frecat la frunte. Și-a mai turnat un pahar și l-a dat pe gât. Și-a umflat obrajii, a oftat adânc și apoi a înjurat în barbă:

— La dracu'.

— Ei bine?

— Ți-am spus, Joe. Habar n-am avut.

— Da, cum să nu! Iar eu sunt un fluture la volanul unui Jaguar.

— Îți jur pe mormântul tatălui meu că nu știu nimic despre asta.

Peck și-a mai turnat un deget de Johnnie Walker. Ăsta era un jurământ destul de serios: nu-l auzise niciodată pe Elefant menționându-l pe taică-său. Toată lumea știa că Elefantul și taică-său fuseseră apropiați.

— Tot nu mă aranjează, a zis Peck. Cheiul Vitali e înțesat acum de polițiști. Și ghici de unde urma Ray să ridice marfa!

Elefante a încuviințat din cap. Cheiul Vitali ar fi fost o idee bună. Nefolosit. Gol. Apă adâncă. Docul încă pe jumătate utilizabil. Era, fără îndoială, o încurcătură imensă.

— Când trebuie să ajungă marfa din Liban?

— Peste nouă zile.

Elefante s-a gândit rapid. Vedea acum problema — sau începutul ei. „Iar aruncă Joe bomba peste mine", s-a gândit el. Împușcăturile aveau să aducă — aduseseră deja — polițiști. Și-a dat seama că scăpase de descinderi în seara asta numai datorită căpitanului din tura de noapte de la Șapte-Șase, un irlandez de nădejde, pe care-l plătea regulat și care-și ținea cuvântul. Elefante încercase să dea de căpitan în cursul zilei și nu reușise. Acum știa și de ce. Probabil că amărâtul se dăduse de ceasul morții ca să țină mașinile de patrulare și detectivii de la omucideri departe de docul lui și nu răspundea la telefon de teamă să nu-l fi luat în vizor cei de la Control Intern. Genul ăsta de presiune — trei oameni împușcați, pentru numele lui Dumnezeu — le aducea pe cap presa și îi punea și sub lupa șefilor de la sediu, de pe

Centre Street. Niciun locotenent sau căpitan de secție nu putea să domolească prea mult timp o astfel de presiune. Elefante și-a pus în minte să-i trimită căpitanului un bacșiș în plus pentru sârguință.

— Pân-atunci se calmează apele, Joe.

— Vezi să nu. Mai lipsește să-mi spui că tipul din Bed-Stuy care vrea să se bage pe teritoriul meu e la o conferință de pace acuma, a spumegat Joe.

— Poate el a pus toate astea la cale.

— Asta am venit să întreb. Crezi că bătrânul tău lucra pentru el? Era un om d-ăsta?

— Nu-l cunosc prea bine, a zis Elefante. Am vorbit cu el o singură dată. Dar n-ar fi în stare să facă așa ceva. E bătrân, Joe. Bea așa de mult, că primește mesaje de pe lumea cealaltă de la răposata nevastă-sa. E un…

Aici s-a oprit. Voise să spună „diacon la biserica lui", dar nu prea știa ce înseamnă asta. Moșul îi spusese, dar în agitația momentului, uitase.

Vocea răgușită a lui Peck i-a întrerupt gândurile.

— Un ce?

— Un bețiv ordinar, Joe. O sugativă, ce dracu'. Moșu' n-ar fi în stare să ocheaască nici un elefant într-o cadă. Darămite pe cineva de pe cheiul Vitali în toiul nopții. Cum să poată un boșorog să împuște doi tineri, care probabil mai și fug în timpul ăsta și trag și ei spre el în întuneric? Nenorocitul abia se ține pe picioare. E grădinar, Joe. Lucrează cu plantele. De-aia l-a angajat maică-mea. Știi ce înnebunită e după plante.

Peck s-a gândit la asta.

— Mă rog, va trebui să-și găsească un grădinar nou.

— Habar n-am avut că avea ceva de-a face cu pușt iul ăsta. Cum îl cheamă? Cum îl cheamă pe pușt iul de la care-au pornit toate?

— Clemens. Deems Clemens. Un copil cinstit. Nu de la el au pornit lucrurile.

Elefante a ascultat, conștient de ironie. Copil cinstit. Un traficant de droguri. Nu de la el au pornit lucrurile.

— Și bătrânul? a mai întrebat el. Pe bătrân cum îl cheamă?

— Tu să-mi spui mie. Ai așa mulți bani că nu mai știi pe cine plătești?

— Maică-mea il plătea! Nu țin minte cum îl cheamă. E de la biserica aia de-acolo.

A dat din cap peste umăr înspre strada alăturată, unde se găsea Biserica Five Ends.

— E diacon, a adăugat el apoi.

Peck părea nedumerit.

— Ce face un diacon?

— Cară ouă, plătește băuturi la bar, împletește spaghete — nu știu, a zis Elefante. Nu asta-i întrebarea. Întrebarea e cine-i în spatele trebii. În locul tău, asta aș întreba.

— Știu cine-i în spate. Ticălosul ăla de negrotei din Bed-Stuy, Bunch Moon, tot încearcă să…

— Nu vreau s-aud nume, Joe. Și nu mai vreau s-aud nimic despre transporturi. Aia-i treaba ta. Treaba mea e docul ăsta. Numai asta mă interesează. Putem lucra împreună dacă e ceva care privește docul ăsta. Atât. Dar, după cum stau lucrurile, ce s-a întâmplat la cheiul Vitali o să mă facă radioactiv o vreme.

— La ce te-aștepți? a întrebat Joe.

— Ai vreo doi care ciripesc la Șapte-Șase. Mai am și eu o cârtiță sau două acolo. Hai să aflăm ce s-a întâmplat.

— Știm ce s-a întâmplat.

— Nu, nu știm. Individul ăla e atâta de bătrân, că-și soarbe băutura cu paiul. N-are cum să împuște doi traficanți de droguri, ditamai vlăjganii. Chiar și cu un al doilea bătrân care să-l ajute, tot n-ar putea s-o facă. Puștii ăia cu drogurile sunt rapizi și puternici. Oricine ți-o fi servit povestea asta se înșală.

— Un copoi mi-a zis.

— Sunt zevzeci la Șapte-Șase care n-ar fi în stare nici măcar să-și scrie adresa pe un plic. Puștii ăia ar fi reacționat, numai legați să nu fi fost. Băieții din Cause care vând căcatul ăla sunt puternici și bine făcuți, Joe. Îi vedeam pe vremuri jucând baseball împotriva

Blocurilor Watch. I-ai văzut vreodată fără tricou? Crezi că l-ar lăsa așa ușor pe un bătrân — sau doi bătrâni, dacă au fost doi — să-i lege și să tragă în ei? N-ar fi putut să-i găurească pe puștii ăia decât dacă erau bot în bot, ca o fată cu un băiat.

S-a oprit să se gândească.

— Da, asta mai înțeleg. Dacă erau doi adolescenți care se sărutau sau ceva de genul ăsta, atunci da.

— Ei bine, a zis ceva de-o fată.

— Cine?

— Omul meu de la Șapte-Șase. A citit raportul. A zis că în raport nu scria nimic de fată. Dar cineva a zis ceva de-o fată.

— Cine a zis ceva de-o fată?

— Ei bine, ăsta-i celălalt lucru de care am uitat să-ți spun. Potts Mullen s-a întors la Șapte-Șase.

Elefante a rămas tăcut o clipă, după care a oftat.

— Joe, trebuie să recunosc. Când aduci belea pe capul omului, o aduci întreit. Am crezut că Potts a dispărut.

— Da' ce dai vina pe mine? a făcut Joe. Potts *chiar* dispăruse. Tipul meu mi-a zis că Potts fusese transferat la O Sută Trei din Queens, dar a călcat pe coadă un căpitan de-acolo fiindcă a încercat să facă pe superpolițistul, așa că a fost retrogradat de la detectiv înapoi la simplu polițist. E sergent sau ceva pe-aproape. Cică Potts le-ar fi zis unora de la patrulare să caute o fată asasin. Cică auzise că fusese o fată pe chei.

— Dar pe-asta de unde-a aflat-o?

— Potts i-a zis omului meu că s-a dus la vechea fabrică de vopsele din spatele cheiului Vitali și-a dat acolo peste un bețiv care văzuse tot. Bețivul ăsta i-a zis lui Potts că fusese și-o fată acolo.

— Ai vorbit cu Potts?

Peck s-a uitat cu dispreț.

— Da, de parcă eu și Potts o să ne așezăm la o masă împreună să sorbim bere și să cântăm cântecele irlandeze. Nu pot să-l suport pe irlandezul ăla împuțit care face pe sfântul.

Elefante s-a gândit o clipă.

— Eu și Potts ne știm de mult. O să vorbesc cu el.

— Ai fi tâmpit să-ncerci să-l ungi, l-a avertizat Peck.

— Nu-s așa prost. Am zis c-o să vorbesc cu el. Mă duc eu la el înainte să vină el la mine.

— Ce rost are s-o cauți cu lumânarea? N-o să-ți zică nimic.

— Joe, uiți că am o întreprindere legală aici. Închiriez bărci. Am o companie de construcții. Mai am și un depozit. Maică-mea umblă prin cartier după plante. Pot să-l întreb despre un mort din port, mai ales dacă e vorba de cineva care lucra pentru mine — pentru maică-mea, de fapt.

— Zona asta era sigură pe vremuri, a comentat Peck, clătinând din cap. Înainte să apară negrii.

Elefante s-a încruntat.

— Înainte să apară *drogurile*, Joe. Nu-s negrii de vină. Drogurile sunt.

Peck a ridicat din umeri și a sorbit din pahar.

— Pe-asta o s-o lămurim împreună, a zis Elefante. Dar în cealaltă chestie să nu mă bagi. Și dă-le de știre la băieții ăia cinstiți ai tăi că maică-mea n-a avut nimic de-a face cu împușcăturile de la cheiul Vitali. Pentru că dacă i se întâmplă ceva cât umblă după narcise și ferigi și ce i-o mai trece prin cap să culeagă, dacă pică doar și-și julește un genunchi, îi bag în faliment. Și pe tine la fel.

— Dar de ce cauți nod în papură? Maică-ta cutreieră parcelele alea de ani de zile. N-o deranjează nimeni.

— Tocmai. Negrii mai în vârstă o cunosc. Puștii nu.

— N-am ce să fac în privința asta, Tommy.

Elefante s-a ridicat, și-a dat băutura pe gât, a pus sticla de Johnnie Walker înapoi în sertarul de la birou și l-a închis.

— Te-am prevenit, a zis el.

20
Domnul cu plantele

Sportcoat zăcea pe o canapea ponosită din subsolul lui Rufus. După calculele lui, era acolo de trei zile, bând, dormind, bând, mâncând puțin, dormind și, în primul rând, după cum i-a trântit-o Rufus, bând. Rufus venea și pleca, aducând vești care nu erau nici prea bune, nici prea proaste. Sausage și Deems erau în viață și se aflau într-un spital din Borough Park. Cât despre Sportcoat, pe el îl căutau polițiștii. La fel cum îl căuta toată lumea de la variile lui slujbe: domnul Itkin; femeile de la Five Ends, inclusiv sora Gee; doamna Patru Tarte; și tot felul de alți clienți pentru care mai făcea câte ceva. La fel și niște albi cu înfățișare ciudată, care mai veniseră în Cause.

Lui Sportcoat nu-i păsa. Era copleșit de evenimentele din seara când îl pescuise pe Deems din valuri, de felul în care se simțise să fie în apele portului noaptea. Nu mai făcuse așa ceva niciodată. Odată, cu mulți ani în urmă, când venise la New York, pe când el și Hettie erau mai tineri, își ziseseră că vor încerca asta într-o bună zi — vor sări pur și simplu în apele portului noaptea ca să privească țărmul de-acolo și să simtă apa și să vadă cum arată New Yorkul de-acolo. Era una din multele promisiuni pe care și le făcuseră unul altuia la vremea aceea. Mai fuseseră și altele. Să vadă arborii sequoia uriași din nordul Californiei. Să-l viziteze pe fratele lui Hettie în Oklahoma. Să se ducă la grădina botanică din Bronx ca să vadă sutele de plante de-acolo. Atât de multe planuri, și niciunul dus la îndeplinire, în afară de ăsta. În cele din urmă însă, ea o făcuse singură. Văzuse cum e să fii în apa aia noaptea.

În acea de-a treia zi, dimineața, a adormit și a visat-o pe Hettie.

Pentru prima dată de când murise, i-a apărut tânără. Pielea ei cafenie era strălucitoare, proaspătă și curată. Ochii îi erau larg deschiși și străluceau de entuziasm. Părul îi era împletit și despărțit de o cărare dreaptă. Purta rochia maro pe care o ținea el minte. Și-o

făcuse chiar ea la mașina de cusut a maică-sii. Era împodobită cu o floare galbenă cusută pe partea stângă, chiar deasupra sânului.

Și-a făcut apariția în subsolul lui Rufus de parcă tocmai s-ar fi întors de la un picnic de duminică din acelea cum făcea biserica de-acasă, din Possum Point. S-a așezat pe o veche chiuvetă de bucătărie care stătea într-o rână. S-a pus pe ea ușor, fără efort, cu o grație desăvârșită, ca și când ar fi șezut pe brațul unui fotoliu și ar fi putut oricând să se înalțe în zbor dacă acesta s-ar fi răsturnat. Picioarele frumoase îi erau încrucișate. Brațele cafenii i se odihneau în poală. Sportcoat s-a holbat la ea. Cu rochia maro și floarea galbenă, cu cărarea pe mijloc și cu pielea strălucindu-i într-o lumină tainică din subsolul acela jilav și întunecat, era dureros de frumoasă.

— Țin minte rochia asta, a zis el.

Ea i-a aruncat un zâmbet trist, timid.

— Of, taci, i-a spus ea.

— Da' chiar o țin minte, a insistat el.

Complimentul ăsta aruncat din senin era felul lui stângaci de a-și cere iertare pentru certurile anterioare.

Ea l-a privit cu tristețe.

— Arăți de parcă ai trăit greu și cum nu trebe, Cuffy. Ce-ai pățit?

Cuffy. De mulți ani nu-i mai spusese așa. Din tinerețe. Îi spunea „iubitule" sau „dragule" sau „prostule" sau chiar „Sportcoat" uneori, un nume pe care-l disprețuia. Dar rareori Cuffy. Asta venea de demult. Dintr-o altă epocă.

— Totu-i cum nu se poate mai bine, a zis el vesel.

— Și totuși, așa de multe au mers prost, a spus ea.

— Nici vorbă, a contrazis-o el. Totu-i grozav acuma. S-au aranjat toate așa cum trebe. Mai puțin banii ăia de la Clubul de Crăciun. Pe-asta poți tu s-o rezolvi.

Ea i-a zâmbit și i-a aruncat privirea aceea. Uitase „privirea" lui Hettie: zâmbetul ei de înțelegere și îngăduință, care spunea: „Toate cele nevăzute sunt iertate, le primesc pe toate și pe altele în plus — defectele tale, întortochelile, tot, pentru că iubirea noastră-i un ciocan făurit la nicovala lui Dumnezeu și nici chiar cel mai nesăbuit

și mai irațional gest de-al tău n-o poate zdrobi.“ Privirea aia. Sportcoat a găsit-o tulburătoare.

— M-am tot gândit cum era acasă, a spus ea.

— Ah, alea-s chestii de demult, i-a răspuns el, dând din mână cu nepăsare.

Ea nu l-a băgat în seamă.

— M-am gândit la zorelele albe. Ții minte cum mergeam prin pădure și strângeam zorele albe? Din alea care înfloresc noaptea? Eram nebună după ele. Ce mult îmi plăcea cum miros! Am uitat de-astea!

— Ei, n-are importanță, a spus el.

— Serios! Cum miros florile alea! Cum ai putut să uiți?

Ea s-a ridicat, împreunându-și mâinile în dreptul pieptului, îmboldită de entuziasmul iubirii și al tinereții, o stare pe care el o uitase de mult. Trecuse atât de mult de-atunci, încât părea că nu s-a întâmplat niciodată. Noutatea iubirii, prospețimea absolută a tinereții. Era surprins, dar a încercat să n-o arate, făcând doar un „pfff“ din buze. Voia să-și întoarcă privirea, dar nu putea. Era așa de frumoasă. Așa de tânără.

Ea s-a așezat înapoi pe chiuvetă și, observându-i expresia de pe chip, s-a aplecat și l-a atins jucăuș pe braț. El nu s-a mișcat, dar s-a încruntat: se temea să se lase pradă momentului.

Hettie s-a îndreptat din nou de spate, serioasă de-acum, fără urmă de jovialitate.

— Acasă, când eram mică, obișnuiam să merg prin pădure ca să culeg zorele albe, a zis ea. Taică-meu m-o prevenit să n-o fac. Știi cum era. Viața unei fete de culoare nu valora doi bani. Și voia să merg la facultate și toate alea. Dar mie-mi plăcea aventura. Aveam șapte sau opt ani și țopăiam prin pădure ca un iepure, mă distram, făceam ce mi se spusese să nu fac. O trebuit să bat un drum destul de lung ca să găsesc florile alea. Într-o zi, mă îndepărtasem tare, când am auzit niște țipete și urlete și am sărit să m-ascund imediat. Țipetele erau așa de puternice, încât m-au făcut curioasă. Când m-apropii, ce văd, erai

tu cu tăticu' tău, tăind lemne. Tăiați un arțar mare și bătrân cu o beschie.

S-a oprit o clipă, pierdută în amintiri.

— Mă rog, *el* tăia. Era beat și tu erai abia o mogâldeață. Te trăgea încoace și încolo ca pe-o cârpă și ferestruia de zor la copacul ăla, smucind de beschie ca apucatul.

Amintirea a făcut-o să chicotească.

— Te-ai străduit cât ai putut, da' ai obosit. Ai tot tras, ai tot împins, și până la urmă ai picat lat. Iar tăticu-tău era așa de beat, c-o lăsat din mână capătul lui de ferăstrău și s-o dus furios la tine. Te-o înșfăcat de jos c-o mână și o urlat la tine într-un fel pe care nu l-am uitat niciodată. N-o zis decât două cuvinte.

— „Taie înainte!" a spus Sportcoat cu tristețe.

Hettie a rămas așa o clipă, dusă pe gânduri.

— Taie înainte, a încuviințat ea. Gândește-te numa'. Să vorbești așa cu un copil. Nu există nimic mai josnic pe lume decât o mamă sau un tată care-și tratează copilul cu cruzime.

Și-a mângâiat gânditoare bărbia.

— Abia dacă mi se limpezea lumea-n cap pe vremea aia. Vedeam cum trăiam sub oamenii albi, cum se purtau cu noi, cum se purtau unii cu alții, de câtă cruzime și falsitate erau în stare, ce minciuni își spuneau între ei și ce minciuni învățam și noi să spunem. Viața era grea în Sud.

A căzut iar pe gânduri un minut și și-a scărpinat gamba lungă și frumoasă.

— „Taie înainte", a zis. Să urli la un băiat mititel, abia o mână de om. Un băiat care făcea o muncă de bărbat. Și să fii și beat mort. Cu toate astea, ai avut așa mult talent, a adăugat ea blând, privindu-l fix.

— Ei, vremurile alea-s duse de mult, a spus el.

Ea a oftat și din nou i-a aruncat privirea aceea, o privire plină de răbdare și compasiune, o privire pe care el o știa de când erau amândoi copii. Preț de o clipă nările i-au fost parcă năpădite de mirosul de pământ roșu, reavăn și de parfumul florilor și al ierburilor de primăvară: pini, magnolii albastre, arbori de gumă, lindera,

sânziene, tiarela, ferigi, ochiul-boului, după care aerul s-a umplut de mireasma copleșitoare a zorelelor albe. A scuturat din cap gândindu-se c-o fi beat, căci în clipa aceea, pe când zăcea printre gunoaiele încăperii cu boilerul de la subsolul dărăpănatelor Blocuri Watch din sudul Brooklynului, a avut senzația că se întorsese în Carolina de Sud și a văzut-o pe Hettie călare pe poneiul tatălui ei în curtea casei părintești, mângâindu-l pe grumaz, cu grădina de legume alături, în care se vedeau roșii, dovleac și varză. Ce înaltă, ce tânără și frumoasă părea Hettie, cum stătea așa, cu privirea întoarsă spre minunata grădină înverzită a tatălui ei.

Hettie și-a închis ochii și și-a înălțat capul, adulmecând aerul.

— Acum simți și tu mirosul, nu-i așa? a zis ea.

Sportcoat n-a scos o vorbă, temându-se să recunoască.

— Pe vremuri îți plăcea la nebunie mirosul plantelor, a continuat ea. Putea să fie orice plantă. Știai să le deosebești pe toate între ele doar după miros. Îmi plăcea mult asta la tine. Erai Domnul cu plantele pentru mine.

Sportcoat a fluturat din mână.

— Of, vorbești de lucruri de demult, femeie.

— Așa-i, a răspuns ea melancolic, cu privirea ațintită deasupra capului lui.

Părea că se uită la ceva din depărtare.

— O mai ții minte pe doamna Ellard? Bătrâna albă la care lucram? Ți-am spus vreodată de ce-am plecat de la ea?

— Pen' că te-ai dus la New York.

— Ești fix ca omul alb, a zâmbit ea trist. Schimbi toate poveștile ca să-ți fie ție pe plac. Ascultă-mă și pe mine o dată.

Și-a frecat genunchiul și a început să povestească.

— Aveam paișpe ani când am început să am grijă de doamna Ellard. Trei ani am lucrat la ea. În nimeni n-avea încredere așa cum avea în mine. Îi găteam, făceam cu ea exercițiile alea micuțe de gimnastică și ce mai avea de făcut, îi dădeam toate medicamentele pe care le primise de la doctor. Era tare bolnavă când am ajuns io la ea, dar de la doișpe ani aveam grijă de albi, așa că știam ce am de făcut.

Doamna Ellard nu mergea la doctor dacă nu mergeam io cu ea. Nu se mișca până nu veneam io dimineața. Nu se culca până n-o înveleam io. Îi știam toate tabieturile. Avea inimă bună. Da' fiică-sa era ceva de groază. Iar bărbatu' lu' fii-sa era dracu' gol. Bărbatul ăsta o venit la mine într-o bună zi ca să-mi spună că lipsesc lucruri din casă. Am întrebat ce lucruri lipseau și s-o înfuriat și o zis că-i răspund obraznic și că-i datorez unșpe dolari. Mare tărăboi o făcut pentru ăia unșpe dolari. „O să ți-i opresc din leafă", o zis. Na, știam ce-nseamnă asta. Vezi tu, bătrâna era pe moarte și voiau să scape de mine. Tocmai mă plătiseră când m-o acuzat c-am furat unșpe dolari și nu câștigam decât paișpe pe săptămână, așa că le-am zis că plec peste două săptămâni. Dar fata o zis: „Nu-i zi lu' mama. O să se necăjească dacă pleci și-i pe moarte și o să se simtă și mai rău." Mi-o promis leafa și un pic pe lângă ca să nu suflu o vorbă. Așa c-am fost de acord. Da' am văzut ce făceau. Știau cum să se-ngrijească de biata doamnă Ellard cum știe un câine ce-i aia zi liberă. Se plângeau de ea, îi puneau în mâncare lucruri pe care n-avea voie să le mănânce, o lăsau să zacă în propria mizerie și uitau să-i dea medicamentele și tot felul de lucruri de-astea. Eram adolescentă numai, dar știam că-i de rău. Oricum avea să se-aleagă praful, știam că n-avea să fie bine de mine, așa că m-am pregătit să plec. Cu vreo trei zile înainte să se termine cele două săptămâni, am intrat în cameră să-i dau să mănânce doamnei Ellard și ea o început să plângă. „De ce mă părăsești, Hettie?" Mi-am dat seama atunci că fata îi zisese vreo minciună. Abia ce-am apucat să ies pe ușă, că s-o și repezit la mine nemernica aia de fiică, prefăcându-se că-i furioasă că i-am zis maică-sii că plec. Am înțeles că asta înseamnă că tocmai lucrasem două săptămâni degeaba. Am înțeles că și mărunțișul ăla care mi se cuvenea se dusese pe apa sâmbetei.

A ridicat din umeri.

— Bănuiesc că bărbat-su o pus-o pe femeie să facă ticăloșia asta. Pe cât era ea de proastă, pe-atâta era el de deștept. Mie nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva. Mi-ar fi rușine și să mă gândesc la una ca asta. Să mă dea afară pentru unșpe dolari. Adevăru-i că putea la fel de bine să spună c-am furat un dolar sau o mie. Nu conta. Era alb și

cuvântul lui era literă de evanghelie. Nimic nu se întâmplă pe lume decât dacă omul alb zice că s-o întâmplat. Minciunile pe care și le spun le sună mai bine la ureche decât adevărul care iese din gura noastră. De-aia am și venit la New York până la urmă, a continuat Hettie. Iar dacă ții minte, tu n-ai vrut să mă lași. Erai așa de beat pe vremea aia, că nu știai nici pe ce lume trăiești. Și nici prin ce treceam io în fiecare zi nu știai. Trebuia să plecăm din Sud, că altfel sigur omoram pe cineva. Așa c-am venit aici. Am lucrat fată în casă trei ani, așteptându-te să-ți faci curaj să vii. Și până la urmă ai venit.

— M-am ținut de cuvânt, a zis el încet. Am venit.

Ei i s-a șters zâmbetul, iar pe chipul său și-a făcut loc obișnuita nefericire.

— Când eram acasă, aduceai la viață lucruri de care nimeni nici măcar nu se sinchisea: flori și copaci și tufe și ierburi. Astea-s lucruri pe care bărbații de obicei le calcă în picioare. Dar tu… Toate plantele și florile și minunile din inima lui Dumnezeu — aveai un talent anume pentru ele, chiar și când beai. Așa erai acasă. Aici însă…

A oftat.

— Bărbatul care-o venit aici la New York nu era ăla de-l știam io în Carolina de Sud. În toți anii ăștia de i-am trăit aici, o plantă n-am avut în casă. În afară de ce mai aduceam io acasă câteodată, n-o atârnat nimic verde din tavan și nici de pereți.

— M-am îmbolnăvit când am venit aici, a răspuns Sportcoat. M-o lăsat trupul.

— Normal.

— Așa o fost. Am avut tot felul de operații, nu mai știi?

— Ba bine că nu, a zis ea.

— Și maică-mea vitregă…

— Știu prea bine de maică-ta vitregă. Știu tot: cum se ducea la Isus în fiecare duminică și în restul săptămânii trăia ca o diavoliță… cum ți-o făcut nemernicii cât ai fost copil. Tot ce ți-o făcut vreodată o fost mârșav. Obiceiurîle de le-ai căpătat ți-or fost date tocmai de cei care ar fi trebuit să te ajute să fii un om mai bun. De-asta îți place așa

tare de Deems. O avut și el aceeași soartă. Copilu' ăla o avut multe de îndurat, oropsit încă din ziua în care s-o trezit la viață.

Sportcoat asculta într-o tăcere uluită. Îi bubuia ceva în urechi, dar s-a uitat de jur împrejurul încăperii și n-a văzut nimic mișcându-se. Oare propriile-i măruntaie bubuiau în halul ăsta? Să fi fost bătăile inimii? Avea senzația că se rupe ceva în el și în trupul ăsta bătrân se ivește deodată, își deschide ochii și privește în jur cel care-a fost cândva, tânărul zdravăn și însetat de cunoaștere și înțelepciune.

Îl durea capul. S-a întins către marginea canapelei, pipăind după sticlă, dar n-a găsit-o.

— Nu-i ciudat, dacă stai să te gândești, ce ți-e și cu New Yorkul ăsta? a continuat Hettie încet. Venim aici ca să fim liberi și ne dăm seama că viața-i și mai grea decât acasă. Atâta doar că albii de-aici ți-o arată în alte culori. Nu-i deranjează dacă stai lângă ei în metrou sau dacă te așezi în autobuz pe locurile din față, dar dacă le ceri aceeași plată sau vrei să fii vecin cu ei sau te simți așa de dărâmat, că nu-ți vine să te ridici și să cânți despre cât de grozavă-i America, atunci te pocnesc atât de tare, că-ți iese puroi pe urechi.

A căzut o clipă pe gânduri.

— *The Star-Spangled Banner*[47], a pufnit ea. Nu mi-o plăcut niciodată cântecul ăla de beție mincinos, găunos, fățarnic și bătăios. Cu bombele care explodează în văzduh și așa mai departe.

— Hettie a mea n-ar vorbi niciodată așa, s-a repezit Sportcoat. Tu nu ești Hettie. Ești o fantomă.

— Nu-ți mai pierde cât ți-o mai rămas din viața asta bicisnică cu frica ta rușinoasă de morți! s-a răstit ea. Nu-s nicio fantomă. Io-s *tu*. Și nu mai zice la toată lumea ce tare mi-ar fi plăcut înmormântarea mea. Am urât-o!

— O fost o înmormântare frumoasă!

— Îmi fac greață bâlciurile noastre de doi bani de le tot ținem când mai moare câte cineva, a spus ea calm. De ce nu mai vorbiți și despre viață la biserică? Abia dacă se mai zice ceva de nașterea lui Isus Cristos. Da' nu obosiți în veci să vă desfătați cu moartea lui Isus, pe

care o cântați întruna. Moartea nu-i decât o parte din viață. Isus, Isus, Isus, toată ziua, bună ziua, moartea lui Isus.

— Tu ești aia care-i dă înainte cu Isus cât o ține gura! Și cum ți-o dat el ție brânză!

— Zic de brânza lui Isus cât mă ține gura pentru că Isus ar putea să sfințească și rahatul și să-l facă miere! Pentru că dacă nu l-aș fi avut pe Isus și brânza lui, aș fi omorât pe cineva. Asta o făcut Isus pentru mine timp de șaizeci și șapte de ani. M-o ținut întreagă la cap și departe de bucluc. Numa' c-o rămas fără benzină, iubitule. S-o săturat de mine. Nu dau vina pe El, pentru că ura din inima mea e cea care mi-o venit de hac. N-am mai suportat să-l văd pe bărbatul pe care l-am iubit așa de mult, pe Domnul cu plantele, stând la geam în apartamentul nostru și ciugulind picioare de raci în timp ce se uită la Statuia Libertății care se vede de la fereastră și îndrugă vrute și nevrute, când știam prea bine că tot ce-și dorea era să mă duc la culcare ca să-și înece măruntaiele în băutură în clipa în care adormeam. Răul pe care l-am simțit atunci era îndeajuns de puternic să ne omoare pe amândoi. Așa că am intrat io în apă mai degrabă. Și m-am lăsat în voia Domnului.

Pentru prima dată în viață, Sportcoat a simțit că se frânge ceva în el.

— Acu' ești fericită? Unde locuiești acum, Hettie? Ești fericită acolo?

— Vai, dar nu mai scânci ca un câine și fii bărbat.

— Nu tre' să mă insulți. Știu bine ce îs.

— Numa' că l-ai scos pe Deems din apă nu-nseamnă nimic. O fost împins înspre pierzanie de ăia care l-au crescut, nu de tine.

— Nu de el îmi fac griji. Îmi fac griji de banii de la Clubul de Crăciun. Oamenii de la biserică își vor banii. Nu am de unde să-i dau înapoi. N-am nici io din ce trăi.

— Poftim, ai luat-o de la capăt. Iar dai vina pe altcineva pentru belelele tale. Poliția n-ar fi dat târcoale bisericii acuma dacă nu te îmbătai tu!

— Nu-i vina mea că Deems s-o apucat să vândă otravă!

— Măcar nu se distruge bând până crapă!

— Gata, femeie! Dă-mi pace! Gata. Pleacă!

— Nu pot, a spus ea blând. Aș vrea io. Asta-i chestia. Tu trebe să-mi dai drumul.

— Zi-mi cum.

— Nu știu cum. Nu-s așa deșteaptă. Nu știu decât că trebe să fii treaz. Ca să-mi dai drumul, trebe să fii treaz.

O jumătate de oră mai târziu, Rufus a intrat în încăpere cu un sendviș cu parizer, o doză de Coca-Cola și două aspirine. L-a găsit pe Sportcoat așezat pe canapeaua jerpelită, cu un litru de King Kong în poală.

— Ar trebui să mănânci ceva înainte să te dai la Kong, Sportcoat.

Sportcoat s-a uitat la el, și-a coborât privirea la sticlă, apoi iarăși și-a ridicat ochii la Rufus.

— Nu mi-i foame.

— Mănâncă un pic, Sport. O să te simți mai bine. Nu poți să zaci așa pentru tot restu' vieții, vorbind de unu' singur de parc-ai avea două capete. N-am mai văzut pe nimeni să zacă așa pe-o canapea și să se tot certe cum faci tu. Ești beat deja?

— Rufus, pot să te-ntreb ceva? a zis Sportcoat, fără să-i răspundă.

— Normal.

— Când erai acasă, unde locuiau ai tăi?

— Acasă în Possum Point?

— Da.

— Locuiam și noi unde locuiai și tu. Oleacă mai încolo.

— Și ce făceau ai tăi?

— Lucrau în dijmă. Ca ai tăi. Lucrau pentru familia Calder.

— Și-ai lu' Hettie?

— P-asta o știi tu mai bine ca mine.

— Nu mai țin minte.

— Păi or lucrat și ei în dijmă la Calder o vreme. Apoi tata lu' Hettie s-o lăsat de asta și și-o cumpărat bucata aia de pământ de lângă Thomson Creek. Familia lu' Hettie o fost luminată.

— Mai trăiește careva?

— Habar n-am, Sport. O fost nevasta ta. N-ați păstrat legătura cu ei?

— După ce ne-am mutat aici, nu. Nu le-o plăcut niciodată de mine.

— Îs duși de mult, Sport. Lasă-i în pace. Din ce țin minte, Hettie era cea mai mică dintre copii. Părinții or murit de mult. Restul probabil or plecat aproape toți din Possum Point. La Chicago sau poate la Detroit. Aici n-or venit, asta știu sigur. Poate că Hettie mai are ceva neamuri pe undeva prin Sud. Poate ceva veri.

Sportcoat a rămas tăcut o clipă.

— Mi-i dor de locurile alea, a spus el în cele din urmă.

— Și mie, Sport. Vrei să mănânci? Nu vrei să torni Kongul ăla în tine pe burta goală.

Sportcoat a deșurubat capacul sticlei de băutură, a ridicat-o, dar s-a oprit cu ea în aer și a întrebat:

— Rufus, ia spune-mi, câți ani aveai când ai venit aici?

— Ce-i asta, Sport? Mă iei ca la concursurile de cultură generală? Aveam patruzeci și șase de ani.

— Io aveam cincizeci și unu, a zis Sportcoat gânditor.

— Io am venit cu trei ani înaintea ta, a spus Rufus. De fapt, io am fost al treilea enoriaș de la Five Ends care-o venit aici din Sud. Primu' o fost frate-meu, Irving. Apoi sora Paul, fiică-sa Edie și bărbat-su. Apoi io și răposata nevastă-mea, Clemy. Apoi o venit Hettie. Sora Paul era deja aici când am venit io și Clemy și Hettie. Tu ai fost ultimul.

— Dă-mi voie să-ntreb. Când ați început să construiți biserica, Hettie ce făcea?

— Pe lângă că se topea de dorul tău? Păi lucra în casă la niște albi în timpul săptămânii. La sfârșitul săptămânii săpa la fundația de la biserică. Eram numa' io și Hettie și Edie, și la început fuseseră numa' ele două. Sora Paul și bărbat-su au făcut și ei câte ceva. Mă rog, sora Paul o făcut. Pastorul Chicksaw, bărbat-su, nu prea se dădea în vânt după săpat. Apoi o venit talianu' cu oamenii lui. Și alții or venit mai

târziu. Neamurile lu' sora Gee. Și părinții Verișoarelor. Da' talianu' o fost ăla care-o pus treaba pe roate. Când o venit el, ne-o eliberat pe noi. Atunci o făcut Hettie grădina aia mare din spatele bisericii, care-i năpădită de buruieni acuma. Voia o grădină mare acolo. Zicea că o să vii tu și-o s-o umpli cu tot felul de verdețuri și cartofi dulci, ba chiar și cu ceva flori speciale, ceva ce se vede și pe întuneric, uit cum le zice…

Sportcoat a simțit cum i se urcă rușinea-n obraji.

— Zorele albe, a spus el.

— Așa-i. Zorele albe. Sigur, tu ai ajuns abia trei ani mai târziu. Și erai bolnav când ai venit. Oricum, cine-avea timp de grădinărit? Și-așa nu crește nimic în New York.

Rufus stătea în picioare lângă Sportcoat, ținând sendvișul în mână.

— Face și urechi sendvișul ăsta până-l mănânci tu. Zi, Sport, îl vrei sau nu?

Sportcoat a clătinat din cap. Îi revenise zgomotul de ciocane care izbeau în creier. Tare-ar fi vrut să se oprească. A scos un suspin și s-a uitat la sticla de King Kong pe care-o ținea în poală. „Băutura", s-a gândit el. „Am ales băutura în loc de zorelele albe."

S-a întins până la brațul fotoliului și a luat capacul. L-a pus cu delicatețe înapoi pe sticlă, l-a înșurubat încet, apoi a luat sticla din poală și a pus-o cu grijă pe jos.

— Unde ziceai că-i sora Paul? a întrebat el.

— În Bensonhurst. Lângă spitalul unde-s Sausage și Deems.

Rufus s-a uitat spre sticla de King Kong.

— Dacă nu bei tu, dă la mine, a zis el.

S-a aplecat și a ridicat sticla, a tras o duşcă zdravănă și apoi s-a întors ca să i-o dea lui Sportcoat.

Dar bătrânul ieșise deja pe ușă și se făcuse nevăzut.

---

47. Imnul Statelor Unite.

21
Mizeria cea nouă

Potts a înconjurat de trei ori cu mașina vagonul de marfă al Elefantului, verificând aleile goale și străzile din apropiere. O făcea atât ca măsură de precauție, cât și pentru a-și anunța sosirea. Începea să se lase seara, iar la ora asta nu prea umblau pietoni pe lângă Blocurile Cause. Nu era cazul să-și facă griji de iscoade. Pe vremuri, chiar și puștii care jucau baseball la docuri își întrerupeau joaca pentru a-l trimite pe unul dintre ei în fugă ca să dea de știre, iar vestea sosirii unui polițist ajungea la cămătari și la mafioții de la jocurile de cărți mai repede chiar și decât cu telefonul.

Astăzi, a observat el, nu era nici urmă de copil la joacă în preajma docurilor dărăpănate și pustii, iar după cum arătau lucrurile, nu se mai jucau de mult timp acolo copiii. Totuși, nu era niciodată o idee bună să-l iei prin surprindere pe Elefant, așa că a făcut exercițiul oricum, înconjurând de trei ori cvartalul înainte să vireze înspre docul unde se afla vagonul. A lăsat mașina să se apropie încet, apoi a oprit-o la ușa vagonului și a lăsat motorul pornit. A rămas la volan câteva minute, așteptând.

Venise singur. N-avea încotro. Erau prea mari bănuîelîle pe care le avea despre Mitch, tânărul lui partener, despre locotenentul de la Șapte-Șase și despre căpitanul de deasupra lui. Nu-i învinovățea că erau puși pe căpătuială. Dacă voiau să urce în ierarhia murdară a șpăgilor, să ciupească un pic de ici, un pic de colo de la clanul de mafioți, să se uite în altă parte în timp ce escrocii își făceau jocurile, asta îi privea. Dar cu trei luni înainte de pensionare, Potts nu vedea niciun motiv să-și riște pensia. Se bucura că rămăsese curat toată cariera, mai ales acum, pentru că un incident ca cel de la cheiul Vitali din urmă cu trei zile putea declanșa un război al drogurilor sau o luptă politică în cadrul departamentului. Ambele erau capcane lângă care niciun polițist în prag de pensie nu-și dorea să se găsească. E de-

ajuns un pas greșit și, până să te dezmeticești, te pomenești rătăcind în sălbăticie, de unul singur, în ultimul hal, întrebându-te unde ți-a dispărut pensia, surescitat la culme de la amfetamină și cafea, așteptându-i pe lingăii de la sindicat să vină să te elibereze, ceea ce era ca și când ai fi așteptat o turmă de crocodili.

„Mizerie", s-a gândit el cu amărăciune, cu privirea ațintită prin parbriz. Cum zisese femeia aia de serviciu frumoasă de la biserică, sora Gee: „Noi doi avem aceeași ocupație. Curățăm mizeria." Chiar era mizerie, s-a gândit el. Și nu orice fel de mizerie. Ieșea acum la suprafață o mizerie nouă. O mirosea, o simțea cum se-apropie și, orice-o fi fost, venea într-un val uriaș. Complexul se transforma, Potts vedea schimbarea peste tot. Era 1969; echipa New York Mets, care pe vremuri făcea de râs Prima Ligă de Baseball, avea să câștige Campionatul Final peste o săptămână. America trimisese un om pe Lună în iulie, iar complexul Cause se ducea de râpă. „1969. O să pronunț decesul", s-a gândit el cu amărăciune. „Ăsta-i anul în care se-alege praful de Cause." Vedea dezintegrarea peste tot: chiriașii bătrâni de culoare care veniseră la New York din Sud cu zeci de ani în urmă se pensionau sau se mutau în Queens; bătrânii bețivi simpatici, vagabonzii, borfașii, prostituatele, pungașii de toate zilele, mărunți și inofensivi, care-i aduseseră pe vremuri râsete și chiar consolare în zilele lungi pe care le petrecuse ca polițist de patrulare și ca detectiv, se tot împuținau și aveau să dispară în curând cu totul, mutați prin alte părți, morți, duși, băgați după gratii. Fetele care-i făceau cândva cu mâna crescuseră și deveniseră mame nemăritate și dependente de droguri. Câteva se apucaseră de prostituție. Copiii care glumeau cu el pe drum spre casă de la școală, scoțându-și tromboanele din toc și suflând o muzică oribilă înspre mașina cu care trecea Potts pe lângă ei când patrula, făcându-l să râdă, copiii ăștia, deci, dispăruseră — autoritățile locale scoteau muzica din școli, așa îi spusese cineva. Copiii care cândva se lăudau cu meciurile lor de baseball deveniseră ursuzi și tăcuți, iar terenurile de baseball se goliseră. Cam toți puștii care pe vremuri îi făceau cu mâna treceau acum pe partea cealaltă a drumului când apărea mașina lui. Schimbarea îl afectase până și pe

vechiul lui prieten, Dub Washington, vagabondul pe care-l culesese de la bordură în nenumărate nopți friguroase. Îl văzuse pe Dub cu două zile în urmă și bătrânul bețiv îi dăduse niște vești groaznice. Îl ridicase pe Dub a doua zi după împușcăturile de pe cheiul Vitali, o chestie de rutină, datoria obișnuită pe care și-o făcea o dată pe lună de a-l duce la sediul măicuțelor Sisters of Mercy de pe Willoughby Avenue, unde binevoitoarele călugărițe catolice îi dădeau de mâncare, îl lăsau să facă duș și apoi îl trimiteau în voia lui. Dub era inofensiv și întotdeauna amuzant, un ahtiat după știrile din oraș: pretindea că e singurul din cartier care citește zilnic *The New York Times*. În ziua aia însă, Potts l-a găsit pe bătrân zguduit și amărât.

— Am văzut ceva nasol, a zis Dub.

— Unde? l-a întrebat Potts.

— Pe cheiul Vitali. Doi babalâci s-au băgat într-o porcărie cât casa.

Dub i-a explicat ce văzuse. Niște puști. O fată care-a tras. Doi bătrâni. Doi tineri. Doi loviți. Un al treilea, poate și al patrulea, căzuseră în port.

— Cine erau? a întrebat Potts.

— Sportcoat era unu', a spus Dub. Hot Sausage era celălalt.

Asta le punea capac la toate, s-a gândit Potts. Ăsta era sfârșitul. Își pierduse două săptămâni căutând informații despre bătrân. Evident, nimeni nu știa nimic. Toți o dădeau la întors. Dar pe Dub te puteai baza să facă rost de răspunsuri. Așa se făcea pe vremuri munca de poliție: un informator vechi, cultivat de-a lungul anilor, care dădea rezultate. Mai rămâneau, desigur, niște necunoscute, dar din ce se vedea, Sportcoat a cules ce-a semănat. Evident. Nu așa se termină întotdeauna poveștile astea? Încercase s-o prevină pe sora Gee.

Rămâneau totuși niște semne de întrebare. Începuse un război al drogurilor? Sau nu era decât o răzbunare, un chip de-al pedepsi pe bătrân și atât? Pur și simplu nu știa sigur.

Îl dusese pe Dub la călugărițe și apoi încercase să continue discuția cu cele două victime internate la Centrul Medical Maimonides din Borough Park. Din motive neclare, solicitarea îi fusese amânată

câteva zile. Se presupunea acum că cea de-a patra persoană care fusese de față la împușcături murise în port, deși cadavrul încă nu apăruse. Fata asasin, dacă asta era, fugise de mult.

„Cartierul ăsta și departamentul ăsta nenorocit se schimbă prea repede pentru mine", s-a gândit el cu amărăciune. „Ambele-s într-o stare mai proastă ca niciodată."

În vechiul Brooklyn, a conchis el, heroina era noua normalitate. Erau foarte mulți bani la mijloc. Fenomenul era de neoprit. Cât va dura până ce drogurile care îi nenoroceau pe negrii din Blocurile Cause se vor răspândi și dincolo de cartier, în restul Brooklynului? Azi era vorba de negrii din Cause și de câțiva italieni de pe străzile învecinate. Mâine însă, s-a gândit…

Era iritat și simțea nevoia să se miște. A deschis portiera mașinii de patrulare și s-a dat jos, lăsând motorul pornit. S-a sprijinit cu un braț de plafonul mașinii și cu celălalt de partea de sus a portierei deschise. Din poziția aceea avea în față vagonul de marfă, docul de care ținea și, la doar o stradă distanță, Biserica Baptistă Five Ends, pe care nu era greu s-o vezi deasupra buruienilor înalte de pe parcela goală de alături. Nu-și dăduse niciodată seama că vagonul de marfă și biserica, ambele situate la marginile părăsite ale Blocurilor Cause, erau practic una lângă alta. Puteai merge direct de la o clădire la alta, atât de aproape erau. Cu toate acestea, țineau de lumi complet diferite. De-o parte era vagonul, care aparținea mândrei familii Elefante — bătrânul Guido, care umbla ca un șontorog, cu un braț și-un picior betegite după atacul cerebral pe care-l suferise în timpul celor doisprezece ani petrecuți la Sing Sing pentru că nu ciripise, apoi Tommy, fiul lui șiret și zgârcit la vorbă, și soția ciudată care cutreiera prin cartier după buruieni. De cealaltă parte, negrii mândri în biserica lor veche și dărăpănată, având-o în frunte pe femeia aceea superbă căreia îi plăcea mizeria. Nu putea să și-o scoată din minte. Sora Gee. Veronica Gee. Până și numele suna minunat. Veronica. Sora Veronica. La fel ca Veronica din Biblie, care i-a dat lui Isus vălul ei ca să-și șteargă fața în timp ce-și ducea crucea spre Golgota. Splendid. Ar fi lăsat-o oricând să-i șteargă fața cu pânza ei. Potts a oftat. Se gândea că o fi la serviciu

acum, iar fața întunecată, nobilă, se apleacă probabil concentrată în timp ce șterge de praf coridoarele frumoasei case din piatră roșiatică de vizavi de Rattigan's sau poate curăță toaleta vreunui țânc răzgâiat sau șterge vreun candelabru și se gândește la toate lucrurile pe care le reprezintă mizeria. „Noi doi avem aceeași ocupație", îi spusese. „Curățăm mizeria."

„Și eu aș avea nevoie de curățenie", s-a gândit. „Dacă aș lăsa-o să mă curețe pentru tot restul vieții, poate-aș avea o șansă la fericire." Dar de ce și-ar bate ea capul cu el?

A trântit portiera mașinii și a pornit spre vagonul de marfă chiar în momentul în care Tommy Elefante ieșea de acolo, cu mâinile în buzunare. Știa că Elefante îl zărise încă de prima dată când trecuse.

— Ce te-aduce la docul meu, Potts? a întrebat Elefante.

— Singurătatea.

— A ta sau a mea?

— Nu te mai plânge, Tommy. Măcar ești bogat.

Elefante a izbucnit în râs.

— Mi se pune un nod în gât când aud așa ceva, Potts.

A fost rândul lui Potts să râdă.

Trei trepte improvizate duceau la ușa unde stătea Elefante, o ușă de dimensiuni obișnuite, tăiată în vagonul de cale ferată. Elefante s-a așezat pe treapta de sus, deasupra lui. Potts a observat și că închisese cu grijă ușa în urma sa. Era clar, s-a gândit Potts, că nu era invitat înăuntru.

Elefante a părut să-i ghicească gândurile.

— Am un Ferrari înăuntru, a zis el, dând din cap către ușa din spatele lui. Numai prietenii apropiați au voie să-l vadă.

— Cum l-ai băgat acolo?

— Cu rugăciuni. Și asigurări. Singurele două lucruri de care are vreodată nevoie un catolic adevărat.

Potts a zâmbit. Întotdeauna îi plăcuse Tommy Elefante. Tommy era ca taică-său, dar cu cuvinte. Tăcut cum era, bătrânul Guido avea și un soi de bunătate sumbră, o onestitate și un simț la umorului pe care Potts le apreciase întotdeauna, cumva în ciuda sa. Amândoi

bărbații, polițistul de pe treapta de jos și mafiotul de pe treapta de sus, priveau înspre port, uitându-se la pescărușii cum ating din zbor apa și se îndreaptă apoi planând spre Statuia Libertății, care strălucea în depărtare în lumina asfințitului.

— Au trecut douăzeci de ani de când nu mi-am mai așezat fundul pe treptele astea, a zis Potts.

— Habar n-am avut c-ai făcut-o vreodată.

— Stăteam mult de vorbă cu taică-tău pe vremuri.

— Alte minciuni mai ai?

— De vreo două ori am reușit chiar să-l fac să-și depășească limita de șase cuvinte pe zi. Ți-am povestit vreodată cum l-am cunoscut?

— Dacă e ceva de povestit, o s-o aud doar din gura ta, a zis Elefante.

— Patrulam de vreo șase ani când mi-au dat în cele din urmă o mașină, a chicotit Potts. Trebuie să fi fost prin 1948. Am primit un pont cum că bătrânul Guido Elefante, contrabandistul nostru local, care tocmai ieșise din închisoare, aștepta un transport ilegal de țigări care-avea să treacă prin vagonul lui de marfă. În noaptea cutare, la ora cutare. Știi cum merg treburile: cumperi țigări ieftine în Carolina de Nord. Le scoți etichetele. Lipești altele. Le vinzi cu profit de cincizeci la sută.

— Serios, așa făceau?

— Au trimis un echipaj ca să-l prindă în flagrant, a zis Potts mai departe, ignorând remarca lui Elefante. Se săturaseră de el, cred. Sau poate nu unsese pe cineva. Oricare o fi fost motivul, aveam trei mașini de poliție și un sergent. Trebuie să fi fost trei sau patru dimineața. Ne-am repezit acolo plini de avânt, cu luminile de pe mașini aprinse, sirene, toate alea. Pe atunci eram tânăr și plin de elan. Entuziast. Încă plesneam de energie după război. Aveam în sfârșit și propria mea mașină de patrulare. „Cu cireașă" se chemau mașinile alea, pentru că aveau o lumină roșie pe acoperiș. Era tare de tot. Ei bine, am spart ușa și n-am găsit nimic. Beznă. Guido trebuie că dormea liniștit acasă. Așa că am plecat. Celelalte două mașini au pornit primele. Eu am luat-o din loc ultimul. Pe vremea aia mergeam

deseori singuri în mașină. Așa că m-am urcat la volan, dar deodată văd un tip care fuge de pe doc. Unde stătuse ascuns, nu știu. Nici măcar nu știu de ce fugea, dar m-am gândit că fuge de mine. Așa că am dat să-l urmăresc cu mașina, dar nici de-a dracului n-a pornit motorul. Nu glumesc. Ăsta-i primul lucru care ți se spune: „Nu opri motorul la mașină". Dar eu m-am ars, că eram începător. Așa că nu le-am zis prin radio celor două mașini din față că este un suspect pe jos. În schimb, am luat-o la goană după individ. Se mișca repede, dar și eu eram tânăr pe vremea aia. Era să-l prind la intersecția dintre Van Marl și Linder, dar a făcut el ce-a făcut de-a prins și mai multă viteză și a reușit să câștige câțiva metri în fața mea. La colțul dintre Slag și Van Marl, l-am ajuns din urmă. Dar, în mijlocul intersecției, nenorocitul se întoarce și îndreaptă un pistol spre mine. Habar n-am de unde l-a scos. Eram mort. Și deodată, de nicăieri, apare un camion care merge cu vreo șaizeci și cinci de kilometri la oră. Zbang — l-a izbit în plin chiar acolo, în intersecție. L-a omorât pe loc. Șoferul a zis: „Nu l-am văzut pe tip. Nu l-am văzut." Avea dreptate. Era întuneric. Individul sărise de nicăieri în intersecție. Șoferul n-avea cum să-l fi văzut. A fost un accident. Totul s-a întâmplat foarte repede. Șoferul își tot cerea scuze. I-am spus că-i în regulă. Ba îi eram chiar recunoscător. Mă rog, am fugit după colț, la cabina telefonică a poliției, ca să cer ajutor. Când m-am întors, camionul dispăruse. Nu ne-a rămas decât să-l culegem pe individ de pe caldarâm și să-i chemăm pe băieții de la morgă. Ei bine, peste vreo încă șase luni, mă trimit iar aici ăia de la secție, zicând că l-au prins pe Guido ăsta că transportă niște tractoare sau așa ceva. Așa că vin din nou în viteză aici, singur de data asta. Dar în loc de transportat rahaturi, văd un încărcător mare cu cupă frontală acolo unde ai tu acuma depozitul. Un tractor mare, care sapă și scoate pământ, cu un individ la butoane. Numai o mână și-un picior le avea bune. Mă apropii și mă uit în cabină. Era tipul de la volanul camionului din seara aia. „Tu ești șoferul camionului!" i-am zis. Tipul nici n-a clipit. „Nu l-am văzut pe individul ăla", a zis el. „Dacă nu ți-ai fi oprit motorul, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate alea." Potts a chicotit. „Cred că ăsta a

fost unul din singurele două sau trei lucruri pe care mi le-a zis Guido vreodată."

Elefante a încercat să-și reprime un zâmbet, dar n-a reușit.

— Mulți sfinți pornesc cu stângul, dar sfârșesc bine.

— Vrei să zici c-a fost un sfânt?

— Nu, deloc. Dar odată ce vedea o față, n-o mai uita. Și era loial. Nu-s și sfinții loiali?

— Apropo de sfinți, a zis Potts, arătând înspre Biserica Five Ends. Știi pe cineva de-acolo?

— Îi văd din când în când. Oameni de treabă. Nu deranjează pe nimeni niciodată.

— Țin minte că o femeie de-acolo s-a înecat în port acum vreo doi ani.

— O femeie de treabă. A ieșit să înoate. Nu poți să nu-i dai dreptate, serios.

— Asta s-a întâmplat după ce-am fost transferat la O Sută Trei din Queens, a spus Potts.

— N-am aflat niciodată cum s-a terminat filmul ăsta, a zis Elefante.

— Nu s-a terminat bine.

— De ce?

Potts a tăcut o clipă.

— Ies la pensie în trei luni, Tommy. O să scapi de mine.

— Și eu.

— Cum așa?

— Nu contează. Îmi fac și eu bagajele cam tot pe-atunci. Chiar mai repede dacă pot. Vând locul ăsta.

— Ai dat de bucluc?

— Nici vorbă. Mă retrag.

Potts a rumegat vestea preț de un minut lung. S-a uitat peste umăr la Elefante. Era tentat să întrebe „Din ce te retragi?". De câte ori nu auzise infractori declarând că se retrag. Dar Elefante era altfel. Contrabandist, da. Eficient, da. Dar un infractor periculos? Potts nu mai știa sigur ce înseamnă asta. Elefante era posac, inteligent,

imprevizibil. Niciodată nu transporta de două ori același lucru într-o perioadă scurtă de timp. Nu părea niciodată să se lăcomească. Nu trafica droguri. Ținea depozitul și făcea transporturi normale de la vagonul de marfă ca să-și acopere urmele. Și el ungea polițiști, la fel ca restul, dar din instinct de supraviețuire și, în orice caz, Potts trebuia să recunoască, cu decență. Îi ghicea de la o poștă pe polițiștii tineri și hămesiți, ca și pe cei curați. Nu le întindea niciodată capcane polițiștilor și nici nu-i încolțea pe cei care luau șpagă. Rareori cerea favoruri. Pentru el totul era o afacere. Era suficient de deștept ca să nu încerce vreodată să-l ungă pe Potts sau pe vreunul din cei câțiva polițiști cinstiți pe care-i știa Potts la secția Șapte-Șase. Asta spunea multe despre Elefante.

Și totuși, Elefante era membrul unui clan mafiot care se făcea vinovat de niște lucruri teribile. Potts se tot chinuia să-și dea seama care e diferența dintre o lume nedreaptă și una teribilă. Îl nedumerea să se gândească la asta. Care era diferența dintre un individ care fura douăsprezece frigidere și le vindea cu cinci mii de dolari și unul care vindea frigidere de cincizeci de mii de dolari și schimba codul fiscal ca să poată să câștige optzeci de mii? Sau un nenorocit de traficant de heroină care distrugea familii întregi? La care să te faci că nu vezi? Sau la niciunul? „Ar trebui să fiu struț", s-a gândit el cu amărăciune. „Că nu-mi mai pasă. M-am îndrăgostit de-o femeie care se luptă cu mizeria. Și ea habar n-are ce-i în inima mea."

Printre spinii gândurilor, l-a văzut pe Elefante că-l privește cu atenție.

— Aud tot timpul indivizi care zic că se retrag, a zis el în cele din urmă.

— De la mine n-ai mai auzit-o.

— Ți-e greu? a întrebat Potts. Cu toate schimbările de pe-aici?

Sprânceana Elefantului a tresărit aproape imperceptibil.

— Puțin, da. Și ție?

— La fel. Dar în meseria mea oamenii chiar ajung să se retragă.

— Și într-a mea.

— Cum? Cu picioarele înainte?

Elefante a zâmbit din colțul gurii.

— Ce vrei de la mine, Potts? Te-aștepți să mă doară pleoapele de la prea mult clipit? Vreau să mă las. Am obosit. Am muncit toată viața. Știai că stejarul nu face ghinde până la cincizeci de ani?

— Deci vrei să fii stejar?

— Vreau să fiu un tip la care nu vin toți polițiștii de la Șapte-Șase de două ori pe an, ca la dentist.

— Am venit pentru c-am auzit că vrei să mă vezi.

— Cine ți-a zis? Eu nu te-am chemat.

— Nu ești singurul care are cârtițe la Șapte-Șase, Tommy. Dar dacă tu ești Tarzan, eu sunt Jane. Am un caz despre care aud tot felul de lucruri pe care nu le înțeleg. Sper să m-ajuți să le lămuresc.

— Chiar despre un caz e vorba?

— La dracu', doar pentru că toată lumea de la secție vrea să-i dea în cap vecinului pentru o bucată de pâine nu înseamnă că și eu sunt la fel ca ei. Da, chiar despre un caz e vorba. Ultimul meu caz, dacă am noroc. Am venit să-ți vorbesc pe șleau. Poate reușești să-mi lămurești niște lucruri. Poate reușesc și eu să fac asta pentru tine. Îți sună bine? Poate reușim apoi să ne retragem împreună.

— Avem interese opuse, Potts. Cum anume mă retrag eu nu te privește. Dar mă retrag. Ți-am spus prea multe deja.

— Nu face pe deșteptul. Știam deja prea multe.

— Nu fac pe deșteptul. În meseria mea, necazurile își fac drum în viața ta pe nesimțite și te iau prin surprindere ca datoriile vechi. Așa că ajungi la o înțelegere cu indivizii care nu te înjunghie pe la spate și speri că restul la care ai datorii sunt amnezici. Așa merg lucrurile. Dar unde interesele noastre coincid, sunt interesat să colaborăm.

— Rezonabil.

— Deci care-i treaba?

— Am un puști omorât la cheiul Vitali. Și doi răniți. Și un bătrân care-a spălat putina.

— Cine-i tipul?

Potts s-a uitat la Elefante.

— Dă-o-ncolo, Tommy.

— Nu ți-a trecut deloc prin minte că poate nu-l cunosc?

— Lucrează pentru maică-ta, ce naiba.

Elefante a oftat.

— Hai, las-o baltă, da? Doar o cunoști. E la fel ca atunci când ai început tu să-ți bagi nasul pe aici. Cutreieră parcelele alea goale și orice nu miroase a rahat pe băț, smulge de-acolo și-mi înfige mie în grădină.

— Și ce-i rău în asta?

— Vezi și tu cartierul. Nu mai ești în siguranță aici.

— Nici măcar ea?

— Nu-i știu pe oamenii ăștia noi, Potts. Și nici pe tipul de care zici.

— A fost la tine în casă!

— Ba nu. A fost în grădină. Câteva luni. Poate trei luni. O dată pe săptămână. Înfigând plante în pământ. Un bătrân. Își zice Diaconul. I se spune Sport Jacket sau ceva de genul ăsta. Se pricepe la plante. Poate să crească orice. L-au folosit o grămadă de familii de pe strada mea.

— Atunci ce treabă are să-i vâre lui Deems un glonț în piept?

— Habar n-am, Potts. Asta voiam să te întreb și eu pe tine.

— Parcă ești un tip de-ăla de la o conferință de pace, Tommy, a zis Potts exasperat. Ești plin de întrebări fără răspuns.

— Și-ți spun că nu-l cunosc pe tip. Abia dacă am schimbat câteva vorbe cu el în trei luni. Lucra în grădină. Creștea buruienile pe care îi zicea maică-mea să le crească. Primea niște bani de la ea și o ștergea. E un bețiv. Unul din ăia care mor la douăzeci de ani și sunt îngropați la optzeci. E-un tip religios. Diacon la biserica aia de-acolo.

— Ce face un diacon? a vrut să știe Potts.

— Ești al doilea care mă întreabă săptămâna asta. De unde dracu' să știu? Cântă osanale, poate, sau ține predici la măgari, sau doarme ca melcul, sau îi curg balele în timp ce strânge donațiile la biserică și împarte cărțile de imnuri.

— Deci bea și cultivă ierburi și se duce la biserică, a zis Potts. Până-acum parcă-i catolic.

Elefante a izbucnit în râs.

— Mi-a plăcut întotdeauna de tine, Potts. Deși mi-ai fost ca un junghi în coastă.

— Cum adică am fost? s-a mirat Potts.

— Ai zis că te retragi.

— Așa e.

— Poate-mi faci și mie o favoare atunci. Că și eu mă retrag.

— Minți, exagerezi sau ești doar foarte ambițios?

— Dacă-ți spun, chiar o fac!

— Dacă încerci să te folosești de scuza asta ca să te scoți din cine știe ce groapă pe care singur ți-ai săpat-o, n-o să-ți meargă cu mine, Tommy! Aud de-astea tot timpul.

— Dar nu de la mine.

Potts n-a mai zis nimic. Elefante părea să vorbească serios.

— Cu mâna pe inimă îți zic, Potts. Mă las. Maică-mea a adunat câțiva ani în spinare. Și acum mă străduiesc... mă... știi să ții un secret? O să-ți înveselească ziua. Mă mut în Bronx.

— Pentru ce? Au o echipă de baseball de tot rahatul.

— Asta mă privește. Dar nu vreau să las datorii în urmă. Vreau să-mi închei socotelile înainte să ies. Știi cu cine lucrez. Știi cum sunt ei.

— Dacă pentru asta-ți faci griji, trebuia să-ți alegi prieteni mai buni. Că veni vorba, amicul tău, Joe Peck, a dat de bucluc.

Elefante a rămas tăcut o clipă.

— Porți microfon? a întrebat el.

Potts a pufnit.

— Singurul fir pe care-l port e sârma pe care mi-o vâră căpitanu-n cur. Mă urăsc la Secția Șapte-Șase. Uite care-i adevărul, Tommy, faci ce vrei cu el: dacă ești polițist, fii polițist. Dacă nu, atunci fii un plicticos de modă veche ca mine. Sau fii un nemernic, ca Peck. Sau ca unul dintre traficanții ăștia de droguri care le vând mizerii puștilor. Altă cale nu există. Cei din clanul Gorvino sunt așa de ocupați să le vândă droguri negrilor cu o mână și să salute steagul cu cealaltă, că nici nu văd ce-i așteaptă. Copiii lor vor deveni dependenți de droguri. Să vezi numai. Crezi că negrii de pe-aici sunt tâmpiți? Au

arme și le plac și lor banii. Nu mai e ca pe vremuri, Tommy. Nu mai e cum a fost.

Potts a simțit cum îl cuprinde furia și a încercat să și-o controleze.

— Nu plec ca bătrânii dinaintea mea, a zis el. Furioși și înverșunați și futuți.

A aruncat o privire înspre biserică și s-a gândit din nou la sora Gee. Părea departe în acel moment. Un vis rătăcit. Apoi a zis-o.

— Cred că-i o femeie, a spus el. Nu grădinarul tău. Dac-aș fi în locul tău, m-aș muta în Bronx pentru o femeie.

Elefante n-a răspuns.

Potts a schimbat subiectul.

— Împușcăturile de pe chei. Știi ceva despre fata aia?

Elefante a clătinat din cap.

Potts a oftat.

— Știu un vagabond bătrân pe-acolo, care-și face veacul pe lângă fabrica de vopsele de pe cheiul Vitali. Trăiește acolo, practic. Sigur îl știi. Îl cheamă Dub.

— L-am mai văzut.

— În seara cu pricina, bătrânul Dub dormea încercând să scape de mahmureală, chiar sub fereastra de la parter, luptându-se pentru loc cu șobolanii. L-au trezit niște voci de pe chei. A tras cu ochiul pe geam și a văzut ce s-a întâmplat. A văzut toată tărășenia. L-am ridicat a doua zi pentru vagabondaj și ca să facă duș. Pentru o sticlă de vin de patru dolari, mi-a zis tot ce-a văzut.

— Era bun vinul?

— Ăia patru dolari au fost din buzunarul meu. Al naibii de bun vinul.

— Atunci a meritat cheltuiala.

Potts a oftat.

— Acum c-am ciripit ce știam, tu ce-ai de dat la schimb?

— Nu pot să fac una ca asta, Potts. Nu mă deranjează să mă scap de câteva scrupule ca să-mi câștig existența, dar statul de vorbă cu un polițist poate să-l dărâme pe om. Și nu de bătrânețe.

— Am înțeles. Dar dă-mi voie să te întreb ceva. Este un negru în Bed-Stuy. Deștept tipul. Moon îl cheamă. Bunch Moon. Îți spune ceva?

— Poate.

— Cei din clanul Gorvino știu și ei numele?

— Așa ar trebui, a răspuns Elefante.

Potts a dat din cap. Era suficient. Și-a pus chipiul înapoi pe cap.

— Dacă vrei să te lași de meserie, ăsta-i momentul. Pentru că după ce se pun în mișcare lucrurile, n-o să fie frumos.

— Deja s-au pus în mișcare, a zis Elefante.

— Vezi? Ți-am spus eu că n-o să fie frumos. Dar fata e.

— Care fată?

— Nu face pe prostul, Tommy. Îți întind o mână. E o fată. Negresă. O asasină. Una bună. Lucrează pe bani. E venită din alt oraș. Asta-i tot ce știu. Arată bestial. Și are nume de bărbat. Și de tras cu arma tot ca un bărbat trage. Amicul tău Peck ar trebui să aibă grijă. Bunch Moon e ambițios.

— Cum o cheamă?

— Dacă ți-aș spune, m-aș urî mâine dimineață. Mai ales dacă trebuie s-o scot din apele portului.

— N-am eu treabă cu nicio fată. Oricum, ce-i într-un nume?

Potts s-a ridicat. Întrevederea luase sfârșit.

— Când te retragi în Bronx, îmi trimiți și mie o vedere de-acolo, Tommy?

— Poate. Ce-o să faci când ieși la pensie?

— Mă duc la pescuit. Dar tu? a vrut să știe și Potts.

— Eu o să fac covrigi.

Potts și-a înăbușit un zâmbet.

— În caz c-ai uitat, ești italian.

— *Grazie*, dar de când e asta o piedică? a zis Elefante. Mă bucur și eu de ce pot. Așa e când te retragi și încă respiri. Fiecare zi este o lume nouă.

Potts s-a uitat înspre Biserica Baptistă Five Ends, care se vedea mai încolo pe stradă. Luminile erau aprinse. De departe se auzea un

cântec. Corul era la repetiții. S-a gândit la femeia frumoasă care stătea în strana corului, în primul rând, legănându-și cheile în mână în timp ce cânta. A oftat.

— Înțeleg, a zis el.

22
Delphi, numărul 281

Casa de piatră roșiatică de la numărul 281 de pe Delphi Street, lângă colțul cu Cunningham Avenue, stătea cocoșată și singură, flancată de parcele năpădite de buruieni. Era un loc perfect de apărare. Înăuntru, la etaj, Bunch Moon stătea lângă o fereastră, uitându-se în jos la stradă. De acolo, putea să vadă pe oricine venea de după colț. Copiii se jucau în carcasele mașinilor de pe drum. Era o zi neobișnuit de caldă de octombrie, iar puștii deschiseseră din nou hidrantul de incendiu. Și-a propus să țină minte să-și tragă mai târziu camioneta rablagită până la hidrant și să le dea ocazia copiilor să facă niște mărunțiș spălându-i-o. Pusese ochii pe vreo doi care erau aproape buni de angajat.

A deschis geamul și a tras cu ochiul afară, uitându-se la dreapta, apoi la stânga, apoi din nou la dreapta. Dreapta nu punea nicio problemă. Vedea cale de câteva cvartale, tocmai până la Bedford Avenue. La stânga era mai dificil. În capăt, Delphi Street dădea într-o stradă perpendiculară. Își dorise o casă pe o stradă înfundată. Dar când venise să caute un loc de întâlnire secret în cvartalul acela pustiu, dăduse peste atât de multe case părăsite și oblonite cu scânduri, încât avusese de unde alege și hotărâse că zona avea să fie numai bună. Alesese casa de la numărul 281 pentru că avea o vedere mai bună decât oricare alta asupra mașinilor care se apropiau. În dreapta putea vedea la câteva străzi distanță pe oricine se apropia dinspre Bedford. În stânga, strada cotea în dreptul unei parcele lăsate pârloagă, plină cu buruieni, și mai erau câteva case dărăpănate în stânga intersecției, pe care nu le putea vedea. Pe partea dreaptă a intersecției se afla un depozit abandonat din care nu vedea decât o parte. Cine se apropia pe acea stradă lăturalnică dinspre dreapta, dacă venea cu mașina, era la vedere cam trei metri înainte să vireze pe Delphi Street și să se poată repezi în sus pe treptele casei lui. Nu era

ideal, dar mergea. Un post de observație mai bun n-avea cum să obțină fără să atragă atenția polițiștilor. Rareori venea cu mașina; de obicei lua metroul. Purta întotdeauna o uniformă MTA[48], așa că vecinii care-l vedeau intrând și ieșind credeau că lucrează pentru societatea de transport public. Puțini din echipa lui sau dintre angajații care îi gestionau transporturile de heroină brută știau despre 281. Era un loc sigur. Totuși, nu-și putea permite să nu fie precaut. Stând la fereastră, s-a uitat îndelung în ambele direcții.

Când a fost mulțumit, și-a tras capul înăuntru și a închis fereastra. S-a așezat la masa din sufragerie, a aruncat ochii peste titlurile din *The New York Times*, *Daily News* și *Amsterdam News* care se aflau în fața lui și apoi a ridicat privirea spre tânăra drăguță care ședea la celălalt capăt al mesei. Ea își examina unghiile.

Haroldeen, Regina Morții, stătea în același loc unde șezuse nenorocitul de Earl, turnătorul ăla josnic și pămpălău, cu mutra lui de plângăcios. Își aranja unghiile cu o pilă. I-a venit s-o înjure, dar s-a stăpânit și a întrebat-o:

— Cum ai ajuns aici?

— Cu autobuzul.

— Mașină n-ai?

— Nu conduc.

— Păi și în Virginia cum te descurci?

— Mă privește.

— Ai dat-o-n bară urât de tot. Știi asta, nu?

— Am făcut tot ce-am putut. A fost inevitabil ce s-a întâmplat.

— Nu de-asta te plătesc.

— O să repar ce-i de reparat. Am nevoie de bani. Vreau să merg la facultate.

Bunch a pufnit.

— De ce-ți irosești talentul?

Haroldeen i-a încasat remarca în tăcere, fără să se oprească din pilit. Bunch omisese să menționeze că profitase de celelalte „talente" ale ei pe când ea avea paisprezece ani și trăia pe o stradă la fel ca asta

împreună cu mama ei, cărând tot ce aveau în cărucioare de cumpărături dintr-un loc în altul.

— Ușa de la subsol dă în curtea din spate, a continuat el. La capătul gardului, dacă împingi, este o poartă. Pe-acolo pleci de-aici.

— Bine, a încuviințat Haroldeen.

— Unde stai?

— Cu maică-mea, în Queens.

— Nu-i o mișcare deșteaptă. Pentru o studentă.

Haroldeen își vedea de unghii în tăcere. A constatat în sinea ei că Bunch omisese să menționeze că maică-sa amesteca heroină cu bicarbonat de sodiu, făină și apă într-una dintre casele lui de prelucrare din Jamaica, în Queens. Bunch își închipuia că ea nu știe. Își închipuia, de asemenea, că Haroldeen nu știe că pe vremuri, când maică-sa era tânără, profitase și de „talentele" ei. Dar, s-a gândit ea cu amărăciune, numai așa supraviețuise. Prefăcându-se că nu știe. Prefăcându-se că-i proastă. O frumușică proastă. S-o ia dracul de prefăcătorie. Se săturase.

— O să fac contabilitate.

Bunch a izbucnit în râs.

— Mai bine ai învăța să mulgi o cămilă. Nu se fac bani din contabilitate.

Haroldeen n-a zis nimic. A scos o sticluță de lac din poșetă și a început să-și facă unghiile. Nu-i picase bine sarcina de a-i omorî pe puștii ăia doi. Nu erau bărbați în toată firea și învechiți în rele, cum era Bunch, bărbați care știau regulile jocului și care îi făcuseră atât de mult rău pe când era tânără și frumoasă peste vârsta ei, cu păr lung și piele ciocolatie și picioare groase, și umbla de ici colo cu mama ei timidă și blândă, care, după moartea lui taică-său, se căra cu lucrurile după ea în căruciorul de cumpărături, lăsându-i pe bărbați s-o strângă de țâțe pentru douăzeci și cinci de cenți și pe traficanții de prafuri s-o folosească pe Haroldeen de curvă și momeală ca să pună la cale jafuri de droguri. „Bunch ne-a salvat", îi plăcea maică-sii să zică. Dar așa gestiona ea durerea. Fiica le salvase, de fapt, și o știau amândouă. Asistenta socială care le ajutase o spusese cel mai bine. Haroldeen îi

citise raportul după ce femeia plecase din New York. „Fiica a crescut-o pe mamă, nu invers“, scrisese ea.

Salvarea însă a venit cu un preț. Haroldeen își pierduse până la ultimul fir pleata minunată pe care o moștenise de la chipeșul său tată dominican și de la frumoasa negresă care-i era mamă. La douăzeci de ani, chelise complet. Pur și simplu i-a căzut părul într-o bună zi. Haroldeen a pus-o pe seama vieții grele pe care o dusese. Acum purta perucă și haine cu mâneci lungi care să-i acopere spatele, umerii și brațele, arse în timpul unei alte misiuni care se terminase tare rău, cu doi ani înainte. Acum nimic nu mai era sigur, în afară de frumosul ei apartament din Richmond și de medicamentele pe care le înghițea uneori noaptea ca să-și alunge din vise urletele bărbaților pe care-i omorâse. Erau niște ticăloși toți — săreau unii la alții cu torțe de sudură, se ardeau cu fiare încinse și își turnau Clorox în ochi ca să primească droguri; își puneau iubitele să facă lucruri groaznice, să și-o tragă cu patru sau cinci sau opt tipi pe noapte, își puneau femeile să facă flotări deasupra unor căcați de câine pentru o doză de heroină până ce, epuizate, fetele cădeau în ei, spre amuzamentul bărbaților. Ăștia erau bărbații pe care-i primise maică-sa în viața ei. Stătea cu maică-sa dintr-un soi de datorie mai degrabă decât altceva. Îi cumpăra câte ceva de-ale gurii, îi mai dădea niște bani. Dar cele două abia dacă-și mai vorbeau.

— O să fac destui bani din contabilitate. Sunt econoamă din fire.

— Ce mai face maică-ta? s-a interesat Bunch.

De parcă nu știa, s-a gândit Haroldeen. A ridicat din umeri.

— Ce-are sula cu prefectura?

— Vorbești deja ca o studentă. Știi și să-ți numeri degetele de la mâini și de la picioare?

Haroldeen a părut că se gândește profund la această remarcă, după care a zis:

— Trebuie să plec peste două zile. Termin până-atunci. Apoi plec acasă.

— Care-i graba?

— Am ceva de făcut în Richmond.

— Ce anume?

— Eu nu te-ntreb de ale tale, a spus ea.

— Eu sunt ăla care plătește.

— Încă n-am văzut niciun sfanț, i-a întors-o ea. Nici măcar pentru biletul de tren.

Bunch și-a împins scaunul de la masă.

— Ești al naibii de slobodă la gură pentru cineva care-a futut o treabă așa de nasol.

Haroldeen și-a mușcat buza de jos.

— Babalâcii ăia doi au apărut din senin.

— Te plătesc să te descurci și când apar probleme din astea.

— Am zis c-o s-o rezolv. Pe cuvânt.

Bunch a oftat. Ce mai putea face ca să nu se ducă naibii totul — sau, mai rău, să nu se întoarcă lucrurile împotriva lui? Se dăduse de gol față de Peck acum, asta era clar.

— Ești sigură că nu mai era nimeni pe chei?

— N-am mai văzut pe nimeni. Numai cei doi pușți și cei doi bețivi bătrâni.

— Și lumea din piață? De la steag. Ei te-au văzut, nu? Ai fost o săptămână întreagă acolo ca să-i iei urma lui Deems.

— Oricum nu mă-ntorc acolo. O să mă ocup altundeva de Deems și de bătrân.

— Da' cin' te crezi, Agentul 007? Ce-o să faci, o să te deghizezi? Deems e în spital. Și bețivul ăla bătrân am auzit c-a dispărut.

— Ți-am zis, o să mă ocup de asta într-altă parte.

— Unde anume? Și cum pot să fiu sigur?

Haroldeen a rămas tăcută, cu fața împietrită. Bunch trebuia s-o recunoască — era cea mai frumoasă stană de piatră pe care-o văzuse vreodată. O frumusețe rece și dată dracului. Nu știai niciodată la ce te uiți. Când făcea pe capricioasa, când se transforma într-o adolescentă isteață și inocentă. Era descoperirea lui cea mai grozavă. Auzise un zvon cum că atunci când făcea sex lătra ca un câine. Și-o amintea vag din anii lui de nebunii, pe când își croia drum spre vârf, dar trecuse mult de-atunci și ea era foarte tânără pe vremea aia. Cât să fi avut,

vreo paisprezece sau cincisprezece ani? Pe-atunci nu lătra ca un câine. Și-ar fi amintit așa ceva. Nu zicea nimic. Nu scâncea, nu gemea, nu-și lăsa nici respirația să-i scape. Încă de mică, fetița aia drăguță cu trăsături plăcute era tare ca o stâncă pe dinăuntru. Acum, la douăzeci și nouă de ani, arăta de douăzeci, deși dacă o priveai cu atenție, ridurile din colțurile ochilor și de la urechi sugerau că ar putea avea douăzeci și trei sau poate chiar douăzeci și cinci. Să fi trecut atâta timp de când se dăduse la ea? Paisprezece ani? Nu-și mai amintea.

Haroldeen a făcut un semn din cap spre ziarele care stăteau pe masă în fața lui.

— Când termin, o să afli din ziare. Dar îmi trebuie bani.

— N-ai terminat încă.

Ea i-a aruncat o privire și aerul îmbufnat pe care-l avea când vorbise despre facultate i-a dispărut de pe chip. S-a instalat în schimb o răceală sumbră, iar Bunch s-a felicitat în gând că insistase să se întâlnească într-un loc sugerat de el. Fără îndoială că-i studiase acest refugiu și probabil presupusese că el era în siguranță aici și ea nu, că avea întăriri, că era înconjurat de oamenii lui, care se găseau toți pe-aproape, dar pe care ea nu-i putea vedea. Goliciunea încăperii o avertiza că pericolul nu era departe, căci moartea înseamnă martori și cu cât mai puțini martori, cu atât mai bine. Ea pricepea, Bunch n-avea nicio îndoială, că goliciunea acestei încăperi dintr-o casă veche din Bed-Stuy, tarlaua lui, însemna că viața ei este în pericol, nu a lui, deși adevărul era că nu existau întăriri. N-avea pe nimeni în jurul casei de la numărul 281 de pe Delphi Street, nici pe stradă, nici în mașini, nici prefăcându-se că-s vecini, nici trecând la volan prin dreptul ușii de la intrare. Numărul două sute optzeci și unu de pe Delphi era un loc sigur pentru că era secret. Nu-și dădea seama dacă ea intuise acest lucru, dar a hotărât că nu contează. Haroldeen voia doar să-și capete banii și s-o șteargă cu primul tren, ceea ce și el ar fi vrut dacă ar fi fost în locul ei. Oricum, avea un revolver pe scaunul de alături. Nu mai avea nevoie și de alți ochi care să-l pună în același loc cu Haroldeen, Regina Morții, nu după ce Earl o dăduse în bară așa de rău.

Aflase că Earl e turnător dintr-un noroc chior, numai fiindcă să întâlnise din întâmplare cu un polițist de culoare de la Secția Șapte-Șase, care-i spusese: „Ai face bine să fii cu băgare de seamă". Știrea aproape l-a dărâmat. Avusese încredere în Earl mai mult decât în oricine altcineva. Ce-l făcuse pe Earl, care avusese coaie cândva, atât de temător? O fi fost gândul de-a distruge rețeaua de distribuție a lui Joe Peck și poate de a-l elimina pe Peck însuși și de a se descurca pe cont propriu? Pentru că Joe Peck era alb? Sau or fi fost aiurelile alea bisericești care-l obsedau atâta? „De ce s-o fi temând omul de culoare atât de mult de omul alb?" s-a gândit el cu amărăciune. „Ce-o fi în sufletul lui de-i așa?" Aiurelile alea bisericești trebuie să fi fost de vină.

— Tu mergeai la biserică și credeai în Isus când erai mică? a întrebat-o el pe Haroldeen.

— Ce să-ți spun! a pufnit ea.

A cântărit-o o clipă din priviri — căutătura feroce, ochii lucioși, chipul care putea să se îmblânzească cât ai bate din palme, ispitindu-te să ai încredere, numai ca apoi să se facă stană de piatră.

— Mi-ar prinde bine să am zece ca tine, a spus el.

— Ce-ar fi s-o plătești pe asta una?

— Îți dau jumătate acum. Plus biletul de tren. Cealaltă jumătate când termini.

— Cum o să capăt cealaltă jumătate?

— Cu poștalionul. Poșta de noapte. Cum vrei.

— Chiar așa proastă par?

— Îi aduc eu. Vin cu mașina.

— Nu, mulțumesc.

— De ce? Virginia nu-i așa departe. Asta dacă nu locuiești cumva într-unul din locurile alea unde pe preș scrie în engleza veche și unde nu le place să apară negri. În cazul ăsta o să mă prefac că-s lăptarul. Sau grădinarul. La grădinari cred că te pricepi.

Ea s-a încruntat.

— Parcă ziceai că nu știi prea multe despre ce s-a întâmplat.

— Rateurile se-aud până departe, soro.

— Bine. Dă-mi jumate acum. O să-ți zic unde să trimiți restul după ce termin.

— Sunt în rahat până-n gât acum din cauza ta. Joe Peck îmi suflă-n ceafă. O să-mi vâneze toți oamenii. O să se folosească de negrii lui gen Unchiul Tom ca să-i convingă pe-ai mei să lucreze pentru el.

— Eu o să rezolv partea mea, a zis ea. Mai mult de-atât n-am ce să-ți spun.

Bunch s-a ridicat. S-a dus la fereastră, vorbind cu spatele la ea.

— Asta e ultima dată când fac afaceri cu tine, a zis el.

S-a uitat pe geam afară și a observat o motocicletă care trecea încet pe stradă, urmată de o mașină sport. Veneau însă din dreapta, din partea sigură, la vedere. Nu pe străduța laterală, așa că nu era niciun pericol. Cu toate acestea, s-a întrebat: oare mai văzuse vreodată vehiculele astea? A hotărât să se uite dacă dau roată cvartalului și a văzut că motocicleta semnalizează înainte să ajungă la colț, dar fata vorbea din nou, așa că s-a întors.

— Unde mi-s banii? a întrebat ea.

El a dat din cap înspre ușa sufrageriei.

— Jos. Lângă ușa din spate e un dulap.

— Unde-i ușa din spate?

— Crezi că i se zice ușa din spate pentru că-i în față?

— E ușa din spate de la subsol sau ușa din spate de la parter?

Asta l-a făcut să plece de la fereastră. S-a îndreptat repezit către ușa sufrageriei și a arătat în jos, spre trepte. Se aflau pe palierul de la etaj.

— Du-te până jos în beci. Ieși pe ușa din spate a beciului. Nu ieși pe ușa din față a beciului. Nu ieși nici pe ușa din față de la parter. Du-te la ușa din spate din beci. Lângă ușa asta din spate se găsește un dulap. Deschide sertarul de sus. O să găsești un plic acolo. În plic e jumate din sumă. Și bani pentru biletul de tren.

— Bine.

— Ne-am înțeles cine-i cine?

— Deems și Diaconul. Și celălalt tip.

— Care celălalt tip?

— Moșul care era cu Diaconul.

— N-am zis nimic de nici un al treilea tip. Nu te plătesc pentru al treilea.

— Mi se rupe, a zis ea. M-a văzut.

A coborât rapid și cu îndemânare. Bunch s-a trezit că-i admiră spatele și că simte o urmă de regret. Treptele scârțâiau de obicei, dar ea s-a strecurat ca o fantomă, tăcută și rapidă, abia făcând zgomot. Fata aia, s-a gândit el, avea talente. S-a hotărât s-o urmărească de la fereastra din spate, ca să se asigure că n-o vede niciun vecin ieșind din curte — n-o mai voia în preajmă. Și-a amintit apoi de mașina sport pe care-o văzuse pe fereastra din față și s-a dus iute să verifice. Plecase. Era în regulă.

La ușa din spate a subsolului, Haroldeen a găsit dulapul și a scos plicul. Era beznă, așa că l-a ridicat în dreptul unei aschii de lumină de la un gemuleț de sus, de la nivelul parterului, ca să-i verifice conținutul, apoi l-a vârât rapid în blugi. După aceea s-a descălțat, a urcat treptele două câte două până la parter, a descuiat ușa din față și pe urmă a fugit înapoi la subsol, s-a încălțat, a ieșit pe ușa din spate și a pășit afară.

Curtea era plină de vechituri și gunoaie și năpădită de buruieni. A început să-și croiască drum printre toate cu încetineală, ca și când n-ar fi fost sigură încotro merge, și la un moment dat și-a ridicat ochii.

Așa cum se aștepta, Bunch o privea dușmănos pe fereastra deschisă de la etaj.

Asta era tot ce voia să vadă. S-a întors și a luat-o la fugă către poarta din spate, cât putea ea de repede, sărind peste grămezile de gunoaie care i se ridicau în cale și îndreptându-se spre gard cu toată viteza.

De la etaj, Bunch a văzut-o repezindu-se spre poartă; în același timp a auzit tunetul unor pași pe scări, și imediat i s-au strâns mărunțaiele de groază. A aruncat o privire înspăimântată spre scaunul de lângă cel pe care stătuse, care se afla acum la prea mulți metri de el și unde se găsea pistolul. Încă se uita când ușa s-a dat de perete și Joe

Peck a năvălit înăuntru cu un revolver în mână, urmat de alți doi bărbați, unul cu o pușcă de vânătoare.

Chiar înainte să ajungă la poartă și să-i răsune în urechi bubuitul împușcăturilor, Haroldeen a auzit urlete și i s-a părut că distinge glasul cuiva țipând: „Curva dracului!".

Dar nu era sigură. A ieșit pe poarta din spate și dusă a fost.

---

48. MTA, Metropolitan Transit Authority, este compania de transport public din New York.

23
Ultimele toamne

În cea de-a treia zi petrecută în spital, Deems s-a trezit cu brațul în ghips și cu obișnuitul bâzâit dureros din urechi, care-i dădea furnicături și-i trimitea sângele la cap. Patul de spital era ușor înclinat, ca să nu poată să se întoarcă pe umărul stâng și să-și agraveze rana. Nu c-ar fi făcut-o. De fiecare dată când se apleca în partea aia, durerea care-i traversa spatele și-i cobora pe spinare era atât de puternică, încât îi venea să vomite, obligându-l să rămână pe partea dreaptă. Dar asta însemna și că nu putea să-și întoarcă fața de la vizitatori. Oricum nu veneau mulți în afară de polițiști și de sora Gee și alte câteva „surori" de la Five Ends. Nu le spusese nimic. Nici măcar lui Potts, polițistul mai în vârstă, pe care și-l amintea că venea să-l vadă la meciurile de baseball din mașina de poliție. Nici lui nu-i spusese nimic. Potts era în regulă, dar tot polițist rămânea până la urmă. Deems avea o problemă mai serioasă decât polițiștii și neghiobii de la Five Ends. Îl trădase cineva — probabil Lightbulb — și Beanie era mort.

S-a mutat puțin ca să se așeze pe spate, mișcându-se încet, apoi s-a întins după paharul de apă pe care asistentele î-l lăsau lângă pat.

În loc să dea de pahar însă, mâna i-a fost prinsă de degetele altcuiva, iar când a ridicat privirea, a văzut fața brăzdată de riduri a lui Sportcoat deasupra lui.

La început era să nu-l recunoască. Nătărăul ăla bătrân nu purta obișnuita haină cu revere, ponosită și urâtă, rămasă din cine știe ce vremuri de demult. Cea verde cu alb, în carouri, pe care boșorogul bețiv o purta la ocazii speciale și la biserică, îi făcea pe Deems și pe prietenii lui să izbucnească în hohote de râs de fiecare dată când îl vedeau pe Sportcoat ieșind țanțoș din Blocul 9 îmbrăcat cu ea. Haina în carouri arăta ca un steag umblător înfășurat în jurul babalâcului. Acum însă, Sportcoat purta pantalonii albaștri și cămașa albastră care

alcătuiau uniforma angajaților Fondului Locativ, iar pe cap avea o pălărie cu calota turtită. În mâna dreaptă ținea strâns un soi de păpușă lucrată de mână, o pocitanie cam cât o pernuță de mare, de culoare maro, cu fire de tricotat pe post de păr și nasturi cusuți pe pânză în chip de față. În cealaltă mână avea o pungă mică de hârtie.

— Ce-i asta? a spus Deems, făcând semn din cap înspre păpușă.

— Îi pentru tine, a zis Sportcoat mândru. Îl mai știi pe Dominic, Senzația Haitiană? La noi în bloc stă. Dominic le face. Cică-s fermecate. Aduc noroc. Sau ghinion. Sau ce vrei tu. Asta-i una pentru însănătoșire. O făcut-o special pentru tine. Iar asta — și-a vârât mâna în punga de hârtie și a scotocit până ce-a scos o minge roz —, p-asta ți-am luat-o chiar io.

I-a întins mingea.

— Îi o minge de exersat. Strânge-o, a zis el. O să-ți întărească mâna cu care arunci.

Deems s-a încruntat.

— Futu-i, omule, ce cauți aici?

— Fiule, nu-i nevoie să vorbești așa porcos. Vin de departe să te văd.

— M-ai văzut. Acuma cară-te.

— Nu așa se vorbește cu un prieten.

— Vrei să-ți mulțumesc, Sport? Bine, mulțumesc. Acuma dispari.

— Nu d-aia am venit.

— Să nu te-apuci să-ți bagi nasul în treburile mele. De-ajuns c-o fac copoii deja de două zile.

Sportcoat a zâmbit și a așezat perna-păpușă pe marginea patului.

— Nu mă-nteresează treburile tale, a zis el. Mă-nteresează ale mele.

Deems și-a dat ochii peste cap. Ce-avea oare bătrânul ăsta de-l făcea să-i rabde toate rahaturile?

— Ce treburi ai tu prin spitalul ăsta, Sport? Îți fermentează strugureii p-aici? Îți fac King Kong? Tu și băutura ta. Diaconul King Kong, a rânjit el. Așa ți se spune.

Sportcoat n-a luat în seamă insulta.

— Nu m-ating pe mine poreclele astea. Am io prieteni pe lume, a spus el mândru. Doi dintre ei îs în spitalu' ăsta. Și pe Hot Sausage tot aici l-or adus, știai? Chiar pe etaju' ăsta. Îți vine să crezi? Habar n-am de ce-or făcut asta. De la el vin acuma. Nici n-am intrat bine, că o și tăbărât cu gura pe mine. Cică „Dacă nu m-ai fi sâcâit atâta, Sport, nu mă duceam io acolo în țoale de arbitru ca să-l bat la cap pe Deems cu meciul lu' pește prăjit". Da' io i-am spus așa: „Sausage, nu poți să zici că băiatu' n-are viitor în base…"

— Despre ce dracu' tot vorbești? l-a întrerupt Deems.

— Ha?

— Tacă-ți fleanca, tâmpitul dracului!

— Poftim?

— Cine crezi că vrea s-audă despre tine, amărât bețiv ce ești? Ești un ratat, omule! Ți-ai băgat picioarele în toate. Nu mai obosești odată să te tot auzi vorbind? Diacone King Kong!

Sportcoat a clipit, simțindu-se puțin timorat.

— Ți-am zis deja, nu m-ating vorbele tale, băiete, că nu ți-am făcut niciodată nimica. Numa' am ținut la tine, așa, un pic.

— M-ai împușcat, negrotei tâmpit ce ești.

— Nu țin minte nimica, fiule.

— Nu mă lua cu „fiule", pizdă proastă ce ești! Ți-a ars de prostii și m-ai împușcat. Singurul motiv pentru care nu ți-am zburat creierii a fost bunică-miu. Asta a fost prima mea greșeală. Acuma Beanie e mort din cauza ta. Și din cauza lui Sausage, puturosul și tâmpitul ăla de ajutor de instalator, care se cacă pe el de frică. Doi babalâci idioți și proști ca noaptea.

Sportcoat n-a zis nimic. Și-a coborât privirea înspre mâinile în care ținea mingiuța roz.

— Nu-i cazu' să arunci cu vorbe de-astea în preajma mea, fiule.

— Nu-mi zice, „fiule", pizdă beată și cretină ce ești!

Sportcoat s-a uitat ciudat la el. Deems a observat că fața bătrânului bețiv era neobișnuit de limpede. Ochii lui Sportcoat, de obicei injectați și cu pleoapele lăsate, pe jumătate închise, erau acum larg deschiși. Transpira și mâinile îi tremurau ușor. Pentru prima dată,

Deems a observat și că sub cămașa uniformei de la Fondul Locativ, Sportcoat, chiar și la bătrânețe, avea un piept solid și brațe vânjoase. Nu băgase de seamă până atunci.

— Ți-am greșit io cu ceva, fiule? a întrebat Sportcoat cu blândețe. Pe vremurile alea când jucam baseball. Când te tot încurajam și așa mai departe... și te învățam cuvântul Domnului la școala de duminică.

— Pleacă dracului de-aici, omule! Dispari!

Sportcoat și-a umflat obrajii și apoi a slobozit încet un oftat prelung.

— Bine, a spus el. Numa' un lucru. Și cu asta plec.

Bătrânul și-a târșâit pașii până la ușă, și-a sos capul pe hol, s-a uitat în ambele părți și apoi a închis ușa cu grijă. A revenit târșâit la căpătâiul lui Deems și s-a aplecat deasupra lui, ca să-i șoptească ceva la ureche. Deems s-a răstit:

— Pleacă dracului de-aici...

După care Sportcoat a tăbărât asupra lui. Bătrânul și-a ridicat rapid genunchiul, și l-a pus peste brațul drept al lui Deems, cel nevătămat, ca să i-l țintuiască de trup, iar cu mâna dreaptă a luat păpușa-pernă de pe pat și i-a înfundat-o peste față.

Pironit, Deems nu se putea mișca. Deodată a simțit că rămâne și fără aer. Capul îi era strâns ca într-o menghină. Sportcoat îl ținea bine și apăsa în timp ce Deems se zbătea, încercând disperat să respire. Sportcoat a început să vorbească, încet și calm.

— Când eram numa' de-o șchioapă, așa mi-o făcut și mie tata. O zis că asta o să mă facă să cresc mare și puternic. Era cam neștiutor tăticu' meu. Rău ca dracu'. Da' se temea de omu' alb ca de nu știu ce. O cumpărat un măgar odată de la un om alb. Măgaru' era bolnav când l-o cumpărat tăticu'. Da' omu' alb i-o zis că măgaru' n-o să moară fiindcă el, omu' alb, i-o poruncit să trăiască. Ghici ce s-o-ntâmplat!

Deems se zvârcolea, cuprins de panică, căutând aer. Nu avea aer.

— Tăticu' l-o crezut. O dus măgaru' acasă. Și, cum mă vezi și cum te văd, măgaru' o murit. Io i-am zis să nu-l cumpere, da' nu m-o

ascultat.

Sportcoat a simțit cum eforturile lui Deems se întețesc pentru o clipă, așa că a apăsat perna și mai tare și a zis mai departe cu voce joasă, stăruitoare și înspăimântător de calmă.

— Vezi tu, tăticu' credea că-s prea deștept. Credea că dușmanu' meu cel mai mare îi mintea mea. Așa că mi-o înfundat perna peste cap ca să-mi strivească mintea. O vrut să fie sigur că e stăpân și pe trupu', și pe mintea mea. Voia putere, fix ca toți albii de i-am cunoscut io vreodată.

A apăsat și mai tare perna pe fața lui Deems și a simțit cum zvâcnirile băiatului devin disperate; Deems și-a arcuit spatele, luptându-se să trăiască. Dar Sportcoat n-a slăbit strânsoarea, ba chiar a presat și mai tare. A continuat să vorbească.

— Ce-i drept, nu pot să bag mâna-n foc că, dacă un negru ar fi la putere, n-ar face și el același lucru.

A simțit cum zbaterile lui Deems devin de-a dreptul sălbatice de-acum, de sub pernă auzindu-se murmure ca de pisică mieunând, apoi niște sunete lungi, înfundate, ga-ga, ca niște behăituri de capră, după care zvârcolelile înverșunate ale lui Deems s-au mai potolit și zgomotele au devenit mai slabe, dar Sportcoat continua să apese și vorbea întruna, cu mult calm.

— Vezi tu, Deems, pe vremea aia, n-aveai niciun cuvânt, era totu' hotărât dinainte pentru tine. Tu numa' trebuia să-nghiți. Nici măcar nu știai că-nghiți. Nu știai c-ai putea face și altceva. Nu-ți puneai problema. Erai prins într-un fel anume de-a gândi. Nu-ți trecea prin cap să faci altceva decât ți se zicea. Io nu întrebam niciodată de ce făceam sau de ce nu făceam cutare lucru. Făceam numa' ce mi se zicea. Așa că atunci când mi-o făcut tăticu' asta, nu m-am gândit că-i ceva rău. Era numa' încă un lucru normal de pe lumea asta.

Zvârcolelile lui Deems încetaseră cu totul. Renunțase la luptă.

Sportcoat a ridicat perna, iar când Deems a tras aer în piept a fost de parcă a pornit o mașină, un huruit de motor zgomotos și lung, urmat de câteva icnete sufocate. Abia conștient, Deems a încercat să

se întoarcă, dar n-a putut, pentru că Sportcoat îi ținea capul încă țintuit cu o mână puternică, iar în cealaltă avea în continuare perna.

Apoi vraja s-a rupt, iar Sportcoat a aruncat nonșalant păpușa-pernă pe jos și, ridicându-se, și-a luat genunchiul de pe brațul drept al lui Deems.

— Ai priceput? a întrebat el.

Dar Deems nu pricepuse. Se chinuia încă să respire și se lupta să nu-și piardă cunoștința. A vrut să se întindă după sonerie ca să cheme asistentele, dar brațul cel bun, cel drept, era amorțit de unde i-l zdrobise Sportcoat. Brațul rănit, cel stâng, îl făcea să urle de durere. Zgomotul din urechi era ca un scrâșnet strident. Cu mare efort, și-a întins mâna dreaptă după sonerie, dar Sportcoat l-a plesnit peste degete și l-a prins brusc de pijamaua de spital, cu niște mâini puternice și vânoase de la șapte decenii de plivit, săpat șanțuri, plantat copaci, deschis sticle, curățat veceuri, strâns clești, cărat grinzi de oțel și mânat măgari. Mâinile alea l-au smuls de pe pat și l-au ridicat până în fund aproape, cu o apucătură viguroasă, de parcă ar fi fost o gheară de oțel, smucindu-l atât de puternic pe Deems, că forța lor l-a făcut pe băiat să scâncească, aducându-l pe Sportcoat la doar câțiva centimetri de fața lui. Iar de-acolo, de la distanța asta mică, a văzut pe chipul bătrânului ceea ce simțise în bezna apelor din port, când Sportcoat îl trăsese la suprafață: forța, iubirea, dârzenia, împăcarea, răbdarea, dar și ceva nou de data asta, ceva ce nu mai văzuse niciodată în toți anii de când îl cunoștea pe Sportcoat, bețivul cu inima ușoară din Blocurile Cause: o furie absolută, de nezdruncinat.

— Acuma știu de ce-am încercat să te omor, a spus Sportcoat. Că nu ți-o fost dat de-ai tăi s-o iei pe calea cea dreaptă. Nu vreau să sfârșești ca mine sau ca Hettie a mea, mort de durere în port. Io-mi trăiesc ultimele toamne, băiete. Multe primăveri nu mai am. I-un sfârșit bun pentr-un bețiv bătrân ca mine și un sfârșit bun și pentru tine, dacă mori un puști cumsecade, puternic și frumușel și deștept, așa cum te țin io minte. Cel mai bun aruncător din lume. Un puști pe care mingea ar fi putut să-l scape din fundătura asta unde trăim cu

toții. Mai bine să te țin minte așa decât ca scursura care-ai devenit. Ăsta-i un vis bun. Ăsta-i un vis pe care-l merită un bețiv bătrân ca mine la sfârșitul zilelor. Mi-am irosit paralele pe bunătate așa de demult, că nici nu mai știu câte-am avut.

I-a dat drumul lui Deems și l-a azvârlit înapoi pe pat cu atâta forță, încât capul i s-a izbit de tăblie și era cât pe ce să leșine din nou.

— Să nu care cumva să te mai apropii de mine, a zis Sportcoat. Că te omor pe loc.

24
Sora Paul

Marjorie Delany, tânăra recepționistă irlandezo-americană de la căminul de bătrâni Brewster Memorial din Bensonhurst, era obișnuită cu mulțimea pestriță de vizitatori care se perindau pe-acolo, punând întrebări stupide. Alaiul de părinți, copii, rude și vechi prieteni care își făceau apariția în hol și căutau să intre în camerele, ba uneori și în buzunarele rezidenților permanenți — bătrânii, muribunzii și cei aproape morți — acoperea toată gama, de la gangsteri la vagabonzi ca vai de lume sau copii fără adăpost. Marjorie trata totul cu un umor sănătos și cu o mare doză de compasiune, în ciuda faptului că văzuse multe. Dar după trei ani de zile de când lucra acolo, nici măcar ea nu era pregătită pentru priveliștea nu tocmai plăcută a bătrânului de culoare care a intrat în cămin în după-amiaza aceea, îmbrăcat în uniforma albastră a Fondului Locativ din New York.

Fața îi era înțepenită într-un zâmbet strâmb. Părea să umble cu greutate. Transpira abundent. Marjorie și-a spus că pare nebun de legat. Dacă n-ar fi purtat uniforma aia, l-ar fi pus pe Mel, paznicul care stătea lângă ușă și își petrecea după-amîezile citind *The Daily News* și moțăind, să-l dea afară. Dar avea și ea un unchi care lucra la Fondul Locativ, iar unchiul avea câțiva prieteni de culoare, așa că l-a lăsat să se apropie de recepție. Omul a făcut-o fără grabă, tot rotindu-și privirea prin hol, cu un aer impresionat.

— O caut pe sora Paul, a mormăit bătrânul.

— Cum o cheamă?

— Paul, a spus Sportcoat.

S-a sprijinit de birou. Avea o durere de cap cumplită, ceea ce era neobișnuit. Se simțea și epuizat, ceea ce era la fel de neobișnuit. Nu pusese niciun strop de băutură în gură de când vorbise cu Hettie, cu paisprezece ore în urmă, deși părea să fi trecut ani întregi de-atunci.

Efectul nebăutului era copleșitor. Se simțea slăbit și agitat, îi era greață și tremura, ca și când ar fi fost într-un coșmar în care se prăbușește de pe o stâncă, dar fără să ajungă niciodată jos, doar căzând încontinuu și dându-se peste cap în văzduh, rostogolindu-se întruna. Tocmai venea de la spital, unde-i văzuse pe Deems și pe Sausage, dar nu-și mai amintea ce le zisese și nici măcar cum ajunsese aici. Căminul era la cincisprezece străzi distanță de spitalul din Borough Park. În mod normal, Sportcoat putea parcurge distanța aia pe jos fără probleme. Acum însă fusese nevoit să se oprească de câteva ori, ca să se odihnească, dar și ca să întrebe pe unde trebuie s-o ia. Ultima dată când a cerut indicații se afla chiar în fața clădirii, dar s-a oprit și a întrebat un bărbat alb, care pur și simplu a arătat cu degetul peste umărul lui Sportcoat, a înjurat în barbă și a mers mai departe. Acum se afla la biroul de recepție, în fața unei tinere albe, care avea pe chip aceeași expresie pe care o aveau și angajații de la biroul de Asigurări Sociale din centrul Brooklynului când se ducea să se intereseze de beneficiile răposatei sale soții. Aceeași privire, întrebările iritate, nerăbdarea, solicitarea de documente cu nume ciudate, de care n-auzise niciodată, formularele împinse pe sub fereastra de la ghișeu, cu titluri pe care nu putea nici măcar să le pronunțe sau să le înțeleagă; formulare care solicitau liste și date de naștere și alte documente, ba chiar niște formulare care cereau numele altor formulare, și toate atât de încurcate, că ar fi putut la fel de bine să fie în chineză, tot noianul ăla de denumiri evaporându-se în neant de îndată ce le rosteau funcționarii. Uita ce era „Formularul pentru eliberarea cărții de muncă pro forma“ încă din clipa în care cuvintele ieșeau pe gura omului de la ghișeu, și tot atunci uita și la ce folosea, astfel că de îndată ce ieșea pe ușă, aruncând hârtia la gunoi, era atât de năucit de experiența prin care trecuse, încât se și străduia s-o uite, ceea ce însemna că era ca și cum nu s-ar fi dus deloc.

Avea acum aceeași senzație.

— Ăsta e numele sau prenumele? a întrebat Marjorie, recepționista.

— Sora Paul? Așa o cheamă.

— Dar nu-i nume de bărbat ăsta?

— Nu-i un el. Îi o ea.

Marjorie a zâmbit disprețuitor.

— O femeie pe care-o cheamă Paul.

— Păi ăsta-i singurul nume pe care i l-am știut toată viața.

Marjorie a trecut repede printr-o listă de nume notate pe o foaie de hârtie de pe biroul ei.

— Nu-i aici nicio femeie pe care s-o cheme Paul.

— Da-s sigur că-i aici. Paul. Sora Paul.

— În primul rând, domnule, cum spuneam, ăsta-i nume de bărbat.

Transpirat, Sportcoat se simțea irascibil, era mânios și slăbit. S-a uitat peste umăr și l-a zărit pe paznicul cărunt și mai în vârstă plasat lângă ușa de la intrare. Acesta și-a împăturit ziarul. Pentru a doua oară în acea zi, pe Sportcoat l-a încercat un sentiment neobișnuit: furia, care a fost însă învinsă din nou de teamă, precum și de obișnuitele senzații de confuzie și neajutorare. Nu se simțea în largul lui atât de departe de Blocurile Cause. În partea asta a New Yorkului se putea întâmpla orice.

S-a întors din nou cu fața spre Marjorie.

— Domnișoară, mai sunt pe lumea asta și femei cu nume de bărbați.

— I-auzi, a zis ea, cu rânjetul lățindu-i-se pe chip.

— Am văzut io o femeie cu nume de bărbat cum o scos pistolu' la trei tipi miercurea trecută. Pe unu' l-o și omorât, Doamne feri. Pe-aia o chema Haroldeen, așa-i zicea. Afurisită ca un bărbat. Da' și frumoasă ca un păun, cu pene și toate alea. Rea cât un om întreg, bărbat și femeie la un loc. Numele nu-nseamnă nimica.

Marjorie și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Mel, paznicul, că se apropie.

— E vreo problemă? a întrebat el.

Sportcoat l-a văzut și el pe paznic apropiindu-se și și-a dat seama de greșeala lui. Albii se pregăteau acum să-i caute nod în papură. Îi

bubuia capul atât de tare, încât nu vedea decât pete în fața ochilor. I s-a adresat pazniculuí.

— Am venit la sora Paul, i-a zis el. I-o femeie de la biserică.

— De unde vine?

— Nu știu care-i locul ei de baștină.

— Locul de baștină? Îi americancă?

— Normal!

— De unde-o știi?

— Cum ajung să se știe oamenii? Se cunosc undeva. Ea-i de la biserică.

— Care biserică?

— Five Ends îi zice. Io-s diacon acolo.

— Nu mai spune!

Sportcoat începea să-și piardă răbdarea.

— Trimite scrisori cu bani în fiecare săptămână! Cine trimite scrisori în fiecare săptămână? Nici măcar ăia de la curent nu trimit scrisori în fiecare săptămână!

Paznicul l-a privit cu atenție.

— Câți bani? a întrebat el.

Sportcoat a simțit cum furiei îi cresc muchii noi, ascuțite, tari ca gheața, cum nu mai simțise niciodată. I-a vorbitul bărbatului alb așa cum nu-i mai vorbise niciunui alb în toată viața lui.

— Domnu', io am șaptezeci și unu de ani. Iar dacă n-oi fi Ray Charles, și dumneata ai tot cam cât mine. Acuma, domnița asta tânără — și a arătat înspre recepționistă — nu crede nimica din ce-i zic. Are o scuză, că-i tânără și plină de avantaje, că ăștia tineri cred că te vrăjesc și fac pe șefii, și cel mai probabil și-o trăit viața auzind baliverne de la alții care i-or zis ce-și închipuiau ei că vrea ea s-audă și nu ce-ar trebui s-audă. N-am nimic împotrivă. Dac-auzi numa' un cântec toată viața și nu-l știi decât p-ăla, păi na, n-ai ce-i face. Numa' dumneata ești mai bătrân, ca mine. Și s-ar cuveni să vezi clar că unui om de vârsta mea, care n-o băut nimica de o zi întreagă, ar trebuî să i se recunoască meritu' că măcar încă-și aude inima cum bate, ba poate-ar merita chiar o acadea sau două că nu i se încurcă limba-n

gură, că, zău, așa sete mi-e după niște basamac acuma, c-aș mulge și-o cămilă pentru o picătură de Everclear sau chiar și vodcă, deși n-o suport. Îs patru dolari și treișpe cenți, apropo, atâta trimite la biserică în fiecare săptămână, dacă chiar tre' să știi. Și nici n-ar trebui să știu, că doar îi o biserică. Și io-s *doar* diacon. *Nu-s* trezorier.

Spre surpriza Lui, paznicul alb a dat din cap compătimitor și l-a întrebat:

— De când n-ai tras nimic?

— Cam de-o zi, mai mult sau mai puțin.

Paznicul a scos un fluierat lung.

— Camera ei e în direcția aia, a zis el, arătându-i un coridor lung din spatele recepției. Camera o sută cincizeci și trei.

Sportcoat a pornit-o pe coridor, dar s-a întors iritat și a mormăit:

— Ce te privește pe dumneata cât dă ea Domnului?

Bătrânul paznic a părut să se sfiască.

— Eu duc mandatul la poștă, a zis el.

— În fiecare săptămână?

Bătrânul a ridicat din umeri.

— Trebuie să fac mișcare. Dacă pierd prea mult vremea pe-aici, o să-mi dea și mie o cameră până la urmă.

Sportcoat și-a dus degetele la pălărie, încă mormăind, după care și-a continuat drumul pe lângă recepție și pe coridor, pe când recepționista cea tânără și Mel, paznicul, îl urmăreau cu privirea.

— Ce ți-a venit? a întrebat Marjorie.

Mel se uita din spate la Sportcoat cum înaintează clătinându-se pe hol, se oprește, își netezește hainele, își scutură mânecile și merge mai departe.

— Diferența dintre mine și el e de doar două sute patruzeci și trei de zile, a zis Mel.

Transpirat, halucinând aproape, amețit și stors de vlagă, Sportcoat a intrat hotărât în camera 153 și n-a găsit nici țipenie de om acolo. A dat în schimb peste un vultur-curcan care stătea într-un scaun cu rotile într-un colț, cu fața la perete, și ținea în mâini ceva ce părea să

fie un coș cu ațe. Pasărea l-a auzit că intră și, cu spatele la el, i-a vorbit.

— Unde mi-i brânza? a zis și a răsucit scaunul cu rotile ca să se întoarcă cu fața la el.

Sportcoat a avut nevoie de un minut întreg ca să-și dea seama că arătarea la care se holba era o făptură omenească în vârstă de o sută patru ani. Femeia chelise aproape cu totul. Mușchii feței i se lăsaseră, dând impresia că o forță magnetică puternică îi trage maxilarele, buzele și orbitele în jos, către pământ. Gura îi era cufundată aproape complet în bărbie și colțurile îi erau căzute, ceea ce îi dădea o expresie de încruntare continuă. Puținul păr pe care-l mai avea arăta ca niște ouă bătute, o încâlceală de fire subțiri, smocuri sălbatice și șuvițe răzlețe, dându-i înfățișarea unui profesor matusalemic tracasat și înfricoșat, stăpânit de o mare agitație. De sub pledul cu care era învelită se iteau poalele unei cămăși de noapte, iar picioarele goale îi erau vârâte într-o pereche de papuci de casă cu două numere prea mari. Era atât de mică, încât ocupa doar o treime din scaunul cu rotile și ședea cocoșată, încovoiată ca un semn de întrebare.

Sportcoat nu și-o amintea aproape deloc pe sora Paul. Umbla mai mult beat în anii când era ea activă în cadrul bisericii, înainte să se mute la căminul de bătrâni. Femeia plecase înainte ca el să fie sfințit și mântuit. Destul și bine că n-o văzuse de aproape două decenii, și chiar de-ar fi văzut-o, și-a dat seama că probabil devenise aproape de nerecunoscut pentru cine n-o știa bine.

Sportcoat s-a legănat o clipă, simțind că-l ia cu amețeală și sperând să nu leșine. Deodată l-a cuprins o sete așa de puternică, încât aproape l-a copleșit. A văzut o carafă cu apă pe noptiera aflată de cealaltă parte a patului. A arătat înspre ea și a zis:

— Îmi dai voie?

Fără să aștepte vreun răspuns, s-a dus la ea cu pași împleticiți, a luat-o și a tras o înghițitură rapidă direct din carafă, dar apoi, dându-și seama cât de însetat este, a băut-o până la fund. Când a terminat, a trântit-o înapoi pe noptieră, a gâfâit din greu și a râgâit zgomotos. Se simțea mai bine.

S-a uitat la femeie din nou, încercând să nu se holbeze.

— Da' știu că ești de speriat, a zis ea.

— Ha?

— Băiete, dacă ar da-o cineva în judecată pe muma pădurii, pe tine te-ar chema să-i iei apărarea. La cât de pocit ești, nici n-ar trebui să umbli cu fața descoperită.

— Nu putem să fim toți frumoși, a mormăit el.

— Ei bine, tu sigur nu ești vreun giuvaier, băiete. Ai o față bună de reclame la chiloți de baie.

— Am șaptezeci și unu de ani, soră Paul. Io-s mânz pe lângă dumneata. Nu văd bărbați îmbulzindu-se la ușă să-ți intre în grații. Măcar io n-am atâtea riduri pe față cât să strâng în ele zece zile de ploaie.

Ea l-a pironit cu niște ochi negri ca tăciunele, și pe Sportcoat l-a străfulgerat teribilul gând că babornița o să se transforme într-o șișcă și o să-i facă o vrajă rea, un farmec nenorocit. În loc de toate astea, ea și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs, dezvelindu-și gingiile goale, cu singurul dinte care-i mai rămăsese, galben, ieșind în evidență ca un boț de unt pe o farfurie. Hohotele și chicotele sunau ca un behăit de capră.

— Nu mă mir că te-o suportat Hettie! a zis ea, râzând cu poftă.

— O știai pe Hettie a mea?

Femeii i-a luat ceva să-și revină, mișcându-și fălcile ca și cum ar fi mestecat în gol și luptându-se să-și stăpânească râsul.

— Ba bine că nu, băiete.

— Mie nu mi-o zis niciodată de dumneata.

— De ce să-ți zică? Erai bețiv și n-ascultai nimic. Nu ții minte nimic. Pun pariu că nici pe mine nu mă mai ții minte.

— Un pic…

— Îhî. Bărbații mă pofteau la ei în pat în opt limbi. Acuma gata. Mai bei?

— Nu de când am văzut… nu, acuma nu.

— Arăți ca și când ți-ar prinde bine o tărie. Pun pariu că ți-ar prinde bine.

— Așa-i. Da' încerc să... uff... nu. Nu vreau.

— Ei bine, șezi tu binișor, domnule, și o să-ți spun io niște lucruri care-ar trimite pe oricine la pahar. Și când îs gata, dă-i drumu' și fă ce-ai de făcut. Da' prima dată, unde mi-i brânza?

— Ce?

— Brânza.

— N-am nicio brânză.

— Atunci cu asta o să încep, a zis ea, că toate-s legate. O să-ți zic o singură dată. Da' să nu-mi mai calci vreodată pragu' dacă nu vii cu brânza.

Sportcoat s-a așezat calm pe un scaun de lângă fereastră, frecându-și bărbia și trăgându-și sufletul după ce sora Paul îl pusese s-o împingă mai aproape de geam, unde puteau amândoi să vadă soarele. După ce a blocat roțile, așa cum i se ceruse, și și-a tras un scaun la geam, ea a început.

— Toți ne știam între noi. Io și Hettie, bărbată-miu, fiică-mea Edie, părinții lu' sora Gee — ei erau mătușa și unchiu' Verișoarelor, apropo. Nanette și Sweet Corn. Și, firește, amicu' tău Rufus. Toți am venit din felurite părți de prin Sud cam în același timp. Hettie și Rufus erau cei mai tineri. Io și bărbată-miu eram cei mai în vârstă. Am venit după Edie, care ne-o scos din Sud. Eu și bărbată-miu am pornit biserica în camera noastră de zi. Am adunat enoriașii și, după o vreme, am strâns destui bani ca să ne cumpărăm un petic de pământ chiar lângă Blocurile Cause. Pământu' era ieftin pe vremea aia. Și ăsta-i începutu' Bisericii Five Ends. Așa s-o pornit. Vezi tu, numa' italieni erau în Cause în anii patruzeci, când am venit noi. Blocurile alea le-or construit pentru italienii care descărcau bărcile din port. Afacerea lor era moartă când am apărut noi. Bărcile plecaseră. Docurile s-or închis și italienii nu ne-or vrut. Așa de porniți erau, că nu puteai s-o iei pe Silver Street ca s-ajungi în centru. Trebuia să te sui în autobuz sau în metrou sau să te ducă cineva cu mașina — nu c-avea cineva mașină —, așa că o luai pur și simplu la goană dacă n-aveai încotro. Mergeai pe jos pe Silver Street numa'

dacă voiai să rămâi fără dinți în gură sau dacă era foarte târziu sau n-aveai bani de autobuz. Mă rog, nu ne păsa prea mult. În Sud era și mai rău. Io una nu-i băgam în seamă pe italienii ăia mai mult decât aș fi băgat în seamă o pasăre care ciugulea firimituri de pe jos. Făceam curățenie la o doamnă albă care locuia în Cobble Hill. Într-o seară o dat o petrecere și-am lucrat până târziu. Era frig și autobuzele circulau rar, așa c-am luat-o pe jos spre casă. Mai făceam asta din când în când dacă era târziu. Nu m-am dus pe Silver Street. Am ocolit. Am luat-o tocmai pe Van Marl și când am ajuns la Slag Street, am cotit-o și am ieșit pe-acolo, ocolind pe lângă port, unde erau fabricile. Așa se duceau acasă oamenii de culoare seara târziu. Și cum mergeam eu pe Van Marl în seara aia, să fi fost vreo trei dimineața, cam așa, când văd la două sau trei străzi mai încolo că vin spre mine doi bărbați, fugind de le scăpărau călcâiele. Albi. Gonind ca din pușcă. Venind drept spre mine. Unul fix în spatele ăluilalt. Cum îs io negresă și era întuneric, știam bine că orice-o fi să se-ntâmple, pe mine o să pice măgăreața. Așa că m-am ascuns într-un intrând și i-am lăsat să treacă. Or fugit chiar pe lângă mine. Primul tip o trecut glonț, și chiar în urma lui și al doilea. Ăsta al doilea era copoi. Când or ajuns la colțul dintre Van Marl și Slag, primul tip s-o oprit în intersecție, s-o întors și o scos pistolul la al doilea tip, polițistul. L-o luat pe ăsta prin surprindere. Voia să-i zboare creierii. Și n-o să-ți vină să crezi, da' de nicăieri o apărut un camion și zbang! L-o lovit pe individul ăla care stătea în intersecție. L-o făcut afiș. L-o omorât pe loc. Apoi camionul s-o oprit și s-o lăsat tăcerea. Polițistul o fugit în stradă și l-o verificat pe bărbatul cu pistolul. Era mort mai ceva ca spaghetele rămase de ieri. Apoi s-o dus la șofer. L-am auzit pe șofer că zice: „Nu l-am văzut venind". Apoi polițistul i-o zis camionagiului: „Nu pleca de-aici. Mă duc să caut o cabină telefonică." O dat fuga la una din cabinele alea de le are poliția ca să cheme ajutoare. O fugit după colț și nu s-o mai văzut. Ei bine, venise vremea s-o iau și eu din loc. Am ieșit din firida unde mă ascunsesem și am luat-o repede pe trotuar pe lângă camion. Cum mă grăbeam io așa, tipul de la volan o început să strige: „Ajută-mă, te rog". Am vrut să merg mai departe.

Mi-era frică. Lucrurile alea nu mă priveau. Așa că am mai făcut câțiva pași. Dar tipul din camion o prins să se roage de mine. Zicea te rog, te rog, ajută-mă, mă implora să-l ajut. Ei, și-atuncea cred că Domnul mi-o zis: „Du-te și ajută. Poate-i lovit sau rănit." Așa că mă duc pe partea șoferului și zic: „Ești rănit?". Era italian. Vorbea cu un accent așa gros, că era munca dracului să-l înțelegi. Da', pe scurt, o zis așa: „Am dat de bucluc". I-am zis: „Da' n-ai făcut nimic rău. Bărbatul ăla ți-o sărit în față. Am văzut tot." „Nu aia-i problema", zice el. „Tre' să duc camionul acasă. Îți dau o sută de dolari ca să conduci camionul ăsta."

Aici sora Paul s-a oprit o clipă și a ridicat din umeri, ca și când și-ar fi cerut scuze pentru situația ridicolă în care nimerise. Apoi vârsta și-a spus cuvântul și femeia a căscat, dar după aceea și-a reluat vorba.

— Nu eram decât o femeie de la țară. Vezi tu, nu venisem de mult la oraș. Dar știam când era rost de necaz. Așa că i-am zis: „Vezi-ți de drum, domnu'. Nu vreau să mă bag în treburile dumitale. N-am văzut nimic. Mă duc acasă, în Blocurile Cause, unde locuiesc. La revedere." Și am dat să plec, dar s-o rugat de mine să rămân. Nu mă lăsa să plec. O deschis ușa de la camion și o zis: „Uită-te la piciorul meu. E rupt." M-am uitat. Părea că lovise pedala așa de tare, că-și rupsese piciorul drept. Îi stătea sucit și strâmb. Apoi tipul și-o ridicat piciorul stâng cu brațul și mi l-o arătat și pe el. Ăsta stâng, piciorul pentru ambreiaj, trebuia ținut cu mâna. Piciorul ăla era beteag. „Am avut un atac cerebral", zice. „Numai o parte o mai am bună. Nu mai am picioare de condus." „Nu pot să-ți dau picioarele mele să conduci, domnule", zic. „Asta-i treaba lui Dumnezeu, să le dea oamenilor picioare." „Te rog", zice el. „Am nevastă și-un băiat. Îți dau o sută de dolari. N-ai ce face cu o sută de dolari?" „Ba cum să nu", i-am spus. „Da'-mi place și să fiu liberă. Unde mai pui că-s bătrână. Numa' măgari știu să mân, domnule. N-am condus niciodată o mașină sau un camion." O început să se roage de mine cu cerul și cu pământul, de nu știam ce să mai fac. Era italian și părea sincer, deși abia dacă pricepeam ce vorbește. Da' zicea întruna: „Îți dau o sută de dolari. O să conducem camionul împreună. Te rog. De data asta o să mă bage

douăzeci și cinci de ani la închisoare. Am un băiat. Deja am greșit cum l-am crescut." Ei bine, tăticu' meu o fost închis când eram micuță. L-or aruncat la zdup pentru c-o încercat să facă un soi de sindicat al dijmașilor în Alabama, de unde-s io. Știu cum e să n-ai tată când ai nevoie de el. Chiar și așa, tot nu voiam s-o fac. Deja călcasem în străchini că stăteam acolo vorbind cu el la trei dimineața. Da' m-am întors către Dumnezeu și I-am auzit vocea zicând: „Am să te țin în palma mâinii Mele". Așa c-am spus: „Bine, domnule. O să te-ajut. Da' nu-mi trebe bani. Dacă e s-ajung la închisoare, să fie pentru ce mi-a zis Dumnezeu să fac." Ei bine, cu ajutorul lui Dumnezeu, am făcut ce-am făcut și am reușit să mut camionul ăla. Bărbată-miu, pastorul Chicksaw, era șofer de camion și l-am văzut de multe ori la volan pe vremea când eram în Alabama, așa că am apăsat pedalele și-am învârtit de volan încoace și încolo, cum mi-o zis bărbatul ăla, iar el o schimbat vitezele, și uite-așa am urnit chestia aia din loc și am dus-o cu hurducăieli câteva străzi mai încolo, iar după ce-am intrat puțin pe Silver Street, tipul o întors cheia și o oprit motorul și l-am ajutat să intre în casă. Mai era un italian acolo care aștepta și care-o ieșit zicând „Unde-ai fost?" și-o fugit la camion, iar apoi o mai ieșit un bărbat în fugă din casă și s-o dus la camion și or dus hărăbaia de-acolo și nu l-am mai văzut niciodată. Între timp, l-am ajutat pe olog să intre în casă. Piciorul bun i se strâmbase de tot. Era rănit rău. A coborât nevastă-sa de la etaj și el i-o zis: „Dă-i femeii ăsteia o sută de dolari". „Nu-mi trebe banii dumitale, domnule", i-am zis. „Mă duc acasă. N-am văzut nimic." „Ce pot să fac pentru tine?" m-o întrebat. „Trebe să fac ceva pentru tine." „Nu trebe să faci nimic", i-am spus. „Am făcut ce mi-o zis Dumnezeu să fac. M-am rugat înainte să fac ce m-ai rugat și Dumnezeu o zis c-o să mă țină în palma mâinii Sale. Sper să te țină la fel și pe dumneata. Și pe nevasta dumitale. Numa' să nu zici la nimeni ce-am făcut — nici lui bărbată-miu, dacă-l întâlnești, că locuiesc acolo, în Blocurile Cause, și poate-o să-l vezi ținând predici pe stradă." Și-am ieșit. Nevastă-sa nu mi-o zis o vorbă. Nici măcar una. Sau dac-o fi scos vreun cuvânt io n-am auzit. Ieșisem deja pe ușă. Ei, și nici că l-am mai văzut după aia, decât

când ne-am apucat de biserică. Vezi tu, nu găseam pe nimeni care să ne vândă teren. Noi puseserăm bani deoparte, adică biserica pusese, dar italienii nu ne voiau acolo. De fiecare dată când ziceam că vrem să cumpărăm o clădire undeva, ne tot uitam prin ziare, sunam și ziceau că-i de vânzare, da' când ne vedeau ziceau „Nu, ne-am răzgândit. Nu vindem nimic." Iar treaba-i că nu știu cine avea docurile alea, da' le închidea pe toate și italienii se mutau de-acolo cât puteau de iute. Da' nouă tot nu ne vindeau. Toți vindeau ce puteau și numa' dracu' le ținea socoteala. Da' banii noștri nu erau buni. Mă rog, am întrebat ce-am întrebat, până-ntr-o zi când cineva o zis: „Îi un tip acolo pe Silver Street care vinde niște pământ. Îl găsiți pe chei, în vagonul ăla vechi de marfă." Așa că io și bărbată-miu ne-am dus și am bătut la ușă. Și cine crezi c-o răspuns? Fix omul ăla. Parcă mă pocnise în moalele capului și nu altceva. N-am scos nicio vorbă. M-am făcut că-i prima dată când dau cu ochii de el. Și el la fel. N-o comentat nimic. I-o zis lu' bărbată-miu: „O să-ți vând terenul ăla de-acolo. Eu o să construiesc un depozit de-o parte a lui. Voi puteți să vă ridicați biserica de cealaltă parte." Și așa o ajuns Five Ends acolo.

Sportcoat asculta, cu ochii mijiți de concentrare.

— Oare-ți mai amintești numele omului? a întrebat el.

Sora Paul a tras ușor aer în piept și și-a sprijinit capul de spătarul scaunului cu rotile.

— Mi-l amintesc foarte bine. Unu' din cei mai buni oameni de i-am cunoscut vreodată. Bătrânul Guido Elefante.

— Elefantul?

— Nu. Tata Elefantului.

Lui Sportcoat îi era sete din nou. S-a ridicat de pe scaunul de la geam, a luat carafa goală și s-a dus în baie, unde a umplut-o, a băut-o toată, s-a întors și s-a așezat la loc.

— Zău că dacă nu dumneata ai spune povestea, aș zice că mă tragi în piept. Îi cel mai ciudat lucru de l-am auzit vreodată, a zis el.

— Îi adevăru'-adevărat. Și asta nu-i tot. Nu numa' că ne-o dat terenul pe șase mii de dolari. Nicio bancă nu voia să ne împrumute

bani. Am făcut ipotecă la el. Am pus piciorul pe terenul ăla fără să dăm niciun sfanț la nicio bancă. I-am dat patru sute de dolari și ne-am apucat de săpat: io și bărbată-miu am făcut un pic, dar mai mult or făcut Edie a mea, Rufus și Hettie. Părinții lu' sora Gee și părinții Verișoarelor or venit mai târziu. La început am fost numa' noi. N-am ajuns prea departe. N-aveam utilaje și nici bani de-așa ceva. Săpam cu lopata. Făceam ce puteam. Într-o după-masă domnul Guido ne-o văzut săpând și-o apărut cu o chestie de-aia mare, ca un tractor, de-o săpat toată fundația, cu tot cu subsol. O făcut-o în trei zile. N-o scos un sunet. Mult n-o vorbit el niciodată. Nu prea zicea nimic nimănui în afară de mine, și nici cu mine nu irosea prea multe cuvinte. Dar i-am fost recunoscători. După ce-am început să ridicăm zidurile cu bolțari, o venit iar de m-o luat deoparte și o zis: „Vreau să te răsplătesc pentru ce-ai făcut". „Ai făcut-o deja", i-am zis. „Construim o biserică." „Aveți o ipotecă pe biserica aia la mine", o spus el. „O să vă *donez* terenul dacă mă lăsați să pun un dar în biserică." „Nu trebe să faci nimic", am zis. „O să plătim tot terenul în timp." „Nu-i nevoie", o spus el. „Vi-l dau. Luați contractul și puneți-l pe foc dacă vreți." „Să știi că io nu pun nimic pe foc, domnu' Guido", am zis io. „Îți datorăm cinci mii șase sute de dolari pe ipotecă, așa-i cinstit. O să plătim tot în câțiva ani." „N-am atâta timp", o zis el. „Rup eu ipoteca aia chiar acum dacă mă lăsați să pun ceva frumos pe zidul din spate al bisericii." „Ești mântuit întru Cristos?" l-am întrebat. Asta l-o pus în încurcătură. „Nu pot să mint", mi-o zis. „Nu-s. Dar am un prieten care e. Trebe să păstrez ceva pentru el. I-am promis c-o să păstrez ceva pentru el. Și vreau să mă țin de cuvânt. Vreau să pun pe cineva să picteze ceva pe zidul din spate al bisericii, unde poate el să vadă, ca-ntr-o bună zi, când o fi să treacă pe lângă biserica asta, sau când or trece copiii lui sau copiii copiilor lui, o să se uite și o să știe că-i acolo datorită mie și că m-am ținut de cuvânt." O zis că n-o să știe nimeni despre asta în afară de noi — de mine și de el. Numa' că io i-am spus lui bărbată-miu, că doar era pastorul bisericii. O încercat el să vorbească cu bătrânul Guido, dar n-o vrut italianul nicio vorbă să-i spună. Nu i-o zis un cuvânt lu' bărbată-miu, nici lui, nici altcuiva de

la Five Ends. L-am văzut vorbind cu inspectorul de construcții de la primărie care-o venit să zică cum tre' să facem când ne-am apucat de biserică. Nu știu ce s-o zis acolo, da' trebuia vorbit cu inspectorul ăla, că nu te-apuci numa' așa să construiești în New York, nici pe vremea aia. Trebuia să treci prin primărie. Ei bine, domnul Guido o discutat cu el. Da' n-o irosit niciun cuvânt pe niciun negru în afară de mine, din ce știu io. Așa că în cele din urmă bărbată-miu o zis: „Dacă tu crezi că-i în regulă, îi în regulă și din partea mea, din moment ce tu ești singura cu care vorbește". Așa că m-am dus la domnul Elefante și i-am zis „Bine, fă ce vrei". Peste vreo încă două zile, o venit cu trei italieni de s-or apucat să așeze bolțarii. Se pricepeau, așa că i-am lăsat în pace și noi am lucrat înăuntru. Am pus pardoseala și am terminat acoperișul. Așa or mers lucrurile. Ei lucrau afară. Noi lucram înăuntru. Negrii și albii munceau laolaltă. După ce oamenii domnului Elefante or ridicat zidurile cam până la brâu, vine el la mine la ora prânzului…

Aici s-a oprit și s-a corectat.

— De fapt, nu-i așa. *Io* m-am dus la el la prânz. Vezi tu, pe vremea aia, când ne opream să luăm masa, italienii se duceau să mănânce acasă, și negrii o apucau în cealaltă parte. Da' întotdeauna îi pregăteam ceva domnului Guido de prânz, că nu mânca mult, și-i aduceam gustarea un pic mai devreme, că nu se ducea la prânz aproape niciodată. Așa c-am venit devreme într-o după-masă și l-am găsit lucrând ca de-obicei, clădind zidul din spate. Când m-am apropiat de el, m-o întrebat: „Ești singură?". I-am zis: „Ți-am adus numa' niște m'rinde, că știu că nu mănânci". S-o uitat de jur împrejur ca să fie sigur că nu-i nimeni și apoi o spus: „Hai să-ți arăt ceva. I-un talisman." O adus o cutiuță de tablă și-o deschis-o. „Ăsta-i lucrul care v-o cumpărat terenul de biserică", așa o zis.

— Ce era? a întrebat Sportcoat.

— Mai nimic, a răspuns sora Paul. Arăta ca un calup de săpun și avea forma unei fete grase. De culoarea unei trompete vechi, cam așa să zic. Ca o femeie mică de culoare, așa arăta. O închis săpunul ăla înapoi în cutiuța de tablă, o pus cutiuța în golul dintr-un bolțar, o

turnat ciment și mortar pe deasupra, o făcut ceva cu partea de jos, ca să stea bine acolo, și apoi o pus alt bolțar peste. Nu-ți dădeai seama de nimic, toți bolțarii arătau la fel. După care-mi zice: „Tu ești singura care știe. Nici nevastă-mea nu știe." „De ce-ai încredere în mine?" l-am întrebat. „Pentru că nu se poate avea încredere decât într-un om care are încredere la rândul lui", așa mi-o spus. „Ei bine, n-am nicio treabă unde-ți pui săpunul, domnu' Guido", i-am zis. „Io pe-al meu îl țin în baie. Da' dumneata ești om în toată firea și-i săpunul dumitale. N-o să te-ajute cu nimic acolo unde-i acum, da' mă gândesc că mai ai și alt săpun acasă." Cred c-o fost una din puținele dăți când l-am văzut pe bărbatul ăla râzând. Că altfel era un om tare serios. Când s-or întors oamenii lui, or terminat de ridicat zidul până seara. A doua zi o apărut alt italian, cu o poză alb-negru a unei picturi. Zicea că-i un Jell-O[49] sau ceva. Individul ăla o copiat pictura exact așa cum era, fix pe zidul din spate al bisericii. Două zile i-o luat. În prima zi o desenat un cerc mare și o colorat un pic înăuntrul lui. O făcut cadrul, mă gândesc. A doua zi l-o desenat pe Isus în veșmintele lui chiar în mijlocul cercului, cu brațele deschise. Mâinile îi atingeau cercul ăla de-l desenase mai înainte. Una dintre mâini, mâna stângă a lui Isus, îi chiar pe bolțarul unde-i săpunul. Chiar deasupra lui.

S-a oprit și a dat din cap.

— Și chestia aia e și azi acolo.

— Ești sigură? a întrebat Sportcoat.

— Cum mă vezi și cum te văd. Asta dacă mai e clădirea-n picioare. Apoi or ridicat și zidurile ălelalte, ne-or ajutat să terminăm interiorul, podelele și toate cele. Iar la sfârșit, o venit tot pictorul ăla să scrie literele de deasupra capului lui Isus, acolo unde zice „Fie ca Domnul să te țină în palma mâinii Sale". Tare frumos era.

Cum a ajuns la capătul poveștii, a căscat.

— De-aia-s cuvintele alea scrise pe biserică.

Uluit, Sportcoat s-a scărpinat în barbă.

— Da' nu mi-ai zis de brânză, a spus el.

— Ce-i cu brânza? Ți-am zis tot, a răspuns ea.

— Ba nu.

— Păi nu ți-am zis de camion?

— Ce-are camionu' de-a face cu asta?

Sora Paul a clătinat din capul cărunt.

— Băiete, ești așa bătrân, că ți s-o micit mintea cât un bob de mazăre? Ce cară un camion? Camionul de l-am condus pentru domnu' Guido era plin de brânză. Brânză furată, mă gândesc. Bătrânul Guido o început să-mi trimită brânză de-aia la cinci minute după ce-am deschis porțile bisericii. După ce l-am lăsat să vâre în zid cutiuța de săpun norocoasă, cu păpușa colorată sau ce-o fi fost, nu i-am mai putut greși cu nimic. De multe ori l-am rugat să nu mai trimită brânza aia, că era brânză bună. Brânză scumpă. Prea mult pentru bisericuța noastră. Dar el zicea „Vreau s-o trimit. Oamenii au nevoie de mâncare." Așa că, după o vreme, i-am zis s-o trimită la Blocul 17 din Cause, că între timp venise Hot Sausage să se îngrijească de blocul ăla și Sausage îi cinstit și știam c-o s-o dea la cine are nevoie. Domnul Guido o trimis brânza aia ani la rând. Și după ce-o murit el, brânza tot mai venea. Când am ajuns aici, la căminul ăsta de bătrâni, încă venea. Și vine și-acum.

— Da' acuma cine-o trimite?

— Isus, a zis ea.

— Ei, asta-i bună! a șuierat Sportcoat. Parcă ești Hettie. Brânza aia vine de undeva!

Sora Paul a ridicat din umeri.

— Facerea douășapte douășopt zice așa: „Să-ți dea Dumnezeu roua din cer și grăsimea pământului, grâu și vin din belșug".

— Asta-i brânză.

— Băiete, o binecuvântare aduce bucurie la cine are nevoie de ea. Nu contează cum vine. Contează doar ce face.

---

49. Marcă de jeleuri foarte cunoscută în Statele Unite.

25
Face

Era un vis atât de viu — și atât de multe visuri păreau să moară din față —, încât uneori Elefante avea impresia că, dacă n-ar avea grijă, ar începe să leviteze când îi răsare în minte. Cu astfel de gânduri, a strâns mai bine volanul Lincolnului. Melissa, fiica Guvernatorului, călătorea alături de el în tăcere. Era patru dimineața. Era fericit. Nu neapărat pentru că Melissa îi acceptase invitația de „a se interesa de afacerile lui taică-său", ci mai degrabă datorită felului în care se ocupa de propriile ei afaceri — și de ale lui.

Nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea până atunci. Era, cum se zice în italiană, o *stellina*, o stea, cea mai frumoasă. La început, după cum a văzut, se arătase timidă și reticentă. Dar dincolo de această reținere se găsea o siguranță de sine, o convingere care trăda o încredere profundă și genera încredere la rându-i. Pe parcursul săptămânilor în care i-a făcut curte, a văzut-o cum se poartă cu angajații de la simigerie, felul în care le rezolvă probleme importante fără să-i facă să se simtă proști, politețea pe care le-o arată, respectul și considerația pe care le are pentru oamenii mai în vârstă în general, inclusiv pentru bătrânul diacon, bețivul care lucrase pentru maică-sa și pe care-l cunoscuse în sfârșit cu o lună în urmă. Când vorbea despre el nu-i spunea „de culoare" sau „negru". Îi spunea „domnule" și se referea la el drept „afro-american", ceea ce lui Elefante îi suna periculos, ciudat și străin. Astea erau cuvinte de hipioți. Îi aminteau de Bunch Moon, ticălosul ăla de culoare. Îi ajunsese la urechi zvonul că Peck l-ar fi eliminat pe Bunch — fără prea multe menajamente. Pericolele pândeau peste tot acum, război total, indiferent dacă pricina erau albii, negrii, hispanicii, polițiștii irlandezi, familiile italiene sau drogurile. Nu se mai termina odată. Dar, în ciuda vremurilor sumbre care urmau, simțea că se îndreaptă spre o lumină de un alt soi. Spre

minunata, exploziva, superba, revelatoarea panoramă luminoasă pe care o poate aduce iubirea în viața unui om singuratic.

Iubirea era un teritoriu nou pentru amândoi. Vreo două prânzuri și o cină rapidă la un local modest din Bronx se transformaseră în cine lungi și liniștite la Peter Luger Steak House din Williamsburg, urmate de plimbări minunate de-a lungul Esplanadei Brooklyn, pe măsură ce coconul afecțiunii și al dorinței se metamorfoza în caleidoscopul iubirii fulminante, pasionale, superbe.

Chiar și așa, s-a gândit el în timp ce conducea mașina pe FDR Drive, lăsând în urmă Clădirea Chrysler de pe Forty-Second Street, una e să iubești un bărbat la lumina zilei, când soarele strălucește și în aer plutește promisiunea iubirii. Cu totul alta însă e să apari huruind cu Lincolnul în cartierul de locuințe sociale ca să-l iei de-acolo pe diacon în toiul nopții.

Se gândea la toate astea în timp ce intra cu Lincolnul în Tunelul Battery, luminile fluorescente de pe tavanul acestuia licărind pe chipul Melissei, care era așezată lângă el. Până în acel moment, nutrise convingerea că un partener de viață îi aduce omului numai griji, temeri și slăbiciune, mai ales în afaceri. Melissa însă aducea curaj, modestie și umor în locuri despre a căror existență el nici nu știuse. Nu mai avusese tovarăși femei până atunci, dacă n-o puneai la socoteală pe maică-sa, dar sinceritatea tăcută a Melissei era o armă cu totul nouă. Îi atrăgea pe oameni, îi dezarma. Îi transforma în prieteni — lucru care putea fi și el o armă. Văzuse toate astea când fusese s-o întâlnească pe negresa bătrână din căminul din Bensonhurst, cea care-și zicea sora Paul.

Îi mulțumea lui Dumnezeu că o luase pe Melissa cu el la cămin săptămâna dinainte. A fost cât pe-aci să n-o facă. O luase cu el așa, ca un gând de pe urmă, pentru a-și demonstra sinceritatea și deschiderea. Ea a fost cea care a întors lucrurile în favoarea lui.

Bătrânul diacon îl asigurase că-i spusese surorii Paul totul despre el. Când a intrat în încăpere însă, cotoroanța, toată numai riduri și înfășurată într-un pled cenușiu, i-a aruncat un *malocchio*, o căutătură urâtă. Nu i-a băgat în seamă salutul și, fără o vorbă, a întins o gheară

bătrână înspre o cutie veche de cafea de lângă pat. El s-a întins și i-a dat-o. Femeia a scuipat în ea.

— Arăți ca taică-tu, dar mai gras, i-a spus ea.

El și-a tras un scaun lângă scaunul ei cu rotile și s-a așezat cu fața la ea, încercând să zâmbească. Melissa stătea în spatele lui, pe pat.

— Am mâncat mai multe alune decât el.

O zisese în glumă, ca să destindă atmosfera.

Ea a desconsiderat remarca printr-o fluturare a mâinii bătrâne și zbârcite.

— Taică-tu nu mânca alune, dacă bine țin io minte. Și nici pe gură nu scotea mai mult de patru sau cinci cuvinte. Așa că nu ești doar mai gras, ci și dai din fleancă mai mult.

El a simțit cum se îmbujorează la față.

— N-a vorbit diaconul cu dumneata?

— Nu-mi veni aici cu obrăznicii și aiureli despre nu știu ce amărât de diacon! Faci?

— Ha?

— *Faci?*

— Ce să fac?

— Ți-am pus o întrebare, domnule. *Faci?*

— Ascultă, doamnă…

— Nu te-obrăznici cu mine, a lătrat ea. Ți-am pus o întrebare. Da sau nu. Faci?

El și-a ridicat degetul ca să spună ceva, să încerce s-o potolească…

— Am venit aici numai pent…

— Pune-ți degetul la loc în buzunar și cască bine urechile, băiete! Vii aci cu mâna goală, nu tu o cutie de sardele, nu tu un cadou, un bol de fasole, nici măcar un pahar cu apă pentru cineva care încearcă să te-ajute pe gratis s-ajungi la lucrul pentru care-ai venit. Și nici măcar n-ai habar dac-o să nimerești ținta sau nu. Ești fix cum sunt albii de obicei. Crezi că ți se cuvine ceva la care nici n-ai pus umărul. Totul pe lumea asta are un preț. Ei bine, acum s-a-ntors roata, domnule, că io una am fost călcată-n picioare toată viața și, la urma urmei, nu te cunosc deloc. Poate ești italian, că-i pătat de vin de sus

până jos costumul ăla de-l porți. Da' la fel de bine ai putea să fii un escroc bețiv care nu dă doi bani pe nimic și doar *se dă* drept fiul domnului Guido. Habar n-am de ce-ai venit, de fapt, domnule. Nu-l știu așa bine nici pe diacon. Nu mi-o explicat nimic despre tine. Ca mulți bărbați, nu crede că se cuvine să dea explicații la o femeie, nici măcar nevesti-sii, care le-o făcut pe toate, gătit, spălat, frezat, cât timp el pierdea vremea dând pe gât agheasmă în toți anii ăia lungi cât o făcut-o. De-o sută patru ani fac umbră pământului și nimeni nu mi-o explicat niciodată nimic. Știu pe de rost cartea despre cum e să nu ți se explice. Asta se cheamă să fii o negresă bătrână, domnule. Așa că mai întreb o dată. Pentru ultima oară — și dacă n-ai nimic de spus, n-ai decât să-ți vâri bătăturile în pantofiorii tăi cu căptușeală și s-o iei din loc. *Faci?*

El a clipit exasperat și s-a uitat înspre Melissa, care, din fericire, a spus cu blândețe:

— Da, doamnă Paul, chiar *face*.

Chipul scofâlcit al bătrânei, o întretăiere de văi adânci, furioase, s-a destins când și-a întors capul străvechi ca s-o privească pe Melissa.

— Ești nevastă-sa, domniță?

— Logodnica. O să ne căsătorim.

Furia hoaștei s-a potolit și mai mult.

— Hmm. Ce fel de om îi?

— Nu prea zice multe.

— Nici taică-su nu zicea multe. Vorbea și mai puțin ca el, asta-i clar. De ce vrei să te măriți cu ratatul ăsta? Dă buzna aici ca un necioplit și mă ia la întrebări de zici că-i ori polițist, ori vreun duhovnic trimis de Dumnezeu. Taică-su nu m-o întrebat niciodată nimic. Nu mi-o pus o întrebare măcar. Așa-i și el, omul ăsta al tău? E-un om care se ține de cuvânt? E-un om care *face* lucruri și nu vorbește dup-aia despre ele? *Vorbește* sau *face*? Care-i?

— Eu așa sper. Cred. O să văd. Cred că da… face.

— Bine-atunci.

Bătrâna părea mulțumită. S-a întors să se holbeze la Elefante, dar vorbea în continuare cu Melissa, de parcă Elefante nici n-ar fi fost în

încăpere.

— Spre binele tău, domniță, sper c-ai dreptate. Dacă da, atunci ai ceva pe cinste. Că taică-su asculta. Taică-su nu umbla teleleu luând lumea la întrebări, vorbind de pomană și luându-i pe-alții la bani mărunți și împungând aerul cu gheara de parc-ar fi fost el șeful. Taică-su nu arăta înspre nimeni cu degetul. Ne-o dat biserica aia cinstit și fără ascunzișuri.

— Aș vrea eu să-mi dea și mie cineva o biserică, a spus Melissa.

Bătrâna a părut deodată să se indigneze. S-a înfuriat. Și-a răsucit capul și a săgetat-o pe Melissa cu privirea, fierbând de mânie, după care și-a lăsat brusc capul pe spate și a izbucnit în râs, cu gura larg deschisă, dezvăluindu-și unicul dinte pătat și putred.

— Haha! Da' ești ceva de groază, fată!

Iar apoi a preluat Melissa cârma conversației, calmând spiritele, lămurind detalii, pălăvrăgind fără nicio dificultate cu bătrânul crocodil timp de două ore, până ce veninul bătrânei s-a dus, dispărând cu desăvârșire și dând la iveală sufletul bun și straniu care sălășluia dedesubt și care s-a apucat să-și depene viața și trecutul, revărsând acordurile suferințelor, necazurilor și bucuriilor unei bătrâne femei de culoare: răposatul ei soț, fiica ei iubită, care-și petrecuse tinerețea construind Biserica Five Ends și murise cu paisprezece ani în urmă. Îmboldită de Melissa, sora Paul și-a povestit viața, de la începuturile la o fermă dată în dijmă din Valley Creek, Alabama, la mutarea în nord, în Kentucky, unde îl cunoscuse pe soțul ei, și apoi la New York, unde se dusese ca să-și urmeze fata. Acolo bărbatu-său a simțit chemarea de a propovădui cuvântul lui Cristos. Iar când a ajuns să spună cum s-a născut Biserica Baptistă Five Ends și ce rol a jucat domnul Guido în construirea ei, precum și de cutiuța ascunsă acolo, sora Paul vorbea deja cu amândoi. Dar nu s-a oprit acolo, căci pe măsură ce depăna, a scos la iveală o comoară și mai mare, cartierul Cause de pe vremea tinereții lui Elefante, cel pe care-l uitase în anii lui de greutăți și neliniști, și i-a readus dinaintea ochilor lumea pe care și-o amintea el din copilărie, când copiii italienilor jucau capra și leapșa pe stradă în după-amiezile de duminică; copiii

irlandezilor de pe Thirteenth Street loveau cu cozi de mătură mingi de cauciuc pe distanța dintre două guri de canalizare; copiii evreilor de pe Dikeman nu mai puteau de râs în timp ce azvârleau baloane cu apă în capul trecătorilor de la etajele blocurilor unde tații lor aveau băcănii; foștii docheri — italieni, negri și hispanici — jucau zaruri, certându-se în trei limbi din cauza jucătorilor de la Brooklyn Dodgers; și, bineînțeles, negrii din Blocurile Cause, cum se grăbeau ei către centrul Brooklynului în haine de sărbătoare, hlizindu-se cu teamă în timp ce el, la vârsta adolescenței, se purta ca un idiot în fața lor, beat, furios, amenințător, pișându-se în spatele unei mașini parcate în timp ce treceau negrii, ba chiar fugărindu-le copiii pe Silver Street noaptea. Cum a putut să fie atât de bătut în cap? S-a văzut atunci așa cum îl făcuse maică-sa la mânie când aflase de comportamentul lui: un *paisan* tâmpit, care-și făcea griji că negrii, irlandezii, evreii, străinii le invadau străzile. N-avem străzi, a zis ea. Italienii nu-s stăpâni pe străzi. Nimeni nu-i stăpân pe străzi. Nu e nimeni rege peste nimic în New York. Așa e *viața*. Supraviețuire. Cum putuse să fie atât de prost? s-a gândit el. Asta face iubirea? Așa te schimbă? Te lasă să vezi trecutul cu atâta limpezime?

Când bătrâna a isprăvit, Elefante s-a simțit ca și când ar fi fost binecuvântat și s-ar fi împărtășit, curățindu-se de păcate prin spovedanie. Era seară și femeia aproape că adormise vorbind. Dar când el s-a ridicat să-i mulțumească și să plece, deodată l-a întrebat:

— Mai trăiește maică-ta?

— Da, a spus el.

— S-o respecți cum se cuvine, băiete. Că orice lucru bun o fi făcut taică-tău ei i se datorează. Cu ce se mai ocupă?

— Lucrează-n grădină.

— Frumos. Poate mai bine nu-i spui c-ai stat de vorbă cu mine.

— Cine-a zis că-i spun?

Sora Paul l-a privit gânditoare o clipă, apoi a continuat.

— Am o sută patru ani, fiule. Știu toate șmecheriile. O să vrei să mă verifici, o să speri că-și amintește de suta aia de dolari de mi-o oferit-o taică-tău pentru că i-am condus camionul. Sigur ține minte,

că pe vremea aia erau bani mulți și mă gândesc că n-o fost o noapte plăcută pentru ea, să stea așa în camera ei de zi la ore mici, cu bărbat-su cu laba piciorului sucită într-o parte și cu glezna în cealaltă, și cu camionul ăla plin de belele în fața casei, cu tine sforăind la etaj cu mucii la nas și cu o viață plină de bătăi de cap așternându-i-se dinainte, că pun pariu că n-o fost ușor să te crească. O nevastă știe tot, fiule. Dacă voia să-ți spună ce s-o întâmplat în noaptea aia, mă gândesc c-ar fi deșertat de mult sacul. De ce s-o mai necăjești? Dacă-i să ți se întâmple ceva din pricina a tot ce ți-am spus, atunci va trebui să port și povara durerii ei. Îs bătrână, fiule. N-am niciun motiv să mint.

Elefante s-a gândit puțin la asta.

— Bine, a zis el și, după o clipă, a adăugat: Mulțumesc… pentru tot. Pot să fac ceva pentru dumneata?

— Dacă te rogi, roagă-te să-mi trimită Dumnezeu o bucată din brânza aia a mea.

— O bucată de ce?

— Vezi tu, lui taică-tău îi plăceau m'rindele mele…

— M'rinde?

— Mâncarea mea. Îi plăcea cum gătesc. I se pusese pata pe puiul meu prăjit. I-am dat un pic într-o după-masă când construiam biserica. Și el mi-o dat în schimb o bucată din brânza lui. Brânză italiană. Nu știu cum îi zice. Dar brânza aia era ceva de vis! I-am și spus-o! După ce-am terminat biserica, ne-o trimis ani de zile brânza aia. Acuma-i mort de mult, dar aud că brânza încă vine. Ca prin minune. De la Isus, mă gândesc.

Elefante a crezut că s-a deschis o portiță și și-a dres vocea, redevenind bărbat în toată firea.

— Pot să aflu cine o trimite da…

— Te-am rugat io să faci așa ceva, fiule?

— Poate ma…

— Băiete, ce tot vrei s-o târăști pe maică-ta în încurcăturile astea? M-ai întrebat ce vreau și ți-am zis. Ți-am zis numa' să te rogi să-mi trimită Isus o bucată din brânza aia. I-am zis și lui Sportcoat, dar nu

prea mai dă pe-aici. Isus trimite brânza aia, băiete. Nu altcineva. De la Isus vine. Te rog să te rogi lui Isus să-mi trimită și mie un pic. O bucată numa'. N-am mai gustat de ani de zile.

— Hmm… bine.

Elefante s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. Melissa l-a urmat.

— Altceva? a întrebat el.

— Ei bine, dac-ai chef, poți să-i dai un bacșiș domnului Mel înainte să pleci.

— Cine-i domnul Mel?

— Îi bătrânu' ăla alb de la intrare, care are grijă să nu scape niciunul dintre noi ăștia, babalâcii.

Elefante s-a uitat la Melissa, iar ea a făcut semn din cap spre coridor, către intrarea în clădire, unde se vedea un paznic mai în vârstă, care moțăia cu nasul în *The Daily News*.

— De doișpe ani îmi trimit zeciuiala la Five Ends în fiecare săptămână, a zis sora Paul. Patru dolari și treișpe cenți din pensia mea. El o duce la poștă săptămână de săptămână. Ia un mandat și îl pune în plic și-l trimite. Îi datorez doișpe ani de plicuri și timbre, asta dacă nu cumva îl plătește poșta cu bere și tărie. Plus cât costă să pui ăia patru dolari și treișpe cenți pe un mandat. Acuma, de când îs io aici, Mel mereu și-o miluit gâtlejul, lăsând whiskyul să curgă pe făgașul ăla slobod ca apele râului, până ce s-a lăsat acum vreun an. Da' îi om bun, zău, așa să m-ajute mântuitorul. Aș vrea să-i dau ce-i datorez înainte să-mi primesc aripile cele veșnice. Crezi că te poți îndura să-i dai ceva? Bani n-o să ia. Zice că-i prea bătrân.

— În afară de băutură îi mai place ceva?

— Are-o slăbiciune pentru batoanele alea Mars.

— O să-i dau cât să-i ajungă pân' la sfârșitul zilelor.

Au început să spargă zidul în noaptea aceea, la ora 4.20. Elefante și Sportcoat. Melissa a rămas în mașina parcată la bordură, cu farurile stinse și motorul mergând. N-avea rost să riște să fie prinsă. Ea-și făcuse treaba și căutase și toate informațiile. Știa acum despre ce era vorba după ce auzise cum arată obiectul, citise câteva ziare din

perioada respectivă și apoi îl sunase pe omul din Europa ca să facă aranjamentele pentru transfer și vânzare. Se pare că „săpunul" pe care unchiul Macy — fratele Guvernatorului — îl ascunsese și îl adusese înapoi în America împreună cu „colecția" furată din peștera din Viena în 1945 nu era nici pe departe săpun. Era cel mai vechi obiect tridimensional din lume. Venus din Willendorf, zeița fertilității. O bucată mică de calcar, sculptată în formă de femeie gravidă, despre care se spunea că ar avea mii de ani. Și acum ședea în palma mâinii lui Isus, o mână colorată, pictată pe zidul din bolțari din spatele Bisericii Baptiste Five Ends, în complexul Cause din Brooklyn, New York, așa cum o făcuse Zeke, băiatul surorii Bibb, ajutat de Sportcoat și Sausage, la îndemnul pastorului Gee, care cu niște ani în urmă simțise că Isus ar trebui schimbat dintr-un Isus alb într-unul de culoare. Ce se mai vedea din mână era ca o pată. Dar tot mână era.

Pe cer nu se zărea nici urmă de lună când Elefante și Sportcoat și-au croit drum pe lângă clădire către curtea bisericii, cufundată în beznă și năpădită de buruieni înalte, cu câteva lumîni de la zgârie-norii din Manhattan sclipind în depărtare. Elefante avea o lanternă acoperită cu o cârpă neagră, un ciocan și o daltă pentru piatră. Sportcoat s-a uitat la uneltele lui Elefante și a zis:

— Nu-mi trebe lumină.

Dar când l-a dus pe Elefante la zidul din spate, a luat lanterna și a îndreptat-o un moment către portretul lui Isus, decolorat serios de-acum, un bărbat alb peste care se dăduse cu maro, cu brațele deschise și cele două palme cam la doi metri și jumătate una de alta. Apoi i-a dat lanterna înapoi lui Elefante.

— Ce-a zis sora Paul, mâna dreaptă sau mâna stângă? a întrebat Elefante.

— Nu țin minte. Da' nu-s decât două mâini, a spus Sportcoat apăsat.

Au început cu mâna stângă, ciocănind ușor în jurul bolțarilor. Au răcâit mortarul până ce au scos la iveală aproape complet ce era dedesubt.

— Așteaptă, a zis Sportcoat. Dă-mi un minut să intru în biserică, apoi împinge bolțarul ăla înspre mine. Pe peretele dinăuntru nu-i nimica. Lovește ușor. Nu da prea tare. Îi gol. Dacă dai prea tare, ciocanu' o să facă gaură în el.

Cu capul ciocanului, Elefante a bătut ușor de-a lungul marginilor bolțarului. Acesta s-a desprins după câteva încercări și a căzut înăuntru.

În acel moment i-a trecut prin cap: „Dar dacă pică și obiectul ăla?".

L-a auzit pe bătrân gemând de cealaltă parte când a apucat bolțarul.

— E ceva acolo? l-a întrebat Elefante prin zid.

— Unde?

— În bolțarul ăla. E ceva ca un săpun în el?

— Nah. Nici urmă de săpun.

Asta l-a luat prin surprindere pe Elefante. Îi vedea bătrânului fața prin gaura lăsată de bolțar. Și-a vârât capul prin deschizătură și s-a uitat dintr-o parte, luminând cu lanterna bolțarul de dedesubt și pe cel de deasupra. Nimic. Vedea în interiorul bisericii și a observat privirea bătrânului ațintită asupra lui.

— Nu-i nimic aici, a spus Elefante. Bolțarii-s aranjați în zigzag. Poate-a căzut prin golul din bolțari și s-a rostogolit până jos și s-a făcut praf. O să trebuiască să dărâmăm tot zidul bisericii ca să vedem ce-i jos. Hai să încercăm cealaltă mână.

S-a mutat în partea cealaltă și începuse deja să scobească la bolțarul de la mâna dreaptă a lui Isus când a auzit ușa bisericii deschizându-se și pe bătrân târșâindu-și pașii pe asfalt, așa că s-a oprit.

— Trebuie să intri ca să prinzi bolțarul când cade, a zis Elefante.

— Da? a spus Sportcoat.

— Da. Căutăm o cutie de săpun. N-are voie să se spargă. E valoroasă.

— Păi ăsta nu-i săpun, i-a răspuns Sportcoat, întinzându-i o cutie prăfuită de metal.

— De ce mă freci la *cojones*? a strigat Elefante, smulgându-i cutiuța din mână.

— La ce?

— La coaie.

— N-am io nicio treabă cu alea.

— Parc-ai zis că nu-i nimic acolo.

— Ai zis săpun. Asta nu arată a săpun. Îi o cutie. Era prinsă cu mortar de marginea cărămizii.

— Marginea cui?

— Marginea bolțarului. Cineva o prins o bucată de metal de margine și-o fixat chestia asta pe ea.

— Parc-ai zis că nu-i nimic acolo.

— Ai zis săpun, domnu'!

— Mai lasă-mă cu domnu'! a schelălăit Elefante entuziasmat, iar apoi s-a lăsat în genunchi și i-a întins lanterna lui Sportcoat. Aprinde-o și luminează.

Sportcoat a făcut întocmai. Elefante a deschis cutiuța și a scos o figurină dolofană din piatră, înaltă de vreo zece centimetri, cu sâni mari.

— Ce chestie, a zis Sportcoat.

S-a abținut și n-a zis „o femeie de culoare". În schimb, a murmurat:

— Îi o păpușă.

— Exact cum a zis. Cât un săpun Palmolive de mică, a mormăit Elefante, întorcând-o pe-o parte și pe alta.

— Am văzut până și șoareci mai mari ca asta, a spus Sportcoat. Pot să pun mâna?

Elefante i-a întins-o.

— Îi grea, a remarcat Sportcoat, dându-i-o înapoi. Îi o femeie îndesată, nu glumă. Am văzut și io câteva la viața mea.

— Ca asta?

— Femei îndesate cu țâțe mari? Da' cum nu. Îi plină biserica de ele.

Elefante nu l-a luat în seamă și s-a uitat instinctiv împrejur. Curtea era cufundată în beznă. Nu era nici țipenie de om prin preajmă. Lincolnul stătea la bordură cu motorul pornit. Avea ce căutase. Era liber. Trebuia s-o ia din loc.

— Te duc acasă. O să te sun mai târziu. O să am grijă de tine, amice.

Sportcoat nu s-a clintit.

— Stai un pic. Acuma că sora Paul și cu mine te-am ajutat aici, crezi c-ai putea să m-ajuți și pe mine să găsesc cutia aia cu banii de Crăciun?

— Ce?

— Cutia de Crăciun. Cu banii ăia. Banii puși deoparte de oamenii de la biserică ca să ia cadouri la copii. Hettie a mea îi strângea în fiecare an și ascundea cutia undeva în biserică. Nu-i decât o lună până la Crăciun.

— Unde e?

— Dac-aș ști, nu te-aș ruga să m-ajuți.

— Câți bani erau în ea?

— Pai dacă adunăm tot și îi dibuim pe mincinoșii care zic că au cine știe ce minuni acolo, să tot fie vreo trei sau patru mii de dolari. Bani gheață.

— Cred că pot să mă ocup eu de asta, domnule Sportcoat.

— Cum ai zis? Domnule?

— Domnule Sportcoat.

Sportcoat s-a pipăit pe frunte cu o mână zbârcită. Lumea avea acum o limpezime ce-i dădea o senzație cu totul nouă, nu neplăcută, dar uneori această noutate părea ciudată, ca atunci când porți un costum nou pentru prima dată. Migrenele și greața care-l însoțeau de decenii de fiecare dată când se oprea din pilangeală se potoliseră. Se simțea ca un radio care încearcă să prindă o frecvență nouă, una care bâzâia tot mai aproape și, încet-încet, se auzea tot mai clar, cum se cuvine, așa cum și-l dorise Hettie tot timpul. Sentimentul cel nou l-a smerit. I-a dat un fior religios, de apropiere de Dumnezeu, precum și de om, copilul slăvit al Domnului.

— Nimeni nu mi-o zis mie niciodată domnu' Sportcoat.

— Ei bine, atunci cum vrei să ți se spună?

Sportcoat a rămas puțin pe gânduri.

— Poate copil al Domnului.

— Prea bine. Copil al Domnului. Se rezolvă. O să-ți dau altă cutie de Crăciun.

Elefante a pornit către mașină.

— Așteaptă!

— Ce mai e?

— Cum o să explicăm de ce lipsește bolțaru' ăsta din zid?

Dar Elefante era deja lângă mașină.

— O să pun pe cineva să repare zidul mâine. Doar să le zici celor de la biserică să nu scoată o vorbă. Să le zici să vorbească cu sora Paul. Mă ocup eu de restul.

— Și cu mâna lu' Isus cum rămâne? Asta chiar c-o să-i scoată din pepeni. Tre' făcută la loc.

— Zi-le că Isus o să capete un zid nou. Și o mână nouă. Și o clădire nouă, dacă vor. Ai cuvântul meu.

26
O frumusețe

Înmormântarea lui Sportcoat, la douăzeci și două de luni de la împușcarea lui Deems Clemens, a fost, fără îndoială, cea mai grozavă înmormântare din istoria Blocurilor Cause. Desigur, a fost și o catastrofă, așa cum se întâmpla îndeobște la Biserica Baptistă Five Ends. Pastorul Gee a întârziat douăzeci de minute pentru că Chevrolet-ul lui cel nou — nou de șase ani — n-a pornit. Unul din curierii care aduceau florile a căzut în fața bisericii și și-a rupt brațul, fiindcă s-a împiedicat de o cărămidă năbădăioasă rămasă acolo de la renovările care păreau că nu se mai termină — și pentru care numai Dumnezeu știa de unde vin banii. S-a prăvălit cât era de lung peste pragul prezbiteriului, căci ușa era deschisă, și a împrăștiat zorele albe peste tot. Verișoarele Nanette și Sweet Corn au început să se fluiere în strana corului, certându-se din pricina unei pălării. Dricul care aducea trupul neînsuflețit de la firma de pompe funebre a întârziat ca de obicei, de data asta din cauză că bătrânul Morris Hurly, cunoscut și sub numele afectuos de Hurly Girly, s-a tamponat, după spusele sale, cu o autocisternă pe autostrada Brooklyn-Queens, după care a trebuit să retușeze puțin trupul lui Sportcoat din sicriul din dric, care dric era acum parcat neglijent chiar în mijlocul grădinii nou-nouțe din spatele bisericii, fiindcă în față nu mai era loc. Câțiva participanți furioși care aruncau căutături urâte pe ușa din spate — printre ei Bum-Bum, sora Bibb și câțiva membri ai Societății pentru Suveranitatea Portoricană, ale cărei rânduri se îngroșaseră datorită noii președinte, doamna Izi — au urmărit dezgustați scena, observând că nu se vedea nici urmă de îndoitură sau lovitură pe barele de protecție ale strălucitoarei limuzine, și au ghicit corect că în momentul în care Hurly Girly văzuse șirul lung de oameni ce ieșea din biserică și se întindea pe după colț până în curtea blocurilor, îl cuprinsese panica și hotărâse să-l aranjeze puțin pe Sportcoat.

— Morris vrea să impresioneze, ca să înhațe clienți noi, a comentat Bum-Bum spumegând de furie pe când se uita cum doi bărbați în costume negre de la firma lui Hurly stăteau de pază lângă platforma deschisă a limuzinei în timp ce îmbătrânitului Morris, un suflet cu înfățișare sumbră și cu o chică afro complet căruntă, îi atârna fundul afară din dric, iar pantofii lucioși i se murdăreau în noroiul negru al noii grădini. Pantofii zoreau de colo-colo, tot urcând și coborând din limuzină, pe când Morris îi făcea lui Sportcoat ultimele retușuri.

— Uită-te la el, a zis sora Bum-Bum dezgustată. Morris arată ca un dihor.

Cu toate astea, a fost o slujbă de întoarcere acasă cum alta nu se mai pomenise, o sărbătoare a sărbătorilor. Locuitorii din Blocurile Cause veniseră toți în păr. Veniseră și enoriași de la Mount Tabernacle și St. Augustine, ba au apărut chiar și domnul Itkin și doi credincioși de la templul iudaic de pe Van Marl Street. Șirul participanților trecea de vagonul de marfă al Elefantului, urca pe Ingrid Avenue, apoi cobora pe Slag Street și revenea în piața de la Blocurile Cause, aproape până la steag. Unii erau de părere că pe undeva contase și că s-a dat brânză gratis la înmormântare, iar de unde venea brânza tot nu se știa, dar sosise cu o noapte înainte în cantități nemaivăzute, lăzi întregi de brânză, stivuite ordonat în subsolul bisericii și gata de împărțit când sora Gee venise să descuie la ora cinci dimineața.

A durat nouă ore să treacă toți prin fața sicriului.

Capacitatea bisericii era de doar o sută cincizeci de locuri — pentru atât avea autorizație de la pompieri. Dar pentru slujbă s-au înghesuit înăuntru de două ori mai mulți oameni. Așa de mulți erau, că cineva a sunat la Detașamentul de Pompieri 131, de unde au trimis o autospecială. Pompierii au aruncat o singură privire mulțimii și au plecat, pasând problema poliției, care a trimis două mașini de patrulare de la Secția Șaptezeci și Șase. Ofițerii au aruncat o singură privire mulțimii și șirului de mașini parcate neregulamentar, pentru care ar fi avut de scris un număr de-a dreptul împovărător de amenzi,

și au anunțat că au fost chemați de urgență la locul unui accident din Bay Ridge, unde aveau să fie ocupați aproximativ trei ore, exact cât i-a trebuit pastorului Gee să-și țină cu glas tunător predica despre ce om minunat fusese Sportcoat și Verișoarelor să-și ridice vocile, alături de corul de la Five Ends, în cele mai sfinte și înălțătoare cântări pe care le auzise cineva vreodată, răcnind din băierile inimii, pentru ca la final să li se alăture Joaquin și Los Soñadores, acoperiți însă cu totul, slavă Domnului, de zbieretele Verișoarelor, care, ca de obicei, au fost centrul atenției.

A fost un circ în toată regula, doar că de data asta, la galeria protagoniștilor obișnuiți — adică sora Gee, sora Bibb, Hot Sausage, Pudgy Fingers, plasat de-acum oficial în grija Verișoarelor, care se certau pe el cu aceeași înverșunare cu care se certau pe orice altceva — s-a adăugat în chip fericit sora Paul, care, ajunsă la o sută șase ani, s-a bucurat de un loc special pe podium, însoțită de nimeni altul decât fostul diacon Rufus Harley, îngrijitor la Blocurile Watch, care se jurase pe tot ce-i picase la mână că nu va mai călca câte zile o avea pragul acelui focar de ipocrizie și sfântă impotență care era Biserica Baptistă Five Ends. Mai era și doamna Izi, flancată de toți cei șaptesprezece noi membri ai Societății pentru Suveranitatea Portoricană din Blocurile Cause. Blândul uriaș Soup Lopez venise și el, împreună cu Elena, verișoara lui Joaquin din Bronx, și cu Calvin, funcționarul de la chioșcul de bilete de la metrou — cei doi din urmă întreținându-se vorbind despre trenuri. Bum-Bum, însoțită de noul ei soț, Dominic, Senzația Haitiană, și de cel mai bun prieten al lui, vraciul Mingo, erau și ei de față, la fel și câțiva membri din echipa de baseball Pan-Cause înființată de Sportcoat, care crescuseră toți și se lăsaseră de baseball, în afară de unul. Mai era și o amestecătură neobișnuită de oameni din afară: Potts Mullen, polițistul pensionar, și fostul lui ucenic, Jet Hardman, care lucra acum pentru Patrula Portuară din New York City, unde era primul ofițer de culoare, după ce mai înlăturase niște obstacole rasiale la Divizia Pirotehnică a Poliției din New York, la Serviciul de Control Intern, la contabilitate, la brigada rutieră și la divizia de transport mecanizat, care repara

mașinile de patrulă, toate aceste mașini stricându-se la cinci minute după ce termina Jet de lucrat la ele.

Și, în sfârșit, cele mai interesante două grupuri: Thomas G. Elefante, cunoscut anterior sub numele de Elefantul, îmbrăcat la patru ace într-un costum cenușiu, alături de mama sa și de proaspăta lui soție, o irlandeză voinică și sfioasă, despre care se spunea c-ar fi din Bronx; și Deems Clemens însuși, fostul traficant de droguri, care fusese spaima complexului și care de curând, la douăzeci și unu de ani, fusese recrutat ca aruncător la Iowa Cubs, o echipă din liga a doua afiliată ghinionistei Chicago Cubs din liga întâi; Deems era însoțit de Bill Boyle, antrenorul de baseball de la St. John's University, la care locuise un an, cât a dus echipa de la St. John's până în finala campionatelor universitare, în singurul lui sezon ca student. Rana pe care Clemens, dreptaci, o suferise când fusese împușcat cu douăzeci și două de luni în urmă era, din fericire, la umărul stâng și se vindecase frumos, la fel și starea sa de spirit, care se îmbunătățise uimitor după ce plecase din Blocurile Cause ca să locuiască acasă la antrenorul Boyle.

Vestea apariției lui Deems — ajuns cu douăzeci de minute întârziere — și a succesului său în baseballul profesionist s-a răspândit printre îndoliați ca un ciclon.

— Ce noroc și pe capul nostru, a bombănit Joaquin. Pleacă și din Cause unul la echipele mari și ajunge fix la amărâții ăia de Cubs. Echipa aia n-a mai câștigat o finală de șaizeci și trei de ani. Cine-o să parieze pe ei? N-o să fac niciun sfanț de pe urma lui.

— Cui îi pasă? a spus doamna Izi. Ai văzut ce mașină are?

Avea dreptate. Clemens, care pe vremea când vindea droguri avea un Pontiac Firebird la mâna a doua, sosise la volanul unui Volkswagen Beetle nou-nouț.

După slujbă și înmormântare, un grup numeros de vreo patruzeci de oameni din complex s-au adunat în subsolul de la Five Ends și au stat de vorbă până noaptea târziu, în parte din cauză că era atât de multă mâncare, iar în parte din cauză că rămăsese atât de multă brânză de împărțit, că nu știau ce să facă cu ea. Discuțiile aprinse

despre distribuirea brânzei au durat ore întregi. În urma mărturiilor oferite ulterior de Bum-Bum, acel străjer veșnic la pândă când era vorba de brânză, și de bătrânul Dub Washington, care adormise în fosta fabrică de la cheiul Vitali și ieșise în toiul nopții ca să scormonească prin gunoaiele de pe Silver Street, s-a stabilit că brânza sosise în noaptea dinainte într-o furgonetă frigorifică lungă de șase metri, în care fuseseră încărcate patruzeci și una de cutii, fiecare cu câte douăzeci și opt de bucăți de două kilograme și jumătate din brânza delicioasă, desfătătoare, divină a oamenilor albi. Fusese distribuită pentru că nu avea unde să fie depozitată, dar în ciuda puhoiului care venise să-și ia un ultim rămas-bun, biserica a rămas fără doritori, așa că s-a decis în grabă după slujba de înmormântare că aveau să împartă darul și în restul cartierului Cause. Au vârât opt bucăți în portbagajul celor două mașini de patrulare ale polițiștilor de la Secția Șaptezeci și Șase, care se întorseseră de la „urgența de circulație" din Bay Ridge. Polițiștii au protestat că e prea mult, așa că sora Gee i-a îndemnat să ducă jumătate din brânză la Detașamentul de Pompieri 131 de pe Van Marl Street și s-o împartă cu camarazii lor din serviciile publice. Polițiștii au consimțit, dar nu le-au dat pompierilor nicio bucățică, fiindcă polițiștii și pompierii se urau la fel de tare în cartierul Cause ca oriunde altundeva în New York. S-a trimis, de asemenea, vorbă la Blocurile Watch. S-a făcut coadă la ușa bisericii, locuitorii din ambele complexuri s-au întors în turmă, dar tot nu s-au adunat suficienți doritori. Mulți dintre cei care au apărut s-au văzut nevoiți să ia acasă mai mult decât puteau duce. Cărau opintindu-se mormane întregi în coșuri mari de cumpărături, în saci, în pungi de plastic, în roabe, în poșete, în landouri și în cărucioare de transportat corespondența șterpelite de la oficiul poștal din apropiere. Nicicând nu se mai pomenise atâta brânză în cartierul Cause. Și, din păcate, nici nu avea să se mai pomenească vreo fărâmă vreodată.

E greu de spus ce a stârnit discuții mai aprinse în grupul de bază de la biserică — brânza, Clemens și Volkswagenul său sau prezența lui Elefante —, destul (și bine) că au stat până târziu, întorcând lucrurile pe toate fețele, certându-se, glumind și chefuind până la ore

mici, acuzându-se unii pe alții de trădarea de a fi știut pe unde rătăcise Sportcoat și în ce circumstanțe avusese loc misterioasa lui moarte. Nu părea să știe nimeni. Așa ceva nu se mai văzuse în Cause. Dar la șapte seara, după ce mesele au fost golite, vasele spălate și ultimele bucăți de brânză împărțite, biserica măturată și restul de zorele albe dăruite pentru că erau atât de multe, vecinii au plecat încet pe la casele lor, lăsând doar nucleul de bază de la Five Ends — sora Gee, Hot Sausage, sora Bibb și Bum-Bum, împreună cu doi vizitatori, doamna Izi și Soup. Cei doi din urmă nu erau membri, dar li s-a permis în mod deosebit să participe în calitatea lor de reprezentanți ai organizațiilor din care făceau parte: doamna Izi, ca președintă nou-aleasă a Societății pentru Suveranitatea Portoricană, și Soup, care nu-și mai zicea Soup, ci prefera numele de Rick X, ca mândru membru al Națiunii Islamului, precum și ca vânzător de top în departamentul de vânzări de la Moscheea nr. 34 din Brooklyn, unde vânduse cele mai multe tarte de fasole[50] și ziare din istoria așezământului. Mai era și urmărit în Kansas, pentru jaf și privare ilegală de libertate în legătură cu un incident domestic, dar asta, după cum i-a asigurat el pe cei din grup, era o poveste lungă.

Cei șase au stat de vorbă până târziu în noapte.

Conversația sărea de la una la alta, umplând încăperea cu presupuneri în timp ce varii teorii erau dezbătute, abandonate și apoi reluate. Unde fusese Sportcoat în ultimele paisprezece luni? Mai bea alcool sau nu când și-a găsit sfârșitul? Cum a murit? De ce a venit Elefantul? Și de unde a apărut toată brânza aia?

Partea cu brânza îi ardea cel mai tare.

— După toți anii ăștia, a zis doamna Izi. Și tot nu știe nimeni. E pur și simplu o tâmpenie.

— L-am înșfăcat pe șoferul camionului, a spus Bum-Bum cu mândrie. Am văzut camionul că vine pe la trei jumate și am ieșit în fugă de l-am prins chiar înainte să plece. Erau doi. Unu tocmai se urcase în camion. Celălalt, șoferul, ieșea din biserică. Dar n-a apucat să urce în mașină, că l-am prins de braț. „Cine ești?“ l-am întrebat. N-a zis mare lucru. Avea accent italian. Cred că era ceva gangster.

— De ce zici asta? a vrut să știe doamna Izi.

— Avea multe ciupituri de vărsat pe față.

— Asta nu-nseamnă nimic, a spus doamna Izi. Poate le are de când a învățat să folosească furculița.

Cuvintele ei au iscat o explozie de râsete și comentarii.

Nimeni nu părea să știe mai mult de-atât.

Apoi și-au îndreptat atenția către Hot Sausage. Aproape o oră au stat și l-au interogat pe cel mai bun prieten al lui Sportcoat. Hot Sausage a susținut că nu știe nimic.

— Omu' o ajuns la închisoare, a spus el. O fost și-n ziar.

— *Ba nu* a fost în ziar, i-a răspuns doamna Izi. Omul urma să ajungă la închisoare. Trebuia să fie adus în fața instanței. *Asta* a fost în ziar. *De fapt*, Sportcoat nu s-a dus nicăieri.

— Păi aici n-o fost! a zis Sausage.

— Atunci unde-a fost?

— Da' ce-s io, maestru-n spiritism? Nu știu, a spus Hot Sausage. Omu-i mort. O făcut mult bine la viața lui. Ce vă tot agitați?

Discuția a continuat cu aceeași vigoare până la miezul nopții. Unde s-a dus Sportcoat? Când a fost văzut? Nimeni nu părea să știe.

În cele din urmă, pe la ora unu noaptea, s-au ridicat să plece, mai nemulțumiți ca oricând.

— După douăzeci de ani de ghicit cum o să plece babalâcul pe lumea cealaltă, asta-i prea de tot, a zis Bum-Bum în timp ce se îndrepta spre ieșire, aruncându-i priviri furioase lui Sausage. Nu pot să sufăr când unul căruia i-a mers buhul c-are gură mare dintr-odată tace când știe ceva ce tu nu știi.

Hot Sausage n-a băgat-o în seamă. Grija lui era să stea cu ochii pe sora Bibb, iubita lui secretă, care se pregătea să plece. De vreo oră o tot pândea posac, așteptând să-i facă cu ochiul, să dea din cap, să-i dea un semn oarecare că totul e în regulă și că poate să se țină după ea până acasă pentru niște zbenguieli în cinstea lui Sportcoat. Dar sora Bibb n-a dat niciun semn. În schimb, când a bătut ora fixă, și-a luat poșeta și a pornit-o spre ieșire. Și totuși, chiar când a ajuns la ușă și a

apăsat fără zgomot clanța, i-a făcut semn din cap. Hot Sausage a sărit în picioare, dar sora Gee i-a pus o mână pe braț.

— Sausage, poți să mai stai un minut, te rog? Aș vrea să vorbim ceva între patru ochi.

Sausage s-a uitat după sora Bibb, care era deja cu un picior afară.

— Musai acuma trebe? a întrebat el.

— Numai un pic. Nu durează mult.

Oprindu-se în prag, sora Bibb și-a ridicat și și-a coborât sprâncenele de două ori rapid, umplându-i inima de bucurie lui Sausage, care s-a uitat apoi după ea cum dispare. S-a așezat posomorât pe un scaun pliant.

Sora Gee stătea în picioare în fața lui, cu mâinile în șold. Sausage și-a ridicat privirea spre ea ca un cățeluș vinovat.

— Na bun. Scuipă tot.

— Ce să scuip?

Sora Gee a mai tras un scaun pliant și s-a așezat invers pe el, călare, cu fața la Sausage, cu brațele sprijinite de spătar și cu rochia trasă în jos ca să-i acopere partea de sus a coapselor. Fața ei lungă, cafenie, era întoarsă spre a lui și buza de jos și-o ținea prinsă între dinți. A rămas puțin pe gânduri, a dat încet din cap și apoi a început să se legene calm în față și în spate.

— Ciudată făptură mai e și omul, nu crezi? a întrebat ea ca într-o doară.

Sausage a privit-o bănuitor.

— O fi.

Ea s-a oprit din legănat și s-a aplecat în față zâmbind. Avea un surâs dezarmant și Hot Sausage a început să se neliniștească.

— Nu știu de ce simt io nevoia să-mi bag nasul în treburile altora, a zis ea. O fi copilul din mine. Da' știi cum e, te ia viața pe sus de cum ieși din maică-ta. Nu știu care-i treaba. Da' cu cât îmbătrânesc, cu-atâta devin mai mult ceea ce sunt de fapt. Nu crezi c-am dreptate, Sausage? a întrebat ea.

Hot Sausage s-a încruntat.

— Soră Gee, îs praf. Dac-ai chef să te-apuci să baţi câmpii despre mizerie şi cum îs oamenii şi chestii care s-or întâmplat la Chattanooga în 1929 şi de care-ai citit tu într-o carte, hai s-o lăsăm pe mâine.

— Adevărul tot ăla o să fie şi mâine, a zis ea. Numai că n-o să dureze la fel de mult să-l spui.

Hot Sausage şi-a deschis palmele a neputinţă.

— Da' ce-i de ştiut? Omu-i mort. O băut pân-o murit.

— Deci băutura i-o venit de hac? Chiar i-adevărat? a zis ea.

— I-adevărat.

A fost de parcă s-ar fi prăbuşit o nicovală peste ea. I-au căzut umerii şi Sausage a văzut, pentru prima dată în ziua aia — după ore întregi în care ea se ocupase de ceremonia de înmormântare, făcând pe păpuşarul pentru incompetentul ei soţ, aranjând flori, calmându-le pe Verişoare, alinându-i pe îndoliaţi, împărţind programe, organizând slujba, salutând oameni, tratând cu poliţiştii şi cu pompierii, rezolvând parcarea, făcând de fapt treaba soţului ei într-o biserică pe moarte, care, la fel ca multe alte biserici din jur, era dusă-n cârcă tot mai mult de femei ca ea — pentru prima dată, deci, i-a văzut durerea profundă şi sinceră. Sora Gee şi-a plecat capul şi şi-a acoperit chipul cu palmele deschise, iar în acel moment durerea ei a descătuşat-o pe a lui şi el a înghiţit în sec, dregându-şi vocea.

Au rămas tăcuţi preţ de o clipă, ea cu chipul încă îngropat în palme. Când şi-a luat mâinile de la faţă, Hot Sausage a văzut că avea obrajii uzi acolo unde lacrimile îi întinseseră machiajul.

— Am crezut că s-a lăsat, a spus ea.

Sausage a încercat să-şi stăpânească propria durere şi a cântărit situaţia. S-a hotărât repede. Şi-a dat seama că pierduse şansa unei nopţi de nebunii cu sora Bibb. Era oricum prea obosit pentru aşa un efort. Sora Bibb l-ar fi stors de tot. Aşa că mai bine spunea ce ştia. În fond, nu vedea niciun rău în asta. Sora Gee făcuse multe pentru el. Şi pentru biserică. Şi pentru ei toţi. Merita mai mult de-atâta. Şi-a dat drumul.

— Păi, chiar *îi* adevărat, a zis el. Şi nu îi.

Sora Gee a părut surprinsă.

— Ce anume?

— Totu'. Și nimic.

— Ce tot spui? O băut pân-o crăpat sau nu?

Sausage s-a scărpinat încet în creștet.

— Nu. N-o făcut-o.

— În port cum o sfârșit? Acolo or zis că l-or găsit. S-o aruncat?

— Nu! Io nu l-am văzut aruncându-se în niciun port!

— Atunci ce naiba s-o întâmplat? a vrut să știe sora Gee.

Sausage s-a încruntat și a spus:

— Nu pot să-ți zic decât ce s-o întâmplat după ce-am ieșit din spital, c-atunci l-am văzut în toate mințile.

— Ei bine?

— După ce-am ieșit, m-am dus la Sportcoat, a continuat Sausage. Era la el acasă. N-o fost arestat. Nu era la închisoare. N-or vorbit copoii cu el, nici măcar prietenu' tău, sergentul care-o venit azi la-nmormântare. Sport umbla liber. Primul lucru de mi l-o zis când l-am văzut o fost: „Sausage, m-am lăsat de băutură". Mă rog, nu l-am crezut. Apoi nu l-am mai văzut câteva zile. Atunci o apărut Elefantul. Și de-aici știi mai multe decât mine, soră Gee. Că cu tine-o vorbit Elefantul. Cu tine și cu Sport. Nu știu despre ce-ați vorbit voi, că clădirea bisericii îi de pe vremea dinaintea mea. Da' Sport vorbea numa' nebunii la sfârșit. Am bănuit că era din cauză că s-o lăsat de băut.

— Nu-i aia, a spus sora Gee. Voia să refacă grădina din spatele bisericii, s-o umple cu zorele albe. De-acolo o venit ideea să se facă grădina la biserică. N-o fost ideea mea sau a domnului Elefante. De la Sportcoat o venit.

— De ce?

Sora Gee a dat din cap înspre peretele din spate al bisericii, proaspăt reparat și zugrăvit.

— Domnul Elefante avea ceva în zidul ăla, ceva care fusese al lui taică-său. Pictura aia de pe zidul din spate de-ați mâzgălit-o voi când ați încercat să-l faceți pe Isus negru nu-i o pictură oarecare. E o copie

după ceva faimos. Domnul Elefante o scris pe-o hârtie. Mi-o arătat-o. E ceva care se cheamă *Judecata de Apoi*. De un italian pe nume Giotto.

— Giotto? Ca Jell-O?

— Vorbesc serios, Sausage. E-un pictor faimos și aia-i o pictură faimoasă și noi am avut o copie chiar acolo, pe zidul bisericii. Timp de douăzeci și doi de ani.

— Păi dacă domnu' Gelato o devenit faimos pentru ea și îi mort de mult, și io ar trebui să fiu faimos. La urma urmei, io și Sport am colorat-o frumos pentru bărbatu-tău acu' câțiva ani, când o vrut să-l facă pe Isus negru.

— Țin minte dezastrul ăla, a spus sora Gee. Domnul Elefante o vrut ceva care se găsea în pictura aia. Era ceva ascuns chiar în bolțarul din spatele mâinii lui Isus.

— Ce era?

— N-am văzut. Din ce zicea sora Paul, era un soi de cutiuță simandicoasă cu un săpun în ea.

— Nu era aur sau bani sau pietre? a vrut să știe Hot Sausage.

— Pietre?

— Bijuterii.

— Nu. Mă rog, cutia avea o păpușă în ea. O statuetă. În formă de femeie grasă. De culoarea săpunului maro, așa o zis sora Paul. I se spune Venus de nu știu unde.

— Hmm. Carevasăzică, nu-i ceva ce-ar găsi cineva care face curățenie cu ziua.

— Foarte amuzant.

Hot Sausage a rămas pe gânduri o clipă.

— Asta chiar îi ciudat, a recunoscut el. Ce altceva o mai zis sora Paul?

— O zis că era de față când bătrânul Guido Elefante o vârât chestia aia în zid și că se bucură că o apucat să vadă și ziua în care o găsit-o fiu-său. Nu l-am întrebat nimic pe fiu. Doar ai văzut ce-o făcut domnul Elefante pentru biserică, nu? M-o întrebat cât era în cutia cu bani a lui Hettie. I-am spus cât cred eu că era — patru mii

de dolari. I-am spus și că suma asta îi include și pe mincinoșii care *zic* c-or pus bani acolo, dar probabil n-or făcut-o. O zis că nu contează și mi-o dat exact atâta. În plus, o refăcut amvonul. O reconstruit tot zidul din spate după ce-o făcut gaură în el. Și o făcut o grădină nou-nouță. O adus pe cineva să repare prostia aia de-ați făcut-o voi și să-l facă pe Isus negru cum se cuvine. Și o rescris și sloganul despre cum omul e ținut în palma Domnului. N-am înțeles niciodată de ce-i acolo sloganul ăla. Dar e bun, o să-l păstrăm.

— Și brânza? a întrebat Sausage.

— Aia era de la tata Elefantului.

— Taică-su îi mort încă de pe vremea lui Moise. De cel puțin douăzeci de ani.

— Îți zic cu mâna pe inimă, Sausage, chiar nu știu de unde venea, a spus sora Gee. Sportcoat știa. Când l-am întrebat de unde-i brânza, n-o zis decât că „Isus o trimite" și nimic mai mult.

Sausage a dat din cap gânditor și sora Gee și-a reluat vorba.

— Singura dată când o mai zis ceva de ea o fost când Elefantul ne-o dus pe mine și pe Sportcoat s-o vizităm pe sora Paul la căminul de bătrâni din Bensonhurst. Cică sora Paul și tata Elefantului erau prieteni vechi, numa' asta am priceput. Cum s-o întâmplat una ca asta nu știu. Cât despre ce-o vorbit Elefantul cu sora Paul, asta o rămas între ei. Eu n-am fost în cameră. Am auzit-o totuși pe sora Paul zicându-i Elefantului ceva despre o sută de dolari și despre condusul unui camion. I-am auzit râzând de asta. Dar n-am văzut să fie dați bani. Și i-am văzut strângându-și mâna. Pe Sportcoat și pe Elefant.

— Măi să fie! Elefantul și Sportcoat și-or dat mâna? a exclamat Hot Sausage.

— Pe cuvântul meu, a spus sora Gee. Și-or dat mâna. Iar când Elefantul o scormonit în spatele bisericii fără să ceară voie — deși știm amândoi că avea voie, de fapt avea toată voia din lume —, Sportcoat o fost singurul de la biserică pe care l-o lăsat să-l ajute. Am văzut cu ochii mei, firește. N-ar fi trebuit. Dar mi-o zis Diaconu' c-or să vină, așa că m-am ascuns pe după strana corului și-am văzut totul.

Or lucrat împreună, ei doi. Dar după ce-or scos păpușica aia din perete, nu i-am mai văzut împreună.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, Sportcoat o dispărut de pe fața pământului. Și nu l-am mai văzut. În veci. Acuma spune-mi tu restul, Sausage, că eu ți-am zis tot ce știu.

Sausage a încuviințat din cap.

— Bine.

Și i-a zis tot. I-a spus ce știa și ce văzuse. Iar când a terminat, sora Gee l-a privit uluită, apoi s-a întins din senin peste spătarul scaunului și l-a îmbrățișat.

— Hot Sausage, i-a spus ea încet. Ești un om și jumătate.

Feribotul care făcea cursa de Staten Island a acostat leneș la terminalul Whitehall din South Ferry și călătorii au urcat la bord. Printre ei se număra și o femeie chipeșă de culoare, care peste părul pieptănat cu grijă avea o pălărie cloș cu margini răsfrânte și cu fundă, legată cu panglică, și care stătea lângă parapet, acoperindu-și cu mâna jumătate din față. Nu că sora Gee se aștepta să fie recunoscută. Cine de la Blocurile Cause lua feribotul către Staten Island? Nimeni dintre cunoscuții ei. Dar nu știai niciodată. Jumătate din cei care locuiau în Cause, și-a amintit ea, păreau să lucreze pentru Compania de Transport Public. Dacă o vedea cineva, n-avea să-i fie ușor să explice ce caută pe vas. Nu poți fi niciodată suficient de precaut.

Era îmbrăcată ca pentru o zi plăcută de vară, într-o rochie albastră și răcoroasă, cu azalee brodate în lateral și peste șolduri și cu croiala decupată la spate, dezvăluindu-i brațele cafenii, zvelte. Tocmai făcuse cincizeci de ani cu o zi înainte. Douăzeci și doi din cei cincizeci de ani îi trăise în New York și nu luase nici măcar o dată feribotul către Staten Island.

Când vasul s-a desprins de doc și a cotit-o înspre portul New York, îndreptându-se spre sud-vest, i-a dat o vedere limpede atât spre blocurile din cărămidă roșie din Cause, de o parte, cât și spre Statuia Libertății și Staten Island, de cealaltă parte. O parte reprezenta

certitudinea trecutului. Cealaltă, incertitudinea viitorului. Deodată, o cuprinse neliniștea. Nu avea decât o adresă. Și o scrisoare. Și o promisiune. De la un bărbat alb de șaizeci și unu de ani, proaspăt pensionat și proaspăt divorțat, care-și petrecuse cea mai mare parte din viață, la fel ca ea, strângând după alții și trudind pentru toți în afară de sine. „Nici măcar numărul lui de telefon nu-l am", s-a gândit ea agitată. Dar și-a spus că e cu atât mai bine. Avea să-i fie mai ușor dacă se răzgândea.

În timp ce vaporul bătut de vreme își croia drum prin port, ea a rămas pe punte, uitându-se la Blocurile Cause, care dispăreau în depărtare și la Statuia Libertății, care se înălța la dreapta, apoi a căzut pe gânduri în timp ce un pescăruș a planat pe lângă ea, zburând foarte aproape de apă, chiar la înălțimea ochilor, plutind fără efort, paralel cu puntea, iar pe urmă retrăgându-se și înălțându-se spre cer. L-a urmărit cum dă din aripi și se ridică tot mai sus în văzduh, cotind-o apoi înspre Blocurile Cause. Abia atunci i-a revenit în minte ultima săptămână și și-a întors gândurile la Sportcoat și la conversația pe care-o avusese cu Hot Sausage. Pe când Sausage povestea în noaptea aia în subsolul bisericii, sora Gee a avut senzația că i se dezvăluia propriul viitor, că i se desfășura dinaintea ochilor ca un covor, unul care-și schimba modelul și țesătura pe măsură ce se întindea. Își aducea aminte cu toată claritatea fiecare cuvânt pe care-l rostise Hot Sausage:

Sport o venit la mine când construiau grădina din spatele bisericii.

— Sausage, zice, tre' să știi o chestie despre pictura aia cu Isus de pe zidul din spate. Tre' să spun la cineva.

— Ce-i? l-am întrebat.

— Nu știu cum să-i zic la lucru' ăla, o spus Sport. Și nici nu vreau să știu. Dar orice-o fi fost, era al Elefantului. L-o găsit în zid și o dat un munte de bani la biserică ca să și-l ia înapoi — mai mulți bani decât încape în orice cutie de Crăciun. Așa că nu tre' să-ți mai faci griji cu Deems. Sau cu oamenii ăia ai lui. Sau cu banii de Crăciun. Elefantul s-o ocupat de toate.

— Da' cu polițistu' cum rămâne? am întrebat io.

— Ce-are Elefantul a face cu poliția? Aia-i treaba lui.

— Sport, i-am zis, n-am io nicio treabă cu Elefantul. De poliție vorbesc. Te caută încă.

— Să mă caute, o zis el. Am tot vorbit cu Hettie.

— Iar ai băut? l-am întrebat.

Că de cele mai multe ori era beat când vorbea cu Hettie.

— Nu, n-am nevoie să beau ca s-o văd, Sausage. O văd limpede ca lumina zilei acuma. Ne-nțelegem cum ne-nțelegeam în tinerețe. Eram io bărbat mai ca lumea pe vremea aia. Mi-e dor de băutură. Da' îmi place să fiu ca un bărbat cu nevasta lui acuma. Nu ne mai certăm. Vorbim ca pe vremuri.

— Da' despre ce tot vorbiți?

— Cel mai mult despre Five Ends. Îi îndrăgostită de biserica aia, Sausage. Ar vrea să crească. O vrut mai ales să mă ocup de grădina din spate și să pun zorele albe acolo. M-am însurat cu o femeie bună, Sausage. Da' am făcut niște alegeri proaste.

— Păi gata, s-o terminat cu astea, i-am zis io. Ești curat.

— Nah, o spus el. Nu-s curat. S-ar putea ca Domnul să nu mă izbăvească, Sausage. Nu mă pot lăsa de băut. Încă n-am pus în gură nicio picătură, da' vreau să beau iar. O să beau *iar.*

Și-n momentu' ăla o scos o sticlă de King Kong din buzunar. Marfă bună. Făcută de Rufus.

— Nu vrei să faci așa ceva, Sport, i-am zis.

— Ba vreau. Și-o s-o fac. Da' să-ți zic o treabă, Sausage. Hettie s-o bucurat foarte tare când m-am apucat de grădina de după bisericâ. Îi ceva ce și-o dorit dintotdeauna. Nu pentru ea. O vrut zorelele alea și grădina cea mare din spatele bisericii, cu toate plantele alea și ce-o mai fi, nu pentru ea — ci pentru mine. Iar când am convins biserica, i-am zis: „Hettie, acuși vin zorelele alea". Da' în loc să se bucure, s-o întristat și-o zis: „O să-ți spun ceva, dragule, ce n-ar trebui să-ți spun. Când termini grădina, n-o să mă mai vezi." „Cum adică?" am întrebat io. „Când îi gata", o zis ea. „După ce-s puse zorelele-n pământ, o să mă-nalț la ceruri." Și până să apuc io să scot vreo vorbă, o adăugat: „Ce-o să se-aleagă de Pudgy Fingers?". „Ei bine, Hettie, io așa mă gândesc", i-am

zis. „Ce-i o femeie dacă nu munca și copiii ei? Dumnezeu ne-o lăsat pe toți pe lumea asta ca să muncim. Tu erai o fată cu frică de Dumnezeu când te-am luat. Și în toți ăia patruzeci de ani cât am tot băut și m-am făcut de râs tu nu te-ai lenevit deloc. L-ai crescut pe Pudgy Fingers cum trebe. Ai fost aspră cu tine și mi-ai fost credincioasă mie și lu' Pudgy Fingers și lui o să-i fie bine în viață din cauza asta." Adevărul, Sausage, îi că Hettie n-o putut avea copii. Pudgy Fingers n-o fost al ei. O ajuns în grija ei înainte să vin io la New York. Io eram încă în Carolina de Sud. Ea era singură în New York și mă aștepta în Blocul Nouă. O deschis ușa la apartament într-o dimineață și l-o văzut pe Pudgy Fingers că se plimbă pe hol. N-avea decât cinci sau șase ani și umbla la întâmplare, încercând s-ajungă jos la autobuzul pentru copii orbi. Hettie o bătut la ușa doamnei unde locuia Pudgy Fingers și femeia o zis: „Poți să-l ții până luni? Trebe să mă duc la frate-meu în Bronx." Și de-atunci nici c-o mai văzut-o pe femeia aia. Când am ajuns io, Hettie avea deja copil. N-am comentat niciodată nimic. L-am iubit pe Pudgy Fingers. N-am știut de unde-o venit. Dacă-i pân-acolo, Pudgy Fingers ar fi putut să fie al lu' Hettie de la alt bărbat. Da' aveam încredere în ea și ea știa ce-i în inima mea. Așa că i-am zis: „Verișoarele o să-l ia pe Pudgy Fingers. Io nu pot să am grijă de el." „Bine", o zis ea și io am întrebat-o: „Îți faci griji pentru el? De-asta ai mai zăbovit pe-acilea?" Și ea mi-o răspuns: „Nu pentru el îmi fac griji. Îmi fac griji pentru tine. Pentru că io m-am născut din nou întru Domnu' și asta îmi dă putere. Da' tu?" „La fel și io", i-am zis. „M-am născut din nou întru Domnu' de un an și mai bine. Am zis și înainte, da' nu era adevărat. Acuma, da." „Atunci treaba mea aici s-o încheiat. Te iubesc de dragu' lui Dumnezeu, Cuffy Lambkin. Nu de dragu' meu. Nici de dragu' tău. Ci de dragu' lui Dumnezeu." Și-apoi o dispărut. N-am mai văzut-o de-atunci.

Avea încă în mână sticla aia de Kong când mi-o zis toate astea și în momentu' ăla o destupat-o. N-o băut. O deschis-o numa' și-o zis:

— Vreau s-o beau până la fund. Hai cu mine, Sausage, mi-o mai zis.

Se purta ciudat, așa că m-am dus cu el și am mers până la cheiu' Vitali, fix unde l-o scos pe Deems din apă. Ne-am dus până la apă și cum stăteam acolo pe nisip, i-am dat vestea despre Deems. I-am zis:

— Sport, m-o sunat Deems. Îi merge bine în prima divizie din liga a doua de baseball. Zice c-o să ajungă în prima ligă într-o lună, cam așa.

— Ți-am zis io că poate s-arunce și cu o singură ureche, o zis Sportcoat.

Apoi m-o bătut pe spate și-o zis:

— Să ai grijă de zorelele alea din spatele bisericii pentru Hettie a mea.

Și o intrat în apă. O pășit direct în rada portului cu sticla de King Kong în mână.

— Sport, așteaptă, apa aia îi rece, am spus eu, dar nici că m-o băgat în seamă.

Prima dată i-o ajuns până la coapse, apoi până la mijloc, apoi până la umeri, apoi până la gât. Când i-o ajuns la gât, s-o-ntors către mine și o zis:

— Sausage, ce caldă-i apa! O frumusețe!

---

50. Desert asociat cu Națiunea Islamului.

Mulțumiri

Îi mulțumesc smeritului Mântuitor, care ne dăruiește ploaia, zăpada și tot ce mai vine odată cu ele.